

David Duke

Moje prebudenie

Predslov

I. časť - Syn Ameriky

Syn Ameriky
Útočisko v knihách a prírode
Syn juhu
Transformácia
Pohlavie a spoločnosť

II. časť - Židovská otázka

Židovská otázka
Židovská supremácia
Kresťanstvo a judaizmus
Židia, komunizmus a občianske práva
Kto ovláda médiá?
Korene antisemitizmu
Židovský vplyv v politike
Korene antisemitizmu II
Izrael: židovská supremácia v praxi
Izrael: založený na terorizme
Izraelský teror voči Spojeným štátom
Židmi vedená cudzia invázia
Židovská evolučná stratégia a tvrdenia o židovskej nadradenosti

III. časť - Boj za pravdu

Začiatky mojej činnosti
Louisiansky biely tiger
Vo svete
Politické víťazstvo

Spracované podľa materiálov uverejnených na internetovej stránke www.prop.sk

- September 2003 -

Predslov

Glade Whitney

Počas dvoch tisícok rokov bol Francois Marie Aroquet jedným z najvplyvnejších sociálnych kritikov osvietenstva. Napriek tomu, že Voltaire považoval za opatrné písať anonymne pod cudzím menom, bol za to 11 mesiacov väznený a rok strávil v exile. Jeden z jeho najslávnejších citátov sa stal pilierom americkej revolúcie. Bolo to v roku 1770, kedy Voltaire napísal: „Monsieur l'Abe, nesúhlasím s tým čo hovoríte, ale obetoval by som svoj život za vaše právo povedať to.“

O 225 rokov neskôr, so vymoženosťou žitia „v krajine slobody“, pod ochranou prvého dodatku ústavy, garantujúceho slobodu prejavu a s ďalšími akademickými vymoženosťami v inštitúciách, ktorých jediný účel je hovoriť pravdu, s chvejúcim sa perom píšem tento predhovor.

David Duke má povest' jediného amerického politika, ktorý je zákernejšie osočovaný ako Patrick Buchanan. S celým zriadením proti nemu : tlač, cirkev, štát vyhral verejný úrad ako štátny zástupca. Vo voľbách o guvernéra porazil prvého kandidáta, republikánskeho guvernéra a súperil s nevieryhodným demokratom s reputáciou úplatkára. Sloganom jeho protivníkov, ktorí mali niekoľkonásobne väčšie finančné prostriedky bolo: „Volte podvodníka, záleží na tom“. A podvodník vyhral. Korupcia bola politickej elite výhodnejšia. Napriek tomu Duke získal viac než 60% európsko - amerických hlasov v obidvoch voľbách.

Počas desaťročí podstúpil Duke nesmierne osočovanie. Ak si prečítate túto knihu, pochopíte, prečo bol mocnými tak napádaný. Spochybňuje všetky nemenné zákonitosti moderného života a robí tak s inteligenciou a citom.

Voltaire a David Duke sú bojovníci v konflikte, ktorý je starý ako sama civilizácia. Harvardský biológ, historik a vedecký filozof Ernst Mayr navrhol teóriu, že ako sa ľudstvo vyvíja od barbarstva k civilizácii, tak aj jeho prístup k vedomostiam je určovaný jednou z dvoch ciest. Jedna vedie k modernej racionalite, včítane hodnôt postosvietenských slobodných spoločností a pátranie po pravde, ktorá formuje modernú vedu. Druhá vedie k totalite, založenej na dogmatickej autorite. Smerovanie k slobode, ktoré nachádzame už vo filizofiách starovekého Grécka je vlastné západoeurópskej civilizácii.

Smerovanie k racionalite a vede vedie k prvému zaznamenanému západnému filozofovi, Thálovi z Milétu / 636 - 546 p.n.l./.. Tháles zdôrazňoval, že k získaniu vedomostí a porozumenia by mal človek začať pozorovaním prírody, t.j. udalostí, ktoré existujú v reálnom svete. Až potom by sme mali hľadať prirodzené vysvetlenia prírodných fenoménov. Tretí prijateľný spôsob je pýtanie sa a spochybňovanie existujúcich vysvetlení, zaujímanie rozdielných stanovísk, sloboda kritiky na zdokonalenie vedomostí a teórií. Tieto tri princípy, ktoré idú späť k začiatkom západného sveta zachytávajú podstatu modernej slobody a vedy. Od čias Tháleša až po Davida Duka sa tento prístup stal menšinovým a je pod neustálym útlakom.

Cesta k dogme začína tvrdením faktu založeného na autorite. Marxistickí ekonómovia, boaskí rovnostkári a freudovské psychoanalytické teórie rovnako dobre ilustrujú dogmatický systém viery. Každý, kto ich spochybňuje je umlčaný, vyvrhnutý, postavený mimo zákona a označený nálepkou heretik alebo „hater“. David Duke je takýmto človekom.

Z David Dukovej autobiografie je zrejmé, že bol inteligentným, vyspelým dieťaťom a slobodným mysliteľom už od počiatku. Nestranný klinický psychológ by v jeho sebaopise spozoroval prvky protikladnej osobnosti. Podstatná charakteristika takéhoto dieťaťa je provokatívny odpor k autorite. Takéto dieťa sa pýta otázky „prečo?“ o čosi častejšie. Ak je dostatočne bystré, nachádza potešenie v overovaní faktov. Študent, ktorý sa hrabe v knižnici pôvodných materiálov je vzácny. DSM-3, psychiatrický diagnostický návod vraví: „Najpozoruhodnejšia charakteristika je vytrvalosť opačného názoru, napriek tomu, že je pre dieťa alebo dospelujúceho deštruktívny.“ Hľadači pravdy, meniči paradigiem, inovátori civilizácie zdieľajú túto charakteristiku, či už to je Sokrates, Tomáš Akvinský, Martin Luther, Galileo Galilei, Isaac Newton, William Shockley alebo David Duke.

Je ľahké si predstaviť ako musí byť výnimočné dieťa s tradičným kresťanským pozadím, ale opozičnými tendenciami hlboko ovplyvnené vyrastaním v južnom meste počas nepokojov občianskeho hnutia. Začínajúc od prijatia kresťanských a amerických ideálov /v ktoré stále verí/, ktorým ho naučil domov, kostol, škola a médiá: rovnosť pre všetkých, milujúce bratstvo pre všetkých, pravidlo kto do teba kameňom, ty do neho chleбом... Predstavte si šok pre takéto dieťa, ktoré sa intelektuálne a duchovne stotožňuje s nápisom na Jeffersonovom monumente: „Nič nie je v knihe viery písané istejšie ako viera, že títo ľudia /černosi/ majú byť voľní“ a ktoré neskôr odhalí časť citátu, ktorá bola z nápisu vybratá : „Nič nie je istejšie ako to, že tieto dve rasy, rovnako slobodné, nemôžu žiť spolu pod jednou vládou.“ David Duke hovorí svoj príbeh prebudenia lepšie ako ho ja môžem parafrázovať.

Prebudenie Davida Duka je tu prezentované v troch hlavných prepojených témach jeho objavov čestnej pravdy, ktorá je politicky nesprávna. Jednou z týchto čestných právd je, že z úplného ponorenia do modernej vedy nadobúda presvedčenie, že rasový egalitarizmus je vedecky ekvivalentný teórii, že Zem je rovná doska. Odmieťa osočovanie „rasista“ a vraví, že skutočné pravdy nie sú tie, ku ktorým sme boli vedení, aby sme im verili. Ďalšou z jeho právd je, že mocná a kohézna, sebe slúžiaca skupina podporuje nečestnú a pokryteckú verziu egalitarizmu, ktorá je nepriateľská záujmom západnej civilizácie. Odmieťa pojem „antisemita“ a vraví, že skutočné informácie sú rozdielne od tých, ktoré väčšina z nás nachádza v masmédiách.

V štýle, ktorý môžeme očakávať od úprimného protivníka, ktorý hlása pravdu ako najlepšie vie, Davidova Dukova výzva k čitateľovi nie je, aby mu veril, ale aby si informácie overil sám. Na podporu svojho stanoviska uvádza viac než tisíc odkazov a referencií. Rukavica je jasne hodená. Tu je dôkaz, tu sú zdroje: overte si to.

Je to silný prístup. Je to prístup západnej civilizácie majúcej pôvod až v Thálovi. Žiadna dogma, osočovanie, „hate speech“ zákony, internetové filtre, kriminalizácia histórie, dokonca ani totálna karanténa zákazu kníh nevydrží jednoduchého sprievodcu tam, kde sa nachádza pravda. Ak ostatní občania budú tento príbeh prebudenia Davida Duka čítať, možno ich prebudí tiež a v procese otrasie civilizáciou do samého jadra.

Ako je možné, že píšem predhovor ku knihe, ktorú napísal človek, ktorého som nikdy osobne nestretol? David Duke nám hovorí o tom, ako sníval, že sa stane vedcom a namiesto toho, vyrastajúc na turbulentnom juhu, obrátil svoj život k politike. Ja som mal na druhej strane šťastie, alebo smolu, že som sa narodil v Montane, v Minesote. Kým som sa prvýkrát stretol s rasovou alebo etnickou rozmanitosťou, bol som dospelý a navyše som nikdy neinklinoval k politike. Fascinovaný prírodou som bol tiež od detstva vnímavým pozorovateľom vtákov a zameral som sa na vedeckú kariéru na rozhraní evolúcie, genetiky a psychológie. Vyrastajúc v Minesote som sa stal Hubert Humphreyovým liberálom - a ostal som nim dodnes. Rovnosť príležitostí pre každého, rovnaké zaobchádzanie pred zákonom v poriadkumilovnej spoločnosti sú ideály, ktoré ochraňujem.

Jeden z mojich obľúbených starších kolegov, mentor na mojej univerzite ma varoval, že napriek tomu, že sa zaoberám genetikou správania, bolo by prudérnym vyhnúť sa „ľudskému biznisu“. Povedal, že keďže som z južanskej univerzity, nemal by som patričnú dôveryhodnosť a nikto z nás nepotrebuje takúto škvrnu. Raz vydal školský článok zaoberajúci sa testovaním inteligencie čiernych a bielych detí - a bol nemilosrdne napadnutý krutými ad hominem útokmi a osobnými hrozbami. Boli to problémy, ktoré som nepotreboval, najmä keď existovalo mnoho iných intelektuálne zaujímavých príležitostí. Bolo ľahké vyšplhať sa na vrchol základného výskumu.

V priebehu rokov som sa venoval výskumu a nasledoval ostatných, vychoval deti a nezaujímal sa o politiku. Stále však existovali debaty na tému rasová diskriminácia pod nálepkou „afirmatívne akcie“. Nepripravení, neschopní a strážení ľudia boli privádzaní do situácií, ktoré boli pre nich nevhodné, kým kompetentní sa odvrátili. S postupom času sa verejná rétorika stávala ešte vzdialenejšou vedeckým skutočnostiam. Technická otázka stále bola prečo, čo boli príčiny veľkej intelektuálnej medzery medzi černochochmi a belochmi? S objavom vedeckých údajov sa stalo zrejým, že dedičné rozdiely hrali značnú úlohu v tomto rozpore. Na verejnosti sa však stalo politicky nesprávnym dokonca i spomenúť, že akýsi rozdiel existuje. Bolo znepokojujúce, že niektorí z mojich rešpektovaných vedeckých kolegov neboli práve najúprimnejší. Súkromné debaty na vedeckých stretnutiach si záhadne protirečili s verejnými prehláseniami. Vedci jednoducho klamali vynechaním faktov a nie príkazom. Niektorí zastávali názor, že masám nemôže byť zverená pravda. Známy Richard Lewontin vraj napísal: „Niekedy aj vedci vedome klamú, aby presvedčili.“ Česť bola pre mňa vždy prvou a najvyššou vedeckou požiadavkou. Niektorí z mojich kolegov však zastávali iný názor.

Nazávisle od Davida Duka, moje zistenia viedli v podstate k rovnakým miestam a rovnakým uzáverom aké sú vyjadrené v tejto knihe.

Moje vlastné „prebudenie“ zahŕňalo druhé veľké uvedomenie si zakázaných oblastí. Malo za následok priateľstvo so širokou rodinou, americkou kresťansko - libanonskou vetvou rodiny. Cez dlhé rozhovory so strýkom Mikeom, milým lekárom, ktorý bol rodinný priateľ, som sa dozvedel o agresii Izraela voči palestínskemu obyvateľstvu. Pomaly som začal chápať medzinárodný rasizmus, ktorý bol aspoň taký zhubný, ako ten, namierený proti Davidovi Dukovi. Zároveň som objavil, že Dukov „rasizmus“ nemá pôvod v nenávisti, ale vo vede a v dejinách.

Dnes verím, že v západnej vede musí byť priznaný dôležitý rozdiel medzi jednotlivcami a judaizmom, ako skupinovým úsilím.

Sú jednotlivci, vedci židovského pôvodu, ktorí pokryli celé spektrum interpretácií a prístupov k rase a dedičnosti. Spomeniem dvoch takých jednotlivcov - Richard Herrnstein, autor *The Bell Curve* /1994/ a Michael Levin, autor *Why race matters* /1997/, ktorý musel za vypovedanie pravdy podstúpiť mnoho hnevu. Z osobných skúseností v akademickom prostredí je občas ťažko veriť, že Židia tvoria len 2 alebo 3% celkovej populácie. Jednotlivci židovského pôvodu sú v značnej menšine medzi úspešnými vedcami. Patria medzi nich moji najlepší študenti a najbližší priatelia.

Organizované židovstvo na druhej strane sa dogmaticky pokúša udržať všeobecnú verejnosť od povedomia faktov nových vedeckých výskumov. Organizácia Anti - Defamation League of B'nai B'rith bola založená v roku 1913 zo svojej otcovskej organizácie B'nai B'rith. Táto propagovala socialistickú a egalitárnu revolúciu. Bola založená v desaťročí komunistického manifestu a rozšírená po celej Európe. Od toho času je židovský šovinizmus, komunizmus a sionizmus prepletený.

Ohromenie a zmätok semitizmu a socializmu, ktorý sa objavil na začiatku, trvá dodnes. Antiliberalizmus je v židovskej komunite často mylený s antisemitizmom. Na ilustráciu - v novinách *Details*, v júli 1997, ktoré vydáva The Jewish Policy Center, rabín Daniel Lapin vysvetľuje, prečo sú antisemitizmus a židovský liberalizmus prepletené: „Uvedomili si, že liberalizmus...je z veľkej miery zodpovedný za fakt, že život v Amerike sa stal za posledných 30 rokov nižším, drahším a nebezpečnejším. Napriek tomu mnoho slušných Američanov je znepokojených nad židovskou podporou liberalizmu a liberárnych vecí. Aj keď Američania sú

príliš slušní na to, aby to nechali rozkvitnúť do celonárodného antisemitizmu, táto hrozba stále existuje. Nemôžeme donekonečna ťahať leva za chvost."

V začiatkoch sa židovskí intelektuáli chválili rasovou rozdielnosťou a prevahou židovského národa. Až neskôr si uvedomili, že židovská rozdielnosť môže byť uchránená len vtedy, ak eliminujú povedomie rozdielnosti medzi nežidmi. Franz Boas a iní židovskí intelektuáli verili, že Židia budú chránení len ak odstránia všetky prejavy rasizmu medzi nežidmi. Odtiaľ bol len krok k používaniu iných skupín na podporu svojich myšlienok, ako napríklad založenie NAACP a tajné financovanie čiernych organizácií a kontrolu bielych. David Duke poskytuje množstvo dôkazov zo židovskej literatúry.

Anti - Defamation League /ADL/ možno bola založená na boj proti fanatizmu, bohužiaľ sa však transformovala do jednej z najfanatickejších organizácií. Oháňaním sa termínmy „rasista“ a „antisemita“ napáda okamžite každého, kto sa jej znepáči. Peter Brimelow /vo filme Alien Nation/ zdôraznil, že nová definícia „rasista“ sa vzťahuje na každého, kto vyhrá argument nad liberálmi a „antisemita“ na každého, kto upadne do nemilosti ADL.

Jedným z najmrazivejších dokumentov, s ktorými som sa stretol počas rokov je správa B'nai B'rith - Report and analysis /dostupná na internete na bnaibrith.com/. Uvádza stranu za stranou legislatívne podnety v mnohých krajinách na stíhanie - čokoľvek, čo sa im znepáči! To, čomu je venovaný prvý amendment, Voltaireov ako aj Thálesov prístup k civilizácii, je tu kompletne znegované. Znepáči sa kniha, zakáže sa jej distribúcia. Väzenie za jej prechovávanie. Prejav - povedzte niečo necitlivé alebo nepopulárne, pôjdete do väzenia a zaplatíte pokutu. Noviny - zrušiť, väzenie, pokuta za prechovávanie a distribúciu. Otázka „svätej pravdy“ dejín - neopovázajte sa ju spytovať, väzenie, pokuta, strata pasu a víz. Symboly ako zástava, šperky - väzenie, atď, atď. Tvrdia, že čo nestihli postaviť mimo zákon to monitorujú. Títo istí ľudia sa snažia o uzákonenie novovymyslených zákonov a „hate offenses“ v Spojených štátoch. Aktivity uvedené v tomto dokumente, ak nič iné, by ma silno motivovali prečítať si knihu Davida Duka.

S prichádzajúcim tretím tisícročím od narodenia Krista je západná spoločnosť celá otrávená. Hráme sa so spôsobmi, ktoré nás povedú do ďalších temných vekov, do možného tisícročia cenzorstva, kódexov na prejav a zákonov uväzňujúcich za myšlienky. Rúhači, slobodní myslitelia a čestní ľudia môžu byť utláčaní. Myšlienkové zločiny a zákony o nenávisťnom prejave zastupujú ideologické potláčanie čestnej vedy. Ak nevyhrá racionálna sloboda môžeme spadnúť do ďalšej totalitnej doby temna. Rovnováha dejín nepovzbudzuje k slepému optimizmu. Cesta starovekej gréckej filozofie k slobode a modernej vede, ktorá je jedinečná pre západnú kresťanskú civilizáciu môže naopak viesť k ďalšej zlatej dobe.

Ako vedec, ktorý sa zaoberá genetikou správania musím uznať, že pri prechádzaní David Dukových bohatých údajov o genetike a rase, som zistil že sa zhodujú s najnovšími vedeckými objavmi a poznaním v tejto oblasti. Jeho záber výskumu je pozoruhodný na to, že vyštudoval dejiny a nie biologické disciplíny. Pokiaľ ide o význam rasových právd, ktoré hlása, politika je jeho oblasťou, nie mojou. Je však fascinujúce sledovať ako jeho intímny vzťah k prírodnému svetu prerástol do neskoršieho štúdia vedeckých kníh a článkov a do politického života...

S čítaním tejto knihy a prípravou na predslav, mi prichádza na um jediné slovo: silná. Skutočne, napriek tomu, že tento predhovor môže viesť k určitým ťažkostiam od tých, ktorí nenávidia slobodný prejav, zdá sa, že táto kniha je viac ako len knihou. Je to dôkladne zdokumentovaná, akademicky excelentná práca sociálno - biologických dejín, ktorá má potenciál na zdvihnutie ohromnej vlny kontroverzie a zmeny samotného smerovania dejín. Kniha Moje prebudenie má výhliadky, aby sa stala tým, čím bola kniha Bohatstvo národov pre kapitalizmus alebo Kapitál pre marxizmus. Davidova Dukova notorickosť jej dáva šance, že sa bude čítať. Nebude ľahké ju utuľtať.

Čo z politiky a čo z Davida Duka? Pokiaľ ide o politiku, nemôžem sa vyjadriť. Vedci nikdy nemali k politike blízko. Dejiny môžu zaobchádzať s David Dukom rôznymi spôsobmi. Možno si ho budú pamätať ako proroka Mojžiša, ktorý po prebudení svojho národa ho vyviedol zo zajatia. Možno si ho nebudú pamätať vôbec a civilizácia sa utopí v ďalšej dobe temna. Možno si ho budú pamätať ako Jána Krstiteľa, muža, ktorý prebudil svoj národ a vydláždil mu cestu do budúcnosti.

„Postav sa a povedz pravdu“, veta z tejto knihy by mohla byť tiež názvom tejto pozoruhodnej autobiografie od pozoruhodného muža. Mal odvahu to prežiť a napísať o tom, položiť na papier výsledky celoživotných štúdií, pohľadov a aktivít. Zostáva nám len dúfať, že tí ostatní nájdu odvahu si to prečítať a diskutovať o tom.

Glade Whitney

Tallahassee

August 1998

Glade Whitney je prezidentom Behavior Genetics Association.

I.časť - Syn Ameriky

Syn Ameriky

Narodil som sa v krajine, ktorú postavili naši európski predkovia.

Ako mladík som objavil toľkú lásku k svojmu dedičstvu, že som sa rozhodol venovať svoj život na jeho záchranu.

Po dvadsiatich piatich rokoch aktivít som bol zvolený do louisianského House of Representatives, ktorému predchádzala najkontroverzejšia kampaň o štátny úrad v amerických dejinách. Práve som bol menovaný. Ako som sa priblížil k stolu, doručili mi dve krabice pošty. Bolo v nich vyše 6000 listov od priaznivcov z celých Spojených štátov a sveta. Jedna pohľadnica bola podozrivo na vrchole tejto hĺby. Mala známku z New Yorku. Na adrese stálo len: Duke - Louisiana.

Rukou písaný odkaz znel jednoducho:

„Vďaka za každého politicky nesprávneho európskeho Američana.“

Obrovské mediálne pokrytie nepochádzalo z dôležitosti môjho postu, ale z hororu, že muž, ktorý sa odvážil podporovať ochranu práv európskych Američanov môže byť zvolený do verejného úradu. V skutočnosti to nebola moja klanovská minulosť čo ich trápilo. Bola to moja súčasná situácia. Senátor Robert Byrd zo západnej Virgínie bol tiež klansman, stal sa z neho však liberálny demokrat, takže jeho minulosť sa stala len poznámkou pod čiarou, kým moja titulkami. Vedel som, že sa nikdy v médiách nevykúpim, pretože neodvolám svoje názory na rasu. Vedel som však, že tisíce ľudí pre mňa volilo preto, lebo som povedal to, čo cítili vo svojich srdciach. Vedel som tiež, že veľa dobrej vôle prišlo, tak ako tá pohľadnica, preto, lebo som si do úradného kresla sadol napriek ohromnej nepravdepodobnosti.

Ako sa šum v miestnosti utíšil, uvažoval som o ceste, ktorá ma priviedla k tomu, že som sa stal najznámejším americkým „rasistickým“ zákonodarcom. Myslel som na svoj nepravdepodobný príbeh, keď zablikal telefón. Bol to spojovateľ, oznamoval mi, že mám telefonovať od pani Cindy Reedovej z Gentilly Woods /new orleánska komunita, v ktorej som vyrástol/. Uvedomil som si, že bola priateľkou rodiny, ktorá na mňa ako dieťa často dozerala. Povedala mi, že je na mňa pyšná. Rozprávali sme sa krátko, spomínajúc na staré časy a potom povedala čosi, čo ma zvlášť dojalo: „Pinky vždy vravievala, že raz budeš prezidentom.“ Pinky, spomenul som si, bolo to poriadne dávno. Pinky bola černoška, ktorá vypomáhala v domácnosti našej rodiny a bola jej súčasťou. Starala sa o mňa akoby som bol jej vlastný syn, varila mi, hojila rany a počúvala moje sny. Mal som 11, keď zomrela a myšlienka na ňu ma zohriala pri srdci.

Ako sa teda stalo, že napriek mojej detskej láske k Pinky som sa stal hovorcom tých, ktorých odosielateľ pohľadnice nazval „politicky nesprávni európski Američania?“ Prečítaním tejto knihy nájdete na to odpoveď. Ukážem vám formujúce časti môjho života - skúsenosti, ktoré vystupujú v mojich spomienkach a hľadanie pravdy, ktorá vyústila do môjho prebudenia.

Vo vyrozprávaní príbehu spochybním niektoré premisy zriadenia a nemenné zákony. Nahnevám tých, ktorí oslavujú radšej módu ako nezávislú myšlienku. Dúfam, že pár prístupných ľudí sa zastaví a zamyslí. V tejto knihe ponúkam názor, ktorý otvára oči na dnešný svet, revolučný názor. Ponúkam tiež evolučnú predstavu nového sveta, ktorý by mal byť stvorený zo zajtrajška.

Moje začiatky

Vedomý si sily dedičnosti a genetiky, ktorá nás vytvára, príbeh jednotlivca nemôže vlastne začať jeho narodením, dokonca ani počatím. Gény, ktoré ma stvorili a každého európskeho Američana boli kované v dobách ľadových a predávané tisícami nezlomných generácií. Neexistuje miesto pre ego. Každá vlastnosť, každá šľacha, chromozóm, každý gén a každá molekula, dobrá i zlá bola vo mne predaná od tisícok predkov, z ktorých každý úspešne bojoval za svoj život. Každá generácia žila dostatočne dlho na to, aby predala svoje gény generácii ďalšej. Nakoniec, cez večnosť časov, moji predkovia predali svoje dedičstvo mojej matke a otcovi. Napriek tomu, že to doktor neschvaľoval, matka bojovala ťažko, aby ma porodila, rozhodnutá pridať do toho reťazca ďalší život.

Často mi zvykla hovoriť o okolnostiach môjho narodenia. Po ťažkostiach s mojou sestrou Dotti a dvoch nasledovných potratoch jej doktor tvrdil, že už nebude môcť mať deti. Ak by vraj nejakou náhodou otehotnela, dieťa by neprežilo celých 9 mesiacov. Matka doktora Wilsona nepočúvla. Mala už päťročnú dcéru Dotti a chcela syna, otec tiež dúfal v zachovanie mena Duke.



Keď mali rodičia 38, ich výdrž bola odmenená a matka otehotnela. Vedela, že toto je jej posledná šanca a dodržiavala množstvo špeciálnych diét, cvičení a odpočinku s pomocou starej mamy. Mama mi často hovorievala, že stará mama volala nenarodené dieťa „dieťa modlitby“ a bola si istá, že z neho vyrastie kazateľ. Netušila o akého kazateľa pôjde. Po takmer šiestich mesiacoch v

S matkou a sestrou Dotti

posteli, množstve modlitieb a ťažkostí ma matka porodila cisárskym rezom 1. júla o 11:36, v nemocnici St. John v Tulse, v Oklahome.

Zaujímal ma, prečo toľko ľudí prikladá dátumu narodenia taký význam a pravidelne číta všetky možné horoskopy. Dlho predtým než ľudia rozumeli genetike, predpokladali, že postavenie slnka, mesiaca a hviezd v momente narodenia určuje osud dieťaťa. Ak majú planéty na toto naozaj vplyv, myslím, že je to v dobe počatia a nie narodenia. Tak ako mesiac podmieňuje príliv a odliv, možno ovplyvňuje stretnutie vajíčka so spermou. Samozrejme nie je ani tak dôležité postavenie hviezd ako to, aký druh génov sa spojí v čase počatia. Každý deň nám veda ukazuje, že schopnosti a dokonca správanie nového života sú značne ovplyvnené jeho genetickým kódom. Naše genetické usporiadanie so životnou skúsenosťou z nás robí tých, kým sme.

Keď sa zamyslím nad výberom počas tisícok rokov, ktorý vedie k nášmu zrodu, uvedomujem si aká vzácna je genealógia a zároveň aká je krehká. Ak by sa len jeden z mojich priamych predkov tisíce generácií späť rozhodol pre iného partnera alebo jednoducho počal v iný čas, môj genetický kód by bol iný a ja by som bol úplne iná osobnosť. Je zaujímavé, že naša sexom posadnutá spoločnosť sa zaoberá len aktom samotným a neuvedomuje si, že je to voľba partnera, ktorá je skutočne dôležitá, pretože táto voľba ovplyvní nielen kvalitu jeho života, ale aj charakter budúcich generácií.

Narodil som sa blízko geografického stredu Ameriky, rodičom, ktorí sa narodili na severe v Kansase a na juhu v Missouri. Moje korene siahajú k vzniku samej Ameriky. Predkom starej mamy môjho otca, Márii Hedgerovej bol jej syn William Bradford, vodca plymouthského osídľovania. Keď som bol mladý v New Orleanse, kde sme žili, zdráhal som sa prezradiť svoju americkú časť dedičstva priateľom. Spolužiaci a ja sme sa stotožňovali so všetkým, čo bolo južanské /a stále sa stotožňujem/. Nemohol som priznať, že mám rodinného príslušníka, aj keď vzdialeného, zo štátu Massachusetts. Bolo to jednoducho ďaleko na severe. Okrem osobnosti Williama Bradforda, moji skorší predkovia boli jednoduchí ľudia, matkini rodičia boli farmári a roľníci. Ich rodiny obrábali pôdu od Plymouthu cez stredozápad až dole k Missouri a Kansasu. Ďalšia vetva rodiny prišla do Ameriky zo Škótska na počiatku roku 1800. Boli to tiež roľníci. Ako som dospieval, rodičia pochopili, že zo mňa kazateľ nebude. Bol som pre kazateľnicu príliš tichý. Otec ma teda povzbudzoval k čítaniu. Mal som tri a pol roka a trval na tom, aby som si sadol a čítal aspoň hodinu denne. Spočiatku som odporoval. Keď to však prešlo vo zvyk, plne som sa pohrúžil do kníh. Moje prvé spomienky sa viažu na malé kreslo v dome na Kawlaan 6 v Den Hague. Často ma príbeh tak pohltil, že som čítal, až kým ma mama nevolala „okamžite domov, k obedu“.



Pri Buckinghamskom paláci

Otec pracoval ako naftový inžinier v Shell Oil Company a keď som mal štyri roky, Shell ho premiestnilo s rodinou do Den Hague. Tu som navštevoval holandskú škôlku. Otec a matka si spomínajú, že po mesiaci v holandsky hovoriacej škôlke sa ma pýtali či som rozumel na hodine a ja som im odpovedal „oni tam rozprávajú po anglicky“. V mladom veku som sa naučil holandsky tak rýchlo, že som ľahko mohol preskakovať z angličtiny do holandštiny. Rodičia sa ma občas museli dvakrát pýtať na odpoveď v angličtine, pretože som to považoval za zábavu vedieť po holandsky viac ako rodičia. V 50 - tých rokoch bolo Holandsko krásnou krajinou - s bicyklami a festivalmi, drevákmi, vodnými mlynmi a tulipánmi. Kanály a drevené pramice ostali v mojich spomienkach rovnako ako muž s trojkolesovým bicyklom, ktorý cestoval po uliciach predávajúci chlieb a čerstvý chutný syr, volajúc hlbokým hlasom : „Brood“, „Melken“. K udržianiu

ducha mesta mi matka kúpila pár drevených topánok, ktoré som nosil okolo nášho malého dvora až kým mi nevytrfali prsty. Potom som ich zahodil a chodil bosý.

Rodičia si najali holandskú pomocníčku menom Ellen, pracovitú a milú ženu, ktorú som mal veľmi rád. Brávala ma na dlhé prechádzky, na ktorých mi lámanou angličtinou hovorila legendy a rozprávky, ktoré Holanďania rozprávajú svojim deťom.

Každý víkend a niekedy na dlhšie výlety sme našťartovali naše staré auto a vyrazili na rodinné dobrodružstvá po Európe. Boli sme v talianskej Pizze, škótskych kaštieloch alebo kráčali po rakúskych a švajčiarskych ľadovcoch. Išli sme dokonca aj do ruskej zóny vo Viedni. Spomínam si na malý červený vlak do dedinky Zermatt a očarujúci Matterhorn. Po ceste, pozerajúci na horské, kameňmi vykladané bystriny, mi otec vysvetľoval pôvod skál a efekt ľadovcov a erózie. V starom zámku v Škótsku sme sa šplhali po starých, hrdzavých schodoch. Odrel som sa a zlomil si nos /po prvýkrát/, čo mi zanechalo trvalú spomienku na moje detstvo v Európe.



Rodinná vianočná pohľadnica

Navštívili sme Gross Glockner, obrovský ľadovec v Rakúsku. Na niektorých trasách sa dalo dostať pod povrch ľadovca do prekrásnych jaskýň z modrého ľadu. Otec mi rozprával ako prehistorickí predkovia kedysi žili na týchto ľadovcoch, ktoré v dobe ľadovej pokrývali väčšinu Európy.

V roku 1955 sme sa vrátili do Spojených štátov na lodi Queen Mary. Usadili sme sa v New Orleanse, kde otec pokračoval v práci pre Shell. Začínalo sa práve ťaženie obrovských naftových rezerv v Louisiane. Žili sme v dvojposchodovom dome v nedávno vybudovanej štvrti, ktorá sa volala Gentilly Woods, čo bola štvrť, ktorá symbolizovala tradičnú predstavu stredných vrstiev v 50 - tých rokoch. Pri vysielaní programu Leave it to Beaver rodina stále komentovala, že to vyzerá ako naša štvrť.

Väčšina ľudí si pamätá učiteľa, ktorý mal veľký vplyv na ich život. Mojm bola učiteľka v druhej triede pani Zena Stroleová vo William C. Claiborne School. Pani Stroleová mi pomohla prekonať problémy s výslovnosťou, ktoré som mal sčasti vďaka holandskému prízvuku. Okrem otca a matky bola prvou osobou, ktorá so mnou diskutovala dlho po škole o svete, vede a politike. Bola prvou učiteľkou, ktorá využila moje čítanie, ku ktorému ma otec doma tak povzbudzoval. Pani Stroleová dbala na disciplínu, na konci vyučovania si však vždy našla čas na veľké objatie pre každého žiaka.

Od materskej školy až po šiesty ročník na William C. Claiborne School som nikdy nevidel v škole nijaké drogy, pornografiu alebo alkohol. Nikto z mojich spolužiakov nestrieľal na nikoho zo závidi, že ten druhý má lepší kabát alebo tenisky. Vlastne som nevidel iné násilie ako príležitostné pästné bitky medzi chlapcami a nikto nikdy nepoužil zbrane /v skutočnosti v tých časoch z obavy, aby nikoho nevolali citlivka, chlapci ani nikoho v súboji nekopli/. Krádeže a podvádžanie boli zriedkavé. Keď sa prihodili, nikto sa tým nikdy

nechválil. Najväčším priestupkom bolo prežúvanie žuvačky alebo absencia bez priepustky.

Boli sme samozrejme i roztopašní. Čítali sme s priateľmi Toma Saywera a Huckleberyho Finna a odpozerali dobrodružstvá z týchto kníh. Fantazirovali sme na stránkach Waltera Scotta, naplnených odvážnymi rytiermi v bojoch za slobodu. Milovali sme Toma Waynea, westerny, vojnové filmy a Steeva Reevesa - hollywoodského Herkula. Všetci sme pozerali disneyovky - Davyho Crocketta. Zosobnil som sa s týmto hrdinom, čiastočne možno preto, lebo mal rovnaké meno. Mal som vlastnú čiapku z mývala, tak ako milióny iných detí a veril som, že ak budem dostatočne odvážny, premôžem aj medveďa, jednoducho uškieraním sa neho. O Crockettových politických bojoch som v tom čase vedel málo a nikdy som nesníval o svojej vlastnej politickej kariére. Za poslednú bitku Crocketta a jeho kamarátov som považoval bitku pri Alame, najhrdinskejšiu udalosť



S rodinou vo švajčiarskych Alpách



Pomocníčka v domácnosti Ellen

amerických dejín.

Boli sme mladí. Hrali sme sa na vojakov a radi poľovali, rybárčili a kempovali. Davy Crockett bol pre nás stelesnením hrdinstiev amerických hraníc. Bol som oddaným kresťanom a v ňom som našiel Kristove ideály a sebaobetovanie. Počas dvoch rokov som bez svojej mývalej čiapky takmer nechodil von, dokonca ani v horúcich augustových dňoch. Neskôr som zase napodobňoval jeho drevárske zručnosti v cyprusovom lese neďaleko domu.

Mýtus hraníc a bojovníkov ako Davy Crockett, osídľujúcich západ, bojujúcich s prostredím a budujúcich krajinu v divočine Američania animačne spracovávali v priebehu dvesto rokov. V 50 - tých a skorých 60 - tých rokoch nás veľmi inšpiroval. V posledných troch desaťročiach sa tento mýtus zmenil. Deň vďakyvzdania, tradične oslavujúci boj Pilgrimov o vytvorenie tejto krajiny sa stal príležitosťou na rozmazané multikulturálne popíjanie medzi európskymi Američanmi a Indiánmi. Vláda zhrnula celý bielo - indiánsky konflikt do oslavy rozmanitosti a pocitov viny bielych Američanov.

Je to jasným znamením, že sme zabudli na naše dedičstvo, keď dovolíme, aby sa náš najdôležitejší sviatok deformoval v nasledovaní politickej správnosti. Vláda zariadila, aby Američania vedeli o bitke pri Wounded Knee, bitke, ktorá vypukla počas vyjednávania medzi americkou kavalériou a indiánskym kmeňom Dakotov a ktorá zanechala tucty Indiánov mŕtvych, vrátane žien a detí. Dnes však len málo Američanov vie o masakre pri pevnosti Mims,^{/1/} kde 250 belochov, väčšinou žien a detí zomrelo rukami lúpežných Indiánov.^{/2/} Bol to



Vážny druhák

najhroznejší masaker v amerických dejinách na oboch stranách konfliktu. Knihy, filmy a televízia často

zobrazujú amerických hrdinov indiánskych vojen ako brutálnych kriminálnikov a Indiánov ako morálne vyšších, mierumilovných ľudí, ktorých terorizujú zlí belosi.

Máme si však čo vážiť na charaktere amerických Indiánov: ich porozumenie prírode a neskrotnú dušu proti početnej prevahe. Je ich právom, aby sa indiánske deti učili o pýche svojich predkov a ich hrdinstvách. Ctím si Indiánov za to, že sa postavili za svoje dedičstvo a bránili ho svojimi životmi. Neplatí ale rovnaké pravidlo aj pre mladých európskych Američanov? Nemali by sa naše deti učiť a rozumieť tomu, čo dosiahli ich predkovia?

Európski Američania priniesli k týmto brehom kresťanstvo a bojovali za princípy, ktoré z nás urobili najslobodnejšiu krajinu na Zemi. Naši ľudia priniesli lekárstvo a zákony, architektúru, prosperitu a bezpečnosť. Priniesli na tento kontinent klasickú západnú civilizáciu - jej filozofiu, dejiny, poéziu a hudbu. Boli to naši vedci, vynálezcovia a odborníci, ktorí nám dali technológiu, ktorá pomohla prísť človeku na Mesiaci. Naši významní predkovia priniesli nevýslovne obete a ťažkú prácu, aby vybudovali túto krajinu. Ich rozprávania je ich hrdým americkým príbehom a je v srdci každého z nás.

Médiá nás učia, že bolo čestné od Indiánov chrániť si svoju krajinu a dedičstvo pred masívnou imigráciou tých, ktorí ju mali zmeniť. Avšak tie isté médiá nás dnes učia, že je pre nás nemorálne chrániť si našu krajinu a naše dedičstvo.

Väčšina Američanov sú potomkovia tých mužov a žien, ktorí osídľovali túto krajinu od lesov Maine až k bielym plážam západnej Floridy, od močarísk južnej Louisiany k pastviskám Kentucky a nakoniec až k skalnatému pobrežiu Kalifornie a vrcholom Aljašky. Ak naše deti zabudnú odkiaľ sme prišli, ak sa naďalej poženú za fikciou novej americkej reality, ocitnú sa cudzincami v krajine, ktorú ich predkovia vybudovali.

Na škole sme s kamarátmi vedeli, že sme synovia týchto ľudí, dediči ducha Davyho Crocketta a Daniela Boona, Georgea Washingtona a Thomasa Jeffersona, Tedyho Rooswelta, Jeffersona Davisa a Roberta E. Leeho. A svojím malým spôsobom sme boli takí bojovníci akými boli oni. Víťali sme hurikány, požiare a katastrofy každého druhu, nie kvôli nihilizmu alebo zatrpknutosti, ale jednoducho preto, že sme túžili po dobrodružstve a vzrušení. Chceli sme byť vystavení veľkým skúškam. Chceli sme mať príležitosť byť hrdinami.

Kamaráti a ja sme si volili strany pri hrách basketballu alebo futbalu a stali sme sa tak okamžití nepriatelia v hre na vojnu. Na každej strane vlakových koľajníc sme sformovali armádu s ťažkým delostrelectvom - granitovými železničnými kameňmi. Milovali sme vojnové filmy a príbehy o vojakoch a zbraniach. Mali sme radi obrázky bojových lietadiel, ponoriek a lodí a sami stavali modely britských Spitfires alebo nemeckých Messerschmidtov, ako aj B - 52. Páčil sa nám ohňostroj a pravidelne sme experimentovali s rôznymi prípravkami strelného prachu a doma vyrobených rakiet, ktoré len zriedka fungovali tak, ako sme dúfali. Jeden z mojich priateľov stratil tri prsty na ľavej ruke pri vyrábaní domáceho vynálezu.

Boli sme oduševnení a pyšní. Vedeli sme, čo znamená česť a húževnato sme sa jej držali. Inšpirovaní príbehmi sme boli často divokí a bez strachu. Čítali sme príbehy o amerických bojovníkoch, ktorí boli zajatí nepriateľom a mučení, aby vypovedali. Ak by sa rovnaká vec stala raz nám, vedeli sme, že by sme nič neprežiadali. Meno, hodnosť a číslo - nič viac. Túžili sme po veľkom teste. Mladí muži z Gentilly Woods chceli dostať príležitosť byť hrdinami. Chceli sme riskovať, prinášať obete za správnu vec, byť odvážni ako boli naši hrdinovia.



V šiestich a ...



desiatich rokoch



Na palube Queen Mary

Občas sme to s odvahou a túžbou po dobrodružstve prehnaní. Môj najlepší priateľ Richard Smith a ja sme sa raz hrali na bicykloch. Potriasli sme si rukami a vzdialili sa k opačným koncom ulice Mirabeau. Uškrnuli sme sa na seba, zamávali a vyrazili oproti sebe. Pedálovali sme tak rýchlo, ako sa len dalo a tvárili sa nebojácne. Každý z nás mohol otočiť bicykel do bezpečia susedovho trávniku, naša česť nám to však nedovolila. Ešte dnes si spomínam na záblesky kolies a rukoväte, na pohľad úžasu na Richardovej tvári v poslednej sekunde. Preletel som cez bicykel a pristál na sivom asfalte, ktorý sa mi zahryzol do chudých ramien, zoderal ruky a každý kĺb na tele.

Skleslý z takýchto dobrodružstiev a občas krvavý, som sa vracal domov, moja česť ostala však neporušená. Na pár minút som bol bojovníkom, akých som videl vo filmoch. Bol som postavou z románov Waltera Scotta - hrdina, ktorý zvíťazí a vracia sa späť domov k svojim, ktorí mu ošetrí rany. Často som sa vracal domov z takýchto dobrodružstiev a zistil som, že matka mi nemohla vyčistiť šaty alebo zahojiť rany. Nemohla zmierniť moje trápenia, pretože v alkohole miernila svoje vlastné.

Útočisko v knihách a v prírode

V lete roku 1956 cestoval otec z New Orleansu do Kansas City. Mal tam stretnúť matkinu sestru a jej manžela, Mildred a Wally Hatcherových, ktorí mali priletieť spoločnosťou United Airlines z Los Angeles. Lietadlo sa oneskorilo. Otec sa vyzvedal pri výdaji leteniek, kde mu povedali, že je tam akýsi problém. Nič viac sa nedozvedel. Prechádzal sa halami letiska dlhé hodiny a nakoniec sa pobral do auta a zapol si rádio. Správy oznamovali, že lietadlo mojej tety a strýka sa zrazilo s iným osobným lietadlom nad Grand Canyonom, čo bola najhoršia letecká katastrofa v dejinách. Táto tragédia hlboko zmenila nielen moju matku, ale aj zvyšok rodiny.



Matka, Alice Maxine Cricková, vyrastala v dobrej opatere a ochrane v Independence, v Missouri. Jej otec, Thomas Crick, vynálezca, premenil fabriku na výrobu sporákov na jednu z najväčších fabrík v okrese Kansas City. Matka sa vždy zdala krehká a tenká po chorobe z mladosti - šarlachu. Počas choroby jej sestry, Mildred a Madelaine boli stále s ňou, starali sa o ňu, utierali jej pot a modlili sa pri jej posteli. Keď sa matka uzdravila, hrávali s ňou karty a matka stále vyhrala. Bola to zručnosť, ktorá jej zostala až do infarktu tri roky pred jej smrťou. Po jej smrti v roku 1993 som našiel matkine stredoškolské tablo. Jej spolužiacky ho vyplnili krásnymi básňami a erudovanými nápismi. Všetky boli napísané krasopisne. Porovnal som jej tablo so svojím a udivilo ma tzv. progres vo vzdelaní v tomto storočí. Našiel som tiež fotografie mladej Maxine Crickovej. Bola na nich vážna, premýšľavá s plavými vlasmi a zlatým prelivom okolo tváre a jej veľké oči vyzerali hlboko modré dokonca aj na čiernej - bielej fotografii. Už vtedy bola dostatočne vysoká a vyzerala až chudá. Fotograf však na film zachytil čosi, čo vystihovalo jej opis, ktorý som našiel na jej table: Bola skutočne „anjelská“.

V roku 1932 mladý muž, ktorý pracoval počas vysokoškolských štúdií v Central Drugstore sa začal zaujímať o Alice Maxine Crickovú. Ona na oplátku obdivovala muža v plášti, ktorý vyplňal predpisy, čistil dlážky a robil malinovky. Keď sa obliekol do vojenskej uniformy, vyzeral ako muž veľkého sveta. Jeho meno bolo David Hedger Duke.

Otcova matka, Florence Hedger, ktorá bola profesorkou chémie na kansaskej univerzite a spoluautorkou mnohých učebníc, zomrela, keď mal otec 12 rokov. Jeho otec vyrástol na farme, osem míľ od kansaskej univerzity v Lawrence. Tam sa spoznal a chodil s profesorkou Hedger, ktorú si zobral v roku 1910. Ernest M. Duke zanechal školu v poslednom ročníku, aby mohol uživiť otcovu rodinu ako aj svoju novú rodinu. Pracoval ako poštár.

Otec pracoval nepretržite celú školu, aby uživil svoju rodinu. Keďže dom Dukovcov bol malý, otec musel spávať pod plachtami v nevyhrievanej chodbe. Zimné rána v Kansase boli občas pod bodom mrazu. Vstával o štvrtej ráno a doručoval noviny Kansas City Star, aby mohol ísť na ôsmu do školy a potom opäť doručiť večerné noviny hneď po škole. Všetko peši.

Pracoval počas celej strednej a vysokej školy na plný úväzok. S matkou sa vzali po skončení školy v roku 1936. Potom išiel pracovať pre firmu Shell Oil ako naftový inžinier. Počas vojny slúžil v armáde, potom ostal v neaktívnej službe ako plukovník. V aktívnych rezervách ostal až do 60 - tich rokov. Napriek tomu, že vzdialenosť a roky oddelili matkine sestry, ich listy preplnené obrázkami ich mužov a detí boli stále v našej schránke. Otec protestoval proti matkiným dlhým telefonátom a hneval sa keď prišiel účet. A ten prichádzal každý mesiac rovnako vysoký.

Nespomínam si detaily ako matka prijala správu o strýkovej a tetkinej smrti nad Grand Canyonom. Hmlisto si však pamätám čierne - biele obrazy v televízii a veľké čierne titulky v new orleánskych novinách, ktoré ťažili dom ako okovy. Pamätám si na matkin plač a na nášho psa obľubujúceho pramienky slz tečúce po jej tvári a zovretých rukách. Mojej sestre a mne sa to zdalo akoby nastal koniec sveta - koniec nielen pre tetu Mildred a strýka Wallyho, ale tiež pre nás. Tri dni a tri noci sme spolu plakali; malé dievčatko, chlapec a ich rozrušená matka na posteli v bolesti.

Dotti a ja sme neplakali len za strýka, tetu a osirelých bratancov. Plakali sme za matku. Plakali sme s ňou, tak ako sme sa smiali, keď sa smiala ona. Jej slzy boli rovnako nákazlivé ako jej smiech. Stále, keď televízia vysielala správy, slová nás páliili, opakujúc nám znova a znova, že katastrofa bola skutočná, nielen akási hrozná nočná mora vlhkej noci v New Orleanse.

Poriadok do domu sa vrátil s príchodom otca z Kansas City. Počas jeho neprítomnosti sme s Dotti spávali v matkinom objatí alebo na koberci pri jej posteli. S príchodom otca sme sa museli vrátiť späť do svojich postelí. V izbe ma v nasledujúcich dňoch napadlo, že kým som ja bol požehnaný, moji bratanci boli prekliati. Smrť im zobrala matku a otca, ale ochránila



mojich rodičov. Bol som doma, v bezpečí svojej izby, so sestrou, matkou a otcom. Potom však matka odcestovala. Zbalila sa a odišla na pár týždňov do Kalifornie, aby sa postarala o mojich bratancov. Otec si napriek vyťaženiu v práci rýchlo osvojil matkinu úlohu. Ráno nás budil, krmil, zvyčajne ovsenými vločkami a kontroloval naše oblečenie do školy.

V Kalifornii starajúc sa o Mildredine deti, smútila matka rovnako ako v prvé dni po nešťastí. Hľadala útechu v alkohole a keď sa vrátila do Louisiany o dva mesiace, bola alkoholička. Stalo sa to všetko veľmi rýchlo. Bol som primladý na to, aby som porozumel, že matka mala podobné problémy už pred katastrofou a smrť tety to len podporila.

Po príchode z Kalifornie matka len zriedka ráno vstávala, aby urobila raňajky a pripravila nás do školy. Bola vynikajúcou hráčkou golfu a tak občas išla do golfového klubu, minula však viac času hraním kariet a pitím ako na ihrisku.

Jej stav sa zhoršoval. Vzďaľovala sa stále viac od životov otca, Dotti a mňa. Často, keď som sa jej pokúšal rozprávať o svojich najnovších dobrodružstvách, alebo sa s ňou jednoducho porozprávať po príchode zo školy, jej prejav bol nesúvislý, nezreteľný, a pohyby kŕčovité. Keďže som sa hanbil, keď ju moji kamaráti videli opitú, nevodil som domov radšej žiadnych spolužiakov. Chcel som jej pomôcť prekonať chorobu. Večer som sa hodiny modlil, kľaciač pri svojej posteli, plačúci prosiac Boha, aby sa matka uzdravila. Občas som hľadal skryté fľašky alkoholu a vylieval ich do kuchynského umývadla. Reakciou na drámu v dome som dorástol rýchlejšie než väčšina mojich priateľov.

Otec bol celý čas trpezlivý. Miloval matku rovnako ako Dotti a ja a jej stav ho hlboko ranil. Sotva prešiel deň bez toho, aby ju neprosil aby prestala piť. Niekedy to prisľúbila, ale za pár dní alebo týždňov sa vrátil domov a našiel ju v spálni pijúcu whisky s coca - colou.

Vyrovnával sa s matkiným problémom ako s každou inou ťažkosťou v živote - pohrúžil sa do práce. Vstával okolo 4:30 ráno, pár hodín pracoval doma a potom, práve tak ako v čase matkinho pobytu v Kalifornii, pripravil Dotti a mňa do školy. Potom išiel do práce. Po práci išiel dozrieť na svoju malú stavebnú firmu. Vracal sa domov neskoro večer a pracoval na inžinierskych projektoch firmy Shell alebo na projektoch ďalšieho domu.

Často ma po škole brával na stavbu, kde som s ním pracoval ako stolár, inštalatér alebo maliar. Naučil som sa tieto zručnosti od otca, ktorý sa to naučil tiež od svojho otca. Niektoré z náradí, ktoré sme s otcom používali, používal starý a prastarý otec a mám ich dodnes. Vedomosti o ich používaní sa prenášali generáciami a bol som za ne vďačný.

K svojmu otcovi som cítil posvätnú úctu. Mal som pocit, že dokáže všetko. Navrhoval domy, ktoré potom postavil do najmenšieho detailu z plánov, využívajúc svoju myseľ a svaly.

Platil mi dolár na hodinu za moju pomocnú prácu, čo bolo v tých časoch dosť. Dal mi taký štedrý plat pod podmienkou, že si z neho polovicu odložím. Do dvanástich rokov som zručne narábala s hoblíkom, kladivom alebo farbou. Zároveň som mal skromné úspory, z ktorých som si každý cent zarobil sám.

Keď sa matka ponorila do alkoholu, otec našiel upokojenie v práci a ja tiež. Mojm útočiskom sa stali knihy a malá chemická sada. Inšpirovaný filmom Swiss Family Robinson, postavil som si dom na starej vŕbe za domom. Tu som sa oddal knihám a National Geographic, Science Digest, Popular Mechanics a Scientific American, čo boli moje obľúbené časopisy.

Ako som rástol, nachádzal som svoje najlepšie útočisko v bujných lesoch okolo jazera Ponchartrain vo východnom New Orleanse. Každý týždeň som dve, tri popoludnia počas troch rokov jazdil na svojom bicykli v raji biológov. Obojživelníky, plazy a malé cicavce ako nutrie, zajace, veveričky, divé svine, ryby a tisíce druhov hmyzu a vtákov ako i flóry vyplňali tieto rybníky a cyprusové lesy.

Zanedlho som mal zbierku všetkých možných tvorov. Držal som ich za domom alebo v garáži - vodné korytnačky, chameleóny, veveričky, hady, žaby a každý možný druh zvláštneho hmyzu. Naučil som sa rozlišovať, ktoré druhy hmyzu a iných tvorov môžem bezpečne chytiť do rúk a ktoré by ma bolestivo uštipli. Poznal som, ktoré hady boli jedovaté a vedel som ich rozlíšiť od nejedovatých. Vedel som, ktoré by sa mi otočili okolo ruky, ale neuštipli aj keby boli k tomu vyprovokované.

Jeden had sa mi raz otočil okolo ruky a uštipol ma tak bolestivo medzi prsty, že mi z rany vystrekla krv. Utriel som ju tričkom, ktoré som potom pyšne niesol na svojej ceste domov. Počas rokov sa zo mňa stal expert na uhryznutia. Doblala ma vrana, ktorú som chytil, veverička, raz dokonca i netopier, ktorého som našiel s polámaným krídlom. Vedel som o nebezpečenstve besnoty, svojim rodičom som však o týchto uhryznutiach nikdy nepovedal, pretože som sa vakcíny proti besnote bál viac ako besnoty samotnej. Raz ma nahnevaná húsenica pohrýzla tak silno, že som sa domov vrátil v pálivej bolesti. Horším ako bolesť bol pre mňa pohľad na krvavé prúžky od uhryznutia na ruke. Hneď po návrate od lekára som však plánoval ďalší výlet do močiarov na druhý deň.

Močiar s nebezpečnými stojatými vodami a riasami, bujnou vegetáciou, jedovatými hadmi, diviakmi a moskytmi si držal väčšinu ľudí od tela. Priatelia a ja sme však mali radi ťažkosti a pravdu povediac i nebezpečenstvo. Bez ohľadu na to, ako nás komáre, muchy, moskyty, konáre alebo jedovatý brečtan poranili, neodradili nás od našej blatistej zeme divov. Otriasli sme sa od hmyzu alebo ho zabili na tele. Opuchliny, vyrážky a pravidelné svrbenie bolo daňou za to, že sme tam boli, vstupné, na ktoré sme rýchlo zabudli.

Možno, že láska k prírode, ktorú som si vypestoval ako dieťa bola výrazom génov mojich predkov, ktorí žili mnohé generácie na farme. Každý farmár pozná nielen úrodnú pôdu, ale aj prírodný život za poľom a lúkami. Počas dlhých letných dní som sa bicykloval v močiaroch a lesoch neďaleko New Orleansu. Miloval som žiarivé slnko, vlhký vánok povievajúci po rybníkoch, tieň dubových stromov, ktorý mi v horúcich dňoch poskytol odpočinok. Pod ich machom obrastenými vetvami som ležal na prírodnom koberci trávy hustejšej a jemnejšej ako plyšový koberec. S prižmúrenými očami som sa pozeral na lúče slnka, vyzerajúce ako tenké ihly, ktoré prepichávali zelenú klenbu listov a vystreľovali lúče energie do tieňa stromov. Tu, ďaleko od ruchu mesta som počúval kvákanie žiab a spev vtákov a načúval tým najjemnejším šepotom života, ktoré som nachádzal v rákosí alebo brečtanoch. V poloslaných vodách jazera Ponchartrain som sa potápal do hĺbky štyri yardy nadol k chladnému bahnu na dne a potom vystrelil nahor k svetu kyslíka a vzduchu.

S palicami alebo holými rukami sme s kamarátmi chytali vodné mokašiny a hady ako i množstvo iných plazov, ktoré sme potom predávali na hadiu farmu neďaleko Slidell. Dvakrát som stretol divé svine, ktoré sa na mňa vyrútili s ostrými klami. Unikol som vbehnutím do riasových vôd. Som presvedčený, že som nebol odvážny čeliac takémuto nebezpečenstvu, len jednoducho zvyknutý na risk. Boli sme v močiaroch a lesoch, pretože sme odpovedali vnútornému lákaniu v nás, ktoré nás tam ťahalo. Nemyslel som na nebezpečenstvá o nič viac a intenzívnejšie ako divé zviera a nikdy som necítil pulz života silnejšie ako v tých dňoch. Kamaráti a ja sme sa prehánali na bicykloch v blatistej až po ramená vysokej tráve zvanej Dead Man's Road /nazývanej tak preto, lebo polícia tam raz našla telo, ktoré sa nikdy nepodarilo identifikovať/. Skryli sme bicykle do húštín a išli pol míle v blate a močiari, kde sa striedali otvorené stojaté vody a hnedé pieskové duny so suchými porastenými miestami. Nikto, ani poľovníci sa neodvážili v love za líškou, divou sviňou alebo zajacom ísť ani len desať yardov od Dead Man's Road. Porast bol príliš hustý, voda a blato príliš hlboké, nie však pre nás.

Raz som pracoval celý mesiac na vydlabávaní kanoe zo starého polena a pamätám si na sklamanie v deň, keď som ho pustil na vodu a ono nabralo perfektnú rovnovahu, avšak naopak. Chcel som teda urobiť v boku diery a naplniť ho vodou. Nedarilo sa mi to však, pretože zakaždým odplávalo. O mesiac som našiel staré opustené indiánske kanoe a opravil som ho. Plávalo správne, smerom nahor a nasledujúce dva roky ma nosilo do najvzdialenejších častí močarísk.



David a Maxine Dukovci

Po mesiacoch som poznal každý kus pevnej zeme a hĺbku každej stojatej vody. Vedel som, kde bolo blato, stromy alebo piesok a kde sa dala nájsť čistá voda bez rias. Naučil som sa všetko, čo sa dá ješť a kde to dá nájsť. Palmy, ryby, divé cibule, jahody, reďkovky, černice - to všetko tam bolo, stačilo si len vziať, čoho som náležite využíval. A ryby! Nikdy som nejedol lepšie ryby. Rybárčenie bolo najkrajšie v najnedostupnejších zátokach a rybníkoch. Všetko, čo som potreboval bola palica alebo len zlomená vetva, kus rybárskeho lanka, korok alebo suché drevo a jeden alebo dva háčky. Vnadiadlo bolo vždy veľmi ľahké nájsť. Z teplých, blatistých vôd alebo z bohatej čiernej zeme som mohol kedykoľvek vybrať dážďovky na tisíce háčkov. Ryby som očistil, napichol na konár a nad plameňom si ich opekal. Pokiaľ ide o vodu, na niekoľkých miestach som držal umelé fľaše preťaté na polovicu, pokryté sieťkou, aby sa tam nedostali moskyty a ich larvy. V dažďovej južnej Louisiane boli fľaše vždy plné najlepšej destilovanej vody na utíšenie smädu, dar z neba. Pamätám si, že len dvakrát som videl niekoho iného ako mojich priateľov v týchto odľahlých končinách. Raz ma videl starý Cajun /louisianský potomok francúzsky hovoriacich imigrantov z Acadie, Nového Škótska - pozn. prekl./, ktorý si robil loď z dreva cyprusu, pozrel na mňa a nepovedal nič, keď som pomalými pohybmi vesla zmizol z dohľadu. Raz sme sa zasa s kamarátom vracali popoludní z močiarov a uvideli sme otcovho spoločníka. Nahnevaný, celý od blata hľadal syna, o ktorom si myslel, že sa mu stratil v močiaroch. Nemohol pochopiť ako je možné, že sme sa vrátili z toho, čo on volal „Bohom zabudnuté miesto“. Nevedel som pochopiť ako mohol niekto

volať miesta, ktoré som miloval „Bohom zabudnuté“. K miestam a cyprusovým lesom New Orleansu prehováral Boh tak výrečne, ako v samotnej Biblii. V tom čase som čítal Rachelovu Carsonovu knihu *Silent Spring*/3/, knihu, ktorá spopularizovala myslenie v prospech životného prostredia v 60 - tých rokoch. Od prvých prečítaných slov sa stali myšlienky ekologického zachovania pre mňa tak reálnymi, ako príroda, v ktorej som sa hrával takmer každý deň. Oddane som tiež čítal knihy od Theodora Roosevelta o jeho safari v divočinách Afriky a Amazonu. Prvýkrát mi poskytli pochopenie, že veda a príroda, ktorú som tak miloval boli vo vzťahu k vláde a spoločnosti ako celok, pretože ľudia mohli prírodný svet rešpektovať alebo zničiť. Politika mala na to výraznejší vplyv, ako sa na prvý pohľad zdalo. Bolo pre mňa nudným porovnávať život, ktorý som nachádzal v prírode a vedu, ktorá vysvetľovala jeho tajomstvá.

Mali sme tiež jasné predstavy o správaní sa muža a ženy. Plač bol pre nás tabu. Bez ohľadu ako to bolelo, muž by nemal plakať. Snád' jedinou výnimkou bol pohreb. Keď som mal 11 a auto zrazilo môjho psa

Friskyho, pozbieral som jeho mŕtve telo z cesty a po prvýkrát som pocítil smrť tak blízko. Napriek tomu, že vážil len 6 kíl, pod kožou nebol stuhnutý a na moje prestrašenie jeho vnútornosti sa prelievali ako voda v igelitovom sáčku. Zdvihol som ho a pochoval za domom. Polovicu môjho mladého života bol Frisky so mnou. Spával pri nohách mojej postele, nasledoval ma do lesov a dokonca i močiarov s lojalitou, ktorú len ťažko nájdeme u ľudí. Bol som mu rovnako oddaný, ako on mne.

Bolela ma myšlienka, že už nebude bežať po mojom boku alebo skúmať močiare neďaleko domu. Keď som kládol jeho stále teplé telo do tmavozelenej d'ateliny, myslel som na časy, keď ma tešili jeho bystré oči a krútiaci chvost vždy, keď som mal zlú náladu a ako počul môj hlas takmer odvádzal zo susedstva a vždy rýchlo pribehol.

Keď som kopal vlhký hrob, pot po mne tiekol a nebol som si istý, či to boli slzy alebo len pot, čo ma štípali v očiach. Tej noci ma v hrudi ťažila zvláštna bolesť, horšia ako čokoľvek iné. Zaryl som tvár do vankúša a plakal. Napriek tomu som bol odhodlaný byť mužom a tak som sa prinútil viac nefňukať a nevydať ani hlások. Zaťal som zuby, ponoril hlavu hlbšie do vankúša a bojoval so slzami. Tie však stále tiekli a zmočili celý vankúš.

Rozumel som, že muž môže pociťovať veľkú bolesť alebo ťažkosti, bolo to však čosi, čo v okrem výnimočných situácií neukazoval na verejnosti. Bolo však pár chvíľ, keď sa mi v najsúkromnejších chvíľach mojej mladosti emócie vyliali na rukáv alebo vankúš. Smrť Friskyho bola jednou z tých ojedinelých chvíľ.

V tých časoch sme s kamarátmi považovali za dosť zvláštne ak muž objímal muža, okrem prípadov pohrebov na vyjadrenie sústrasti. Dokonca aj vtedy bol takýto fyzický kontakt čudný. Na pohrebe kamarátovho starého otca som si všimol ako si muži, aj v zármutku, pri takomto úkone držali vzdialenosť. Moja matka samozrejme vyžadovala objatia a bozky ako všetky matky, môj otec ma však zriedka objal a ja som tento dievčenský prejav náklonnosti ani nevyžadoval.

Potriasli sme si ruky a toto pevné zovretie rúk vyjadrovalo lásku otca a syna spôsobom, na ktorý dodnes s láskou spomínam.

Matka zdieľala s Dotti, otcom a mnou svoju lásku, obavy, ako aj momenty úzkosti. Najviac si však pamätám na jej milujúcu, citlivú dušu, jej hravosť a smiech. Občas si myslím, že jej citlivosť a idealizmus boli faktormi, ktoré ju priviedli k alkoholu. Keďže život sa neukazoval taký idylický, našla útočisko v alkohole. Dnes, keď kritici tvrdia, že moje politické názory sú výsledkom zlej výchovy, nešťastného detstva a nefunkčnej rodiny zaťaženej alkoholizmom, myslím, že práve naopak - matka ma prinútila starať sa o dôležité veci v živote. Jej alkoholizmus ma napríklad priviedol k môjmu prvému sociálnemu povedomiu. V rokoch teenagera som premýšľal o ranách, ktoré alkohol spôsobil mojej rodine. Keďže som priamo cítil túto tragédiu, uvedomil som si, že za pochmúrnymi štatistikami obrovských spoločenských strát, boli skutočné rodiny, trpiace ako tá moja. Koľko miliónov manželstiev zruinoval, zničil kariér, spôsobil autonehody a iných škôd? Koľko vlúpaní, vražd a znásilnení alkohol podnietil? Koľko miliónov útokov priniesol? Koľko miliónov stratilo zdravie? Premýšľal som ako filmový priemysel idealizoval pitie alkoholu a robil ho módnym. Vo filmoch si všetci krásni a úspešní ľudia po ťažkom dni dali martini s ľadom alebo whisky. Lekcia je jasná: Ak je niekto v depresii, nech sa napije. Ak sa niekto cíti dobre, nech sa napije. Ak sa niekto potrebuje ukládnúť, nech sa napije.

Napriek matkinmu utrpeniu som bol aj ja pod určitým tlakom. Pamätám si, ako som na jednej oslave vypil príliš veľa a bol potom z toho chorý. O niekoľko dní, v snahe ukázať sa s kamarátmi akí sme veľkí, chválili sme sa tým, akí sme boli opití. Uvedomil som si, že som sa nechal kontrolovať módou a nie tým, čo je správne. Pred tým, ako som bol teenagerom som si uvedomil, že skutočné víťazstvo nad alkoholom nepochádza od zákona. Masmédiá však podporujú úplne iný systém hodnôt, systém, ktorý nezdôrazňuje vyššiu etiku bystrej mysle a zdravého tela viac než módné opitie sa alebo užívanie drog. Posledných pár rokov svojho života žila matka u sestry v Oregone. Vďaka Dottinej starostlivosti a odhodlaniu matky sa nakoniec podarilo zvíťaziť nad alkoholom. Navštívil som ju krátko po mojom zvolení do štátneho úradu v Louisiane v roku 1990 a bola mojím víťazstvom veľmi potešená. Bola pripútaná na lôžko a počas rozhovoru som sedel vedľa nej.

Chcel som, aby vedela, že k nej nepociťujem ani najmenší odpor za smutné časy, ktoré mi občas ako dieťaťu priniesla. Naopak, povedal som, že som jej vďačný. Nielen, že mi dala polovicu mojich génov, ale aj vzácny dar - cez jej vlastné neúspechy a slabosti ma priviedla k intenzívnejšej starostlivosti o život a rodinu. V mojom hľadaní útočiska z tých problémov som objavil krásu v prírode a lásku k vede a knihám. Dala mi viac, ako si myslela a bol som jej za to vďačný. Ďakoval som Bohu, že som jej mohol vyjadriť svoje pocity na sklonku jej života.

Poslednýkrát som videl matku pár týždňov pred jej smrťou v roku 1993. Hrozný infarkt ju čiastočne paralyzoval a tak nemohla správne rozprávať. Mohla sa však smiať a písať odkazy na malú tabuľu. Napriek tomu, že choroba oslabil jej telo, v očiach mala stále to krásne svetlo, ktoré prinútilo stredoškolačka, aby písal básne o jej anjelskej kráse. O niekoľko týždňov bola pochovaná na národnom cintoríne na vršku s výhľadom na zasnežený Mt. Hood.

Syn Juhu

V stratenej láske alebo príležitosti je vždy trochu romantiky. Väčšina chlapcov vyrastajúcich na juhu v 50 - tých a 60 - tých rokoch bolo ovplyvnených konfederáciou. Oslavovali sme Robertove E. Leeove narodeniny a juh pri každom filme „občianskej vojny“, ako aj ideály cti a rytierstva, ktoré Robert E. Lee, Jefferson Davis, Nathan Bedford Forrest, Stonewall Jackson a Jeb Stuart stelesňovali.

Ďaleko od demagógov alebo budúcich diktátorov, ako boli často označovaní, občianski a vojenski konfederatívni vodcovia boli rozumní, vzdelaní muži žijúci v rozpore medzi lojalitou a hodnotami. Vedeli, že vstupujú do vojny, v ktorej mal nepriateľ značnú prevahu mužov, zbraní a financií, napriek tomu boli k boju donútení láskou k slobode a zmyslom pre povinnosť na obranu juhu. Robert E. Lee bol napríklad americkým hrdinom, ktorému bolo ponúknuté velenie spojených armád, napriek tomu cítil, že jeho povinnosť ho viaže k jeho rodnej Virginii.

S kamarátmi sme videli ako negatívne boli vodcovia juhu portrétovaní v školských učebniciach. Tieto učebnice boli tlačene v Bostone a Chicagu a nie v New Orleanse alebo v Atlante. Od rodín sme sa dozvedeli, že „občianska vojna“ našich učebníc bola vlastne „vojnou za nezávislosť juhu“ alebo „vojnou medzi štátmi“. Nebola „civilnou vojnou“, pretože to nebol zápas o kontrolu vlády národa, ale zápas o nezávislosť jeho časti. Pre synov juhu nebola ich strana v konflikte agresorom. Vedeli sme, že juh jednoducho chcel, aby ho nechali na pokoji, nemal v úmysle vnucovať svoju politiku a myšlienky severu. Abraham Lincoln opatrne vmanévroval juh do výstrelov pri Fort Sumpter. Lincolnove činy predpovedali, že sa vojna blíži a juh vedel, že nemôže vyhrať, ak má sever dôležité pevnosti na juhu.

Zdieľali sme presvedčenie našich otcov, že činy predkov juhu boli konštitučné. Každý štát sa dobrovoľne pridá k únii a konštitúcia nezakazovala zúčastniť sa vojny žiadnemu štátu. Pravdivé demokratické princípy samosprávy dovoľujú ľuďom vybrať si vládu, akú si želajú. Konfederatívna konštitúcia sa podobala konštitúcii Spojených Štátov s možno jasnejšou ochranou práv štátov.

Pre nás nebola vojna za nezávislosť juhu nikdy o otroctve. Bola o južanských ľuďoch presvedčených o svojom osude rovnako, ako chceli americké kolónie vládnuť samé, bez britskej hegemonie. Vedeli sme, že otroctvo sa praktizovalo pod pruhmi a hviezdami rovnako ako hviezdami a mrežami. Dokonca aj po Veľkej vojne, ktorá to mala ukončiť, otroctvo pokračovalo v mnohých štátoch únie. Bol to problém uchovávaný v pokrytectve. Americká konštitúcia ticho prijala inštitúciu otroctva, keď vyzdvihla v článku 1, odseku 2 sčítanie černochovej pre dôvody sčítania ľudu. Dokonca aj Emancipation Proclamation oslobodila otrokov pod federatívnym zákonom len v oblastiach juhu, na severe však nie.

S kamarátmi sme čítali prejavy juhokarolínskeho senátora Jihna C. Calhouna prezidentovi konfederácie, Jeffersonovi Davisovi a hrdinské a občas tragické príbehy bitiek od Bull Run až po kapituláciu pri Appomaddox. Milovali sme konfederáciu.

Nemali sme však túžbu oživiť ju, pretože sme milovali Ameriku, ktorá sa stala našou vlasťou, juh i sever. Verili sme, že napriek tomu, že juh mal pravdu, jeho porážka bola signálom od Boha, aby sa krajina zjednotila. Hrdlá nám zovrelo pri počúvaní národnej hymny a pri recitovaní Pledge of Allegiance sme stáli rovno a hrdo, s očami naplnenými pýchou a s malou americkou zástavou, ktorá visela v každom rohu našej triedy.

Lojálni Američania na severe by mali pochopiť, čo každý správny južan vie: nájdite zlého južana, ktorý nebude brániť juh a nájdete Američana, ktorý nebude brániť Ameriku.

Vedeli sme, že Amerika bola číslo jeden vo svete a boli sme na tento fakt pyšní. Pyšní dosť na to, aby sme v škole pracovali ťažšie a viac sa snažili v športe alebo jednoducho neodhadzovali odpadky, pretože sme cítili, že sme súčasť čohosi, čo je oveľa väčšie ako my. Skutočne sme sa chceli zaslúžiť o svoje miesto v tejto krajine a boli sme pripravení priniesť na splnenie tohto sna obeť.

Dnes sa americký sen stal synonymom zbohatnutia, nie však tam, odkiaľ pochádzam ja. Niektorí chlapci možno ten sen mali, ale pre väčšinu z nás v Gentilly Woods naše sny neboli o peniazoch. Boli to sny o záležitostiach srdca, nie vrečka. O tom, že sa stanem astronautom alebo morským biológom, hrdinským vojakom, plavcom alebo letcom. Pre niektorých to boli sny o vybudovaní najvyšších budov, napísaní najlepších románov, zložení piesní, ktoré by pohli srdcami miliónov. Atletické deti snívajú o tom, aby budú najlepšími vo futbale, baseballe alebo behu. Niektoré sny boli o hrabaní sa v tieni pyramíd, objavujúc ich dlho ukryté tajomstvá alebo použitie chémie na vytvorenie substancie, ktorá by vzdorovala gravitácii. Pre niektorých sľuboval americký sen chudobu a tvrdú prácu, pretože som poznal pár chlapcov, ktorí boli ochotní vzdať sa všetkého a stať sa misionármi Krista.

A čo ja? Mojmým snom v 12 - tich bolo stať sa vedcom. Miloval som prírodu, ktorá ma viedla k štúdiu možností človeka. Mal som hmlistú predstavu o tom, že sa stanem astronautom alebo vedcom v americkom vesmírnom programe. V sledovaní tohto cieľa som čítal všetko od biológie, ľudskej genetiky a iných vied zaoberajúcich sa ľudskou psychológiou. Čítal som tiež antropológiu, archeológiu a dejiny. Čím viac som čítal, tým viac som zisťoval, že moje inštinktívne a tradičné kultúrne dedičstvá sú pod útokom. Začal som skúmať skúsenosti iných mladých ľudí cez vplyv televízie a iných médií a postupne sa stával liberálnejším vo svojich názoroch.

Práve som si začínal uvedomovať politiku, keď vybuchli šesťdesiate roky a rasová integrácia sa vynorila ako najväčší problém americkej politickej scény. Čím viac som čítal a sledoval televíziu, tým viac sympatií som cítil k americkým čochom.

Transformácia

„Nikdy neutekaj od pravdy“, zvykla mi hovoriť Pinky. Povzbudzovala ma, aby som sa rodičom priznal k náhodne rozbitej porcelánovej figuríne, ktorú si cenili. „Čo by o tom povedal Ježiš?“, pridala. Nakoniec som svoj priestupok priznal a čelil trestu, ale musím povedať, bolo to lepšie ako žiť s ľžou.

Naša čierna pomocníčka Pinky mi bola po sestre a matke najbližšou ženou. Rodičia si ju najali na pomoc v dome a na starostlivosť o Dotti a mňa, nik sa však na ňu neďíval ako na zamestnanca. Keď zostala dlhšie, vždy som vyžadoval, aby s nami večerala a otec tak isto očakával, že sa k nám k stolu pridá. Veril som, že v tých časoch takéto šťastie s domácou pomocou bolo oveľa bežnejšie na juhu ako na severe.

Matka ma často vozievala do najčernejších častí New Orleansu, do spodnej časti Claiborne Avenue. Bolo to v neskorých 50 - tých rokoch, keď bolo ešte možné chodiť bezpečne po uliciach, pred vynálezom „bratstva a lásky“, ktoré prinieslo hnutie za občianske práva.

Pinky mala u mňa rovnakú autoritu ako matka a otec. Ak som ju neposlúchol, rodičia ma potrestali akoby som neposlúchol ich. Pinky pomáhala v dome a pripravovala pre mňa jedlo. Rozprávali sme sa o tisíciach a jednej veci. Stále sa snažila odvodíť každý názor zo silného kresťanského pohľadu. Dohovárajúc mi za neslušné správanie, vždy dodala : „Čo by na to povedal Ježiš?“ Slová mali skôr formu deklarácie ako otázky, pretože odpoveď bola vždy jasná: „Ježiš by to neschválil.“ Pre Pinky neexistovali odtiene sivej k akejkoľvek etickej otázke, len správne alebo nesprávne. Ovplynula ma byť rozhodným a húževnatým, premyslieť si problém a potom zaujať definitívne stanovisko, radšej ako to hrať na obe strany. Táto črta mi zostala dodnes.

Pokiaľ ide o rasové otázky, Pinky mala tradičný, južanský, čierny názor. Trvala na používaní vedľajšej toalety a nie hlavnej a ak sme išli do reštaurácie, vždy používala oblasť pre „farebných“. Bola proti spolčovaniu sa s belochmi inde ako v práci.

Jedného dňa som sa jej spýtal, či nemá so segregáciou problém. Odpovedala jednoducho a výrečne: „Chcem byť so svojimi vlastnými.“ Napriek tomu, že nebola „mojou vlastnou“, keď zomrela, pozeral som v truhle na jej láskavú tvár a videl som kohosi kto ma mal rád a koho som mal rád ja. Bola tou, ktorá ma rozosmievala, potrestala, keď som si to zaslúžil a povzbudila, keď ma videla robiť čosi zodpovedné alebo tvorivé. Po smrti Pinky som cítil, že som stratil kohosi, kto bol viac moja rodina ako priateľ. Bolesť z jej smrti bola najhoršou, akú som cítil od leteckého nešťastia nad Grand Canyonom, pri ktorom sa zabil strýko a teta. Matka a ja sme boli jediní belosi na Pinkinom pohrebe.

Hudba a kázanie na pohrebe bolo silné. Čisté, nezadržateľné city sa vylievali z kňazových úst, akoby bol ich význam druhotný k spôsobu akým ich prednášal. Plakal smútkom a bolesťou, smial sa hlasno a hlboko, varoval nás pred božím hnevom, krčil sa pred ním, zúrili v zlosti na diabla, prosil o odpustenie a tento stav predal obecenstvu tak ľahko ako opilec predá opilcovi fľašu whisky. Nikdy som nič podobné nezažil v kostole, ktorý navštevovala moja rodina. V tom kostole boli pocity jemné a držané na uzde, kým v čiernom kostole boli podávané vo svojej nespracovanej podobe. Bol som tým viac fascinovaný ako dojatý. Čo sa v tých dňoch dotklo môjho srdca najviac bola myšlienka, že Pinky už po skončení jej práce so mnou nebude.

Tón bohoslužby vyznel neprimerane v spojení s mojimi myšlienkami na Pinky. Bolo ťažké spojiť si ju s divokosťou čierneho kostola. Spôsob, akým obecenstvo odpovedalo kňazovi mi pripomínalo situácie, keď Pinky pri žehlení pozerala televíziu a zapájala sa do dialógov, akoby bola súčasťou televíznej hry. „Dobre moja“, hovorievala Pinky do televízie žehliac otcove košeľe. „ On tiež, hm, áno, to...a, hah, správne.“ Ako som rástol, hnutie za občianske práva dozrievalo tiež a kým som mal 11, juh bol v zmätku. Sociálna štruktúra, ktorá existovala stovky rokov bola úplne obrátená prekvapujúcou rýchlosťou. Z počiatku som veľa nerozmýšľal o rasovej otázke, bol som oveľa viac zaneprázdnený láskou k prírode, vede a únikmi do sveta kníh /väčšinou vedeckých s len málo politickým materiálom/.

Inštinktívne, vďaka láske ku konfederácii, som sa zosobnil s tradičným konzervatívnym postojom juhu v opozícii k rasovej integrácii. Hnutie za občianske práva som jednoducho videl ako deštrukciu južanského spôsobu života, ale hlbšie som sa problémom nezaoberal. S postupom hnutia do čela na začiatku 60 - tých rokov som začal čítať noviny a časopisy a tým rástli moje sympatie k černochoch.

Prakticky všetko, čo bolo písané o tomto probléme v knihách, novinách a časopisoch, ako aj v televízii ma viedlo k presvedčeniu, že hnutie za občianske práva bolo založené na princípoch spravodlivosti a ľudských právach. Média tvrdili, že tieto opatrenia povedú Ameriku k rasovej harmónii a materiálnemu progresu. Čítal som články tvrdiace, že neexistuje významný vedecký rozdiel medzi belochmi a černochochmi, okrem farby kože. Tvrdili, že rasové rozdiely v chudobe, zločine, drogovej závislosti, výchovných neúspechoch sú spôsobené len rozdielmi prostredia. Nakoniec teda zlé podmienky černochoch boli zvalené na bielych.

Niektorí významní vedci tvrdili, že neexistuje nič také ako rasa, že rasa je čosi náhodné a teda nepodstatné pre spôsob klasifikácie ľudstva. Iní išli tak ďaleko, že tvrdili, že čierna rasa je predkom ľudstva; a teda nadradená možno dokonca i rase bielej. V jednom článku som čítal, že černosi majú menej telového ochlpenia ako belosi, čo je znak ich revolučného pokroku a nadradenosti.

Niektoré príbehy boli o potláčaní černochoch v otroctve, diskriminácii a brutalite voči nim od čias emancipácie. Srdcervúce príbehy by vyprovokovali sympatiu a zlosť každého človeka, citlivého k ľudskému utrpeniu. Zároveň som objavil články o „veľkej civilizácii v Afrike“ a „čiernych veľikánoch amerických dejín“. V celonárodne distribuovaných knihách sobotnej školy som našiel články o tom, že Boh bol proti rasovým rozdielom a diskriminácii. Po prvýkrát v 2000 ročných dejinách kresťanstva sa zdalo, že bol vynájdenný nový

hriech: rasizmus. Mnohí kňazi rôznych vyznaní začali vystupovať proti rasizmu a segregácii a boli odmenení ohromnou chválou v médiách.

Dokonca aj moje vlastenecké hodnoty boli uvádzané ako príčina rasovej integrácie. Čítal som články vo významných novinách, ktoré udržiavali názor, že rasová rovnosť je hlásaná v konštitúcii Spojených štátov. Pravidelne citované boli slová Deklarácie nezávislosti: „Držíme sa týchto právd, aby bolo zrejmé, že všetci ľudia sú rovní...“

K dodatku slov Thomasa Jeffersona v Deklarácii nezávislosti, bola táto veta v týchto článkoch pravidelne opakovaná: „Nič nie je istejšie napísané v knihe viery, než to, že títo ľudia /černosi/ majú byť slobodní.“ Jedno leto som cestoval s otcom do Washingtonu a videl som tieto slová vyryté veľkými písmenami na inšpirujúcom pamätníku Jefferson Memorial na Potomac.

V prejave v Gettysburgu, ktorý bol citovaný takmer tak frekventovane ako Deklarácia nezávislosti, Lincoln zjavne vzdal hold konceptu rasovej rovnosti: „Pred siedmimi rokmi naši predkovia priniesli na tento kontinent nový národ, zmietajúci sa v chudobe a oddaný myšlienke, že všetci ľudia sú si rovní.“ Pre silného patriota, ktorý zosobňoval mužov ako Davy Crockett, Teddy Roosevelt, Thomas Jefferson a Abraham Lincoln boli tieto citáty veľmi presvedčivé. Moja viera, že najväčší hrdinovia Ameriky podporovali rasovú rovnosť pomohla ovplyvniť moje názory.

Integrácia verejných škôl bola v tom čase hlavným problémom a médiá to zobrazovali ako dobrú vec pre Ameriku. Súdiac na základe videného z televízie, integrácia vlastne znamenala, že jedna alebo dve černošské dievčatá budú navštevovať predtým bielu školu. Bieli boli na druhej strane ukazovaní ako ľudia kričiaci rasistické invetiva a napádajúci dobre oblečené černošské deti, ktoré boli do školy eskortované. Počas rokov som v televízii videl stovky dramatických portrétov ako bolo černochoch ubližované, ako boli utláčani, väznení, diskriminovaní, falošne obvinení, lynčovaní, znásilnení, zosmiešnení a zotročení. Keďže som bol idealistom a túžil byť fér, štedrý a rytiersky a pretože som bol pod vplyvom médií, dospel som k záveru, že rasová integrácia vyzdvihne černochoch k ich pravdivým schopnostiam a zaistí im teda spravodlivosť a progres.

Nie je zveličovaním tvrdenie, akú významnú úlohu zohrala televízia v 50 - tých a 60 - tých rokoch k problémom integrácie. Živé televízne vysielanie, neomylní televízni hlásatelia boli väčší ako život sám. V úžase nad technológiou mnohí ľudia nekriticky prijali to, čo im bolo v televízii podávané. Ja som v tom nebol výnimkou.

Ako vždy, veľkú radosť som našiel v knihách a vedeckých časopisoch. Občas som čítal pod perinou s baterkou, až kým mi ju otec nevzal. Mal som rád chémiu a pokračoval v zbieraní divých zvierat. Keď sme sa presťahovali do Jefferson Parish, ďaleko od močiarov, musel som sa ich vzdať, keďže som ich nemal kde držať. Pustil som na slobodu plazov a obojživelníkov a daroval nejaké priateľom. V škole som hral v basketbalovom mužstve a začínal som objavovať krásy a záhady opačného pohlavia.

Boli to pre mňa vzrušujúce časy. Detstvo pomaly odchádzalo a začínal som spytovať prijaté dogmy sveta okolo mňa. Rebeloval, vyzýval a spytoval som všetko. Bez toho, aby som to vedel, prichádzala drastická zmena v mojich názoroch.

Otec dával často auto opravovať do Gary's Super Service, malej garáže v čiernej oblasti v západnej periférii neworleánskeho obchodného distriktu. Ako väčšina chlapcov v tomto veku, fascinovali ma autá a bol som potešený, keď mi Gary ponúkol, že ma naučí čosi o autách ak budem pracovať v jeho garáži. Mesiace som dvakrát týždenne dochádzal po škole k nemu, aby som sa priučil autám.

V Garyho garáži som po škole stretával veľa černochoch. Jedával som večeru v malej černošskej reštaurácii kúsok od garáže a rozprával sa dlhé hodiny s čiernymi obyvateľmi New Orleansu. Bola to odmeňujúca skúsenosť. Nielenže som sa naučil veľa o autách, ale stretol som aj mnoho zaujímavých ľudí. Zároveň som sa naučil veľa o čiernej rase.

Zdalo sa, že postoj liberálov nebol celkom správny, pretože rasové rozdiely boli zjavné a siahali ďaleko za farbu pleti. Bolo by ťažké kategorizovať všetky odlišnosti, ktoré som si všimol. V tom čase som sa ich ani nesnažil usporiadať, ale odlišnosti začínali fyzickým zjavom až k jemnejším charakteristikám ako extrémna averzia k práci v chladnom počasí. V chladných dňoch, keď som sa ja cítil osviežený, moji čierni spolupracovníci vyzerali letargickí.

V čase, keď som pomáhal otcovi s firmou som často pracoval po boku bielych i čiernych robotníkov. Mnohí boli potrební len na deň, takže ich otec najímal z ulice neďaleko charity v centre mesta. Niektorí z nich boli dobrými robotníkmi, niektorí horšími. Belosi boli menej vznetliví a živí ako moji spolupracovníci v Garyho garáži.

Černosi tam boli veľmi jednoduchí, takmer ako deti s ich dramatickými emocionálnymi výkyvmi. Rýchlo sa rozosmiali, nahnevali, mali blízko k plaču pri malých sklamaniach alebo problémoch, boli náladoví a temperamentní - aj keď ich nálady boli viac náhodnými ako ohrozujúcimi. Jasne sa pamätám na popiskovanie a hmkanie, ktoré často naplnilo dielňu a ako občas takmer tancovali, keď prechádzali z jedného miesta na druhé alebo sa rytmicky kývali na svoju vlastnú melódiu. Nebolo žiadnym tajomstvom, že vedeli spievať a v Garyho dielni spievali všetci. Mal som rád ich prítomnosť, ja som však nespieval.

Pár mesiacov po tom, čo Gary zavrel svoju dielňu som videl britského antropológa Ashley Montagu v televíznej relácii a okamžite si prečítal jeho knihu Man's most dangerous myth: The Fallacy of Race. /4/ Predmet ma zaujal natoľko, že som čítal tiež knihu Black like me, /5/ autobiografiu o belochovi, ktorý si

zafarbil kožu, upravil vlasy a poukazoval na nesprávne zaobchádzanie s ním na juhu. V tom čase som tiež čítal *To kill a Mockingbird* /6/ a s černochochmi som sympatizoval. Udalosť, ktorá ma najviac šokovala a posilnila moje egalitárske názory bolo vybuchnutie bomby v roku 1963 v birminghamskom čiernom kostole, kde boli zabití štyri černošské dievčatá. Týždne boli médiá a noviny zaplnené hroznými opismi udalostí, zvukom a obrazom trpiacich pozostalých. Presvedčil som sa, že integrácia bola vznešenou a správnou a že jej oponenti, ako to bolo dokázané krutými výroky a napätými tvármi protestantov pred školami, reprezentovali všetko ignorantské, nevznešené, netolerantné a necivilizované.

Bolo ľahké byť rasovým egalitárom. Podľa kníh, novín, časopisov, ktoré som čítal, všetci prominentní herci, vedci a politici verili v rasovú rovnosť. Bol som hrdý, že zdieľam svoj názor s týmito ľuďmi, ktorí dosiahli slávu a ktorí tvrdo pracovali, aby nás priviedli k lepšej budúcnosti. Uvedomoval som si zároveň, že biely rasizmus možno bol na hlbokom juhu populárny, držaním sa však takýchto názorov mohlo byť pre mladého muža, ktorý chcel byť astronautom veľmi škodlivé.

Vo veku 13 rokov som bol plachým, idealistickým knihomoľom, zároveň však fyzicky zdatným z časov mojich potuliek močiarimi. Nepochyboval som o tom, že hnutie za občianske práva a integrácia vyhrajú a rasová diskriminácia skončí a všetko sa vyplní tak nádherne ako to egalitári predpovedali. Na juhu sa rúcali bariéry, najvyšší súd pokračoval v porážaní Jima Crowa a čierna politická registrácia a moc dramaticky rástli. Jedna vec bola istá, politika ma nezaujímal.

Na strednej škole na hodine občianskej náuky na Ganus Junior High School nám učiteľ dal úlohu. Mali sme si vybrať tému, zaoberajúcu sa súčasnými udalosťami a polemizovať o nej, potom urobiť o nej výskum a rozumne si ju v triede obrátiť. „Dôvody rasovej integrácie vo vzdelaní“ bola moja téma. Po tom, čo si každý vybral tému a vyjadril sa k nej, mali sme za úlohu urobiť výskum, ktorý zastáva opačný názor k téme, ktorú sme si pôvodne vybrali. Táto úloha vniesla do mojej mysle nepokoj.

V to popoludnie som išiel do školskej knižnice urobiť výskum na tému „Dôvody proti rasovej integrácii vo vzdelaní“. Našiel som veľa kníh zaoberajúcich sa predmetom rasovej rovnosti a integrácie vo vzdelaní. Zjavne som si vybral tému, na ktorú bude ľahké urobiť výskum. Ako som však prechádzal cez tieto knihy, zistil som, že jedna za druhou sa vyjadrujú za integráciu, dokonca aj malá kostolná knižnica, kde bolo aspoň tucet kníh podporujúcich hnutie občianskych práv a jeho hrdinov, ale žiadna kniha opačného názoru. Prečo? Bolo zrejmé, že existovala opozícia integrácie... Videl som bielych oponentov, zástancov segregácie, ktorí boli na juhu volení. Bieli demonštrovali v New Orleanse, aby zabránili integrácii škôl a každý hlavný politik v tom čase sa postavil proti tomuto princípu. Napriek tomu som nemohol nájsť knihu, ktorá by integrácii oponovala.

Nasledujúci deň som išiel do knižnice Doubleday na ulici Canal, dúfajúc, že tam nájdem knihy oponujúce nútenej integrácii verejného vzdelania. Našiel som tucet kníh podporujúcich integráciu a dokonca niektoré hlásajúce čiernu nadradenosť. Ale opäť nič, čo by sa stavalo proti integrácii. Dokonca aj knihy, ktoré vraj ponúkali vyrovnané názory na tento problém boli jednostranné vo svojej prezentácii problému integrácie. Nakoniec, aby som pokročil, som sa rozhodol napísať protiintegračný názor z prointegračných kníh.

Tieto argumenty neboli však rovné. Hnutie občianskych práv urobilo argumenty zástancov segregácie banálne a hlúpe. Čítal som, že belosi stoja proti integrácii kvôli sexuálnej neistote, že bieli chcú utláčať černochoch, aby ich mohli držať ekonomicky podrobených a vykorisťovaných /marxistický výklad/. Niektorí jej oponenti sa domnievajú, že černosť sú menej inteligentní s väčším sklonom k násiliu než bieli - rozdiel, ako argumentovali, ktorý by viedol k značnému poklesu amerického vzdelania. Liberáli stroho odbili argumenty tvrdením, že žiaden vedecký dôkaz nepodporuje tvrdenie, že belosi sú múdrejší ako černosť a donekonečna opakovali : „Jediný rozdiel je farba pleti.“

Bol som v rozpakoch. Musel som obrátiť pozíciu, ktorá nemala žiadny oporný dôkaz a proti ktorej som morálne stál. Keď som otvoril ranné noviny pár dní pred tým, ako mi mala skončiť úloha, uvidel som čosi, čo mi dalo iskru nádeje. Times Picayune oznamovali o stretnutí v Municipal Auditorium. Citovali sudcu Leandera Pereza z Občianskeho združenia, ktorý vravel, že integrácia zničí kvalitu neworleánskeho verejného školského systému.

V článku nebolo veľa informácií, ale fakt, že som sa dozvedel o Občianskom združení zvýšilo moje nádeje na objav informácií z pohľadu zástancov segregácie. Po škole som tam hneď zašiel, očakávajúc, že nájdem pár nejasných, zdiskreditovaných zdrojov na podporu segregácie.

Žena v stredných rokoch, pani Singletonová, s pehami a okuliarmi ma privítala hlbokým južným prízvukom, charakteristickým viac pre Mississippi ako New Orleans. Bola zaneprázdnená ukladáním pošty, a tak som sa jej rýchlo spýtal, či má nejaké knihy, ktoré oponujú integrácii vo vzdelaní. Jemne rozčúleným spôsobom ukázala na police, ktoré boli vyše dva metre vysoké a ťahal sa po celej stene. „Pozri sa,“ utrúsila. Čo som videl ma ohromilo. Mali stovky kníh, ktoré podporovali názor, že rasové rozdiely idú oveľa ďalej ako je farba pleti, že viac dedičnosť ako prostredie je kľúčovým faktorom k inteligencii a osobnosti a že existuje historický záznam, že rasová integrácia a medzirasové sobášy v mnohých národoch, ktoré sa rasovo zmixovali, spomalili progres a viedli k zníženiu štandardov spoločností.

Nachádzal som knihy prominentných genetikov, psychológov, antropológov, historikov, sociológov a učiteľov. Všetci zastávali názor, že bez ohľadu na to, ako veľmi by sme si želali aby to tak nebolo - na rase záleží. Kniha od Audrey Shuey, Testovanie černošskej inteligencie, /7/ v ktorej bolo zozbieraných 384 rozdielnych vedeckých štúdií o inteligencii a rase a všetky poukazovali na značné rozdiely medzi rasami.

Ďalšia kniha, ktorá ma upútala bola Rasa, nepokoje a revolúcia /8/ od Teddyho Roosevelta, prezidenta, ktorého som obdivoval za jeho konzervativizmus a patriotizmus.

Všetko toto bolo pre mňa šokom. Našiel som názor postavený proti rasovej integrácii, názor vzdelaný, inteligentný a podporovaný mnohými slávnymi Američanmi, nielen bielymi supremacistami. Bol to názor na rasy, ktorý by médiá ani nepriznali, že existuje.

Nemal som veľa peňazí - bolo to v roku 1963 a mal som 13 rokov a tak som sa pani spýtal, ktorú knihu by mi odporučila. Vybrala knihu Race and reason: Yankee view /9/ od Carletona Putnama a vložila mi ju do papierovej tašky spolu s ručne napísaným účtom. Hlas Pinky mi znel v ušiach ako som kráčal dolu ulicou a rozmýšľal som, či môžem zradiť jej pamiatku čítaním takejto knihy. Ubližoval som jej nejako tým, že som uvažoval, že rasy sa líšia?

Potom mi však prišlo na um Pinkino nabádanie nikdy nebežať od pravdy, akoby to hovorila priamo predo mnou. Ak nemám utekať pred pravdou, potom sa teda nemusím báť konfrontácie s lžou. Predstavil som si, že kniha Race and reason bude ľahko vyvrátený, plytký výklad rasových predsudkov. Zároveň som mal však zmiešané pocity.

Keď som vychádzal z malej kancelárie na ulici Carondolet, nemal som ani tušenia, že zanedlho budem čítať knihu, ktorá zmení môj život.

Pohlavie a spoločnosť

Pozrite sa na Janu

Pozrite sa na Janu. Riadi vojenské lietadlo.

Pozrite sa na Zuzku. Je hasičkou.

Pozrite sa na Jána. Je zdravotným bratom.

Pozrite sa na Freda. Stará sa o domov a deti, kým Zuzka hasí požiare.

Takýto výklad môžeme nájsť v materskej škole. Symbolizuje dogmu pohlavnej rovnosti, ktorá presadzuje, že je normálne aby ženy riadili bojové lietadlá, boli vojakmi, hasičmi, stolármi a muži zastávali úlohu tradičných matiek. Základným predpokladom moderného feminizmu je tvrdenie, že okrem niektorých zanedbateľných biologických odlišností sú muži a ženy psychologicky identickí. Odlišnosti v mužskom a ženskom správaní sú vraj len výsledkom „pomero“v ich prostredia./10/

V 60 - tých rokoch médiá a akademická spoločnosť prijali vedľa rasovej rovnosti nové modly pohlavnej rovnosti. Začiatkom 90 -tých rokov však stovky nových výskumov a štúdií rozkývali vedecké kyvadlo smerom k uznaniu prirodzených pohlavných a duševných rozdielov. Napriek tomu ich štát, vláda a hlavné mediálne prúdy ignorovali a pokračovali na svojej ceste feminizmu.

Keď som vyrastal nevedel som samozrejme o spore nad pohlavnými rozdielmi. Vedel som, že dievčatá boli odlišné vo viacerých oblastiach ako len v ich fyzickom zovňajšku. Ako mladý som nemal rád dievčatá pre ich ženské spôsoby. Keď som však vyrástol, ďakoval som Bohu za tieto krásne rozdiely. Na základnej škole sme mali len malé skúsenosti s opačným pohlavím. Hrali sme drsné verzie baseballu, basketbalu, zápasenia, boxu a iných tvrdých športov. Nič nás nevzrušovalo viac ako kempovanie, poľovanie a rybárčenie. Mali sme radi vojnové filmy; dievčatám sa páčili zamilované príbehy. Pokúšali sme sa rozobrať motory a hračky, aby sme videli ako fungujú /často sme ich nevedeli poskladať späť/, kým dievčatá sa hrávali s bábikami. Naši malí vojaci a tanky bojovali v stovkách významných strategických bitiek, kým dievčatá sa sústreďovali na detaily svojich šiat a vysnený život svojich bábik. Skladali sme modely lietadiel a áut; ony sa viac zaujímali o vyrábanie vecí, ktoré boli na vzhľad pekné. Kým mi sme chceli na uspokojenie našej bezhraničnej zvedavosti rozpitvať žabu a iné zvieratá a hmyz, dievčatá chceli sústrediť svoju lásku na mačky a psíkov a čokoľvek prítluné a nežné, najmä ak to bolo malé a bezbranné.

Poznal som jedno dievča, ktoré bolo výnimkou. Volala sa Ali Thompson a hrávala sa rovnako drsne ako my. Radšej sa škrabala po stromoch, ako by sa hrala doma a páčila sa jej moja zbierka exotických zvierat. Mala však ženskú stranu svojej osobnosti, ktorá bola však odlišná od mojej a mojich priateľov a zdalo sa, že sa vie pohybovať v obidvoch svetoch bez toho, aby sa v jednom z nich cítila doma. Ako však vyrastala, do popredia sa dostávala čoraz viac jej ženská stránka osobnosti.

Pre väčšinu dievčat však v našom chlapčenskom svete nebolo miesta. Robili sme si žarty z ich citlivosti a ešte väčšie z chlapcov, ktorí sa správali ako dievčatá. Moja sestra bola o 5 rokov staršia a v rovnakom čase, keď ja som sa správal tak nepoddajne a odvážne ako som len vedel, jej dievčenskú previtala. Naše izby boli našimi zrkadlami a uznávanie rôznych hodnôt končilo neraz bitkami a bojmi. V tých časoch ma presvedčila, aby som sa dievčatám za každú cenu vyhýbal.

Vďaka nespočetným príkladom v triede som vedel, že dievčatá boli zvyčajne najlepšími študentkami a pri učiteľových otázkach lepšie odpovedali. Na strednej škole som sa začínal s dievčatami viac zbližovať. Niektoré sa stali mojimi kamarátkami a ako som dospieval, ďalšie sa stali srdcovými záležitosťami. Očarili ma svojím nežným vzhľadom a prekrásnymi tvármi, sladkými vôňami a eleganciou, s akou sa pohybovali. Keď prehovorili nežnými tónmi, ich hlasy sa zdali takmer hypnotickými a keď som im rozprával o niečom, čomu som veril, počúvali pozornejšie ako chlapci. Spev ich ženskosti, ktorému som ako mladý chlapec nerozumel, sa pomaly stal prekrásnou melódiou. Až do prvého ročníka strednej školy sme s kamarátmi považovali dievčatá za značne rozdielne. Teraz sa však stali zdrojom obdivu a mystiky. V triedach strednej školy a médiách bola rovnosť pohlaví hlásaná rovnako presvedčivo ako rovnosť rás. Verejnosť ju však prijala oveľa menej. V 60 - tých rokoch sa belosi, najmä tí vzdelaní a bohatší, len zriedka stretávali s černochochmi a keď černochocha stretli, nereprezentoval typického černochocha. Nedostatok osobného styku spojený s presvedčivou rovnostárskou propagandou prispel k dôvere v rasovú rovnosť. Na rozdiel od rasových rozdielov boli rozdiely v pohlaví všadeprítomné. Ľahko pozorovateľné rozdiely pohlaví v správaní robilo feministickú propagandu ťažšou pri presvedčovaní verejnosti. Bolo zrejmé, že väčšina mužov a žien sa navzájom líši a to nielen svojím pohlavím.

V 60 - tých rokoch sa tvrdilo, že neexistujú žiadne podstatné psychologické rozdiely medzi mužom a ženou okrem tých, ktoré zapríčinila výchova./11/ Do 90 - tých rokov egalitariáni po tlakom nových vedeckých dôkazov, ktoré vraveli, že genetika a biológia vytvorili značne rozdielne správanie mužov a žien, cúvli.

Na rozdiel od rasovej otázky som sa do otázok rovnosti pohlaví nezapojil. Kým som si o tému vytvoril záujem, prečítal som množstvo článkov a vedeckých prác o sile génov na ovplyvnení inteligencie a správania sa rasy. Zdal sa byť logický fakt, že psychologické rozdiely medzi pohlavím sú výsledkom genetickej stopy a nie jednoducho pomero v spoločnosti.

Osemdesiate roky znamenali vo vedeckých kruhoch obrovskú zmenu. Mnohí vedci, psychológovia, biológovia, lekári uvádzali štúdiá zaoberajúce sa silnými dedičnými rozdielmi v správaní pohlaví, ktoré idú značne ďalej než je narodenie. Dôkazy boli tak bohaté, že začínali presakovať do kultúry./12/ Ľudia začínali označovať mužov a ženy ako ľudí s dominanciou pravej a ľavej hemisféry. /13/

Rozdiely v psychológii mužov a žien neboli zďaleka pre mňa tak dôležité ako rasová otázka. Stále to bola však fascinujúca téma, ktorá má značný dopad na naše životy, hodnoty, názory a samozrejme náš revolučný vývin.

Rozdiely v oblasti mozgu

S vývinom moderného počítača, elektronického mikroskopu a iných technických vynálezov genetický výskum značne pokročil. Posledné objavy ako MRI /magnetic resonance imaging/, CAT a elektronické impulzy dali vedcom príležitosť dôkladne zmerať veľkosť, stavbu a dokonca možnosť preštudovať fungujúci mozog živých ľudí.

Napriek tomu, že v začiatkoch bolo politicky nesprávne študovať rasové rozdiely alebo rozdiely medzi mužmi a ženami, prepuknutie genetických objavov a štúdií viedlo neúprosne k rozšíreniu vedomostí o dedičných rozdieloch pohlaví a rás. /14/

Príklad ako vedľajšie štúdie viedli k porozumeniu rozdielov pohlaví je možné vidieť na výskume psychológa Herberta Landsella z Bethesdy v Marylande. /15/ Študoval pacientov, ktorí sa podrobili operácii mozgu a zistil, že tí, ktorým odstránili časť pravej hemisféry vykazovali pozoruhodné psychologické efekty, ktoré boli rozdielne od tých, ktorým odobrali ľavú časť hemisféry. Landsell a mnohí ďalší vedci dokázali, že ľavá časť mozgu ovplyvňuje verbálne zručnosti ako čítanie a reč, ako aj zoradovanie informácií. Ľudia, ktorí mali poškodenú ľavú časť mozgu mali často ťažkosti hovoriť a spracovávať informácie v správnom poradí. Tí, ktorí mali poškodenú pravú časť mozgu stratili zmysel pre smer, priestorové chápanie a schopnosť spracovať abstraktné intelligenčné testy. Často sa strácali, dokonca i vo svojich vlastných domoch. Pravá strana mozgu spracováva vizuálne informácie a priestorové vzťahy. /16/

Landsell zistil, že pri poškodení ľavej hemisféry mozgu strácajú muži väčšinu svojich verbálnych schopností, ženy si ich však ponechávajú. Muži trikrát pravdepodobnejšie stratia svoje jazykové schopnosti ako ženy, aj keď boli poranení na presne rovnakom mieste v mozgu. Keď muži utrpia poranenie pravej strany mozgu, stratia abstraktné schopnosti, kým ženy sú tým ovplyvnené len málo. /17/ Výskum poukazuje na fakt, že každá časť mozgu sa sústreďuje na určité schopnosti a aktivity a mužský mozog je viac delený a špecifickejší. U žien sa obe strany mozgu zúčastňujú na priestorových a verbálnych funkciách.

V nedávnych rokoch mnohé štúdiá zmapovali distribúciu elektrickej aktivity v mozgu pri vykonávaní mnohých funkcií. Dôkladne poukázali na fakt, že u mužov sa pri abstraktných testoch sústreďuje elektrická aktivita hlavne v pravej časti mozgu, kým u žien bola vyvážená v oboch hemisférach. Jedným faktorom tohto rozdeľovania je corpus callosum, tkanivo, ktoré spája dve hemisféry a zabezpečuje ich komunikáciu. U žien je v porovnaní s váhou mozgu značne väčšie a má viac spojení. /18/ Výskum ukázal, že plynulosť a artikulačná správnosť koreluje s číslom spojení medzi hemisférami. Čím viac spojení, tým väčšia plynulosť. /19/ To potvrdzuje biologickú príčinu prečo nespočetne mnohé vedecké štúdie potvrdili fakt, že ženy majú lepšie verbálne zručnosti ako muži.

Porozumenie rozdielov v mozgu medzi mužmi a ženami mi pomohlo porozumieť hlboké psychologické rozdiely medzi pohlaviami, ktoré sa odrážajú v danostiach, schopnostiach a dokonca i v rôznych postojoch k životu.

Pozorujúc odlišnosti v správaní som študoval najprv fyzické odlišnosti mozgu a potom psychologické dôsledky. Od počiatku bolo jasné, že rozdiely medzi mozgom priemerného muža a ženy rovnakej rasy sú ďaleko menšie ako medzi mozgom priemerného belocha a černošky. Jasné rozdiely vo funkcii a stavbe mozgu mali za dôsledok zreteľné odlišnosti v duševných schopnostiach a osobnosti medzi pohlaviami. Dnes je všeobecne známe, že ženy predstihnú mužov vo verbálnych častiach IQ testov a muži preukazujú lepšie schopnosti v abstraktných častiach testov. /20/ Vo vyššej matematike je rozdiel ešte väčší. /21/ V najväčšom prieskume na danú tému, ktorý viedol Dr. Julian Stanley a Dr. Camilla Benbow, zozbierali matematicky nadaných študentov do skupín podľa pohlavia. /22/ Pri chlapcoch bolo 13 krát pravdepodobnejšie, že sa dostanú do najvyššej kategórie. Na druhej strane mali dievčatá významný predstih vo verbálnych zručnostiach.

Dievčatá boli jazykovo pohotovejšie /23/ a lepšie si počínali v čítaní, písaní, gramatike a výslovnosti. /24/ Boli plynulejšie a všeobecne lepší komunikátori. Chlapci trpeli rečovými vadami ako napr. zajakávanie a prevýšili dievčatá v týchto chybách takmer 4 ku 1. /25/ Ženy sú tiež lepšie v organizovaní a usporadúvaní objektov a stretnutí.

Dr. Camilla Benbow nechcela takéto rozdiely v pohlaviach objaviť. Dnes v takéto rozdiely na biologickej základni verí. „Po 15 rokoch hľadania vysvetlenia týchto rozdielov prostredím a neobjaviac nič, som sa vzdala,“ vraví. /26/

Najzreteľnejší rozdiel medzi pohlaviami, okrem ich reprodukčného systému a telesných odlišností, sú rozdiely v charaktere, ktoré sa označujú ako ženské a mužské. Na konci 20. storočia vedci objavili, že existuje silný dôkaz, že genetika a iné biologické faktory sú primárnymi silami, ktoré určujú správanie pohlaví. Poukázali na silný biologický komponent v homosexualite, sexuálnych odchýlkach a nezlučiteľné sexuálne správanie medzi mužmi a ženami, ktoré spôsobuje manželskú disharmóniu. /27/

Evolúcia čiernej rasy v Afrike viedla k odlišnému postaveniu dôrazu pre černochoch ako pre belochov a aziatov. V Európe evolučné sily uprednostňovali gény mužov, ktorí ochraňovali ženy a poskytovali pre rodiny obživu. Drsné podnebie ľadovej doby uprednostňovalo tiež jednotnú rodinu a nie polygamiu subsaharskej

Afriky. Kvôli ženskej závislosti žien na mužoch v chladných podnebiach, ženy, ktoré boli menej promiskuitné a selektívnejšie mali väčšiu šancu na prežitie. Ak mali tendenciu sexuálne sa oddať nevernému mužovi, bolo pravdepodobnejšie, že ich gény v tvrdých podmienkach neprežijú.

Základné rozdiely stavby mozgu medzi mužmi a ženami viedli k sexuálnej príťažlivosti a tiež k spoločenským a rodinným ťažkostiam./28/ Na to, aby rasa prežila potrebovali muži pociťovať prirodzenú príťažlivosť k ženám a naopak. Každé pohlavie má vrodené rozdiely v štruktúre mozgu, ktoré spôsobujú to, že ženy a muži nachádzajú príťažlivosť v opačnom pohlaví. Vďaka členitosti v práci medzi mužmi a ženami /muži lovci, ženy opatrovatelky detí/, mozgy oboch pohlaví sa sústredili na uľahčenie týchto daností. Lov si vyžaduje viac priestorových zručností, kým opatera o deti si vyžaduje viac verbálnych zručností. Lov vyžaduje agresiu, individualizmus a risk, zatiaľ čo opatera o deti si vyžaduje úplne iné danosti, ako altruizmus, oddanie sa potrebám detí...

Ak porozumieme týmto genetickým silám, správaniu a danostiam, ktoré boli vytvárané evolučným procesom milióny rokov, len potom môžeme rozumieť základným rozdielom mužov a žien v mnohých oblastiach moderného života.

XY,XX - len časť príbehu o pohlaví

Na hodinách biológie na strednej škole aj tí najnepozornejší žiaci začali pri vysvetľovaní sexuálnej reprodukcie dávať pozor. Každý študent sa naučil, že keď sa matkin X chromozóm hodí k otcovmu Y chromozómu, dieťa bude chlapec a keď otcove spermie oplodnia vajíčko X chromozómom, bude to dievča. XX sa rovná dievčaťu, XY chlapcu.

Veda za posledných 30 rokov dokázala, že toto nemusí byť vždy pravdou./29/ Ak geneticky mužské XX embryo je ochudobnené o mužské hormóny, novorodenec bude vyzeráť a správať sa ako žena, na ktorú sa budú podobať dokonca aj jeho pohlavné orgány. A ak geneticky ženské XX embryo je vystavené veľkému množstvu mužských hormónov, bude vyzeráť a správať sa takmer ako normálny muž. Okolo šiesteho týždňa sa určuje pohlavie plodu./30/ Ak je to chlapec, genetická stavba plodu produkuje bunky, ktoré vyrábajú veľké množstvo testosterónu a iných androgénov. Tieto hormóny v kombinácii s DNA usmerňujú stavbu dieťaťa rovnako ako výrobca hračiek vyrába bábiku alebo vojaka. Ak je geneticky naprogramované dievča, mašineria produkuje veľmi malé množstvá testosterónu a plod sa vyvinie ako dievča.

Či sa už plod vyvinie do dievčaťa alebo chlapca závisí do značnej miery na prítomnosti alebo nedostatku mužských hormónov, najmä testosterónu. Prirodzený mozog je vo svojej základnej polohe ženský a len kúpeľ plodu vo veľkom množstve mužských hormónov ho môže zmeniť na chlapca. Mužského hormónu je v šiestom týždni plodu štyrikrát viac ako normálne množstvo v detstve. Opätovne dosiahne vrchol v puberte. S odohrávajúcimi sa zmenami v mozgu sa i testosterón zvyšuje.

Množstvo testosterónu, ktorému je plod vystavený, ako aj čas jeho pridania, môže dramaticky ovplyvniť fyzické stavby pohlavných orgánov a štruktúru mozgu. Mužský zárodok môže mať dostatok mužského hormónu na to, aby sa narodil s mužskými sexuálnymi orgánmi, nie však dostatok na to, aby sa vytvorili potrebné zmeny mužskej orientácie v oblasti mozgu. Keď sa toto stane, dieťa má mužské pohlavné orgány a tiež i telesný vzhľad, mozog je však ženský. Z tohto pohľadu je to vlastne žena uväznená v mužskom tele. Na druhej strane si však ženský zárodok môže vyvinúť ženské pohlavné orgány a potom dostať také množstvo mužských pohlavných hormónov, ktoré zapríčinia zmenu orientácie v stavbe mozgu na mužskú, mužský mozog uväznený v ženskom tele./31/

Tento proces je možné vidieť v množstve štúdií, ktoré sa robili s laboratórnymi myšami. V genetickom zmysle slova nie sú od ľudí až tak vzdialené. Majú mozog a centrálnu nervovú sústavu, podobný reprodukčný systém, pohlavné orgány a tiež testosterón. Je ľahké študovať hormonálne vplyvy na rozvíjajúci sa mozog myši, pretože sa rodia bezbranné s minimálne vyvinutým mozgom. Novonarodené myši sú v štádiu vývoja, ktoré sa zhoduje s ľudským plodom čosi starším ako 6 týždňov: kritický čas, v ktorom je určované pohlavie.

Keď vedci vykastrovali novonarodenú myš samca, stala sa z nej samica./32/ Osvojil si charakteristiky samičieho mozgu./33/ U myši samíc je ľavá strana mozgu hrubšia a pri samcoch je pravá strana tenšia./34/ Hypotalamus má jasný samčí alebo samičí charakter a rozdielne pohlavia majú rozdielne dĺžky nervových bunkových spojení a ciest do rozličných častí mozgu.

Mozog genetického vykastrovaného samca myši si nielenže vyvinul štruktúru ženského mozgu, ale aj jeho správanie napodobnilo samice myši. Stal sa pozoruhodne menej agresívnym než typickí samci a slúžil samcom ženským spôsobom.

Na druhej strane keď vedci injekčne vstriedli novonarodenej samici mužské hormóny, mozgové bunky sa vyvinuli do ženských charakteristík. Takáto samica si osvojila samčie správanie a prejavovala zvýšenú agresivitu, ktorá bola charakteristická pre samcov.

Vedci dospeli takmer k identickým výsledkom pri opiciach Rexus, potkanoch a množstve ďalších zvierat. Keď vstrekli tehotným samiciam samčie hormóny v štádiu, pri ktorom sa tvorí pohlavie a ktoré zodpovedá štádiu ľudskému, geneticky samičie opice si sformovali samčie mozgy./35/ a neskôr tiež samčie vzory agresívneho a sexuálneho správania. Po streknutí tehotným samiciam samičí hormón ako estrogén, ktorý má tendenciu blokať samčie hormóny, samci sa rodili so samičím mozgom a preukazovali samičie vzory správania./36/

Rovnaké výsledky môžeme vidieť pri množstve detí matiek, ktoré mali v čase vývinu mozgu plodu abnormálne množstvo mužského hormónu. Mužské hormóny vo väčšom alebo menšom množstve, než je normálne môžu pochádzať z rôznych zdrojov. Najčastejšie môže byť hormonálna produkcia plodu jednoducho geneticky poškodená. Mechanizmus plodu produkujúci hormóny môže byť ovplyvnený drogami alebo diétou. Navyše mužské hormóny alebo systémy, ktoré ich blokujú môžu byť plodu zavedené cez matkinu hormonálnu produkciu alebo vďaka drogám alebo liekov, ktoré matka užíva. Hlavným zdrojom anomálnej úrovne hormónov je nadoblička alebo nádor na vaječníkoch tehotnej matky.

Vedci sledovali vývoj detí, ktoré sa narodili matkám, ktorých zdravotný stav produkoval abnormálne množstvo hormónov alebo ktoré brali lieky, ktoré mohli ovplyvniť hormonálnu úroveň detí v ich zárodkových štádiách. Dôkazy takýchto štúdií sú pozoruhodné.

Stav u žien, ktorý sa nazýva adrenogenitálny syndróm spôsobuje produkciu mužských hormónov. Tehotným ženám, ktoré trpia týmto syndrómom sa rodia genetické dievčatá so ženskými pohlavnými orgánmi ale občas tiež s nevyvinutými mužskými pohlavnými orgánmi./37/ Chirurgický zákrok môže takéto anomálie ľahko napraviť, mozog však sa vyvíja mužským smerom, čo má za následok typicky mužské správanie. Dievčatá, ktoré sa takto narodia sú typicky agresívnejšie, hľadajú viac spoločnosť chlapcov ako dievčat, dávajú prednosť autám, staviteľským kockám pred bábikami, nejavia záujem o ženské oblečenie a prejavuje sa u nich pomalší vývoj čítacích a rečových zručností.

Štúdia za štúdiu ukazuje, že to čo nazývame typicky mužská alebo ženská úloha má často silnejší biologický základ ako prostredie.

Ján, ktorý sa stal Janou, ktorá sa stala Jánom

V roku 1973 vedec sexuológie Dr. John Money/38/ v široko publikovaných a kladne prijatých vedeckých novinách tvrdil, že úlohy pohlavia sú plastické a sformované hlavne pomermi./39/ V novinách sa sústredil na anonymné dieťa, ktoré vedec nazval Jánom. Keď mal niekoľko mesiacov vyžadoval si operáciu a nápravu zle vykonanej obriezky. Chirurg omylom amputoval Jánov penis. Na základe doktorovej rady rodičia dovolili aby ho zmenili na dievča /ako je tomu často pri podobných prípadoch, pretože je ľahšie upraviť ženské ako mužské genitálie/. Lekári mu odstránili semenníky a zvyšok penisu a chirurgicky vytvarovali vagínu. Jánovi rodičia vychovávali Jána ako dievča. Zmenili jeho meno na Janu, obliekali a vychovávali dieťa ako dievča a neskôr ju dali na dievčenské hormonálne liečenie. Pravdu o nehode jej nikdy nepovedali. Lekárky jej pomáhali nadobudnúť ženskú identitu.

Dr. Money napísal o dieťati do novín a ignorujúc varovné signály a tvrdil, že v ranom veku sa dobre adaptoval /vlastne adaptovala/ do dievčenskej úlohy. Feministickí vedci, spisovatelia a médiá citovali príbeh Jany ako žiariaci príklad toho, že úloha pohlavia bola výlučne záležitosťou a výsledkom prostredia a nie biológie./40/

V roku 1977 Dr. Milton Diamond z univerzity Hawaii v Honolulu a Dr. H. Keith Sigmundson z ministerstva zdravotníctva z Victorie, Britskej Kolumbie publikovali hlbkový prípad o Jánovi, z ktorého sa stala Jana, z ktorej sa stal Ján./41/ Prezradili prekvapujúci obrat v Janinom vývine.

Už ako dieťa sa Jana opakovane pokúšala močiť postojáčky./42/ Matka jej ukazovala ako sa má líčiť, ona však namiesto toho chcela napodobňovať otca pri holení. Odmietala bábiky a šaty. Radšej ako dievčat vyhľadávala spoločnosť chlapcov. V dvanástich rokoch jej boli dávované ženské hormóny a narástli jej prsia. Vyrastala nesmierne nešťastná a chcela spáchať samovraždu. Nakoniec bez znalostí o jej pohlavnej identite v 14 - tich rokoch odmietla hormonálne liečenie a tiež možnosť žiť ďalej ako dievča. V tom čase jej nešťastní rodičia povedali o chirurgovej tragickej nehode. Napriek tomu, že bola rozhorčená, jej dominantný pocit bola úľava. Povedala: „Prvýkrát má všetko význam a rozumiem kto a čo som.“ Jana si zmenila meno späť na Ján, požadovala hormonálne injekcie, amputáciu prsníkov a úpravu pohlavných orgánov. Ján sa neskôr oženil, adoptoval si deti a cez to všetko sa mu podarilo zapojiť sa do života.

Pôvod homosexuality

Psychológia v jednom čase portrétovala homosexualitu ako produkt sexuálnych skúseností v mladom veku alebo ako názory rodičov a ich správania. Akademická a populárna literatúra bola tak preplnená týmto vysvetlením prostredia, že rodičia homosexuálov sa často pýtali: „Čo som urobil zle?“ Domnievali sa, že homosexualita ich syna alebo dcéry bola výsledkom niečoho, čo urobili alebo neurobili. Práve tak ako biológia vysvetľuje mužské a ženské vzory správania, ponúka zároveň najsilnejšie vysvetlenie pre pohlavné prednosti, s tým, že priznáva, že i prostredie môže zohrať určitú úlohu.

Priekopníkom v odhalení úlohy biológie vo výbere partnera bol Dr. Gunter Dörner./43/ Objavil, že pohlavne súvisiace aspekty mozgu sú sekvenčne zoradené./44/ Pri štúdií myši zistil, že čím neskôr sú vykastované, tým menej samičími sa stanú. Na druhej strane samice sú „pomužťované“ vplyvom samčích hormónov v rôznych štádiách ich vývinu. Po dôkladnom výskume zhrnul, že existujú tri stupne pohlavného vývinu. Nazval ich: 1. pohlavné centrá /samotné rozmnožovacie orgány/ 2.páriace centrá /oblasti v mozgu, ktoré ovplyvňujú voľbu partnera/ a 3.centrá úlohy pohlavia /oblasti mozgu, ktoré určujú typické správanie pre pohlavie a zručnosti ako priestorové a verbálne/. /45/

Každé centrum vývinu môžeme byť v štádiu dospievania značne ovplyvnené. V centrách páriacich orgánov sú určované páriace preferencie. Dôkazy vravia, že toto sa odohráva hlavne v hypotalame. Posledné štádium vývinu je centrum úlohy pohlavia, ktoré určuje stavbu mozgu. Toto centrum ovplyvňuje stupeň agresivity; verbálne a priestorové zručnosti; individualitu a skupinovú etiku.

Pokiaľ ide o pohlavné preferencie Dörner zistil, že hypotalamus mužského homosexuála sa psychologicky správa presne rovnakým spôsobom ako normálny ženský hypotalamus. Keď je do neho zavedený estrogén, hypotalamus ženy odpovedá jeho zvýšenou produkciou. Keď je zavedený do mozgu muža heterosexuála, produkcia estrogénu nenastáva. Avšak ak je zavedený do mozgu homosexuála, nastáva rovnaká zvýšená produkcia estrogénu ako u ženy. Toto poskytuje silný dôkaz na to, že oblasť mozgu, ktorá je najviac zaneprázdnená sexuálnou páriacou preferenciou je fyzicky u mnohých homosexuálov rozdielna.

Existuje množstvo ďalších štúdií, ktoré vysvetľujú biologickú úlohu vo väčšine, ale nie celom, správaní homosexuálov. Jedna dlhotrvajúca štúdia zaoberajúca sa 136 deťmi, ktorých matky prešli počas tehotenstva liečbou ženských hormónov tvrdí, že u týchto detí sa zdvojnásobila šanca na to, že sa nikdy nevydajú alebo neoženia, než ako to bolo u detí, ktorých matky sa liečeniu nepodrobili./46/

Štúdiá dievčat, ktoré mali vysoký stupeň mužských hormónov, ukázali typickejšie mužské správanie ako len odmietanie bábik, neskôr v živote mali väčšiu pravdepodobnosť na bisexuálne alebo homosexuálne správanie.

Dokonca aj stres matky môže znížiť množstvo mužského hormónu v mužskom embriu./47/ Myši, ktoré boli vystavené prudkým stresom mali potomka samca, ktorého priťahovali ostatní samci. Pri ľuďoch sa podobný stres vyskytuje v časoch vojny alebo ničenia. Pri štúdiách detí narodených v Nemecku počas druhej svetovej vojny je možné nájsť homosexualitu bežnejšie ako u detí, ktoré sa narodili v časoch mieru alebo pred vojnou. Najvyšší stupeň mužskej homosexuality nachádzame u detí, ktoré sa narodili v najhorších časoch vojny, počas jej posledných mesiacov.

Hypotézy o pohlavných centrách ponúkajú tiež vysvetlenie na niektoré typické formy homosexuálneho správania. Väčšina homosexuálov zdieľa rovnako promiskuitný názor na sex ako väčšina heterosexuálnych mužov; považujú sex za vrchol a nie za predĺženie milujúceho vzťahu./48/ Mužský mozog poznačený ženskou páriacou preferenciou /preferenciou na mužov/ má často za následok nadmerný počet sexuálnych partnerov, priemerný homosexuál má oveľa viac pohlavných stykov než heterosexuál. Mužská stopa pohlavia je stále prevládajúca, avšak páriace centrum, pravdepodobne súvisiace s hypotalamom, je abnormálne. Samozrejme niektorí z homosexuálov sú zženštilí a prejavujú viac znaky ženského správania. Pri týchto homosexuáloch bolo postihnuté páriace centrum ako aj centrum úlohy pohlavia. Pri pochopení biologických faktorov homosexuality sa ponúka vysvetlenie prečo takéto sexuálne odchýlky sú častejšie pri mužoch ako pri ženách. Keď pochopíme fakt, že mozog je vlastne ženský a len mužské hormóny ho transformujú do mužskej formy, je zrejmé, že pri jeho vývine je pravdepodobnejšia porucha mužského mozgu. Ak sa stane malá hormonálna zmena ženskému mozgu, vyvinie sa normálne. Niet preto divu, prečo sú muži častejšie homosexuálmi než ženy lesbičkami. Muži majú tiež väčšiu pravdepodobnosť stať sa tranvestitami alebo si osvojiť iné formy sexuálnych úchyliet.

Budúcnosť homosexuality

Výskum ukázal, že biológia nie je jediným faktorom pri homosexuálnych alebo iných sexuálnych odchýlkach. Určite existujú homosexuáli, ktorí nemajú abnormálnu hormonálnu nerovnováhu a existujú tiež mnohí dobre prispôbení muži - heterosexuáli, ktorí majú mozog bližšie k ženám ako výsledok abnormálnej úrovne hormónov v počiatočnom štádiu. Zdá sa teda byť zrejším, že smerovanie k homosexualite sa zdá byť zakorenené ako v biológii, tak aj v prostredí. Smerovanie a činnosť mozgu homosexuála je výsledkom abnormálnej úrovne hormónov v čase vývoja mozgových štruktúr, ktoré ovplyvňujú preferencie párenia. Zdroj týchto hormónov môže jednoducho pochádzať od génov, ktoré ovplyvňujú zloženie mozgu alebo od génov, ktoré majú dopad na prísun hormónov ovplyvňujúcich toto zloženie. Úroveň hormónov v kritickom štádiu plodu môže byť ovplyvnená stavom hormónov v matkinom tele. Tieto podmienky môžu byť určené matkiným genetickým zložením, diétou alebo liečbou.

Spoločnosť homosexuálov radostne privítala vedecké novinky, ktoré potvrdzujú vplyv biológie v ich správaní./49/ Ich argumentom je, že homosexualita je pre nich prirodzená a nemali by byť obviňovaní za čosi, čo je pre nich prirodzené. Niektoré z „náboženských práv“ považujú vedecké správy za hrozbu presne z rovnakých dôvodov. Nechcú uznať myšlienku, že Boh stvoril ľudí, ktorí sú orientovaní homosexuálne./50/ Musí byť však priznané, že Boh dovoľuje narodiť sa niektorým ľuďom ako géniovia alebo iným s porušeným mozgom. Niektorí ľudia sa rodia s hroznými chorobami, iní sa tešia dobrému zdraviu do staroby napriek škodlivým zvykom.

Fakt, že niektorí ľudia sa rodia s homosexuálnymi sklonmi neznamená, že je to normálne alebo prirodzené, pokiaľ ide o druh. Možno to je normálne pre nich, áno, nie je to však normálne pre ľudské správanie alebo spoločenské hodnoty. Pre niektorých je kriminálne správanie práve tak normálne ako pre iného hudobný talent. Kriminálne správanie nie je však pre spoločnosť žiadúce. Nezrovnávam homosexualitu s kriminalitou, existuje však množstvo vrodených rysov, ktoré môžu byť škodlivé. Len preto, že tento rys je vrodený, nemusí byť zákonite správny alebo „normálny.“

Až do roku 1973 označovala American Psychiatric Association homosexualitu ako psychickú poruchu, ako problém, ktorý by sa mal liečiť ako schizofrénia /homosexualita je často sekundárnym symptómom vážnych

psychických porúch ako schizofrénia./51/ Až celkom nedávno, začiatkom 90 - tych rokov zmenil INS svoju dovtedajšiu politiku, ktorá považovala homosexuálov za nechcených návštevníkov a imigrantov./52/ Napriek tomu, že psychológovia mali pri snahách zmeniť sexuálne túžby homosexuálov určitý úspech, väčší úspech mali jednoduchou tak, že im pomohli sa s tým vyrovnáť.

Homosexuáli umierajú v priemere skôr ako heterosexuáli dôsledku množstva chorôb. Trpia duševnými poruchami od depresí až po psychózy a stupeň sebevražd je niekoľko krát väčší ako u heterosexuálov. Zástupcovia homosexuality a iných typov sexuálnych odchýlok sú bohato zastúpení v zločinoch ako masové vraždy, zvädzanie detí a obťažovanie. Muži homosexuáli zvedli a zneužili milióny neplnoletých chlapcov. Ich nečisté sexuálne praktiky a vysoká promiskuita mali za dôsledok rozšírenie najhorších chorôb 20. storočia ako AIDS, ktorý nielenže zabil množstvo homosexuálov, ale aj milióny iných, včítane desiatok tisícok, ktorí ho dostali prostredníctvom transfúzie.

Je nesporné, že nezodpovedné správanie homosexuálov prispieva ku katastrofe AIDS. Epidémia by sa mala považovať pre ich komunitu za strašný škandál a zdroj hanby. Namiesto toho odsudzujú aktivisti heterosexuálov za to, že nerobia dostatok na to, aby našli proti tejto chorobe liek./53/ „Choroba teplých“ viedla tiež k zvýšeniu nákladov na liečbu a iných nákladov, ktoré vytiahli zo štátu bilióny dolárov a neproporcionálny rozpočet na výskum. Výskum AIDS s jeho politicky správnym a módnym štatútom odklonil peniaze, ktoré sú potrebné na choroby a nemoci, ktoré sužujú ďaleko viac ľudí. Americká vláda napríklad minie viac na výskum AIDS ako na výskum rakoviny, choroby, ktorou trpí a zomiera milióny viac ľudí ako na AIDS. Len niekoľkým obetiam rakoviny je daná šanca, ktorú majú dnes homosexuáli, pretože „obete“ AIDS sú zvyčajne nakazené chorobou vďaka nezodpovedným sexuálnym stykom s jasným vysokým rizikom. Všetko toto by mohlo byť zastavené jednoduchou zodpovednosťou a zmenou správanie mnohých homosexuálov. Namiesto toho mnohí homosexuáli pokračujú v propagácii ich promiskuitného životného štýlu na často neskromných gay festivaloch a diskusiách.

Drsná pravda je však taká, že homosexualita je škodlivá, nezdravá a neetická. Vedie k chorobám, zlému prispôbovaniu, sebevraždám a mnohým iným sociálnym neudom. Tvrdenie tým, ktorí ju praktizujú, že je prirodzená, nijako nezmierni jej škodlivosť. Mohli by sme namietť, že kiahne sú prirodzené a nemali by sme ich liečiť alebo dokonca že HIV/AIDS je forma života, ktorá je tiež Božím výtvorom a nemáme právo ju potláčať. Je mi ľúto nešťastného údelu homosexuálov a smutno nad stratou ich zdravia, šťastia a života. Napriek tomu, že homosexualita je často zobrazovaná ako neškodný životný štýl, keď odložíme povrchné humorné charakteristiky, homosexualita je správanie, ktoré je škodlivé ako pre jej účastníka, tak pre spoločnosť.

Čo môžeme urobiť na to, aby sme zmiernili ich utrpenie a zároveň utrpenie spoločnosti? Pre tých, ktorí začínajú život biologicky normálne, mravy a hodnoty spoločnosti môžu značne ovplyvniť osvojenie si homosexuálneho správania. Prvou lekciou na zmiernenie utrpenia spojeného s homosexuálnym správaním je zmena samotných pomerov. Ak médiá nebudú varovať o následkoch homosexuálneho správania a ak sa kriklaví homosexuáli nestiahnú spoločenským taboo trochu späť, niektorí biologicky normálni ľudia, obzvlášť v zraniteľnom veku budú experimentovať a osvoja si takýto životný štýl. Toto pomôže napraviť tých na biologicko - sexuálnom okraji smerom k heterosexuálnej norme a oveľa menej tých bez homosexuálnej predispozície bude konvertovaných na homosexuálne správanie.

Fakt, že homosexualita je dnes výchovou a médiami schvaľovaná ako absolútne prijateľný životný štýl robí z mladých ľudí náchylnejších k homosexuálnemu pokušeniu a orientácii. Ako som spomenul predtým, homosexuálni muži majú sexuálne najdravšiu a najpromiskuitnejšiu sexuálnu orientáciu. Mediálne schvaľovanie degenerovaného homosexuálneho životného štýlu je ekvivalentné podporovaniu drog, fajčeniu alebo pitiu detí. Realitou ostáva to, že homosexualita znižuje životnosť oveľa viac ako fajčenie, pitie alebo občasné používanie drog. Môžeme prijať práva homosexuálov na to, aby sa správali vhodne, určite však by spoločnosť takýto životný štýl nemala bláznivo podporovať.

Človek si vie predstaviť bolesť homosexuála a jeho odcudzenie v spoločnosti, ktorá je zameraná na heterosexuálny životný štýl. Môže tiež sympatizovať s mukami, ktoré sú často výsledkom fyzických a duševných problémov, ktoré vyrastajú z jeho stavu. Nemá však zmysel klamať a navrávať si, že tento stav je úplne normálny. Ak by bola homosexualita normálna, neboli by sme dnes tu, pretože je to heterosexuálne správanie, vďaka ktorému prežívame. Neposmievame sa tým, ktorí trpia tuberkulózou ale súčasne určite nevravme mladým, že je normálne osvojiť si životný štýl, ktorý je pre nich rizikový.

Som si istý, že existujú rozumní homosexuáli, ktorí rozumejú, že takéto správanie nemôže byť v zdravej spoločnosti nikdy považované za morálne. Mnohí z nich môžu však stále viesť produktívny a zmysluplný život. Sú tí, ktorí sa nepokúšajú zvädzať mladých k napodobňovaniu ich životného štýlu a rozumejú, prečo to nesmie byť tolerované. Mnohí sa nepokúšajú prerobiť morálku spoločnosti tak, aby pasovala ich vlastnej perverznej predstavy života. Niektorí nájdu spôsob ako žiť s ich utrpením tak, aby nepodkopávali ani svoje zdravie, ani zdravie národa. Tých, ktorí dokážu žiť zodpovedne a taktne by sme mali rešpektovať.

Existuje nádej, že biologické príčiny homosexuality môžu byť zmiernené. Veda rýchlo hľadá metódy na spoznanie a liečenie chorôb detí, aj tých, ktoré sa ešte nenarodili. Dnes je možné sledovať prítomnosť hormónov v tehotnej matke ako aj v plode samom.

Ak malé dievčatko bude prijímať vďaka matkiným liekom alebo diéte abnormálne vysoké dávky testosterónu, mohlo by to spôsobiť, že by sa dievčatko narodilo s chlapčenskými orgánmi alebo mužským rozumom. Nepomohol by každý rozumný človek tejto matke zmeniť jej diétu alebo lieky tak, aby sa dieťa

narodilo zdravé a normálne? Alebo napríklad ak by plod chlapca prijímal androgén, ktorý blokuje hormóny, mohlo by to spôsobiť zabránenie chlapcovi v raste, nevyvinutie jeho orgánov a možnú sterilitu. Hormóny by tiež mohli zmeniť sexuálnu orientáciu chlapca. Bolo by v tomto prípade hormonálne liečenie za účelom zníženia úrovne androgénov ospravedlniteľné? Nevie si predstaviť ako by ktorýkoľvek starostlivý a rozumný človek mohol odpovedať nie. Som si istý, že takmer všetci rodičia by odpovedali áno. Stále budú existovať tí, ktorí by tvrdili, že takéto kroky by sa rovnali „hraniu sa na Boha.“ Skúste ale zabrániť týmto moralistom pred tým, aby užili laboratórne zostrojený liek, ktorý potrebujú a na ktorom je ich zdravie závislé a obvinia vás z vraždy. Ak budú mať rodičia možnosť ochrany svojich detí, budú ich chrániť. Vďaka svojmu presvedčeniu verím, že problémy homosexuality, orgánovej abnormality a sexuálnych úchyliet sa v budúcom storočí prirodzeného poriadku dramaticky znížia.

Občas sa v zábleskoch oceli a betóne miest zdá, že príroda sa od nás vzdialila, v evolučnom súde však neochvejne bdie nad našim genotypom. Otvorená diskusia o homosexualite sprevádzaná plným odhalením spustlého života spôsobila zdecimovanie v ich vlastných radoch. Roky vírusov ako AIDS a iných nákazlivých chorôb, vysoký stupeň sebevražď zmenší v budúcnosti vplyv tejto skupiny v spoločnosti. Gény náchylné k homosexualite, ktoré sa stáročia ukrývali, boli odrazu vystavené homosexuálnej nestriednosti a novým stupňom zraniteľnosti. Tieto gény sú ničené vírusom AIDS a inými patogénmi rovnako necitlivo ako vlci trhajú raneného soba.

Nehanebné mediálne podporovanie homosexuality vyvolalo intenzívnu averziu k nej u mužov a žien, ktorí stvorila revolúciu v prichádzajúcom storočí. Epitaf homosexuality, sčasti napísaný chorobou AIDS, zakáže vrátiť sa jej do štylovej akceptácie. Keď píšem tieto riadky, homosexuálna protikultúra je zdecimovaná vlastnou nestriednosťou. V 21. storočí sa homosexualita stane oveľa menším problémom než akým bola pred niekoľkými desaťročiami.

Vrodené sexuálne rozdiely

Ako je často pravdou, biológia prevládne napriek tomu, že čelí krutým prekážkam prostredia. Muži a ženy sa odlišujú oveľa viac ako len v nosení sukní a nohavíc. Rozdiely sú v oblastiach mozgu, ktoré ovplyvňujú niektoré z najzákladnejších zručností, názorov, správania a preferencií. Je pravdou, že nie každý rozdiel je prítomný v každom mužovi a každej žene. Práve tak však ako sú muži nižší ako niektoré ženy a niektoré ženy vyššie ako muži, je stále pravdou, že v priemere sú muži vyšší ako ženy. Po desiatkach rokov výskumu a tisíckach psychologických štúdií sú tu niektoré generality rozdielov medzi mužmi a ženami. Neplatia samozrejme pre každého muža a každú ženu:

Muži sú lepší v priestorových zručnostiach, vyššej matematike a čítaní máp. Ženy sú lepšie v jazykoch a komunikačných zručnostiach včítane čítania, prejavu a písania. /54/

Ženy sú lepšie v jednaní s ľuďmi, kým muži sú lepšie v zaobchádzaní s vecami. V skutočnosti sú muži orientovaní na veci, zatiaľ čo ženy na ľudí.

Muži a ženy majú približne rovnaké IQ, ženy vynikajú vo verbálnych zručnostiach, muži v priestorových. /55/

Muži sú lepšie v šachu. Ženy sú lepšie v slovných hrách.

Ženy sú empatickejšie a menej sebecké; muži sú viac orientovaní na seba a výsledky. Muži sú viac orientovaní na celkový obraz, lepší v celkových konceptoch a zvyčajne viac dobrodružní, zvedavší a ochotní riskovať; kým ženy sú viac orientované na domov, na ľudí a bezpečie.

Ženy poslúchajú zákon oveľa viac ako muži. Muži sú násilnejší a kriminálnejší ako ženy. /56/ Sú tiež náchylnejší obetovať domáci život pre kariéru; ženy skôr obetujú kariéru pre domáci život. Väčšina žien potrebuje najprv vzťah, potom sexuálny život; muži sú promiskuitnejší. Sú viac posadnutí sexom ako ženy, častejšie sa medzi nimi vyskytujú sexuálne úchyľky/57/ a majú vyššie percento homosexuálov. /58/

Muži majú tendenciu byť dominantnejší; ženy poddajnejšie.

Ženy sú sociálne bytosti skupinovo orientované; muži sú častejšie individualistickí. Ženy majú tendenciu byť pravdovravnnejšie, muži povedia viac otvorených lží.

Muži sú sebeckejší, individualistickejší a častejšie samotármi. Ženy sú altruistickejšie, viac skupinovo orientované a viac zamerané na záväzky.

Ženy sú citlivejšie na sluchové a zmyslové orgány ako sluch,/59/ čuch/60/ a hmat/61/ majú lepší ako muži, zatiaľ čo muži sú citlivejší na vizuálne stimulácie a majú lepšiu hĺbkovú perцепciu. /62/ Muži sú cieľavedomejší a vytrvalejší;/63/ ženy sa ľahko rozptýlia a odvrátia svoju pozornosť vďaka vonkajším podnetom.

Muži sú lepší vodiči, ženy sú však zodpovednejšie vodičky pokiaľ ide o zákon týkajúci sa pitia za volantom a rýchlej jazdy. Ženy na cestách menej riskujú.

Ženy a rasová politika

Výskum ukázal, že ženy sú k neznámym ľuďom menej nepriateľské ako muži, empatickejšie, starostlivejšie a altruistickejšie. Toto sú krásne črty, pokiaľ ide o našu vlastnú spoločnosť, katastrofické však v multirasových trasoviskách moderných západných národov. Je nesmierne dôležité, aby muži i ženy pochopili že ich vlastné

záujmy sú nezmazateľne späté k prežitiu ich rasy a kultúry. Vždy ma prekvapil fakt, že moderné feministické hnutia boli politicky spojené s nebielymi aktivistami. Pri kritike, ktorá sa môže vzťahovať na západného muža a jeho zaobchádzania so ženami určite existujú chyby, ktoré by sme mohli nájsť - v porovnaní s tretím svetom sú Európania k ženám však ďaleko láskavejší.

Biela aktivistka Melissa Weaver Prince výrečne uvádza, že najvyššie atribúty skutočného ženského charakteru môžeme nájsť v európskych ideáloch. „Ženy si musia uvedomiť, že vymazanie rozdielov, ktoré oddelili rasy by neposilnilo ale naopak vymazalo práva, ktoré sme tak ťažko docielili.“/64/ Ženy sa majú v bielych národoch lepšie po každej stránke ako v národoch tmavých. V nebielom svete ženy čelia hororom, ktoré si ženy západného sveta ani len nevedia predstaviť. Milióny žien sú napríklad bité a mrzačené ženskou obriezku a infibuláciou./65/ V mnohých krajinách tretieho sveta sú ženy utláčané a nemajú väčšie práva ako nehnuteľnosť alebo vec. Každé úsilie tzv. hnutia za oslobodenie žien by bolo stratené ak by sa spoločnosť ocitla pod nadvládou nebielych.

Ženy by sa mali pozrieť na epidemický stupeň znásilnení, ktoré páchajú černosť v Amerike a toto sa uskutočňuje v čase, keď sú stále zatiaľ bieli vo väčšine. Po zoznámení sa s realitami rasy by snáď len masochistická ženy vítala stmavovanie Ameriky a Európy. A úprimne, len žena, ktorá prechováva nenávisť by chcela takýto výsledok.

Liberálne médiá v Amerike šikovne apelujú na prirodzené a altruistické inštinkty žien, ktoré sa vyvinuli z evolučných potrieb vyžadujúcich starostlivosť o dieťa a jeho výchovu. Tieto inštinkty boli médiami prekrútené a usmernené k menšinám. Ženské láskavé srdcia, za ktoré sme všetci vďační svojim matkám, sú len slabou obranou pre tými, ktorí nie sú schopní oplácať láskavosť láskavosťou. Idealistické ženy a tiež mnohí muži chcú veriť v mierumilovný a harmonický svet, kde každý má rovnaký talent, temperament, rovnaký potenciál a schopnosť milovať, tak ako oni vo svojich srdciach. Sú ako jahňatá v dezilúzii, ktorým sa vraví že levy sú vegetariáni. Stále budú vojny, či už na bojovom poli alebo v zasadacej sieni, politická kampaň alebo bitka o moc, ktorá vytvára oligarchiu. Svet bude stále mať bojachtivých jednotlivcov alebo skupiny a pokiaľ má náš genotyp prežiť, musíme mať bojovníkov.

Snaha vládnuť a dominovať je prevládajúca u muža. U menej vyvinutých rás môžeme nájsť charakter muža v jeho surovej a silnej podobe. V súčasnosti sa v Amerike a inde na svete koná rasová bitka o rasovú domináciu na mnohých rozdielnych stupňoch. Ak ženy budú nazeráť na svet z ich vlastnej nežnej perspektívy a nepochopia, že ostatní majú úplne iné nazeranie, budú kmiť leva, ktorý sa na nich nepozerala feministickými očami sympatie a lásky, ale ako na korisť, ktorú bohovia položili na jeho stôl.

Ženy a materstvo

Jeden z najtragickejších následkov feministického hnutia bol fakt, že mnohé talentované a nadané ženy nepredali svoje dedičstvo ďalším generáciám. Feminizmus, kariéra a očierňovanie práce v domácnosti nasmerovalo niektoré z najinteligentnejších žien západného sveta ku kariére, čo spôsobilo oneskorenie materstva a často neplodnosť. Biele ženy na najvyšších stupňoch sú najmenej plodnými ženami v Amerike. Sterilizácia, kontrola tehotenstva, potraty, neskoré svadby, vdovstvo alebo exogámia u týchto nadaných žien prispela k stratám nášho genotypu. Fakt, že tieto nadané ženy ostali bez detí je genetický poklad pre naše národy navždy stratený. Nielenže naše národy trpia nevyčísľiteľnými genetickými stratami, ženy samé trpia duševnými stratami a často si to uvedomia až keď je už príliš neskoro.

Ženy v práci

Celá generácia žien bola nútená do práce. Kedysi, keď si ktorákoľvek manželka mohla vybrať, či sa rozhodne pracovať mimo domu, kvôli ekonomickým ťažkostiam dnes túto možnosť nemá. Pre mnohé ženy nie je takáto nútená práca tak pôvabná, ako ju vykresľujú médiá. Drvivá väčšina žien robí prácu, ktorá je nezáživná, nepríťažlivá a fyzicky vyčerpávajúca. Keď pracovný deň skončí, vracajú sa domov, do tradičných úloh matiek a manželiek. Často čelia ťažkostiam slobodných matiek. Napriek tomu, že väčšina žien vďaka sebaobetovaniu zvládajú obidve práce, mnohé zistili, že je náročné, hlavne dlhotrvajúco uspokojiť rodinu i seba. Tlak na muža a ženu má často za následok porušenie vzťahu a poškodenie zdravého vývoja detí. Ženám musí byť daná možnosť výberu a možnosť pracovať doma a teda starať sa o deti, najmä v ich ranných rokoch. Bez ohľadu na výdavky musíme toto zabezpečiť, pretože nie je nič dôležitejšie pre našu spoločnosť ako zdravá a šťastná rodina. Nič nie je vzácnejšie a krajšie ako zdravé, šťastné a vzdelané dieťa.

Sex a manželstvo

Hogamný, higamný, muž je polygamný.

Higamná, hogamná, žena je monogamná./66/

Predchádzajúce dvojveršie je náhľad Williama Jamesa, kým experimentoval s oxidom dusíkatým. Jednoducho a ľahkomyselne uviedol čosi, čo básnici vedeli už dávno. Vedecký výskum potvrdil, že to všeobecne platí a pôvod pochádza viac z génov, ako z mravov spoločnosti. Vrodená väčšia promiskuita mužov a väčšia vernosť žien podčiarkuje vlastne sociálny kód, ktorý bol nazývaný dvojité štandard. Keď som bol v škole, tvrdilo sa, že ak dievča spí s každým, je to pobeľhica, zatiaľ čo ak tak urobí chlapec, je jednoducho zdravý mladý muž. Za 30 rokov sa život zmenil napriek snahám feministiek podporiť ženy k tomu, aby boli rovnako promiskuitné ako muži.

Sociálna schéma hlásaná po vojne sa pokúšala vybudovať takú západnú spoločnosť, ktorá odporovala prirodzenému poriadku, ktorý máme v génoch. S mužmi a ženami bolo zaobchádzané akoby to boli identické bytosti.

„Ak nemôže on alebo ona pochopiť, že toto je pre mňa dôležité, musí jej /mu/ to byť jedno,“ bola častá fráza./67/ Toto tvrdenie je možné zmierniť porozumením a toleranciou, ktorá pochádza zo znalosti vrodenej rozdielov medzi pohlaviami. Chronická frustrácia často spôsobuje nepokoj a neurózy. Ženy a muži často pokúšajú zbytočne meniť toho druhého na svoj obraz. Len ak prijmem rozdiely, ktoré príroda v nás stvorila, len tak sa dostaví harmonický výsledok./68/ Toto neplatí len pre rodinu a vzťahy, ale aj pre spoločnosť ako celok.

Záujem dievčat o tváre a ľudí a chlapcov o veci/69/ potvrdzuje fakt, že v sexe a vzťahoch sa dievčatá viac zaujímajú o časť vzťah a chlapci o časť sex./70/ Jeden spisovateľ to vysvetlil tvrdením, že žena poskytuje sex výmenou za lásku a muž sa vzdáva sexu kvôli láske.

Keď v prieskume stoviek vysokoškolákov sa atraktívne mladé študentky otvorene ponúkli mužským respondentom k sexu na ich izbe, viac ako 50% študentov súhlasilo. Keď však atraktívni mladí muži ponúkli to isté študentkám, viac ako 99% z nich povedalo nie. /71/ Tento prieskum sa konal v roku 1980, desaťročia po tzv. oslobodení žien.

Môžeme tento rozdiel prisúdiť jednoducho sociálnym kódom a prostrediu? Pozrime sa na výskumy. Štúdiá detí, ktoré v štádiu plodu prijali veľké množstvá estrogénu alebo iného hormónu blokujúceho mužské hormóny boli značne menej agresívne než normálni chlapci. Muži, ktorí príjmu väčšie množstvá mužského hormónu sú agresívnejší. Štúdie zvýšene agresívnych osôb odhalili, že zvyčajne majú horlivejšie sexuálne túžby ako menej agresívne. Rozdiely v mozgu, ktorý produkuje rôzne stupne agresie a sexuálnych túžob majú ľahko pochopiteľný evolučný pôvod.

Jednodetná rodina sa stala v Európe prevládajúcou, kým africkým kmeňom dominovala polygamia. Geneticky podmienené polygamné tendencie sú viac zastúpené v africkom, avšak sú prítomné aj v európskom a ázijskom mužovi. Extrémne chladné podnebie spôsobuje sebakontrolu a odďaľuje uspokojenie. V jarných a letných dňoch musia byť vykonané pracovné prípravy na zimu. Momentálne radosti a pokušenia musia byť odložené stranou ak má kmeň a jeho členovia prežiť. Emocionálna kontrola je jasne evidentnejšia pri Európanoch a Ázijčanoch, v kontraste s nedisciplinovanými emóciami Afričanov a môže byť zároveň hlavným faktorom rozdielov medzi nimi. Európania používajú úsudok a sebakontrolu majú viac prirodzených schopností zadržať svoje zmyselné túžby v záujme abstraktnejších cieľov. Vedia oddialiť sexuálne uspokojenie a vyvolať správanie, ktoré slúži ich milovaným.

Mužská genetická povaha robí muža menej verným než je žena. Napriek tomu musí západný muž používať mozgovú oblasť radšej ako sa podriaďovať základným rysom svojej povahy. Ranné ženské hnutia oslavovali rodinu a konali v každom smere ako ochrancovia jej svätosti a blahobytu. Hnutia ako Women's Christian Temperance Association sa stavali proti ťažkej práci žien a detí v Európe a Amerike. Zároveň sa usilovali obmedziť negatívny dopad alkoholu na spoločnosť, drogy, prostitúciu a dokonca už v 20 - tých rokoch uznali i risk fajčenia. Priekopníčky tohto hnutia ako Margaret Sangerová a mnohí ďalší písali a hovorili o nutnosti eugeniky za zlepšenie kvality rasy a zníženie množstva detí, ktoré sa narodia mentálne alebo fyzicky postihnuté. /72/

Od konca druhej svetovej vojny bolo radikálne feministické hnutie vedené Židovkami ako Betty Friedmanová, Bella Abzugová a Gloria Steinmenová - prechovávajúc dlhú nenávisť voči židovským tradíciám ženského ponižovania. Vytvorili hnutie pohlavnej nenávisť a závisť, ktoré premietli do celej západnej spoločnosti. Namiesto zvýšenia štandardov k tomu, čo bolo kedysi považované za vyšší morálny stupeň ženskosti, osvojili si základné mužské inštinkty. Znížili ženský štandard, ktorý kedysi robil ženu ostrovom istoty a morálky do víriaceho mora mužskej sexuálnej agresie.

Namiesto ochrany rodiny a ženy pred ťažkou prácou, donútil feminizmus milióny žien zostúpiť z kráľovstva domu do nevoľníctva a často otrockej a nezaplatenej práce mimo domu, napriek tomu, že nároky na rodinu a deti narastali.

Namiesto povzbudenia mužov k zodpovednosti za svoje sexuálne správanie, moderný feminizmus znížil milióny žien na úroveň mužov. A ako zaplatili ženy za zvýšenú mužskú promiskuitu? Poplatkom bolo násilie, milióny nechcených tehotenstiev a devastujúce potraty. Platili masívnymi epidémiami pohlavných chorôb, ktoré často vyústili do neplodnosti. Platili ľahším prístupom ich manželov k iným ženám, čo spôsobilo neveru a opustenie. Platili najväčšou rozvodovosťou v dejinách. Kedysi nenapadnuteľná svätosť ženskosti a materstva sa rozpadla, stupeň sexuálnych zločinov voči ženám sa znásobil. Napodobňovaním kedysi výlučne mužského fajčenia a pitia alkoholu trpeli ženy chorobami a poruchami vnútorného pokoja a táto zhubná rovnosť im spôsobovala bolesť.

Napriek tomu prenikavý krik feministiek chrľil svoje kázanie o rovnosti mužov a žien tým, že si adoptovali hodnoty a štandardy mužov a stali sa tak mužskými šovinistami. Príroda rozhodla, že ženy nikdy nemôžu byť mužné ako muži, tak ako muži nemôžu byť ženski ako ženy. Ako celok budú ženy vždy len druhotnou imitáciou muža a muži samozrejme úbohým imitáciou ženy.

Ranní vodcovia hnutia rozumeli, že ženy sú nad mužmi absolútne nadradené pokiaľ ide o veci, v ktorých sa najlepšie vyznajú ženy. Boli to radikálne feministky, ktoré rozhodli, že tradičná povaha žien je podradná a tradičné charakteristiky a úloha muža sú nadradené. Kedy pochopíme, že naše rozdiely sa navzájom dopĺňajú, slúžia si navzájom, obohacujú sa navzájom? Čo sa nám na opačnom pohlaví páči sú presne tieto

rozdiely. Namiesto nariekania nad rozdielmi, nemali by sme ich vlastne oslavovať? Autor Bryant H. McGill vraví: „Vzájomné spojenie výnimočných rozdielov medzi mužom a ženou vytvára vyššie bytie a to je presne to, čo je dobré manželstvo.“ /73/

V detstve boli mojimi obľúbenými knihami práce Waltera Scotta. Bolo to pred dospievaním a považoval som za príťažlivú odvahu rytiera a na romantické pasáže sa nesústredoval. Na strednej škole som sa naučil obdivovať každú črtu ženskej povahy. Vyhrabal som staré romány a prečítal si ich opäť. Uvedomil som si, že v duši rytiera by nebolo rytierstvo, česť, odvaha, obetovanie - ani jedna z týchto cností bez majestátu ženskosti. To bola nakoniec podstata, za ktorú rytier bojoval a za ktorú by obetoval i svoj vlastný život. Pochopil som, že muži a ženy sú jednoducho rozdielne časti jedného celku. Vo svätom zväzku medzi ženou a mužom je rodina a v tých rodinách je rasa a v tej rase leží naša revolučná cesta ku hviezdám. Amerika a celý západný svet sa neuvážene rúti k svojej skaze. Zničenie rasy, ktorá stvorila našu civilizáciu spolu s útokom na jej najzákladnejšiu jednotku - rodinu - môže viesť len ku katastrofe. V 60 - tých rokoch som videl budúcnosť Ameriky rovnako jasne ako ju vidím teraz. Zamýšľal som sa ako k nej dôjde. Zdalo sa mi veľmi neprirodzené, aby ľudia organizovali svoj zánik. S pokračovaním čítania a štúdií niekoľko autorov tvrdilo, že cudzí element v našej spoločnosti bol hnacou silou týchto zmien: organizované židovstvo. Prečítal som si niekoľko článkov, ktoré spomínali fakt, že radikálny feminizmus bol vedený Židmi, ako aj Hnutie za občianske práva. Bol som rozhorčený nad tvrdením, ktoré podľa mňa vyvolávalo náboženskú neznášanlivosť a odmietol som o tom i uvažovať. Potom však jedného dňa v kancelárii Občianskeho združenia som sa stretol so staršou pani menom Mattie Smithová, ktorá začala úplne novú kapitolu objavov v mojom živote.

II. Židovská otázka

Židovská otázka

V prvých rokoch 21. storočia je kritizovanie Židov, ich náboženstva alebo štátu Izrael považované za najhorší morálny zločin. Židia sú najnedotknuteľnejší z nedotknuteľných a ktokoľvek, kto sa o nich zmieni čo i len jediným negatívnym slovom je hneď označený za antisemitu. Ak raz človek dostane túto nálepku, bez ohľadu na to, či je pravdivá alebo nie, nič ho nevykúpi z toho, na čo sa masmédiá pozerajú ako na konečný hriech. Takže nevykúpiteľný aký som - môžem slobodne písať a hovoriť o tabu, ku ktorému sa odváži priblížiť len málokto.

Nie som antisemita a odmietam tento prívlastok. Musím sa však vyjadriť k tomu, čo Henry Ford nazýval „svetovým najpálčivejším problémom“^{/74/} k problému, ktorý je teraz kritický na prežitie nášho národa a jeho slobody.

Je takmer nemožné v dnešnom, holokaustom presiaknutom svete čo i len povedať slovo Žid bez pozdvihnutia emócií. Masmédiá západného sveta to umožnili neustálym a neúnavným pretriasaním holokaustu. Ako vraví renomovaný britský historik David Irving: „Holokaust sa hlásuje s veľkým H - stal sa obchodnou značkou.“^{/75/}

Holokaust prešiel od vedľajšej dejinnej poznámky spomínanej pod čiarou do bodu, kde sa vojna stala dejinnou poznámkou holokaustu. V priebehu roka, pred publikovaním tejto knihy, čo je viac než 50 rokov po vojne, lokálne noviny /lokálne je vlastne zlé označenie, keďže ich vlastní Newyorčan/ The Times Picayune uverejnili tucty správ a článkov rozoberajúce rôzne aspekty holokaustu. V tom istom roku tie isté noviny takmer vôbec nespomenuli sovietske gulagy, kde zomrelo 20 až 40 miliónov ľudí a mali len jeden článok, ktorý spomínal kambodžské vraždenie viac než troch miliónov ľudí. Ani jeden článok nespomínal vraždy 30 - tich až 40 - tich miliónov ľudí v Číne.

Prezerajúc staré noviny som objavil, že v 90 - tých rokoch bolo uverejnených aspoň 10 krát viac článkov o holokauste, než v 40 - tých a 50 - tých rokoch. Žiadna udalosť sa nestala viac spomínaná a opisovaná s takým odstupom času. Námet druhej svetovej vojny sa napríklad stal predmetom zobrazovania v oveľa väčších proporciách vo filmoch, televízii, dokumentárnych programoch, knihách a časopisoch v neskorých 50 - tých rokoch ako v rokoch 90 - tých. Nie však holokaust: Čím viac sa vzdľujeme od tejto udalosti, tým viac, s expandovaním holokaustského priemyslu, nás ťaží.

Bola by to heraklova úloha len spočítať všetky, na holokaust orientované televízne príbehy, dokumentárne filmy a drámy, knihy, časopisové články, filmy a hry. Denne nás bombardujú príbehy obetí holokaustu, ich príbuzných, tých, čo prežili, vojnových zločincov, holokaustom ovplyvnené umenie a literatúra, spomienky a memoriály. Vo Washingtone dnes stojí niekoľko milión dolárové múzeum holokaustu. Nachádza sa priamo na najsvätejšej americkej pôde, v americkom Pantheone - v Mall, neďaleko Smithsonian Institution, financované nemalou časťou z našich daní. Zaujímavé je, že bolo vybudované dlho predtým, ako existovalo úsilie na postavenie pamätníka obetiam druhej svetovej vojny. Je to masívna, moderná verzia Izby hororov voskového múzea Madame Tussaud.

Holokaust nie je len židovskou traumou, ale traumou nad ktorou musíme smútiť všetci, pretože sa denne pozeráme na bolestné historické príbehy a traumatické hollywoodské stvárnenia o prenasledovaní Židov. Sú prenasledovaní Arabmi na východe, fašistami v Európe a dokonca aj Klanom v USA. Existuje doslova nevyčerpatelné množstvo kníh, článkov, filmov a hier o individuálnych Židoch, ktorí trpeli zlom antisemitov. Každý rok tisíce príbehov o inteligentných, vášnivých, nesebeckých, kreatívnych, morálnych a odvážnych Židoch vyplňajú dve stopy veľké obrazovky a 30 stôp veľké filmové plátna, noviny, časopisy a knihy, javiská, pódia, rozhlasové vlny a satelitné vysielania. Tisíce portrétov prenasledovaných Židov ich zobrazujú ako nevinných a hrdinských, kým ich oponenti sú zobrazovaní ako stelesnené zlo. Žiadna iná skupina na svete nemá lepší styk s verejnosťou ako práve Židia.

Či už je to faraónova armáda s mečmi prenasledujúca Hebrejcov alebo cár s antisemitskými kozákmi, Hitler a jeho muži SS, oblečení v čiernom, bezmenný palestínsky terorista pokúšajúci sa uniesť izraelské deti alebo intímny príbeh citlivého Žida, s ktorým antisemitský obchodník zle zaobchádza - všetci sme videli tento stereotyp, kostnaté telá a zdieľali židovskú bolesť. Viem to z prvej ruky, pretože sa ma to už ako mladého hlboko dotklo.

V dvanástich rokoch čítajúc Annu Frankovú: Diary of a young girl v školskej knižnici ma zaskočila neľudskosť antisemitizmu. Keď som knihu do čítal, cítil som, akoby som stratil člena rodiny. Tričkom som si utieral zvlhnuté oči.

Len párkrát som sa s otcom rozprával o Židoch, ktorých on chválil. Rozprával o prastrýkovi, kňazovi, ktorý prešiel zo židovskej na kresťanskú vieru a vzal si sestru prastarého otca, moju pratetu Gussie. Otec mal pred Nathanom ohromný rešpekt a tiež pred všetkými, ktorých on volal hebrejci, mysliac si, že toto slovo má viac úcty ako slovo Žid. Viackrát opisoval Hebrejcov ako tvrdo pracujúcich, múdrych, šetrných a vzdelaných ľudí. „Šetrní“ bol prívlastok, ktorý urobil na mňa dojem, pretože som vedel, že otec pozeral na túto črtu ako na jednu z najdôležitejších. Nemal rád akékoľvek plytvanie. Naučil som sa túto lekciu pri obedňajšom stole stovkykrát, keď som musel zjesť celú porciu, až potom ma od stola pustil. Myslel som si, že šetrnosť je škótska ako naša rodina, ale novina, že je židovská ma prekvapila.

Môj prvotný dojem o Židoch formovali recitály holokaustu a biblické príbehy. Filmové klasiky Cecil B. DeMillesovej na základe desiatich prikázaní ma viedli k zosobneniu súčasných Židov s hrdinskými Izraelitami Starého zákona. Vytvoril som si k „vyvoleným“ hlbokú úctu.

Ako som teda prišiel od svojich raných názorov na Židov k prívlastku od mocných židovských organizácií ako napr. ADL, „nebezpečný antisemita“? Žiaden Žid mi otvorene neublížil, antisemitizmu ma neučili ani rodičia ani priatelia a nevinil som ich ani za ukrižovanie Ježiša Krista. Napriek tomu, že odmietam byť označovaný ako antisemita, verím, ako iní ľudia, že Židia si zaslúžia chválu za to, čo dosiahli a nemali by byť teda imúnni voči kritike za svoje neúspechy. Jediným problémom v povojnovej, holokaustom presiaknutej Amerike je, že akákoľvek kritika Židov je chápaná ako morálny ekvivalent masovej vraždy.

Ak niekto kritizuje Židov alebo časť židovských dejín, netolerantný aspekt ich náboženstva alebo izraelské sionistické pozície, nevyhnutne mu prischne nálepka antisemita, čo je termín veľmi poškodzujúci a predpojatý. Ak však niekto hovorí o zlom zaobchádzaní s Indiánmi v amerických dejinách, nie je považovaný za antiameričana. Tí, ktorí vyjadria svoj údiv nad hrôzami španielskej inkvizície, nie sú označení ako antikresťania alebo antišpanieli.

Tie isté médiá, ktoré zakazujú aj najmenšiu kritiku Židov, sa nezdráhajú očierňovať a ponižovať iné skupiny. Bieli južania, Nemci, kresťania - týmto skupinám sa dostáva viac než dosť zosmiešňovania. Portrétovanie ošumelých, ignorantných, rasistických, nenávistných, vražedných bielych južanov sa stalo stereotypom v hollywoodských filmoch. Jednou z najlepšie predávaných kníh 90 - tých rokov sa stala médiami propagovaná kniha Hitler's Willing Executioners /76/ ktorá tvrdí, že nemeckí ľudia majú v sebe čosi zlé, čosi, čo ich všetkých robí vinnými za zločiny holokaustu. Naopak, kdekoľvek sú Židia spomínaní ako skupina, je to vždy s tichou úctou. Čo je to, čo vyvoláva takú nesmiernu pochlebovačnosť a zároveň vnútornú nenávisť voči Židom?

Keď som sa presvedčil, že rasa je dôležitá a že ľudia európskych potomkov musia chrániť svoje dedičstvo a kultúru, stal som sa mladým členom Občianskeho združenia. Po škole aj v daždivých letných dňoch som často navštevoval kanceláriu na ulici Carondelet v New Orleanse, aby som tam dobrovoľne pomáhal. V kancelárii sa premlelo množstvo fascinujúcich publikácií od stoviek pravicových skupín z celej Ameriky. V jeden deň na konci práce som objavil noviny s názvom Zdravý rozum. Boli to konzervatívne, pravicové noviny vymodelované podľa vzoru Tomasa Painesa, ich odkaz bol však zjavne odlišný. „ŽIDMI VEDENÝ NAACP AKO SÚČASŤ KOMUNISTICKÉHO PLÁNU PRE AMERIKU!“, zneli titulky jedného článku. „KOMUNIZMUS JE ŽIDOVSKÝ“, oznamoval ďalší. Podarilo sa mi nájsť aj niektoré staré čísla. Obrovské titulky v jednom článku tvrdili „ČERVENÝ DIKTÁT DO ROKU 1954!“ Ak sa takéto upozornenie čítalo v roku 1965, nevzbudzovalo veľa dôveryhodnosti. Titulky typu National Enquirer sa mi zdali smiešne, bolo však ťažké odolať prečítaniu niečoho tak škandalózneho, aj keby som sa nad tým mal len pobaviť.

Ostré slová Mattie Smithovej

Jedna z pravidelných dobrovoľníčok, Mattie Smithová, staršia pani v kvetinových šatách a bizarnom klobúku ma videla prehrabávať sa v titulkoch novín a jednoducho povedala: „Vieš, ono je to pravda.“

„Červený diktát do roku 1954?“, odvetil som s úsmevom.

„Nie,“ odpovedala, „komunizmus je židovský. Oni sú za tým.“

Pomyslel som si, že pobavím starú pani slušným polemizovaním. „Ako je to možné?“, spýtal som sa. „Komunisti sú ateisti, neveria v Boha. Židia v Boha veria, ako môžu teda byť komunistami?“ „Vieš kto je Herbert Aptheker?“ odpovedala otázkou. „Nie,“ odpovedal som nenútene. Bola ako natiahnutá pružina, čakajúca na uvoľnenie. „Mal oficiálnu úlohu hlavného teoretika komunistickej strany v USA a je v zozname Kto je kto vo svetovom židovstve./77/

Leon Trockij, komunista, ktorý prevzal vládu v Rusku s Leninom bol tiež v Kto je kto v americkom židovstve./78/ Jeho skutočné meno je Lev Bronstein. Obaja sú ateistickí komunisti a obaja sú hrdo uvádzaní ako významní Židia v knihách, publikovaných významnými rabínskymi organizáciami vo svete.“

Pokorne som ponúkol vysvetlenie: „Možno sú tam uvedení, pretože boli kedysi Židmi.“

„Máš sa toho ešte veľa učiť,“ odvetila s výdychom. „Podľa izraelského Zákona návratu, môžeš byť ateistický komunista a stále sa prisťahovať do Izraela. Mnohí z nich aj sú. Jedinou podmienkou prisťahovania je, že musíš byť Žid a Žid je opísaný jednoducho ako potomok židovských rodičov. Takže vidíš, môžeš byť ateista a Žid zároveň a tiež komunista - a vravím ti, komunizmus je židovský!“

„Všetci Židia sú komunisti?“ spýtal som sa sarkasticky.

„Nie, nie, nie,“ empaticky odpovedala s trpezlivosťou, s ktorou oddeľovala slová. „Všetci Židia nie sú komunisti, tak ako všetky hady nie sú jedovaté. Väčšina vedúcich komunistov v Amerike sú Židia, rovnako ako väčšina presvedčených ruských špiónov v Amerike, rovnako ako vodcovia Novej Lavice. A historicky väčšina komunistických revolucionárov v Rusku boli tiež Židia.“

Slová pani Smithovej mi boli akési nepríjemné. Napriek tomu, že ešte nebol čas na odchod, povedal som, že musím chytiť autobus domov. Pani Smithová sa musela myliť, nemal som však dostatok faktov, aby som jej dokázal oponovať. Rozhodol som sa urobiť na tému výskum, aby som jej mohol ukázať ako sa mýlila. Trápilo ma aj to, že som sa vôbec rozprával s niekým, kto tvrdil také veci o Židoch. Bol som neochvejným antikomunistom a navrhnuť, že Židia sú za všetkými hrôzami komunizmu bolo pre mňa strašné tvrdenie, o

ktorom mi srdce vravelo, že to nemôže byť pravda. Bolo to po prvýkrát, čo som sa ocitol tvárou v tvár osobe, o ktorej som sa domnieval, že je antisemita. O chvíľu som bežal ulicou, aby som chytil električku.

Nasledujúcich pár dní som sa vyhýbal i pomysleniu na tento problém a nešiel do kancelárie Občianskeho združenia. Nakoniec som si však dvoje noviny Zdravý rozum zobral domov a prečítal. V jednom čísle tvrdili, že NAACP /National Association for the Advancement of the Colored People, Národná asociácia pre pokrok farebných ľudí, pozn. prekl./ je čelnou komunistickou organizáciou venovanou prevratu nášho života. Združovala 12 Židov a jedného černocho ako jej zakladateľov a všetci boli oddanými marxistami s desaťročia dlhými komunistickými spojeniami. Článok tvrdil, že len jeden černoch vo vedení, spoluzakladateľ NAACP, W. E. Dubois bol otvoreným členom komunistickej strany, ktorý imigroval do komunistickej Ghany /kde bol nakoniec pochovaný/. Škandalózný článok ďalej tvrdil, že NAACP je financovaná židovskými peniazmi a vždy mala židovského prezidenta. Žid, Kivie Kaplan bol jej súčasným prezidentom a skutočným vodcom organizácie a nie černoch Roy Wilkins. Napriek tomu, že verejnosť považovala za vodcu Wilkinsa, noviny tvrdili, že mal v organizácii nižšie postavenie.

Ďalšie číslo Zdravého rozumu nebolo o nič menej prekvapujúce. Obsahovalo dlhý článok tvrdiaci, že medzinárodný komunizmus bol židovský a ruská revolúcia v skutočnosti nebola vôbec ruská. Židia vraj financovali a viedli komunizmus od jeho počiatku a dominovali komunistickému hnutiu v Spojených štátoch.

Tento pravicový National Enquirer citoval mnohé mená, dátumy a zdroje na podporu týchto neuveriteľných tvrdení. Bol som veľmi skeptický k jeho tvrdeniam, ale informácie boli príliš pôsobivé na to, aby som ich ignoroval. Z predošlého rasového výskumu som sa však naučil neodsúdiť nepopulárny názor. Napriek ich zdanlivo silnej dokumentácii článok vyzeral príliš bizárne na to, aby bol pravdivý. Ako by mohlo byť možné, že najväčšia a najsilnejšia černošská organizácia v Amerike bola založená, financovaná a vedená Židmi, marxistickými Židmi, namiesto černocho? Ako mohlo byť niečo také neuveriteľné držané v tichosti a väčšina ľudí o tom nevedela? Ak ruská revolúcia bola skutočne revolúciou vedenou Židmi a nie marxistickými Rusmi, ako je možné, že takýto ohromný historický fakt je úplne ignorovaný v učebniciach dejepisu a médiách? Nevedel som tiež pochopiť prečo bohatí a silní Židia podporovali rasové miešanie a komunizmus. Otec mi často rozprával o zle komunizmu a od prečítania kníh The Conscience of a Conservative od Barryho Goldwatera,/79/ None Dare Call it Treason od Johna A. Stormera/80/ a You can trust the Communist /To be a Communist/ od Fredericka Charles Schwarza,/81/ som bol absolútny antikomunista. Tieto a iné knihy ma presvedčili o penetrácii komunistickej ideológie v našej spoločnosti, médiách a vláde. Kubánska kríza sa udiala len pred tromi rokmi a otcov plán vybudovať protiletecký úkryt bol stále čerstvý v mojej pamäti. Kúpil si dokonca jedno a iné zásoby na prežitie. V tomto čase sa abstraktná myšlienka nukleárnej vojny stala realitou skutočnej prípravy na ňu. V skorých 60 - tých rokoch väčšina komunít testovala na poludnie sirény leteckého útoku. Občas, keď sme zabudli koľko je hodín a zaznela siréna, divili sme sa, že vojna je tak blízko.

Počas kubánskej krízy väčšina dospelých verila, že termonukleárna vojna sa neuskutoční, pretože sa nesmie uskutočniť - pretože samotná myšlienka na ňu bola príliš hrozná. Ako 11 ročný som bol viac náchylný veriť, že ktosi môže stisnúť tlačidlo. Až po rokoch som objavil, že sme mali bližšie k nukleárnej vojne, než si to väčšina Američanov uvedomovala. Fakt, že komunisti ohrozili moju rodinu značne prispel k môjmu antikomunistickému postoju.

V jednom vydaní novín Zdravý rozum bol celostranový článok napísaný Winstonom Churchillom, ktorý sa volal Sionizmus versus bolševizmus: Boj o dušu židovského národa. Článok bol pôvodne vydaný v Illustrated Sunday Herald ôsmeho februára 1920. Churchill vravel, že svetové židovstvo sa zmieta medzi vernosťou ku komunizmu na jednej strane a sionizmu na strane druhej. Churchill dúfal, že Židia si osvoja sionizmus a nie to, čo nazýval „diabolský“ a „zlovestný“ bolševizmus. V tomto dobre napísanom článku z čias ruskej revolúcie Churchill opisoval komunizmus ako „zlovestnú konfederáciu... medzinárodného židovstva,... ktoré strhlo ruský národ za vlasy a stalo sa prakticky neochvejným pánom ohromného impéria.“ /82/ Článok ma natoľko šokoval, že som si musel overiť jeho autenticitu. Zistil som, že bol pravý, skutočne napísaný Churchillom. Našiel som tiež niektoré židovské odkazy na tento článok, plačúce, že Churchillov článok dal pokrm antisemitom vo svete. Nasledujúce je úryvok z tohoto článku.



„V násilnej opozícii všetkým týmto sféram židovského úsilia vyrastajú plány medzinárodných Židov. Stúpenci tejto zlovestnej konfederácie sú väčšinou muži vychovaní medzi nešťastnou populáciou krajín, kde sú Židia prenasledovaní kvôli ich rase. Väčšina, ak nie všetci, zanechali vieru svojich predkov a opustili všetky duchovné nádeje budúceho sveta. Toto hnutie medzi Židmi nie je nové. Od dní Spartaka - Weishaupta až ku Karlovi Marxovi a Trockému /Rusko/, Bélovi Kunovi /Maďarsko/, Rose Luxemburgovej /Nemecko/ a Emme Goldmanovej /USA/, toto celosvetové sprisahanie na prevrátenie civilizácie, za rekonštitúciu spoločnosti na základe spomaleného vývoja, závislivej zlomysel'nosti a nemožnej rovnosti neustále rastie... a teraz táto skupina výnimočných osobností z podsvetia veľkých miest Európy a Ameriky strhla ruský národ za vlasy a stala

sa prakticky neochvejným pánom ohromného impéria. Nie je potrebné zveličovať časť vo vytvorení bolševizmu a uskutočnení ruskej revolúcie, ktorú zohrali medzinárodní a väčšinou ateistickí Židia..."/83/

Napriek tomu, akou významnou osobnosťou Churchill bol, bol stále len jedným hlasom. Zdôvodnil som si, že sa o pôvode ruskej revolúcie mohol mýliť. Ďalší článok, ktorý som čítal odkazoval na sériu explozívnych dokumentov /spolu s číslami strán/ z Národných archívov Spojených štátov. Napísal som lokálnemu kongresmanovi F. Edwardovi Hebertovi a požiadal som ho, či by jeho kancelária nemohla získať tieto dokumenty. O niekoľko týždňov na ceste domov zo školy, čakala na mňa veľká obálka od kongresmana. Bola certifikovaná pečatou Spojených štátov amerických a dokumenty v nej boli z Národných archívov. Obsahovali správy od zahraničných vlád a rozsiahle správy z našich kancelárií v Rusku v časoch ruskej občianskej vojny v raných dňoch komunistickej revolúcie. Začiatkom 20 - tých rokov ešte neexistovala OSS a CIA. Táto sféra patrila americkej armáde. Jeden z našich vyšších vojenských predstaviteľov v Rusku v čase revolúcie bol kapitán Montgomery Schuyler. Posielať späť do USA pravidelné správy veliteľovi výzvednej armádnej zložky, ktorý ich potom predával ministrovi obrany a prezidentovi.



GENERAL SERVICES ADMINISTRATION
NATIONAL ARCHIVES AND RECORDS SERVICE

THE NATIONAL ARCHIVES



To all to whom these presents shall come, Greeting:

I Certify That the annexed copy, or each of the specified number of annexed copies, of each document listed below is a true copy of a document in the official custody of the Archivist of the United States.

Record Group 120: Records of the American Expeditionary Forces

1. Report of June 9, 1919, from Captain Montgomery Schuyler to the Chief of Staff, A.E.F., Siberia (pp. 1 and 2 only).
2. Report of March 1, 1919, from Captain Montgomery Schuyler to Lt. Colonel Barrows, Vladivostok.

In testimony whereof, I, WAYNE C. GROVER, Archivist of the United States, have hereunto caused the Seal of the National Archives to be affixed and my name subscribed by the Chief Archivist War Records Division of the National Archives, in the District of Columbia, this 2nd day of September, 1960.

Wayne C. Grover
Archivist of the United States
By: [Signature]

GENERAL SERVICES ADMINISTRATION
NATIONAL ARCHIVES AND RECORDS SERVICE

THE NATIONAL ARCHIVES



To all to whom these presents shall come, Greeting:

I Certify That the annexed copy, or each of the specified number of annexed copies, of each document listed below is a true copy of a document in the official custody of the Archivist of the United States.

Department of State Declassal File, 1910-1929, file 861.00/5067. Summary of Report No. 9 of July 16, 1919, from the Directorate of Intelligence (Home Office), Scotland House, S. W. 1, entitled "A Monthly Review of the Progress of Revolutionary Movements Abroad." This report was enclosed with despatch No. 1072, dated London, July 23, 1919, from John W. Davis, American Ambassador to Great Britain, to the Secretary of State in Washington.

This document is from the General Records of the Department of State.

In testimony whereof, I, WAYNE C. GROVER, Archivist of the United States, have hereunto caused the Seal of the National Archives to be affixed and my name subscribed by the Acting Chief Archivist, General Records Division of the National Archives, in the District of Columbia, this 19th day of April, 1961.

Wayne C. Grover
Archivist of the United States
By: [Signature]



Čítanie dlhých správ mi dalo možnosť nazrieť do dejinných udalostí, o ktorých vie len málo Američanov. Oznamovali hrozné masakre tisícov ruských aristokratov a inteligencie, zavraždených jednoducho za to, že mohli poskytnúť účinné vedenie v opozícii voči komunistom. Veľa Američanov vie aspoň čosi o Stalinovom vraždení 20 - tich miliónov. Milióny však zomreli v raných dňoch bolševizmu pod Leninom a Trockým, pretože práve títo dvaja muži prvýkrát iniciovali masové vraždy a gulagy.

Správy bez akejkoľvek dvojzmyselnosti tiež oznamovali židovskú povahu revolúcie. V jednej z oficiálnych Schuylerových správ, sprístupnených verejnosti v 1958, takmer 50 rokov po tom, čo ich napísal a poslal sa uvádza: /84/

„Je pravdepodobne nerozumné povedať toto nahlas v Spojených štátoch, ale bolševizmus je a bol od svojho vzniku vedený a kontrolovaný ruskými Židmi najpodlízavejšieho typu...“

Kapitán Shluyer, americká výzvedná služba v Rusku počas revolúcie. /vo svojej oficiálnej správe/

Citovaním tejto oficiálnej správy nemám v úmysle nikoho uraziť, ale Shluylerova správa jasne vypovedá, či sa nám to páči alebo nie. V ďalšej správe o niekoľko mesiacov neskôr, kapitán Schluyer cituje dôkaz Roberta Wiltona, ktorý bol hlavným ruským spravodajcom autoritatívnych novín London Times. Wilton neskôr napísal niekoľko bestsellerov o revolúcii, včítane široko uznávanej Russia's Agony a Last Days of the Romanovs. /85/ Deviateho júna 1919 Schluyer cituje Wiltona nasledovne:

Tabuľka zhotovená v roku 1918 Robertom Wiltonom, spravodajcom London Times v Rusku ukazuje, že v tom čase tam bolo 384 komisárov vrátane 2 negrov, 13 Rusov, 15 Číňanov, 22 Arménov a viac než 300 Židov. Neskôršie číslo 264 pochádza zo pojených štátov po páde imperiálnej vlády. /86/

Nebolo príčiny pochybovať o tejto správe kapitána Schuyera. Nemohol som veriť vlastným očiam pri prezeraní si papierov na stole svojej izby. Čudoval som sa, ako je možné, že „ruská revolúcia“ mala len 13 etnických Rusov z 384 členov vrchnej vlády. Churchillov opis „strhnutie ruského národa za vlasy“ ožil na stránkach z Národných archívov.

Popri čítaní som zároveň neuveriteľné dokumenty Národných archívov i kontroloval. Nielenže šéf výzvednej americkej služby napísal prezidentovi Spojených štátov o židovskej povahe komunizmu, to isté urobil aj americký ambasádor v Rusku David R. Francis. V januári 1918 oznamoval americkej vláde:

Bolševickí vodcovia, z ktorých väčšina sú Židia a z ktorých 90% sú navrátení vyhnanci, sa nestarajú o

Rusko alebo akúkoľvek inú krajinu, ale sú to internacionalisti a pokúšajú sa začať svetovú sociálnu revolúciu.

David Francis, americký ambasádor v Rusku v čase revolúcie /87/Národné archívy mi poslali tiež kópie svojich dokumentov od Scotland Yardu a britskej výzvednej služby. Vedenie britskej výzvednej služby poslalo do Ameriky a ostatných krajín dlhú správu datovanú zo 16. júla 1919 o bolševizme. Volala sa „Mesačný prehľad progresu revolučného hnutia v zahraničí“. Táto obširná správa dokumentovala komunistické hnutia v hlavných krajinách sveta. Hneď prvá veta prvého odseku na prvej strane britskej správy tvrdí, že Židia kontrolujú medzinárodný komunizmus. /88/

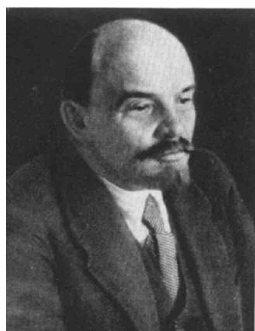
Po rokoch, ako študent louisianskej štátnej univerzity som sa prihlásil do kurzu venovanému výlučne ruskej revolúcii. Ani profesor vo svojich prednáškach, ani učebnica /Soviet Achievement 89/ nespomenula židovsko - ruský konflikt a židovskú domináciu komunistickej strany.

Židovská úloha komunistickej revolúcie bola však spomenutá vo veľkých židovských publikáciách ako napr. Jewish Encyclopedia a Universal Jewish Encyclopedia. Ohromilo ma, keď som zistil, že sa chvália vedúcou silou Židov v ruskej revolúcii. Zdôrazňovali dokonca úsilie komunistických Židov zakryť židovskú úlohu - úspešné úsilie - pretože mnohí ľudia v Európe a Amerike o tom stále nevedia.

Komunistické hnutie i ideológia hralo významnú úlohu v židovskom živote, hlavne v rokoch 1920, 1930 a počas a po druhej svetovej vojne... Individuálni Židia hrali dôležitú úlohu v raných štádiách bolševizmu a sovietského režimu... Značná príťažlivosť komunizmu medzi Rusmi a neskôr tiež západného židovstva sa vynorila so zriadením sovietskeho režimu v Rusku...

Mnohí Židia na svete považovali sovietsky koncept východiska „židovskej otázky“ ako skutočne pozitívny prístup... Komunizmus sa rozšíril do doslova všetkých židovských komunít. V niektorých krajinách sa Židia stali vedúcim prvkom legálnych a nelegálnych komunistických strán a v niektorých prípadoch boli dokonca vedení k zmene ich židovsky znejúcich mien a vystupovaniu ako nežidia, aby nepotvrdili pravicovú propagandu, ktorá prezentovala komunizmus ako cudzie, židovské sprisahanie. /90/

Kniha Trockého Stalin, napísaná v exile, sa pokúša ukázať, že Stalin hral len nepatrnú úlohu v raných dňoch komunistického uchopenia moci. Trockij sa toto pokúsil ilustrovať reprodukciami pohľadnice, ktorá kolovala mesiace po revolúcii. Pohľadnica zobrazovala šiestich vodcov revolúcie. Zobrazení sú Lenin, /ktorý bol aspoň zo štvrtiny Židom, doma rozprával hebrejsky a oženil sa so Židovkou/, Trockij /skutočné židovské meno: Lev Bronstein/, Zinoviev /skutočné židovské meno: Hirsch Apfelbaum/, Lunacharskij /nežid/, Kamenov /skutočné židovské meno: Rosenfeld/, Sverdlov /Žid/. /91/



Pohľadnica nielenže ukazovala židovskú nadvládu revolúcie, zároveň ilustrovala fakt, že židovskí komunistickí vodcovia si skutočne zmenili mená tak, ako to uvádzala Encyclopedia Judaica.

Napriek tomu, že fakt o Leninovom židovskom pôvode bol držaný v tajnosti po mnohé roky, židovskí spisovatelia si to teraz začínajú všímať. David Shub, autor knihy Lenin: A Biography uvádza v liste ruským emigračným novinám Novij Žurnal, /92/ že Leninova matka bola Židovka z otcovej strany a pravdepodobne aj z matkinej. /93/ Francúzsky židovský časopis Review de Fonds Social Juif /94/ oznamuje, že sovietskej spisovateľke Mariette Shaguinianovej sovietska cenzúra zabránila uverejnenie dôkazu Leninovho židovského pôvodu. Niekoľko židovských publikácií v posledných rokoch odhalilo Leninove dedičstvo,

včítane Jewish Chronicle. /95/

Tajná polícia mala najvyššieho veliteľa Žida, Mosesa Uritzkého a väčšina podriadených vodcov boli tiež Židia, včítane Sverdlova a Jagodu, ktorý riadil pogromy, ktoré zabili desiatky miliónov ľudí. Minister sovietskej propagandy bol Žid, Ilija Ehrenburg, ktorý sa preslávil nabádaním sovietskych vojakov počas druhej svetovej vojny k násilniam a vraždám žien a detí v Nemecku. /96/ Anatol Goldberg citoval Ehrenburga vo svojej knihe Ilija Ehrenburg ako vraví, „...Nemci nie sú ľudské bytosti...nič neprináša toľko radosti ako nemecké kostry.“ /97/

Komunistická tajná polícia, ktorá prešla mnohými zmenami mena, včítane Cheka, OGPU, GPU, NKVD, NKGB, MGB a KGB bola najobávanejšou policajnou agentúrou v dejinách sveta. Uvážnila, umučila alebo zavraždila viac než 40 miliónov Rusov a východných Európanov. Aj najkonzervatívnejší sovietski historici 60 - tých rokov uvádzali čísla zavraždených medzi 35 a 40 miliónmi, čo je číslo, ktoré neobsahuje milióny tých, ktorí boli odstránení, uväznení, poslaní do exilu, mučení alebo premiestnení. Nositeľ Nobelovej ceny Alexander Solženicyn vo svojom diele Súostrovia Gulag, používajúc výskum sovietskeho štatistu, ktorý mal prístup k tajným vládnym spisom, I. A. Kurganova, odhaduje, že medzi rokmi 1918 a 1959 zomrelo najmenej 66 miliónov rukami komunistických vodcov v Rusku. V Súostroví Gulag II Solženicyn potvrdzuje, že Židia vytvorili, spravovali a organizovali systém sovietskych koncentračných táborov, kde zahynuli desiatky miliónov ľudí. Na



10. Aaron Solts



11. Naftali Frenkel



12. Yakov Rappoport



13. Matvei Berman



14. Lazar Kogan



15. Genrikh Yagoda

strane 79 knihy Súostrovie Gulag II sú zobrazení vodcovia najväčšieho stroja na zabíjanie v ľudských dejinách. /98/ Sú to Aron Solts, Yakov Rappoport, Lazar Kogan, Matej Berman, Genrikh Jagoda a Naftaly Frenkel. Všetci šiesti sú Židia. Zaujímavé je, že v tomto čase vražd a mrzačenia boli Židia chránenou triedou a to natoľko, že komunistická strana v bezprecedentnom vyhlásení označila akýkoľvek prejav antisemitizmu za kontrarevolučnú urážku, ktorá sa trestá smrťou./99/



Jewish Voice z januára 1942 uvádza: „ Židia nikdy nezabudnú, že Sovietsky zväz bol prvou krajinou - a jedinou krajinou na svete, v ktorej bol antisemitizmus zločinom.“ /100/

Congress Bulletin /publikácia amerického židovského kongresu/ uvádza: /101 102 103/

Antisemitizmus bol považovaný za kontrarevolúciu a kruté tresty vymerané za činy antisemitizmu boli prostriedkami, ktorými existujúci spoločenský poriadok ochraňoval svoju bezpečnosť.

Ruský Penal Codes z roku 1922 a 1927 išiel dokonca tak ďaleko, že povýšil antisemitizmus za zločin trestaný smrťou. Kniha Soviet Russia and the Jews od Gregora Aronsona publikovaná v American Jewish League Against Communism /1949, NY/ cituje Stalina vyslovujúceho sa k týmto opatreniam v interview z roku 1931 s Jewish Telegraph Agency:

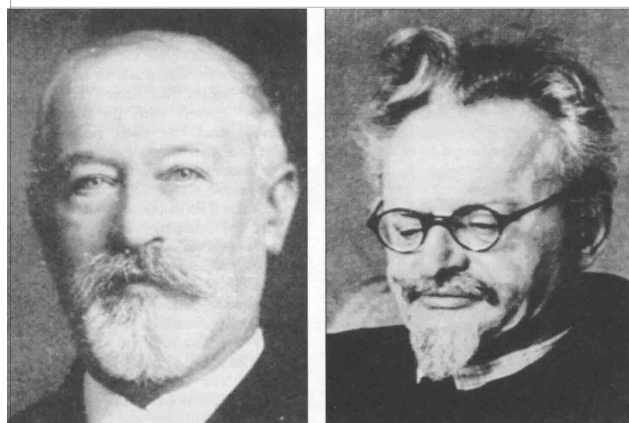
...Komunisti nemôžu byť nič iné, len otvorení nepriatelia antisemitizmu. V Sovietskom zväze bojujeme proti antisemitizmu najsilnejšími metódami. Aktívni antisemiti sú trestaní smrťou podľa zákona./104/

Začiatok etnickej vojny

Priniesol som tieto fascinujúce fakty do školy na predebatovanie s učiteľmi. Boli rovnako neveriaci ako som bol i ja. Jeden navrhol, že židovská účasť v komunistickej revolúcii mohla byť výsledkom dlhotrvajúceho dejinného prenasledovania Židov cárom a ruskou inteligenciou. Tolstoj, Dostojevskij a mnohí iní prominentní ruskí spisovatelia kritizovali židovské machinácie vo svojich knihách a článkoch. Rusom sa nepáčilo, že Židia používali ich jazyk na obchod medzi nežidmi ale medzi sebou používali jidiš. Obviňovali ich tiež, že namiesto splynutia s kresťanskou väčšinou, používali mentalitu „ oni proti nám“.

Spor medzi Rusmi a Židmi existoval po stáročia a z týchto konfliktov vyrástli pogromy na potlačenie Židov. Vojna bez hraníc môže byť ilustrovaná židovskou reakciou v polovici 80 - tych rokov 19. storočia k antisemitským májovým zákonom. Májové zákony z roku 1882 sa pokúšali zabrániť Židom vykonávať niektoré profesie a nariadiť presídlenie väčšiny Židov do ich pôvodnej oblasti v krajine /obrovská oblasť, pôvodne založená v roku 1772, zahrňujúca oblasť asi polovice západnej Európy, od Krymu k Baltskému moru, v ktorej sa mali Židia usídlieť/.

Jacob Schiff a Leon Trockij, dvaja kľúčoví hráči ruskej revolúcie našli podporu v New Yorku.



Ako odplatu urobili židovskí medzinárodní bankári všetko, čo bolo v ich silách, aby zničili ruskú ekonomiku. Encyclopedia Britannica to opisuje takto:

Ruské májové zákony boli najviditeľnejším legislatívnym monumentom, aký moderný antisemitizmus dosiahol... Ich okamžitým výsledkom bola ruiniujúca ekonomická komerčná depresia, ktorá dopadla na celú krajinu a hlboko zasiahla národný dlh. Vyjednávalo sa o veľké pôžičky s Rotchildovcami a podpísala sa predbežná zmluva, keď... bol minister financií upozornený, že ak neprestane prenasledovanie Židov, banková spoločnosť bude musieť od zmluvy ustúpiť... /105/

V odozve na ekonomické a iné tlaky na Rusko vydal 3. septembra 1882 cár dekrét , v ktorom sa píše:

Nejaký čas sa vláda zaoberala problémom Židov a ich vzťahom k zvyšku obyvateľstva krajiny z pohľadu, ktorý zisťuje smutné podmienky kresťanských obyvateľov zapríčinené židovským obchodovaním...

Na niekoľko výnimiek sa ako celok sústredili nie na obohatenie krajiny, ale na úskočné

podvádzanie jej obyvateľov, najmä obyvateľov chudobných. Toto ich správanie volalo po proteste zo strany týchto ľudí... je vecou neodkladnosti a spravodlivosti osvojiť si prísne opatrenia na

zastavenie utlačania praktizovaného Židmi na obyvateľoch a oslobodenie krajiny od jej nesprávnych postupov, ktoré boli, ako je známe, príčinou rozruchu. /106/

Takže Židia mali dostatočný dôvod na zvrhnutie cárskej vlády a existuje priamy dôkaz, že tak urobili. The Jewish Communal Register of New York City of 1917 - 1918, tlačný a vydávaný židovskou komunitou, ukazuje Jacoba Schiffa, ktorý bol v tom čase jedným z najbohatších mužov na svete, ako hlavu obrovského bankového domu Kuhn, Loeb & Company. V článku sa uvádza ako firma Kuhn, Loeb & Company „zložila veľkú japonskú vojnovú pôžičku v rokoch 1904 - 1905, čím umožnila japonské víťazstvo nad Ruskom.“ Spomína sa tam tiež:

Pán Schiff vždy používal svoje bohatstvo a vplyv na presadzovanie záujmov svojho národa. Financoval nepriateľov autokratického Ruska a použil svoj finančný vplyv na zabránenie prístupu Ruska na finančný trh Spojených štátov. /107/

Jacob Schiff dal v skutočnosti medzi 17 a 24 miliónov dolárov na financovanie židovsko - komunistických revolucionárov v Rusku - sumu, ktorá by bola dnes ekvivalentná stovkám miliónov. Rabin Marvin S. Andelman vo svojej knihe To eliminate the Opiate cituje dva zdroje zobrazujúce Schiffovu finančnú podporu komunistickej revolúcie a ich konečnej odplate:

Jacob Schiff mal zásluhu na tom, že dal 20 miliónov dolárov bolševickej revolúcii. Rok po jeho smrti bolševici uložili vyše 600 miliónov rubľov do Schiffovej bankovej firmy Kuhn & Loeb. /108, 109/

Prekvapovalo ma, že násilne antikapitalistická komunistická strana by bola podporovaná jedným z najprominentnejších kapitalistov na svete. Uvedomil som si však, že ruská revolúcia nebola v konečnom dôsledku o víťazstve ekonomickej ideológie, ale o kulminácii odvekého konfliktu medzi dvoma národmi - Rusmi a Židmi, v etnickej vojne, ktorá skončila tragicky v totalitárnej tyranii komunistickej diktatúry. Výsledok sa prejavil v terore a krviprelievani v táboroch a gulagoch.

Fakt, že kapitalista ako Jacob Schiff podporoval otvorene socialistický režim ako komunizmus, ma donútilo opýtať sa, či je na komunizme niečo viac, než by sa na prvý pohľad zdalo. Čím bol komunizmus pre Židov, ktorí nepatrili medzi proletariát, taký zaujímavý? Pritom komunizmus mal byť podľa slov Lenina „diktatúrou proletariátu“. Je zrejme, že Židia nepatrili medzi Marxových „pracujúcich sveta“, pretože žiadna iná skupina nebola viac zviazaná s kapitalizmom alebo manipuláciou a používaním kapitálu ako práve Židia. Skontroloval som si komunistické osobnosti, ktoré boli podľa Matti Smithovej v židovskom Kto je kto vo svetovom židovstve. Ateista Leon Trockij rovnako ako ateista Maxim Litvinov, sovietsky minister zahraničných vecí, sú pyšne uvádzaní v zozname slávnych Židov, zozbieranom židovskými rabínskymi skupinami po svete.

Winston Churchill vo svojom veľavravnom článku „Sionizmus versus bolševizmus: Boj o dušu židovského národa,“ argumentoval, že komunizmus a sionizmus boli rozdielne ideológie, ktoré súperili „o dušu židovského národa.“ Čosi ale nebolo v tomto ohromnom boji celkom košer, pretože sa zdá, že mnohí sionisti podporovali tiež komunizmus a v počiatkových rokoch mnohí komunisti sympatizovali so sionizmom. Milióny Židov, včítane kapitalistov ako Jacob Schiff, podporovali komunistickú revolúciu v Rusku. Zdal sa to byť boj medzi dvoma bratmi, ktorí sa občas pohádajú, ale proti spoločným nepriateľom sa vždy spoja. V roku 1975 som čítal knihu Trockij a Židia, napísanú Josephom Nedavom a publikovanú cez Jewish

Publication Society /Philadelphia, 1971/. Zdôrazňuje sa v nej, že pred ruskou revolúciou zvykol Leon Trockij hrať šach s barónom Rotchsildom zo svetoznámej bankárskej rodiny.

Židovský novinár M. Waldman /ktorý poznal Trockého z jeho pobytu vo Viedni/ uvádza, že Trockij „zvykol hrať šach s barónom Rotchsildom v Café central a pravidelne čítal noviny v Café daily.“ /110/

Čo mohli mať Rotchsildovci, najväčší bankári v Európe spoločné s vodcom, ktorý chcel zničiť kapitalizmus a súkromné vlastníctvo? A prečo bol naopak oddaný komunista blízkym priateľom jedného z najmocnejších „kapitalistických utlačateľov“ na svete? Mohli sa pozeráť na sionizmus a komunizmus ako na dve rozdielne cesty na dosiahnutie rovnakých cieľov moci a pomsty voči cárovi? Naskytá sa niekoľko otázok: 1. Mohol byť komunizmus jednoducho nástrojom na porazenie a prevzatie moci nad ruskými protivníkmi? 2. Akú úlohu hrali iné národy, o ktorých sa Židia domnievali, že sú s nimi v konflikte? 3. Bol

komunizmus pôvodne plánom strategickej nevyhnutnosti, ktorá dosiahla ďaleko za hranice Ruska? Toto boli dôležité otázky. Domnieval som sa, že môžem na ne nájsť odpovede vo filozofickom vzniku komunizmu.


Rozhodol som sa preskúmať ideologické korene komunizmu. Vo verejnej knižnici som našiel Kapitál /111/ a Komunistický manifest./112/ Knihy Karla Marxa boli ťažko čitateľné, najmä časť zaoberajúca sa Heglovou dialektikou. Dávali ale zmysel, ak človek veril, že ľudstvo malo povahu stroja, ako to Marx opisoval. Jeden z mojich učiteľov v nedomyšlenej úvahe povedal, že komunizmus bola vynikajúca teória, ktorá zlyhala v praxi.

Inside Judaica

Insights on questions of Jewish interest by Dr. Frederick Lachman,
Executive Editor, Encyclopaedia Judaica

Q. Was Karl Marx a Jew?

A. Born in the Rhineland town of Trier (then West Prussia), Marx was the son of Jewish parents, Heinrich and Henrietta Marx. Heinrich Marx became a successful lawyer, and when an edict prohibited Jews from being advocates he converted to Protestantism in 1817. In 1824, when Karl was six years old, his father converted his eight children, the authoritative Encyclopedia Judaica reports. Heinrich, whose original name was Hirschel ha-Levi, was the son of a rabbi and the descendant of talmudic scholars for many generations. Hirschel's brother was chief rabbi of Trier. Heinrich Marx married Henrietta Pressburg, who originated in Hungary and whose father became a rabbi in Niimegan. Holland.



Vynikajúca teória musí podľa mňa fungovať najmä v praktickom živote a komunizmu sa to nedarilo. Neexistovala teória, ktorá by sľubovala viac ľudského šťastia a zároveň priniesla viac chudoby, psychického a fyzického týrania, ľudského utrpenia a smrti ako komunizmus.

Až kým som nenazrel do základov komunizmu, myslel som si, že Marx bol Nemec. Čítal som dokonca, že Marxov otec bol kresťan. Ukázalo sa však, že jeho otec, úspešný právnik, bol Žid, ktorý obrátil svoju vieru na kresťanskú po tom, čo dekrétom zakázali Židom praktizovať právo. Oveľa neskôr som čítal článok v Chicago Jewish Sentinel, ktorý odhaľoval Marxa ako vnuka rabína a „potomka talmudských učencov mnohých generácií“. /113/ Výborný článok v Barnes Review zdôrazňoval zasa „rasizmus Marxa a Engelsa“. /114/

Nielenže bol potomkom talmudských učencov, ale nenávidel Rusov nenávisťou, ktorá by sa dala opísať ako patologická. Vyhľadal som Marxa v židovských encyklopédiách a na svoje prekvapenie som zistil, že muž, ktorý ho učil mnohým princípom komunizmu bol Moses Hess. Súčasní sionistickí vodcovia uctievať Mosesa Hessa ako „predchodcu“ moderného sionizmu. V The Encyclopedia of Zionism in Israel pod heslom Moses Hess nájdeme nasledujúce:

Pionier moderného socializmu, sociálny filozof a predchodca sionizmu...Hess bol predchodcom politického a kultúrneho sionizmu a najmä socialistického sionizmu. Významne sa angažoval vo vzrastajúcom socialistickom hnutí. Karol Marx a Fridrich Engels priznali, že sa od neho vo formujúcich sa časoch hnutia veľa naučili... The Encyclopedia of Zionism in Israel /115/

Po mesiacoch čítania mnohých zdrojov som si uvedomil, že stará pani v kancelárii Občianskeho združenia mala pravdu, aspoň teda o pôvode komunistickej revolúcie. Cítil som sa, akoby som sedel na okraji sopky. Každá nová informácia potvrdzovala a vyjasňovala problém ešte viac. V The Last Days of the Romanovs Robert Wilton pre London Times počas 17 rokov v Rusku zhrnul „ruskú revolúciu“ nasledovne:

Celý bolševizmus v Rusku je nezmazateľne vrytý známku cudzej invázie. Zavraždenie cára, plánované Židom Sverdlovom a vykonané Židmi Gološekinom, Syromolotovom, Safarovom, Vojkovom a Jurvskym je činom nie ruských ľudí, ale tohto nepriateľského votrelca. /116/

V roku 1990 veľký newyorský vydavateľ, Free Press, pobočka Simon & Schuster, uverejnil knihu napísanú izraelským historikom Louisom Rapoportom, ktorá sa volala Stalinova vojna proti Židom. Autor v nej nedbalo priznáva, čo by sme my - nežidia nemali vedieť:

Mnohí Židia boli euforickí nad ich vysokou reprezentáciou novej vlády. Leninovmu prvému politbyru dominovali muži židovského pôvodu...

Pod Leninom sa Židia angažovali vo všetkých aspektoch revolúcie, včítane jej najšpinavšej práce. Napriek tomu, že komunisti prisahali vykoreniť antisemitizmus, po revolúcii sa rýchlo šíril - čiastočne kvôli obsadeniu sovietskej administratívy Židmi, ako aj traumatickou a neľudskou sovietskou, ktorá nasledovala. Historik Salo Baron poznamenal, že ohromná disproporcía Židov sa pridala k sovietskej tajnej službe Cheke a mnohí, ktorí boli v nemilosti Cheky, boli zastrelení židovskými vyšetrovateľmi.

Kolektívne vedenie, ktoré sa vynorilo v posledných Leninových dňoch bolo riadené Židom Zinovievom, určeným s vlnitými vlasmi.../117/

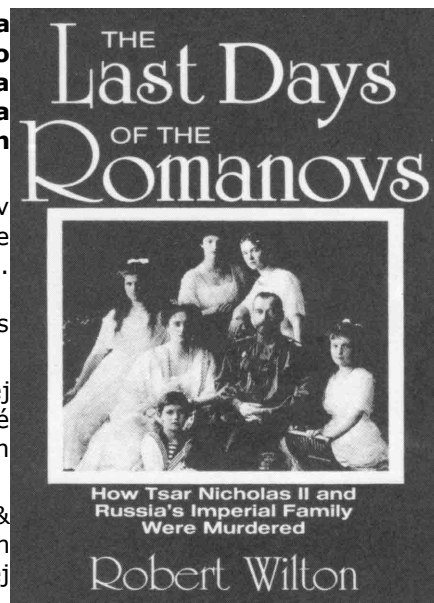
Príklad o potlačení kedysi rozšírených vedomostí o židovskom riadení „ruskej revolúcie“ môžeme nájsť v magazíne National Geographic Magazine z mája 1907. V článku nazvanom „Revolúcia v Rusku“ opisuje židovské vedenie teroristickej komunistickej revolúcie.

Pomsta Židov

...takmer všetci revoluční vodcovia patria k židovskej rase a najefektívnejšia revolučná agentúra je Jewish Bund... Vláda trpela touto rasou viac, ako všetkými ostatnými subjektami dohromady. Kedykoľvek je spáchaný zúfalý čin, vždy tak robí Žid a sotva existuje jeden lojálny člen tejto rasy v celom impériu. /118/

Fakty sú nevyvrátiteľné. Ohromná časť dejín bola zmazaná z intelektuálneho povedomia západu tak kompletne, ako môže byť vymazaný spis z obrazovky počítača. George Orwell vo svojom klasickom románe z roku 1984 /119/ o historickej pravde píše o pamäťovej diere. Taká bola viera pravdy skutočných páchatelov „ruskej revolúcie“.

Opýtal som sa sám seba dve otázky: „Prečo je dejinná pravda o komunistickej revolúcii potláčaná, utajovaná a ako mohlo byť takéto potlačenie v slobodnom svete dosiahnuté?“ Prvá otázka má zrejmu odpoveď - sily svetového židovstva nechcú, aby verejnoeť vedela, že boli autormi najrepresívnejšieho a najvražednejšieho zla v dejinách ľudstva: komunizmu. Je jasné, že vedomosti o tomto fakte by nevytvorili dobré vzťahy verejnosti so Židmi.



Odpoveď na druhú otázku je vyhýbavejšia. Uvedomil som si, že len veľmi mocné sily môžu potlačiť dôležité fakty dejinných udalostí a vytvoriť klamný dojem „ruskej revolúcie“, v ktorej bolo len 13 etnických Rusov na najvyšších stupňoch bolševickej vlády. Židia mali zrejme historicky veľkú moc - ako je to dokázané Jacobom Schiffom, Rotchsildovcami a inými - ale moc zmeniť vnímanie dejín - to vyzeralo absurdne. Napriek tomu len pár mesiacov pred tým, ako mi Mattie Smithová v Občianskom združení povedala, že ruská revolúcia bola židovská, myslel som si, že táto myšlienka je smiešna. Teraz, keď som vedel, že tomu tak je, začínam som objavovať nové skutočnosti sveta. Fakty, ktoré som vedel ma viedli k novým zaujímavým otázkam:

Som antisemita ak akceptujem historický fakt, že „ruská revolúcia“ nebola vlastne ruskou, ale zvrhnutím cárskeho Ruska antagonistickou, neruskou menšinou?

Existuje historický nacionalizmus medzi Židmi, ktorý je napriateľským voči ostatným národom? Sú židovské záujmy zladené so záujmami kresťanského západu, alebo sú s nimi v konflikte? Ak sú tieto záujmy občas v konflikte, má vysoko koordinované svetové židovské úsilie a ostrý boj za ich etnické záujmy v Rusku nejaké dôsledky pre západnú Európu a Ameriku?

Ako ich organizovaná moc vytvorila „špeciálny vzťah“ s Izraelom v moderných časoch?

A nakoniec: majú tieto otázky niečo spoločné s nenávisťou?

Keď som videl v televízii program o antisemitizme, nenávisť bolo slovo takmer vždy používané na opísanie akéhokoľvek negatívneho názoru na Židov. Necítil som voči Židom nenávisť. Moje vyšetrovanie bolo čisto intelektuálnou rozcvičkou. Bol som votrelcom pozerajúcim do sveta, do ktorého nepatrím, bol to však svet, ktorý ma zaujímal. Uvažujúc nad slovom „nenávisť“, spýtal som sa učiteľky, prečo slovo nenávisť nebolo ani raz spomenuté v médiách na opis motivácie masových vražd miliónov ruských kresťanov v Sovietskom zväze. Chce to skutočne veľa nenávisti spáchať takéto ohavné zločiny. Nemala odpoveď a ja som mal stále veľa otázok.

S objavením spoločných koreňov sionizmu a komunizmu som sa rozhodol preskúmať dejiny židovského národa a to tak historický judaizmus ako aj vývoj moderného sionizmu. Cítil som, že som mal vo svojom vyšetrovaní prístup k najlepším zdrojom. Začal som s tromi výbornými a vyčerpávajúcimi židovskými encyklopédiami.

Židovská supremácia

Židia ako mocní, enigmaticí, inteligentní a tvoriví, idealistickí na jednej strane a materialistickí na strane druhej ma vždy fascinovali. Kvôli rokom v sobotnej škole bolo moje vnímanie Židov ešte viac zidealizované ako väčšiny ostatných. Mal som 11, keď som videl film Exodus./120/ Zanechal vo mne dlhotrvajúci dojem a na niekoľko mesiacov sa krásna titulná pieseň stala mojou obľúbenou a často som si ju pospevoval. Pamätám si na epizódu, keď sestra so svojou kamarátkou o mňa zavádili spievajúc si hlasno dojemné slová: „Táto zem je moja, Boh dal túto zem mne“. Hrdinský Izrael ma inšpiroval. Bolo to akoby sa Izraeliti biblie premiestnili do moderných čias, aby opäť prežili príbehy Starého zákona. Moju predstavu o Izraeli silne podporilo prijatie myšlienky, že nežidovská netolerancia spôsobila každý historický konflikt so Židmi.

Po tom, ako som objavil rozsiahlu židovskú účasť v ranom komunizme, ktorá ako som dúfal, nebola charakteristickou známkou židovských dejín, začal som sa pýtať otázky, ktoré sa človek neodváža spýtať v slušnej spoločnosti. Otázky o týchto zaujímavých ľuďoch a ich náboženstve. Čítal som o mnohých prenasledovaniach Židov v dejinách, vrátane ich veľkého utrpenia dnes volaného holokaust /v polovici 60-tych rokov nebol tento termín ešte priradený exkluzívne Židom na označenie ich utrpenia v druhej svetovej vojne - holokaust znamená, čo znamenal vždy - veľké zničenie, najmä ohňom/. Mark Twain napísal: „Každý národ sa navzájom nenávidí, ale všetky národy nenávidia Židov.“ Našiel som v sebe drzosť spýtať sa prečo. V historickom kontexte takmer každá väčšia krajina Európy vyhnala Židov. Niektoré po obnovených prívaloch židovskej emigrácie opakovane. Čo je na Židoch, čo vyvoláva takú nenávisť?

Keď študujeme dejinné konflikty medzi národmi, robíme tak nestranne. Ak napríklad skúmame akúkoľvek vojnu, uvádzame ju tak objektívne, ako je to len možné, krivdy a skutky oboch strán. Pri štúdiu vojny za nezávislosti juhu, sa každé americké dieťa dozvie južanské argumenty pre odtrhnutie a argumenty severu pre nútené spojenie. Keď však študujeme dejinné hádky medzi Židmi a ostatnými, akceptovateľný je len židovský názor. V roku 1955 kongresman Newt Ginrich prepustil novo vymenovanú kongresovú knižničku Christinu Jeffreyovú /121/ za to, že raz navrhla, aby bol študentom dejepisu pri štúdiu holokaustu prístupný i nemecký názor. Bola vyhodnená napriek jej dobrým vzťahom s mocnou židovskou ADL. Len návrh, že môže existovať i druhá strana akejkoľvek veci týkajúcej sa Židov je označený ako antisemitský. V zábavných a spravodajských médiách jediný povolený názor je, že Židia sú vždy nevinné obete prenasledované netolerantnými kresťanmi a inými antisemitmi. „Možno, že boli stále nevinní a všetky ostatné národy sú nespravodlivé,“ pomyslel som si. Neboli však nevinní v ruskej revolúcii. Uvedomil som si, že nemôžem posudzovať akýkoľvek problém, kým si nepreštudujem obe strany.

Hľadajúc odpovede vrátil som sa tam, kde som sa prvýkrát naučil rešpektu k Židom: k Biblii. Opätovne som si prečítal Starý zákon, dávajúc pozor na vzťah medzi Židmi a nežidmi. V kontraste k univerzálnosti Nového zákona, Starý zákon je extrémne etnocentrický. Neúnavne vykresľuje Izraelitov ako „špeciálnych ľudí“ alebo „vyvolených ľudí“ a dôkladne pátra po genealogických potomkoch detí Izraela. Veľa myšlienkovo provokujúcich pasáží zakazuje medzirasové manželstvo medzi Židmi a ostatnými kmeňmi. V knihe Exodus, Mojžiš odpovedá Izraelitom, ktorí mali sexuálne vzťahy s moabitskými ženami nariadením, aby Moabití boli popravení. V Ezre Boh nariadil tým, ktorí si vzali neizraelitov, aby odvrhli ženy i deti takýchto zväzkov. /122/ Niektoré z najkrvavejších písiem, aké som kedy čítal, opisujú ako Židia vyhladili svojich nepriateľov. Masakre Canáncov, Jakobitov, Filištínov, Egypťanov a tuctu iných národov sú v Biblii strašlivo zaznamenané. V dnešnej terminológii opisujeme masaker celého národa ako genocídu. Židia Starého zákona neušetrili mužov, ani ženy a deti a dokonca ani zvieratá svojich nepriateľov. /123/ Nasledujúce riadky sú len úryvkom z niekoľko tuctov podobných pasáží Starého testamentu:

Potom mečom vykonalí kľatbu na všetkom, čo bolo v meste: na mužovi i žene, mladíkovi i starcovi, na býkovi, ovci i oslovi. /Jozue 6:21/ /124/

Z Eglonu tiahol Jozue a s ním všetci Izraeliti proti Hebronu a bojovali oň. Dobyl ho a vybil ho mečom i jeho kráľa, všetky jeho dediny a všetkých ľudí, ktorí boli v ňom. /Jozue 10:32 -34/ /125/

Ani jedného neponechal. Tak isto, ako to urobil s Eglonom, vykonal kľatbu aj na ňom a na všetkých ľuďoch, ktorí boli v ňom. /Jozue 10:37/ /126/

Lebo hnev Pánov je nad všetkými národmi a roztrpčenosť jeho nad všetkým vojskom, zakľal ich, vydal ich na zabitie. Ich zabití budú pohodení i pôjde z ich mŕtvol zápach, vrchy rozmoknú od ich krvi. /Izaiáš 34:2-3/ /127/

Z miest tých národov, čo ti dá Pán, Boh tvoj, nikoho nenecháš na žive. /Deuteronomium 20:16/ /128/

Ako kresťan som si nevedel vysvetliť túto oslavu genocídy. Nemohol som si pomôcť necítiť sympatie k všetkým tým zmasakrovaným, vrátane tisícov nevinných žien a detí. Je ľahké domyslieť si, čo cítili voči Židom tí, ktorí tieto masakre prežili. Židia neboli samozrejme jediní v ich etnickom čistení, veľa iných národov používalo podobné taktiky na nepriateľov.

S príchodom Ježiša Krista a jeho posolstva lásky a vľúdnosti ako je to zaznamenané v Novom zákone, posolstvo a záznamy genocíd Starého zákona nie sú v kostoloch často spomínané. Keď si náhodou kresťan prečíta pasáže Starého zákona ospravedlňujúceho genocídu, odvráti sa od nich ako od smutnej udalosti

vzdialených biblických vekov a zmieri sa s novým posolstvom lásky, ktoré priniesol Kristus. Izraelský záznam rasovej integrity a supremácie je dostatočne jasný:

Nesmieš s nimi uzavrieť zmluvu a nesmieš sa nad nimi zlutovať; neuzavrieš s nimi manželstvá: dcéru svoju nedáš za syna jeho a dcéru svoju nevezmeš synovi svojmu. /Deuteronomium 7:2-3/ /129/

Ba skôr takto s nimi naložte: porúcajte ich oltáre, polámte ich modly, povytínajte ich háje a ich sošky v ohni popál'te. Veď ty si svätý národ Pána, Boha svojho, teba si vyvolil Pán, Boh tvoj za svoj vlastný národ zo všetkých národov, čo sú na zemi. /Deuteronomium 7:6/ /130/ Nedávajte preto dcéry za ich synov, ani nepojímajte ich dcéry synom svojim. Nevyhl'adáajte nikdy - jakživ ich blaho a ich šťastie, aby ste vy boli mocnejší a požívali, čo zem dáva dobrého a poručili ju svojim synom na večné časy. /Ezdráš 9:12/ /131/

Členovia rasových skupín sa môžu hašteriť o svojich dejinách, schopnostiach a duchovenstve. Navrhovať však, že Boh uprednostňuje jeden národ pred druhým až do bodu schvaľovania genocídy na uvoľnenie cesty „vyvoleným“? To musí určite byť stelesnením rasovej supremácie.

Moderné kresťanstvo sa vysporadúva s etnocentrickými a genocídnymi časťami Starého zákona zameraním sa na časti lásky Nového zákona. Príkladom pomeru Starého zákona k Novému zákonu je to, že Kristus sa vyslovil o Starom zákone ako o „oko za oko a zub za zub“ ku „kto do teba kameňom, zy doňho chlebom“. Židovské náboženstvo nemá však žiadnu postavu na zmiernenie extrémneho etnocentrizmu Starého zákona. Židovský učiteľ, ktorý navrhol najvýznamnejšie zmierenie s nežidmi bol Maimonides, mnohými Židmi považovaný za najvýraznejšiu postavu európskeho judaizmu. Avšak i Maimonides navrhoval, že život kresťana sa má zachovať len v tom prípade, ak by jeho smrť „rozšírila nepriateľstvo voči Židom.“ /132/

Rané rozšírenie kresťanstva apoštolom Pavlom povzbudilo kresťanov k väčšej tolerancii k iným etnickým skupinám. Sám Pavol bol židovský farizej, ktorý sa obrátil na kresťanskú vieru a väčšinu života kázal nežidom o rozdielnych národnostiach. Kresťanská viera bola netolerantná voči iným vieram a Bohom, ale nie iným skupinám. Evanjelisti starovekého sveta pochádzajú z rôznych národov a stali sa kazateľmi po celom svete. Samozrejme kresťania mohli mať a často mali xenofóbne útočné tendencie, avšak ich nacionalistické a etnocentrické názory našli svoj pôvod v ich vlastnej kultúre a nie v učení Nového zákona. List Galaťanom to vyjadruje výrečne - vyvolení „ani Gréci, ani Židia“ sú teraz tí, ktorí prijmu spasenie Ježiša Krista. /133/ Spasenie je založené na prijatí viery a nie na krvi.

Židovské náboženstvo malo rozdielnu evolúciu od evolúcie kresťanstva. Židovský národ a ich náboženstvo sú prepletené. Viera v Boha bola nevyhnutnou na zachovanie kmeňa tak isto, ako zachovanie kmeňa bolo dôležitým na pretrvanie náboženstva. Napriek tomu je podľa sionistického štátu Izrael rasa oveľa dôležitejšia ako náboženské vyznanie. Perspektívny imigrant nemusí praktizovať alebo veriť v judaizmus na to, aby mohol imigrovať do Izraela, v skutočnosti môže byť otvoreným ateistom alebo komunistom. Musí však dokázať, že je židovského pôvodu. Ochrana etnickej identity židovského národa sa stala hlavnou príčinou existencie judaizmu.

Na Strednom východe /a neskôr na celom svete/ sa Židia zamiešali medzi mnohé národy a napriek tomu si uchovali svoje dedičstvo a zvyky. Sú jedinou etnickou menšinou západných krajín, ktorá sa po tisícoch rokov neasimilovala. V Babylone žili v otroctve pod nadvládou po stovky rokov a vyvinuli si kódex, ktorý im umožňoval prežiť a dokonca prosperovať ako menšina v cudzej spoločnosti. Keď sa vymanili z babylonského zajatia, boli silnejší, organizovanejší a etnocentrickejší ako kedykoľvek predtým.

Talmud: židovská supremačná doktrína

Odmietaním Krista, lásky a tolerancie, ktorým učil, pokračoval judaizmus na svojej ceste šovinizmu. Vyjadrujú to pasáže Talmudu, encyklopedického vyjadrenia židovského zákona a zvykov zozbieraných stovkami rabínov v priebehu storočí. American Heritage Dictionary opisuje Talmud ako „konštitučné základy náboženskej autority pre tradičný judaizmus“. Prvýkrát bol opísaný v babylonských časoch a ústna tradícia je staršia o niekoľko storočí. Do šiesteho storočia po Kr. bol uložený do svojej písomnej podoby a stal sa tak najdôležitejšou náboženskou prácou židovských ľudí, pilier ich náboženstva. Podarilo sa im v ňom kodifikovať svoje najšovinistickejšie tendencie.

Herman Wouk, populárny židovský spisovateľ /134/ opisuje vplyv Talmudu nasledovne:

Talmud je do dnešného dňa cirkulujúcou krvou židovského náboženstva. Nech uznávame akékoľvek zákony alebo ceremónie, či sme ortodoxní, konzervatívni, reformní alebo krčvito sentimentálni - všetci nasledujeme Talmud. Je to náš spoločný zákon. /135/

Ako 12 ročný pri jednej zo svojich návštev Občianskeho združenia som našiel knihu s názvom Židovské náboženstvo: jeho dnešný vplyv od Elizabeth Dillingovej./136/ Zaujala ma preto, lebo veľký formát knihy poskytoval množstvo prefotených strán z Talmudu, oficiálne zozbieraných židovskými učencami. Pamätám sa, ako som preskočil Dillingovej úvod a prešiel priamo k jej prekladom. Jedna z prvých pasáží, ktoré som čítal, ma prekvapila. Písalo sa v nej:

Pohan /nežid/, ktorý sledí v Torah /a iných židovských písmach/ je odsúdený na smrť, pretože je to tak písané, je to naše dedičstvo, nie ich. /Sanhedrin 59a/ /137/

Ak si 16 ročný chlapec prečíta niečo tak zakázané, je isté, že bude v čítaní pokračovať. Pasáž bola úplne cudzia ku všetkému, čo som kedy vedel o náboženstve. Prečo nechcú, aby sa ich sväté písmo čítalo rovnakým spôsobom, ako chcú kresťania aby sa čítalo ich? Čo je v tých písmach, že Židia musia zabiť každého, ktorý ich číta? Prečo by poznanie týchto písiem verejnosťou bolo pre Židov nebezpečné? Išiel som do knižnice a našiel som niektoré staré preklady Talmudu. Netrvalo dlho a dostal som sa k ešte k zaujímavejším pasážam ako:

Balaam /Ježiš/ vstal z mŕtvych a je trestaný v horúcom, vriacom semene. Tí, ktorí zosmiešňujú slová židovských mudrcov a zhrešia proti Izraelu sú varení v horúcich výkaloch. /57a Gittin/ /138/

Keďže kresťanskí učenci pravidelne dostávali kópie Talmudu, talmudskí pisatelia dúfali, že ich oklamú používajúc pre Ježiša meno Balaam. V Jewish Encyclopedia sa pod názvom „Balaam“ vraví: „...pseudonym Balaam dané Ježišovi v Sanhedrine 106b a Gittine 57a.“/139/ Talmud opakovane používa nejasné slová na zmätenie kresťanov slovami ako Egypťan, pohan, barbar a zbožňovateľ. V najpopulárnejšom anglickom preklade Talmudu, zvanom Soncino, je táto praktika ilustrovaná piatou poznámkou knihy Sanhedrina. Vraví sa v nej : „Samaritán tu bol nahradený pôvodným goyim...“ /140/ Kresťania sú občas uvádzaní kódovými menami „Min“ alebo „Minim.“ /141/ Poznámky Soncina rovnako ako pasáže z Jewish Encyclopedia spomínajú toto podvádzanie. V iných pasážach Talmudu som objavil možnú príčinu, prečo niektorí pisatelia Talmudu zakázali kresťanom jeho čítanie. Slová Talmudu sú jedovaté:

Len Židia sú ľudia. /Nežidia/ sú zvieratá. /Baba Mezia 114a - 114b/ /142/

Za vraždu, či už cutheana /nežida/ cutheanom alebo Izraelitu cutheanom je vyvolený trest; ale pri vražde cutheana izraelitom trest smrti neexistuje.

/Sanhedrin 57a/ /143/

Aj najlepši z /nežidov/ by mali byť zabití. /Babylonský Talmud/ /144/

Ak je Žid v pokušení robiť zlo, mal by ísť do mesta, kde ho nik nepozná a robiť zlo tam. /Moed Kattan 17a/ /145/

Mäso nežidov je mäsom oslov a ich koža je ako koža koní. /146/

Ak hethen /nežid/ udrie Žida, nežid musí byť zabitý. Udrieť Žida je ako udrieť Boha.

/Sandherin 58b/ /147/

Ak dobytok izraelitu nabodne dobytok nežida, nie je za to zodpovedný; ak však dobytok nežida nabodne dobytok izraelitu... musí za to zaplatiť v plnej výške. /Baba Kamma 113b/ /148/

Ak Žid nájde objekt, ktorý heathen /nežid/ stratil, nemusí to vrátiť. /Baba Mezia 24a; tiež v Baba Kamma 113b/ /149/

Boh neušetrí Žida, ktorý vydá svoju dcéru za starého muža alebo zoberie ženu svojho syna alebo vráti strtenú vec cutheanovi /nežidovi/... /Sandherin 76a/ /150/

Čo Žid obdrží krádežou od cutheana /nežida/, môže si ponechať. /Sandherin 57a/ /151/

Nežidia nespádajú po ochranu zákona a Boh vydáva ich peniaze Izraelu. /Baba Kamma/ /152/

Židia môžu používať lži /úskoky/ na obchádzanie nežida. /Baba Kamma 113a/ /153/

Všetky /nežidovské/ deti sú zvieratá. /Yebamoth 98a/ /154/

/Nežidia/ majú radšej sex s kravami. /Abodah Zarah 22a - 22b/ /155/

Lode /nežidov/, nemá jedlo, ktoré sa v nich varí horšiu chuť? /Abodah Zarah/ /156/

Čítanie tejto neskrotnej nenávisti z hlavných stránok židovského náboženstva ma ohromilo. Bolo isté, že všetky tieto citáty boli pravé, pretože kópie, ktoré som čítal boli uverejnené židovskými organizáciami. Nemohol som nájsť žiadne rozumové vysvetlenie pre tieto písma písané v židovských svätých knihách. Bolo mi jasné, že väčšina Američanov nevie, že takéto písma vôbec existujú.

Bolo ťažké uveriť týmto citátom, rovnako ako to bude ťažké pre mnohých čitateľov. Akvšak ak ktokoľvek pochybuje o ich pravosti, je ľahké overiť si talmudskú extrémnu nenávisť voči nežidom prečítaním si židovskej encyklopédie. V jej článku „Gentiles“ je židovská nenávisť voči nežidom viac než zrejmá. Pod podčlánkom „Diskriminácia proti nežidom“, na strane 617 - 621, sa slobodne diskutuje nad talmudskými názormi. Tu sú niektoré výpisky:

...udržiavali názor, že len Izraeliti sú ľudia... nežidov klasifikovali nie ako mužov, ale ako barbarov /B.M. 108b/ ...ďalšou príčinou na diskrimináciu bol odporný a zlomyseľný charakter nežidov... „ktorých mäso je ako mäso oslov a koža ako koža koní...“ Nežidia boli tak silno podozrievaní zo spáchania neprirodzených zločinov, že bolo nevyhnutné zakázať chovanie kráv v ich maštaliach /Ab. Zarah ii.1/... Torah zakázala správanie nežidov tak, ako správanie zvierat... Boh ponúkol Torah nežidovským národom, ale keďže ju odmietli prijať, zbavil ich ochrany a pretransformoval ich majetok do Izraela... predpokladá sa, že nežidia získali majetok zabavením ...ich majetok je považovaný za pôdu na púšti, ku ktorej sa nik nehlási. /157/

Jewish Encyclopedia z roku 1907 od Frunk & Wagnalovej spomína citáty rabína Simona Ben Yohaia, ktoré sú „často citované antisemitmi“. V citátoch sa vraví: „Tob shebe - goyim harog“ - „Najlepši z goyimov majú byť zabití.“ Rabínove prehlásenie je vraj výsledkom prenasledovania, opisujúc tento protikresťanský výrok ako

výsledok rabína „ktorého životné skúsenosti môžu poskytnúť vysvetlenie jeho nenávisti.“ V pasáži sa napriek tomu ďalej vracia o podobných prirovnaniach; „Najpobožnejšie zo žien sú čarodejníčky; najlepšiemu z hadov by sa mala rozmliaždiť hlava.“ /158/

Talmudské citáty, ktoré tu uvádzam nie sú v žiadnom prípade vybrané z kontextu. Je pravdou, že Talmud je zhromažďovaný mnohými pisateľmi a má mnoho komentárov. V niektorých otázkach si dokonca protirečí. Avšak niet pochyb o tom, že celému Talmudu dominuje protikresťanský tón. Nabádanie k tomu, že „najlepší z nežidov by mali byť zabití“ je napríklad možné nájsť aspoň v troch kapitolách. Predstavte si reakciu ak by prominentní kresťan vyhlásil, že „najlepší zo Židov by mali byť zabití.“ Nebolo by takéto prehlásenie prudko odsúdené? Predstavte si médiá, ako by sa zniesli na urážlivé slová ich autora - a právom. Ak však niekto odhalí netoleranciu Talmudu, je to práve on, kto bude čeliť obvineniam náboženských predsudkov a netolerancie.

Keď som si prvýkrát chcel prečítať Talmud, všimol som si zvláštnu vec. Bolo ťažké ho nájsť. Nepredáva sa v kníhkupectvách a nemá ho väčšina knižníc. Talmud má niekoľkonásobnú veľkosť Biblie, určite by však, vzhľadom na veľké množstvá, mohol byť tlačný za minimálnu cenu, práve tak, ako Biblia, na tenký papier v lacných viazaniach. Ako najsvätejšie písmo jedného zo svetových náboženstiev, musí oň byť veľký záujem. Prečo teda musí ísť človek do synagógy alebo zaplatiť stovky dolárov za originálne vydanie Soncina? Zákonite sa naskytá otázka prečo nie je prístupný verejnosti? Odpoveď nájdeme pravdepodobne vo fakte, že väčšina židovských organizácií, ktoré bdejú nad takýmito písmami nechcú, aby ich verejnosť čítala, pretože keď si to človek prečíta, porozumie ich obave.

Ako idealistický študent som nebol pripravený na temnú stránku viery, ktorú som stále rešpektoval. Môj dojem bol, že židovská viera necíti žiadnu nenávisť voči Ježišovi Kristovi. Vždy mi bolo hovorené, že ho rešpektovali ako proroka alebo aspoň ako učiteľa, ale jednoducho ho neakceptovali ako Mesiáša. Objavenie takýchto násilných, obscénnych opisov spasiteľa a kresťanov ma znepokojovalo. Medzi inými bol Kristus opísaný ako ten, čo pácha zlo. Talmud obviňuje Krista zo sexuálneho styku so svojím somárom /159/ a Pannu Máriu opisuje ako pobehticu. /160/

Keď som si prvýkrát prečítal rozsiahle state Talmudu, napriek židovskému prekladu ležiacemu priamo pred mnou, nechcel som veriť, že boli pravé. Oslovil som známeho Žida Marka Cohena a dal som mu prečítať stranu týchto citátov. Zdalo sa, že ho nahnevali. Podľa výrazu jeho tváre som hneď vedel, že nebol oboznámený s talmudskými spismi. Ponúkol sa, že sa spýta rabína na ich pravosť. Rabín ich autenticitu potvrdil, ale vrazil, že tieto názory väčšina Židov dnes už nezastáva.

Chcel som tomu veriť a stále verím, že to pre priemerného Žida platí. Súčasne však, vďaka, že takéto pasáže existujú, mi práve oni pomohli porozumieť, prečo existovalo počas dlhých stáročí také silné protizidovské cítenie. Ponúkli mi zároveň pohľad do protikresťanského rozhorčenia, ktoré dominuje judaizmu. Mal by som poznamenať, že všetci rabíni študujú Talmud. Ako by Židia reagovali, ak by kresťanskí kňazi študovali Mein Kampf ako súčasť ich svätého písma, ale obhajovali by sa názorom, že kniha nemá na ich súčasné názory žiadny vplyv? Každý otvorený, súdny čitateľ, ktorý by si prečítal Talmud a Mein Kampf, by považoval Talmud za oveľa netolerantnejší.

Keď som sa pozrel na antisemitizmus v hlavných encyklopédiách, všetky sa pokúšali vysvetliť dejinný antisemitizmus vyložené ako kresťanskú netoleranciu voči Židom. Niekedy dokonca navrhovali, že kresťania prenasledovali Židov jednoducho preto, že Evanjelium viní Židov za ukrižovanie Krista. Nikdy nespomenuli, že jedným z dôvodov antisemitizmu môžu byť nenávistné a entocentrické názory Židov voči nežidom vyjadrené v ich vlastných náboženských zákonoch.

Dokonca aj počas života Krista sa sily organizovaného židovstva postavili proti tomuto láskavému učiteľovi, ktorý hovoril o sile lásky a zmierenia a nie o vojenských protirímskych opatreniach ako farizeji. Nový zákon verne zaznamenáva silný židovský teror na potlačenie prvých kresťanov. V chladivých veršoch jednej piesne sa píše:

Nikto nehovoril o ňom /Kristovi/ otvorene zo strachu pred Židmi. /Ján 8:13/ /161/

Od raných storočí kresťanstva sa niektorí nežidovskí učitelia naučili plynule hebrejsky. Vyvinuli si zatrpknutosť voči Židom, ktorá pochádzala zo spisov Talmudu. Počas storočí nariadili desiatky pápežov dekrétmi a obežníkmi odcudzujúce judaizmus. Vyjadrovali pobúrenie, nie kvôli tomu, že Židia ukrižovali Krista, ale pre talmudské zákerné protikresťanské pasáže. Tu je len pár názorov niektorých pápežov na Židov:

- Gregor IX. Odsúdil Talmud ako spis „obsahujúci každý druh zla a rúhania proti kresťanským zákonom.“

- Benedikt XII. Jeho bula o Židoch /1450/ stanovuje, že „kacírstvo, márnivosť a chyby Talmudu bránia Židom poznať pravdu“.

- Inocent IV. Spálil Talmud v roku 1233 ako knihu zla.

- Ján XXII. Zakázal Talmud v roku 1322.

- Július III. Bull Contra hebreos retinentas Libros /1554/ Nariadil všade spáliť Talmud.

- Pavol IV. Bull Cum Nimis Absurdum /1555/ silno odsúdil židovské úžerníctvo a protikresťanské aktivity

- Pius IV. Vyhnať všetkých Židov zo štátu /1569/

- **Gregor XIII. Z pápežskej buly z roku 1581 - „Hnaní nevýslovnou nenávisťou, pokračujú v plánovaní strašných zločinov s denne rastúcou trúfalosťou.“**

- **Klement VII. odsúdil vražedné židovské písma.**

Nielenže zakladatelia katolíckej cirkvy mali na Židov takýto názor, ale na moje prekvapenie aj veľký reformátor, zakladateľ protestantského náboženstva, Martin Luther zdieľal voči nim rovnako vášnivú opozíciu.

Ako študent som Martina Luthera hlboko obdivoval a bol som nedočkavý, čo zakladateľ protestantského kresťanstva hovorí o Židoch. Katalóg na objednávku kníh o židovskej otázke bol v kancelárii Občianskeho združenia a obsahoval len jednu knihu od Martina Luthera - Židia a ich lži. /162/ Martin Luther bol biblický učenec, ktorý čítal hebrejsky a preštudoval knihy Talmudu v ich pôvodnom jazyku. Jeho reakciou bol odpor. Čítaním zväzkov Lutherových kázaní a spisov som s prekvapením objavil vášnivý protižidovský tón.

Rodičia a rabíni ich učili toľkej smrtiacej nenávisti voči kresťanom od najmladších rokov a pokračovali v kŕmení tejto nenávisti v priebehu celého ich života, až kým im neprenikla do krvi, kože a nevyplnila každú ich kosť a stala sa neoddeliteľnou súčasťou celej ich bytosti. /Weimar 53, str. 482 - 483/

Talmud a rabíni ich učia, že vražda nemá byť považovaná za hriech, keď Žid zabije kresťana; ale len vtedy, ak Žid zabije brata v Izraeli. Nie je ani hriechom porušiť prísahu prisahanú nežidovi... Židia dneška sa stále držia týchto doktrín a nasledujú príklady svojich otcov, využívajúc každú príležitosť na praktizovanie ich naschvál falošnej interpretácie slova božieho, úžerníctva, chamtivosti, krádeží, vrážd a učenia svojich detí, aby konali rovnako. /W. 53, 489 -490 - 491/

Možno mierni a milosrdní kresťania uveria, že som prísny a drastický voči úbohým, postihnutým Židom a že ich zosmiešňujem takýmto sarkazmom. Dávam svoje slovo, že som slabý na to, aby som zosmiešnil toto satanské plemeno. /W.323, str. 286/

Mali by ste vedieť, že Židia sa rúhajú a hanobia nášho Spasiteľa deň za dňom... sú naši verejní nepriatelia a neustále sa rúhajú voči Bohu, Pannu Máriu nazývajú pobehlicou a jej svätého syna bastardom a nám dávajú epiteton potratov. Ak by nás mohli zabiť, radi by tak urobili, v skutočnosti mnohí zabili kresťanov.../Lutherove posledné kázanie, pár dní pred jeho smrťou vo februári 1546 / Erlanger 62, str. 189/

Existovalo veľa kmeňov, národností a konfliktných náboženských siekt, ktoré migrovali do veľkých miest rímskeho impéria. Napriek tomu zo všetkých týchto skupín len židovský kmeň vyvolal také neúnavné nepriateľstvo v priebehu storočí. Len židovský kmeň sa nikdy neasimiloval s rímskou populáciou. Mohli by mať ich talmudské praktiky a ich pohrdanie voči nežidom niečo spoločné s nepriateľstvom, aké vytvorili? Zdá sa mi logické, že tieto veci prispeli k protižidovskému čítaniu na západe.

Kontrast kresťanských a židovských svätých dní

Kontrastujúce sviatky kresťanstva a judaizmu ilustrujú dichotómiu medzi týmito dvoma náboženstvami. Vianoce a Veľká noc oslavujú všeobecné námety ponúkajúce nádej a vykúpenie pre celé ľudstvo. Vianoce oznamujú narodenie Spasiteľa a oslavujú túžbu po „mieri na Zemi a pokoji pre všetkých ľudí dobrej vôle“. Veľká noc reprezentuje prísľub všeobecnej spásy cez znovuzrodenie Krista. Kým kresťania oslavujú všeobecnú dobrú vôľu, Židia oslavujú dejinné vojenské víťazstvá proti ich nežidovským nepriateľom. Okolo Vianoc oslavujú Hanukah, pripomenutie vojenského víťazstva v roku 165 pred Kr. nad ich nenávidenými nepriateľmi, gréckymi potomkami kráľa Antiocha IV zo Sýrie. Víťazstvo nachádza pamiatku v zázraku dlho horiacich olejových lúč v ich znovudobytých chrámoch. Keď sa kresťania približia k pôstu a pripravia na oslavu Kristovej ponuky spasenia, Židia oslavujú Passover, sviatok, ktorý je opäť založený na starovekom konflikte medzi Židmi a nežidmi. Passover je poukázanie na noc, keď duch smrti neškodne prešiel nad židovskými domami a zostúpil na domy ich nenávidených egyptských nepriateľov, zabijúc každého od novonarodeného syna až po starcov v celom Egypte. Vyjadrené týmto spôsobom je to možno šokujúce, ale v skutočnosti je to oslava masovej vraždy detí.

Ďalším dôležitým židovským sviatkom je Oslava hojnosti, zvaná Purim. Slovník Random House Dictionary of the English Language to opisuje takto:

Purim - židovský festival, pre ktorý je charakteristické najmä čítanie knihy Ester a jedenie hamanových tašiek. Slávi sa v 14 - tom dni Adara v spomienke na oslobodenia Židov v Perzii pred Hamanom /163/

Festival oslavuje židovskú masaku tisícov Peržanov spolu s ich kráľom Hamanom a jeho desiatimi synmi. Zahŕňa dokonca symbolické jedenie tzv. antisemitských uší /Hamanove uši - hamantaschen / vo forme trojstranných koláčov. Ďalším z obľúbených jedál Purimu je kreplach, čo sú cestové pagáče vytvarované do tvaru trojuholníka, označujúce Hamanove uši, vyplnené sú však sekaným mäsom, symbolizujúcim zbité telo Hamana. Ďalšia z osláv Purimu zahŕňa židovské udieranie konármi vrby v synagógach, čo reprezentuje bičovanie Hamana. Nasledujúce opisy týchto praktík pochádzajú zo židovských kultúrnych organizácií menom Jewish Art in Context, môžeme ich však nájsť v množstve kníh o židovskej kultúre a ich svätých dňoch. Niektoré opisy sú zo židovskej kuchárskej knihy zvanej Bon Appetit:

c. špeciálne delikatesy

„Hamanove tašky“ /Oznei Haman=Hamanove ucho/.

„Kreplach“: sekané mäso pokryté cestom, tiež v tvaroch trojuholníka. Meno pochádza z populárnej etymológie: Kreplach sa je len v dňoch, v ktorých je súčasne jedenie a bičovanie: Yom Kippur večer - zvyk Kaparota, Hoshanna Rabba - bičovanie prútni vrby, Purim - / symbolické / bičovanie Hamana. /164/

Príčina, prečo sa kreplach konzumuje na Purim je zaujímavá /aj keď trochu nadsadená/. Kreplach je tiež tradičným pre Yom Kippur...a pre Hoshannah Rabah /siedmy deň Sukota/.

V týchto dňoch bolo tradičným určité bitie. Na Yom Kippur bývali muži v staroveku bičovaní pred sviatkom Yom Kippur a my bičujeme vrbovými prútni na Hoshannah Rabah. Na Purim bičujeme akoby Hamana. Takže kreplach sa stal pre Purim tradičným. /Philip Goldwasser z Bon Appetit/ / 165/

Po dozvedení sa týchto vecí som si uvedomil, že žiadna iná skupina nemá takéto oslavy. Predstavte si, keby členovia Klanu udržiavali rituál, pri ktorom by jedli koláče vytvarované do uší Martina Luthera Kinga a tiež svätú oslavu, v ktorej by ho symbolicky bičovali! Purim sa slávi dlho pred Kristom a určite zohral dôležitú úlohu v podnecovaní nenávisť a podozrenia v srdciach a myšliach mladých židovských detí voči nežidom. Táto odpudzujúca ceremónia by sa dala prirovnať ku kresťanským kostolom učiacim naše deti biť židovských farizejov, ktorí odsúdili Ježiša Krista a jest' jedlo symbolizujúce rozomleté telo židovských kňazov. Samozrejme, bolo by to absolútne neetické k duchu kresťanstva, napriek tomu sú takéto pomstychtivé praktiky samotným jadrom judaizmu.

Sionizmus ako rasizmus

Po 2000 rokoch konfliktu sa židovská modlitba „nasledujúci rok v Jeruzaleme“ stala vyjadrením v otvorenom politickom hnutí zvanom sionizmus. V roku 1862 Moses Hess, učiteľ Karola Marxa a duchovný otec sionizmu a komunizmu, napísal Rím a Jeruzalem.V knihe vyjadruje hodnoty podobné tým v Talmude:

My Židia musíme stále ostať cudzincami medzi goyim /nežidmi/... Je faktom, že židovské náboženstvo je nad všetkým židovským nacionalizmom... Každý a jeden Žid, či už to chce alebo nie, je automaticky svojím narodením pripútaný k solidarite k svojmu národu... Musí byť najprv Žid, až potom človek. /166/

Ak by Adolf Hitler napísal slová: „Musíme byť najprv Nemcami, až potom ľuďmi“, neboli by tieto slová vykladané ako dôkaz jeho mravného úpadku? Z akéhosi vynúteného dôvodu sa nikto neodváža odsúdiť slová, pochádzajúce od muža, ktorý položil základy tak sionizmu ako aj komunizmu. Začal som študovať sionistickú literatúru, od spisov Mosesa Hessa až po súčasnosť a opakovane som sa stretával s rovnakou supremáciou, aká je vyjadrená v Talmude.

Prominentný sionistický historik Simon Dubnow napísal v roku 1906 knihu Základy národného judaizmu. V knihe vyjadruje čítenie, ktoré by bolo určite opísané ako antisemitské, ak by pochádzalo od kresťana alebo nežida:

Asimilácia je častá zrada voči práporu a ideálom židovského národa... Nikdy sa nemôžeme stať členmi prirodzených skupín ako rodina, kmeň alebo národ... Žid na druhej strane aj keď sa narodil napríklad vo Francúzsku a stále tam žije, napriek tomu všetkému zostáva členom židovského národa, či sa mu to páči alebo nie, či si je toho vedomý alebo nie, nosí znak historickej evolúcie židovského národa... /167/

V roku 1965 Moše Menuhin, Izraelčan, ktorý sa narodil v extrémne prominentnej hasidskej rodine, odvážil napísať odhalenie židovského pokrytectva. Napísal fascinujúcu knihu Úpadok judaizmu./168/ Ukončil ješivu v Jeruzaleme a bol otcom prominentného izraelského hudobníka Yehudi Menuhina.

Menuhina ovplyvnil sionistický spisovateľ Jakob Klatzkin, ktorý dal svetu v roku 1921 knihu v nemeckom jazyku Krisis und Entscheidung /Krízy a rozhodnutia/. Klatzkin píše:

Nie sme Židia, ktorí spojujú, sme Židia bez kvalifikácií alebo výhrad. Sme jednoducho cudzinci, sme cudzí ľudia v našom strede a zdôrazňujeme, že by sme takými chceli zostať. Existuje široká medzera medzi vami a nami, tak široká, že ju nepreklesni žiaden most. Vaša duša je nám cudzia, vaše mýty, legendy, zvyky, tradície a národné dedičnosti, vaše náboženské a národné svätyne /kresťanstvo/, vaše nedele a sviatky... sú nám cudzie. Dejiny vašich víťazstiev a porážok, vaše vojnové piesne a bitky, hymny, hrdinovia a ich skutky, vaše národné ambície a aspirácie, sú nám cudzie. Hranice vašich štátov nezadržia naše hnutia a vaše vojny sa nás netýkajú. Ďaleko za hranicami a medzami vašich krajín stojí naša židovská svornosť... ktokoľvek volá cudziu zem vlasť je pre Židov zradca... Lojálny Žid nemôže byť ničím iným než židovským patriotom... uznávame národné spojenie židovskej diaspory, bez ohľadu na to, v akej krajine sa nachádzajú. Preto nás teda žiadne hranice nemôžu zastaviť v nasledovaní našich židovských cieľov. /169/

Pred druhou svetovou vojnou Nahum Goldman, prezident svetovej sionistickej organizácie nabádal nemeckých Židov, aby emigrovali do Palestíny, používajúc nasledovné slová:

Judaizmus nemá s germanizmom nič spoločné. Ak zachováme štandardy rasy, dejín a kultúry, Nemci majú právo zabrániť Židom, aby sa miešali do záležitostí ich národa. Rovnaká požiadavka rastie od židovského národa voči Nemcom... Židia sú rozdelení do dvoch kategórií - na tých, ktorí pripúšťajú, že patria do rozdielnej rasy po tisíce rokov starej a tých, ktorí to nepripúšťajú. Tí druhí sú otvorení obvineniam nečestnosti. /170/

Dokonca aj sudca Louis Brandeis, sionista, ktorý bol v najvyššom americkom súde, povedal stručne: „Židia sú rozdielna národnosť bez ohľadu na krajinu v ktorej sú, vieru, ktorú uznávajú, postavenie, ktoré držia.“ /171/

Theodor Herzl, otec moderného sionizmu, vyjadril skutočné príčiny toho, čo on volá židovská otázka:

Židovská otázka existuje všade tam, kde sú Židia vo veľkom počte. Každý národ, v ktorého strede žijú Židia, či už otvorene alebo skryto, je antisemitský... Antisemitizmus sa zvyšuje medzi národmi deň za dňom, hodina za hodinou a v skutočnosti bude rásť, pretože príčiny jeho rastu nemôžu byť odstránené... Jeho bezprostredná príčina je naša prehnaná produkcia podpriemerných intelektuálov, ktorí nemôžu nájsť východisko ani smerom nahor ani nadol - to znamená východisko ani v jednom smere. Keď sa ponoríme, staneme sa revolučným proletariátom, podriadenými referentmi všetkých revolučných strán a ak povstaneme, povstane aj strašná sila peňaženky. /172/

Židovská rozdielnosť, ich odpor k asimilácii, ich cudzie tradície a zvyky, všetky tieto faktory prispeli k reakcii zo strany kresťanského sveta, ktoré sa občas stali extrémnymi. Každým prenasledovaním Židia trpeli, ich antipatia a nedôvera ku kresťanom silnela, čo je vidieť v ich spisoch a spôsoboch ich správania, ktoré vyústilo do ešte väčšieho prenasledovania. Cyklus rekriminácie s príchodom nového tisícročia stále pokračuje.

Teraz vyrastá nová generácia Židov zaplavená príbehmi kresťanskej zrady. Nielen Nemci a obyvatelia východnej Európy sú obviňovaní z holokaustu, ale existuje množstvo židovských kníh, tvrdiacich, že celý západný svet má svoj podiel viny, od prezidenta Franklina D. Roosevelta, katolícku cirkev až po celý kresťanský svet. /173/

Objavil som, že upozorňovanie na Talmud a jeho citovanie mi prinieslo obvinenia z antisemitizmu. Zdá sa, že opakovanie slov židovských vodcov je antisemitizmus. Možno poukazovanie na historický židovský názor na kresťanov a nežidov by malo byť tiež považované za príčinu antisemitizmu. Bernard Lazare, populárny židovský intelektuál vo Francúzsku v 19. storočí, vyšetroval úlohu národov v odvekom konflikte s inými národmi. V široko cirkulovanej knihe L'Antisemitisme napísal:

Ak by sa toto nepriateľstvo, tento odpor vyskytol proti Židom len raz, len v jednej krajine, bolo by ľahké nájsť lokálne príčiny antisemitizmu. Táto rasa však bola objektom nenávisti všetkých národov, medzi ktorými sa Židia usadili. Keďže nepriatelia Židov patria do iných rás... všeobecná príčina antisemitizmu musela teda stále prebývať v Izraeli samotnom a nie v tých, ktorí mu odporujú. /174/

Niektorí môžu namietkať, že protikresťanský tón Talmudu a zakladajúcich sionistov nemá veľa spoločné s dnešnými Židmi. Dôkazy však ukazujú, že jadro judaizmu, ortodoxia, sa stáva voči nežidom extrémnejšou než tomu bolo v predchádzajúcich generáciách. Encyclopedia Judaica /175/ na túto tému vraví veľa. Kino a televízia majú ohromný vplyv na ľudské čítanie. Prípady prenasledovania Židov od čias Tory až po holokaust je dnes propagované v ťažko odolateľnom formáte. V tisícoch výborne natočených filmov, od Desiat prikázaní /176/ až po Schindlerov zoznam/177/ Židia pripomínajú nežidom ich zradu a nežidia sú z toho dojatí. Ustavičné opakovanie hrozných príbehov holokaustu slúži nielen na zvýšenie podozrenia priemerného Žida voči nežidom, ale aj na zvýšenie našej solidarity voči nim.

Moderná židovská supremácia

S čítaním ďalších a ďalších historických udalostí židovského etnocentrizmu som sa divil, koľko je z neho aplikované do dnešných dní. Zahĺbil som sa do moderných židovských kníh a publikácií. Vybral som si najpopulárnejšie a najrešpektovanejšie noviny, knihy a časopisy. Keďže som začínal vidieť dvojité štandard, hľadal som potvrdzujúci dôkaz a čo som našiel ma fascinovalo. Hľadanie to bolo vlastne veľmi ľahké a stále je. Všetky podozrenia a odsúdenia nežidov, protikresťanské a protieurópske invektívy, chválenie sa židovskou morálkou, duchovnom, genetickou prevahou a dokonca priznaním, že kontrolujú väčšinu kľúčových pozícií v médiách a vládach, je možné nájsť v ich literatúre. Ktorýkoľvek čitateľ publikácie zameranej pre židovské používanie nájde materiál, ktorý nie je o nič menej protikresťanský, než boli 1500 rokov staré talmudské spisy, ktoré som citoval. Nie je taký ostrý ako starý materiál, ale nosné motívy sú nevyhnutne prítomné a niekedy z nich dokonca vyviera neskrývaná nenávisť.

Množstvo príkladov, o ktorých hovorím je možné nájsť v najväčších židovských novinách mimo Izraela The Jewish Press/178/, ktoré nastavujú tón židovských náboženských a kultúrnych názorov viac, než akékoľvek iné noviny. Jednou z ich hlavných náboženských autorít je rabín Simcha Cohen, ktorý má v novinách pravidelnú rubriku zvanú „Halachic questions“. Nie tak dávno rabín poučoval svojich čitateľov, že Talmud označuje nežidov za „zvieratá“ /ako je to podčiarknuté v talmudských článkoch od Gemara Kiddushin 68a a Metzia 114b/. /179/ V ďalšom odseku diskutuje ako židovské ženy nie sú označené za prostitútky ak majú predmanželský sex so Židom, ale sú tak označené, ak majú akýkoľvek sexuálny vzťah s nežidom, aj v prípade, keď sú zaňho vydaté.

Svadba s nežidom nemôže byť nikdy uspokojivá alebo prepáčená, takéto spojenie klasifikuje ženu ako zona... spoločný žargón označuje termínom zona prostitútku...

Skutočne, predmanželský sex Židovky s Židom neklasifikuje automaticky Židovku ako zona... Židovka sa stáva prostitútkou alebo zonou v očiach Talmudu len vtedy, ak sa vydá alebo má akékoľvek iné sexuálne vzťahy s nežidom. /180/

Ďalšia židovská publikácia Jewish Chronicle v článku nazvanom „Niektoré starostlivo a neopatrne vybrané slová“, odhaľuje, že židovský termín pre nežidovku je urážlivé slovo šiksa - čo znamená pobeľhica, z hebrejského základu sheiget /opovrhnutie/. Zdôrazňuje tiež, že malé nežidovské dievča sa volá šikselke, znamenajúc „malé ženské opovrhnutie“. /181/

Ako by reagovali Židia, ak by kresťania pokojne volali židovské ženy a dievčatá „pobeľlice“ a „malé pobeľlice.“

Nielen kresťania, ale aj ľudia iných rás a náboženstiev sú nazývaní talmudskými učencami ako napr. zakladateľom silného Habad - Lubavitch, rabínom Shneur Zalmanom, „odpadom.“ Habad je silné hnutie vo vnútri Hasidimu. Magazín The New Republic, ktorý má najmä židovský personál, obsahoval veľmi odhaľujúce priznania vo vydaní z mája 1992:

...existujú veľmi silné irónie v habadovskom novom univerzalizme, v jeho poslaní nežidom a určite najmenej príjemná z nich sa týka habadovho ináč zamaskovaného rasového konceptu pre goyimov.

Pokiaľ ide o goyimov... Zalmanov názor /bol/: Duše nežidov sú z úplne rozdielneho a podradného poriadku. Sú absolútne zlé, bez akýchkoľvek vykúpiteľných kvalít.

...odkaz na nežidov v učení rabína Zalmana je stále nevďačný. Oni sami pochádzajú z odpadu, preto ich je viac ako Židov, tak, ako buriny je viac ako zrna...všetci Židia sú od narodenia dobrí a nežidia od narodenia zlí.

...táto charakteristika nežidov ako bytostí dedičného zla, ako bytostí biologicky podradné Židom, nebola nijakým spôsobom revidovaná v písmach Habadu. /The New Republic/ /182/

Je pravda, že všetci Židia sa nedržia týchto extrémnych názorov Habadu, ktorý je vnútornou súčasťou židovského ortodoxného náboženstva. Predstavte si však, ak by exitovalo hnutie vo vnútri katolíckeho alebo metodského kresťanstva, ktoré by tvrdilo, že Židia alebo černosi sú odpad, ktorý predstavuje zlo a nemá žiadne vykúpiteľné kvality. Nevzniklo by hneď veľké lamentovanie? Židia by požadovali, aby katolícka cirkev vybrala zo svojich liturgií všetko, čo Židia považujú za urážlivé a katolíci, ako aj ostatné kresťanské vyznania by tak urobili. Napriek tomu nikto sa neodváža trvať na tom, aby židovská viera zničila odkazy na kresťanov a nežidov ako na „zlých od narodenia s podradnou dušou.“

Ako som začal nazerať na tieto veci z novej perspektívy, videl som, že jadro judaizmu leží v záchrane židovského dedičstva a pokroku židovských záujmov.

Pri preštudovaní si niektorých encyklopédií a biografických odkazov zhromaždených rabínmi, som našiel prominentných Židov, ktorí sa vyhlásili za ateistov a komunistov. Leon Trockij, jeden z hlavných ateistických zradcov ruskej revolúcie a Herbert Aptheker, ateistický šéf komunistickej strany v USA, sú hrdo uvádzaní v židovských adresároch ako napr. Kto je kto vo svetovom židovstve/183/ a Kto je kto v americkom židovstve. /184/

Židovské náboženstvo, tak ako je kodifikované v Talmude sa menej zaujíma o život po smrti a viac o prežitie a moc židovských ľudí. Hnaní vierou, že Židia sú „vyvolený národ“ je judaizmus držaný pokope chronickými recitálmi minulých prenasledovaní. Vo svete, ktorý odsudzuje rasizmus je judaizmus jedinou vierou na Zemi, ktorá chváli a povzbudzuje genetické vypudenie, elitárstvo, etnocentrizmus a supremáciu. Moderný Izrael je jediný štát, ktorý je otvorený teokratický, ktorý sa nehanebne prehlásil za národ, ktorého cieľ je pokrok jedného náboženstva a jediných ľudí. Izrael definuje judaizmus ako štátne náboženstvo, s malým oddelením viery od štátu a svojich občianskych a náboženských zákonov. Napriek náboženskému štátu sa väčšina Židov považuje za „svetských“. Avšak aj neveriaci Židia Izraela a Ameriky podporujú ortodoxne vedený štát Izrael a tiež množstvo židovských organizácií po celom svete, ktoré pracujú na ochrane ich kultúrneho a rasového dedičstva.

Väčšina z nás nikdy nevidela židovský šovinizmus a moc, pretože sme nezorganizovali roztrúsené fakty do súvislého celku. Tak ako dieťa skladá obrázkovú mozaiku, väčšina z nás zatiaľ obrázok nedoskladala. Média vymazávajú toľko z obrázku, koľko sa len dá vymazať z nášho povedomia a ktokoľvek, komu sa podarí poskladať celý obraz je mlátený konečnou morálnou zbraňou: obvinením z antisemitizmu. Vzhľadom na mocný židovský vplyv v médiách a finančníctve je ohromujúce, že sa im ktokoľvek odváži postaviť. Akonáhle je niekto obvinený z antisemitizmu, čelí neústupnému nepriateľovi po celom svete - nepriateľovi, ktorý urobí všetko, aby ho znevážil, zastrašil a zničil.

Po dokončení čítania Talmudu a moderných sionistických spisovateľov som si uvedomil, že Európania neboli jedinými praktikmi rasovej a náboženskej neznášanlivosti. V skutočnosti boli v tom značne výkonní sami Židia. Akonáhle som akceptoval fakt, že židovský etnocentrizmus existuje, opäť som sa spýtal sám seba otázku o „ruskej revolúcii“: Prečo nám to bolo zakázané vedieť?

Žid má právo namietat, ak ho kritizujú kresťania. Prečo by som ja, kresťan, nemal byť pohoršený židovskou kritikou môjho dedičstva? Ak nenávisťné pocity kresťanov voči Židom sú nesprávne, prečo nie je opak práve tak treťuhodný? Majú médiá pravdu, keď nás chcú presvedčiť, že kresťania majú monopol na nenávisť a Židia na lásku? Ktoré náboženstvo, ak by sme ho mali súdiť podľa dôkazov ich vlastných písomností, je viac motivované nenávisťou?

Aj keď píšem tieto vyzývavé slová, neprechovávam k Židom žiadnu nenávisť. Existujú netolerantní Židia práve tak ako netolerantní kresťania. Je tiež pravda, že je veľa Židov, ktorí rešpektujú naše kresťanské dedičstvo. Ak však títo Židia nebudú ochotní priniesť svojej viere a okoliu rovnakú lásku a zmierenie, aké učil

Kristus, cyklus nenávisti medzi Židmi a ostatným obyvateľstvom sa neskončí a uvidíme možno opäť hrozné extrémny minulosti. Vláda, cirkev a médiá horlivo pracujú na zmiernení kresťanskej neznášanlivosti voči Židom. Tento cieľ môže byť dosiahnutý len cez rovnaké úsilie na zmiernenie židovského šovinizmu, podozrenia a hnevu voči nežidom. Ako to napísal izraelský aktivista za ľudské práva Israel Shahak: „Antisemitizmus a židovský šovinizmus musí byť zdolaný len súčasne.“

Po prečítaní slov Theodora Herzla som si plne uvedomil, že existujú, ako to on vyjadril, „cudzie“ sily v našej civilizácii. Sú to ľudia, ktorí nezdediajú našu kultúru, naše tradície, našu vieru, záujmy a naše hodnoty. Uvedomil som si, že ak chcem brániť dedičstvo a hodnoty našich ľudí, budem ich musieť brániť pred netolerantnou časťou židovskej komunity, ktorá sa nesnaží o zmierenie ale o domináciu. Keď som mal 16, nikdy by ma nenapadlo, že len za jednoduché poukázanie na mocné židovské elementy protikresťanstva si vyslúžim označenie antisemita. Dnes neprijímam túto nálepku a stále verím, že nie je o nič viac protižidovské oponovať židovskej supremácii ako je protitalianske oponovať mafii.

Kresťanstvo a judaizmus

Odkedy si pamätám, vždy som bol veriacim kresťanom. Otec, oddaný kresťan, ma učil, že Ježiš Kristus ponúka návod na život. Nikdy nebol vo viere dogmatický a počas rokov priviedol rodinu k rôznym kostolom bez obáv z vyznania. Boli sme členmi presbyteriánskych, metodistických a katolíckych kongregácií. Jedinou dôležitou vecou bola pre otca kvalita duchovného a kongregácie. Keď som bol na základnej škole, rodina sa pridala k Elysian First Methodist Church, kde otec učil v nedeľnej škole. Keď sme cestovali, kdekolvek sme boli, stále sme sa snažili nevynechať nedeľnú školu. Nové perspektívy, ktoré sme dostali v rôznych školách od učiteľov a kazateľov, boli pre našu kresťanskú vieru ako adrenalínové injekcie.

Keď som mal 13, navštevoval som silne kresťanskú školu v New Orleanse Clifton L. Ganus. Zároveň sme sa s rodičmi zúčastňovali bohoslužieb v kostole na Carrollton Avenue, ktorý mal so školou silné putá. Aj keď som bol pokrstený ako dieťa v presbyteriánskom kostole, moji noví učitelia a priatelia ma presvedčili, že Biblia učí, že vedomé rozhodnutie o spásе je potrebné pred krstom. Oddal som sa modlitbám a Kristovi v útočisku kostola a onedlho po mojom krste urobil tak aj môj otec.

Moja skúsenosť obnoveného kresťana mala hlboký dopad na moju kresťanskú vieru, pretože som videl všetko v novom svetle. Keď je muž presvedčený o svojej viere, nebojí sa útokov opačných názorov. Táto „záchrana“ mi dala pocit bezpečia, ktoré ma otvorili rozdielnym náhľadom. Ak niekto pochybuje o základnej platnosti svojich pocitov, cíti sa ohrozený ak ich niekto napadne. Pociť, že som „správne s Bohom a svetom“ mi dal slobodu na preskúmanie nových myšlienok. Len niekoľko mesiacov po mojom krste som čítal knihu *Rasa a príčina*, /185/ ktorá začala moju intelektuálnu cestu k rasovému porozumeniu. Na začiatku 60 - tých rokov väčšina kostolov na juhu bolo stále oddelených a dokonca aj katolícky kostol mal oddelenú farskú školu a sedenie počas omše pre belochov a černochoch. Prijaté rasové rozdiely nekládli na kresťanstvo žiadne morálne dilemy počas svojich prvých dvetisíc rokov, avšak len za 50 rokov začali rovnostármi ovládané médiá meniť kresťanské zriadenia. Ironicky, zdrojom týchto nových „kresťanských“ názorov boli ľudia, ktorí boli v skutočnosti antikresťania. Najprv bolo kresťanom povedané, že spoznanie rasových rozdielov a segregácie je nevhodné. Keď som končil vysokú školu v polovici 70 - tých rokov, zvyšujúci sa počet kostolov zastával názor, že rasizmus je „hriech“. Do 80 - tých rokov niektoré kostoly, ktoré boli pred 20 - timi rokmi prísne segregované, začali žehnať miešané manželstvá medzi belochmi a černochochmi.

Keď som prvýkrát spochybnil myšlienku rasovej rovnosti, nikdy ma nenapadlo, že rasové rozdiely by mohli byť nezlúčiteľné s mojím kresťanským cítením, pretože takmer všetky kostoly na juhu boli segregované. Začal som opätovne čítať Bibliu, dávajúc pozor na spôsob zaobchádzania s kmeňmi, rasami, národmi a ľuďmi a zbožne som o tom premýšľal. V nedeľnej škole som si prečítal článok, ktorý tvrdil, že udržiavanie rasovej segregácie je pre kresťanov neprijateľné. Citovaním Biblie zvykli podporovať svoj názor:

A z jedného stvoril celé ľudské pokolenie.../186/

Pamätám si na podvod, ktorý používali médiá ohľadne slávneho výroku Thomasa Jeffersona: „Nič nie je istejšie v knihe viery, než to, že títo ľudia /černosi/ majú byť slobodní.“ Keď som si pomyslel ako vynechali pokračujúce vety, ktoré vraveli o rasových rozdieloch a podporovali repatriáciu, okamžite som otvoril Bibliu a našiel som si verš, v ktorom stálo:

A z jedného stvoril celé ľudské pokolenie, aby obývalo celý povrch Zeme; určil im vymedzený čas a hranice ich obývania. /Skutky apoštolov/ /187/

Práve tak ako u Jeffersona, dôležité slová, ktoré dopĺňali význam vety, boli vynechané. Termínom národ označuje Biblia rasu alebo ľudí. Pomyslel som sa na fakt, že Boh skutočne stvoril veľa ľudských rás a dal im ich charakteristiky a „hranice ich obývania“. Keď som si prečítal verš v plnom význame, nezdalo sa mi, že by Boh schvaľoval integráciu alebo rasové miešanie. Sám stvoril rozdielne rasy a oddelil tak každý druh. Čím viac som čítal Bibliu, tým viac bolo zrejmé, že Boh sa zaujímal o dedičstvo generácií. Starý zákon vraví o jednom národe, Izraelitoch, ktorí boli označovaní ako špeciálni ľudia, „vyvolení ľudia“. Boje na život a na smrť medzi Izraelitmi a Kanáncami, Jakobínmi, Filištíncami, Amalakitmi, Sýrijčanmi, Egypťanmi a tuctami iných národov sú tam verne zachytené. Ako som spomenul, bol som veľmi prekvapený genocídou a nachádzal som stále viac veršov /ako napr. Jozue 6:21/188/ a 10:28 - 10:41/. /189/ opisujúcich v detailoch masakrovanie celých národov.

Židovské vojská páchali túto genocídu pod prísnyimi smernicami Mojžiša zobrazenými v Deuteronómii, kapitole 20. Povedal im, že odstránené zeme sa majú stať Izraelom, majú zničiť každého ich obyvateľa a ľudia okolitých národov, ak sa nevzdajú do otroctva Izraela, majú byť zabíjati.

Ak pritiahneš k mestu, aby si ho dobyl, najprv mu ponúkneš mier. Ak prijme a otvorí ti brány, všetok ľud, ktorý je v ňom zachovaný bude ti poddaným a poplatníkom. Ale ak nebude chcieť s tebou uzavrieť zmluvu a začne s tebou boj, budeš ho obliehať. A keď Pán, Boh tvoj, ti ho dá do tvojich rúk, pobiješ všetko, čo bude v ňom mužské, ostrím meča. Ženy, deti, dobytok a všetko, čo v meste bude, jeho celú korisť rozdel' vojsku a užívaj z tej koristi nepriateľskej, ktorú ti dá Pán, Boh tvoj. Tak naložíš so všetkými mestami, ktoré budú vzdialené od teba a nie sú v počte tých, čo sa ti dostanú do vlastníctva. Iba z miest tých, čo ti dá Pán, Boh tvoj nenecháš nikoho nažive, lež pobiješ ostrím meča a to „ Hetejcov, Ferezitov, Hevejcov a Jebuzejcov, ako ti to Pán, Boh tvoj prikázal. /Deuteronómium 20:10 - 18/ /190/

Slová sú neklamné. Každé nevinné dieťa malo byť zabité len preto, že pochádzalo z národu nepriateľa.

Miluj blížneho svojho

Od prvých nedeľných škôl ma učili, že najväčšie božie učenie je „milovať blížneho svojho ako seba samého.“ /Levitikus 19:18 / /191/ Vyrastajúc na Desiatich prikázaniach, najznámejších pasážach Starého zákona, som sa čudoval, ako môže genocída Starého zákona učiť zároveň „nezabiješ“, „nepokradneš“, „nepožiadáš domu blížneho svojho.“ /Exodus 20:13, 15 a 17/ /192/

Rozhodol som sa vyhľadať state, ktoré diskutujú o milovaní blížneho svojho. Našiel som to v Levitovi 19:18, v starej verzii Starého zákona, ktorý patril mojej starej mame. Písalo sa tam:

Nemsti sa a nenos nevraživosť voči synom svojho národa, ale miluj blížneho svojho ako seba samého... /Levitikus 19:18 / /193/

Nasledujúce je židovský preklad textu ich Biblie podľa hebrejských textov:

Nemsti sa a nenos nevraživosť voči svojim krajanom. Miluj svojho druhu ako seba samého. /Tanakh/ /194/

Verš jasne ukazuje, že „blížny“ je „syn svojho národa“, inými slovami, druhom je Izraelit a nie iní ľudia. Posledný preklad veršu používa slovo „krajan“ namiesto „syn svojho národa“. Talmud vysvetľuje v Baba Kamma 113b,/195/ že termín „blížny“ sa netýka nežidov. Jewish Encyclopedia jasne hovorí, „Tu je nežid vylúčený a nie je blížnym...“ /196/ Po rokoch som čítal článok od Dr. Johna Hartunga, v ktorom vysvetľuje, že zahrnutie Desiatich prikázaní bolo jasne namierené proti „blížnemu“ a vylučovalo Izraelitov. Zdôrazňuje, že zvitky, z ktorých bolo desať božích prikázaní preložených nemali bodky, čiarky alebo veľké písmená na začiatku vety. Preto teda časť „nezabiješ“ mohla byť súčasťou väčšieho celku./197/

Takže bolo Izraelitom zakázané zabíjať? „Nezabiješ blížneho svojho...deti svojho národa, synov svojho národa, svojich druhov Izraelitov.“ Takto sa teda masové zabíjania a krádeže území iných národov dostali do súladu s Desiatimi prikázaniami.

Politicky nesprávna Biblia

Tieto riadky možno prekvapia niektorých kresťanov, ale Starý zákon podporuje tiež otroctvo. A opäť je zrejmé, že Izraeliti smú navždy brať do otroctva iné národy, ale je im zakázané zotročovať ich vlastný druh.

Pokiaľ ide o ženy a mužov otrokov, ktorých vlastníte, smiete kupovať ženy a mužov z národov, ktoré sú okolo vás.

Môžete ich tiež kupovať medzi cudzincami, ktorí tu pobývajú dočasne a ich rodinami, ktoré sa narodili vo vašej krajine a ktoré môžu byť vaším majetkom.

Môžete ich predáť svojim synom, zdediť ich ako svoj majetok navždy, nad svojimi bratmi v Izraeli nebudete však vládnuť, nie jeden nad druhým. /Levitikus 25:44 - 46/ /198/

V spojitosti s medzirasovým manželstvom existujú neomylné pasáže, kde Boh rozkázal, „Neuzatvárajte s nimi manželstvá“.

A keď ich Boh privedie pred vás, potrestajte ich, úplne ich zničte, nerobte s nimi žiadne zmluvy, nepreukážete žiaden súcit.

Neuzatvárajte s nimi manželstvá; ich dcéry nedávajte svojim synom a svojich synov nedávajte ich dcéram... /Deuteronomium 7:2 -6/ /199/

Biblia ďalej vraví Izraelitom, ktorí si zobrali neizraelitku, „boží hnev ťa zasiahne“. /Deuteronomium 7:4/ /200/

Starý zákon ďalej ohovára miešanie „svätého semena Izraela“. Židovskí kňazi sa sťažujú, že „ľudia Izraela, kňazi a leviti sa neoddelili od ľudí zeme...“ /Ezra 9:1/ /201/ „Keďže si vzali dcéry pre seba a svojich synov; sväté semeno sa zmiešalo s ľuďmi zeme.“ /Ezra 9:2/ /202/

Ezra ďalej uvádza 107 mužov, ktorí sa vzdali svojich cudzích žien a ich detí ako súčasť ich poslušnosti Bohu. Objavil som, že geneológia bola používaná ako dôkaz nepomiešanej krvnej línie. Rasovo nečisté rodokmene boli používané na odmietnutie kňazstva niektorým, ktorí sa vrátili z babylonského zajatia. Každú nedeľu sa deti učia, že Starý zákon dokazuje svätosť Krista v jeho neprerušenej geneológii. Objavil som, že genocída a zakazovanie miešaných manželstiev neboli jediným spôsobom používaným v biblických časoch na ochranu krvnej línie Izraelitov. Biblia jasne zastáva separáciu alebo segregáciu.

...ja som váš Boh, ktorý vás oddelil od ostatných ľudí. / Levitikus 20:24 / /203/

...prišlo k tomu, že počuli zákon, ktorý vavel, oddelili od Izraela všetky miešané zástupy.

/Nehemiah 13:3 / /204/

Ak je nová egalitárska verzia kresťanstva správna a rasové oddelenie je hriechom, potom by Boh musel byť prvý, ktorého by sme odsúdili, pretože to bol on, kto vytvoril medzi ľuďmi rasové rozdiely. Či už niekto verí v to, že Boh použil na naše stvorenie súhrnný proces dlhej evolúcie alebo jednoducho čin okamžitého výtvoru, je jasné, že rozdiely medzi rasami existujú a sú geograficky oddelené. Ak je rasová integrita proti božím zákonom, prečo potom stvoril rasy, geograficky ich oddelil a dal im odlišné charakteristiky a kvality? Urobil snáď Boh akúsi veľkú chybu, že ľudia vo svojej ješitnosti to majú teraz vylepšovať integráciou a rasovým miešaním?

Keď som priniesol jasné rasové učenia Starého zákona do nedeľnej školy, učiteľ povedal, že Ježiš Kristus priniesol svojim príchodom zmenu pre celé ľudstvo. Musel som súhlasiť v tom, že učenie Ježiša sa nezhodovalo s príkrym etnocentrizmom Starého zákona a jeho spása je dostupná všetkým ľuďom a všetkým národom. Tí, ktorí veria v Ježiša sa stanú deťmi Boha, novými vyvolenými ľuďmi cez svoje spasenie. Toto sú niektoré často citované state z Nového zákona:

Ved' skrze vieru v Kristovi Ježišovi ste všetci božími synmi. Lebo všetci, čo ste pokrstení v Kristovi, Krista ste si obliekli. Už niet Žida ani Gréka, niet otroka ani slobodného, niet muža a ženy, lebo vy všetci ste jeden v Ježišovi Kristovi. A keď ste v Kristovi, ste Abrahámovým potomstvom a podľa prisl'úbenia dedičmi. /List Galaťanom 3:26-29/ /205/

Egalitári pravidelne používajú tieto verše na ospravedlnenie ich tvrdenia rasovej a sexuálnej rovnosti. Po starostlivom uvažovaní nad veršami, som sa spýtal niekoľko otázok. Znamenajú tieto verše snáď, že doslovne neexistujú muži a ženy, Židia a Gréci, otroci a slobodní na svete? Odpoveď je samozrejme nie. Nový zákon opakovane uznáva odlišnosti medzi ženou a mužom, Židmi a Grékmi, sluhami /otrokmi/ a slobodnými. V skutočnosti, a to môže niektorých šokovať, ktorí si to neuvedomili, Nový zákon často akceptuje otroctvo a vraví, že otrokári môžu byť veriacimi kresťanmi a bratmi. Preštudujte si tieto verše:

Otroci, poslúchajte pozemských pánov s bážňou a chvením, z úprimného srdca ako Krista... /List Efezanom 6:5/ /206/

Neslúžte iba naoko, ako tí, čo sa chcú páčiť ľuďom, ale ako Kristovi služobníci, ktorí z tej duše plnia božiu vôľu.

A tí, čo majú pánov veriacich, nech ich neznevažujú preto, že sú bratmi, ale nech im slúžia tým ochotnejšie, že sú veriaci a milovaní a majú účasť na dobrodeniach. Tak uč a povzbudzuj. /Prvý list Timotejovi 6:2/ /207/

Otroci nech sa vo všetkom podriaďujú svojim pánom, nech sú uslužní, nech neprotirečia, neokrádajú, ale nech vo všetkom preukážu skutočnú vernosť, aby vo všetkom robili česť učeniu nášho spasiteľa. /List Titovi 2:9-10/ /208/

Sluhovia, podriaďujte sa so všetkou bážňou pánom a nielen dobrým a miernym, ale aj zlým. /Prvý list Petrovi 2:18/ /209/

Neospravedlňujem otroctvo, ani akýkoľvek druh utláčania ľudí. Avšak Ježiš mu nijako neodporoval, o nič viac ako Boh, keď povedal Izraelitom, že si môžu svojich sluhov ponechať navždy. /Levitikus 25:44-46/ /210/ Ježiš sa pohyboval medzi otrokmi celý svoj život, nachádzajúc rôzne druhy hriechu, napriek tomu nikdy slovom neodsúdil otroctvo a otrokárov.

Výborný príklad Kristovho názoru na otroctvo môžeme nájsť v jeho stretnutí s rímskym stotníkom a jeho otrokom. /Lukáš 7:1-10/ Príbeh hovorí o rímskom stotníkovi, ktorý mal chorého otroka. Poslal po Ježiša, aby ho vyliečil, zároveň však povedal, že nemusí chodiť k nemu, pretože verí, že ho vylieči z akejkoľvek vzdialenosti. Ježiš ho neodsúdil, ani mu neprikázal aby otroka prepustil, ale ho vyliečil a otrokára chválil: „Hovorím vám, takú vieru som nenašiel ani v Izraeli.“ /Lukáš 7:9/ /211/ Pasáže ako táto mi vravia, že Ježiš priniesol osobnú spásu a nie liberálny sociálny aktivizmus.

„Už niet Žida ani Gréka, slobodného ani otroka, muža ani ženy,“ nevolá po rasovej integrácii o nič viac ako volá po eliminovaní sexuálnych rozdielov a dokonca ukončenia otroctva. Odkaz je veľmi jasný a jednoduchý: spása Ježiša Krista je otvorená pre všetkých, ktorí v neho veria, ženu či muža, Žida či Gréka, slobodného či otroka.

Uvedomil som si, že Starý aj Nový zákon uznávajú rozdiely ľudstva. Samozrejme v Novom zákone prevláda ovzdušie lásky a rešpektu, ktoré je v protiklade k strohým diktátom Starého zákona. Zdá sa, že Ježiš Kristus a pisatelia Nového zákona prijímajú otroctvo, otrokári majú však byť nabádaní k tomu, aby sa k svojim otrokom správali milo. Napriek tomu, že Ježiš priznáva, že Boh stvoril rozdielne rasy a „hranice ich obývania“, vraví, že jeho spása je otvorená pre všetkých.

Ilustráciou, ako ďaleko niektoré kresťanské kostoly zostali za slovami Ježiša, je tlak od mnohých z nich na kontrolu zbraní. Vyjadril to slovami, ktoré si nikto nemôže pomýliť:

On im povedal: Ale teraz, kto má mešec, nech si ho vezme, tak isto aj kapsu a kto ho nemá, nech predá šaty a kúpi si meč. / Lukáš 22:36 / /212/

Ako by liberálne médiá zaobchádzali s niekým, kto vraví, „ Ak nemáš zbraň, predaj svoj kabát ak musíš a kúp si ju!“ Liberálne, marxisticky orientované sociálne evanjelium, ktoré je podľa liberálov v Biblii, je v skutočnosti len v ich myšliach. Liberálny humanizmus bol teraz transplantovaný do viery našich predkov. Slabé, takmer zženštilé populárne zobrazovanie Krista je toho ilustráciou. Ježiš Kristus bol nežný a zároveň mužný. Jeho láska pochádzala z vnútornej dobroty a veľkej sily. Môžeme porovnať dnešnú kvetinovú, detskú mediálnu verziu Ježiša s biblickou skutočnosťou Krista idúceho do kláštora, prevracajúceho stoly a vyhánajúceho úžerníkov bičom. /213/

V posledných rokoch liberálni radikáli tak pokazili význam Kristovho odkazu, že niektoré kostoly začali podporovať komunistických revolucionárov. Napríklad Občianske združenie kostolov, prestížna hlavná skupina, poslala peniaze komunistom v Afrike, ktorí boli zodpovední za vraždu kresťanských misionárov.

Židovské antikresťanstvo

Ako som sa ďalej oboznamoval s úlohou organizovaného židovstva v komunizme, sionizme a liberalizme, všimol som si tiež ich nepriateľstvo voči kresťanom. Hollywood produkuje množstvo filmov, ktoré napádajú kresťanstvo a vydavateľstvá vytvárajú plodnú antikresťanskú literatúru. Napríklad v čase mojich štúdií som čítal vysoko propagovanú knihu Passover Plot, od židovského učenca menom Joseph Schonfield./214/ Tvrdí, že Ježiš nezomrel na kríži, ale bol omámený drogou svojimi nasledovateľmi, aby predstieral smrť a zmŕtvychvstanie. Židovské organizácie vedú boj na zakázanie kresťanských modlitieb v školách, zakázanie spomínania Krista na verejných miestach a dokonca zakázanie spievania vianočných kolied v našich školách. Raz, keď som kritizoval židovské organizácie z konania takýchto činov v rozhlasovej reportáži, jeden poslucháč ma nazval „nekresťanským za opováženie sa ich kritizovať“. „Veď Židia sú Bohom vyvolení ľudia,“ dodal. Urobil som viac než dosť výskumu Biblie a viem, že tento príbeh je len z polovice pravdivý. Nový zákon jasne vraví, že veriaci kresťania sa stali „potomkami Božieho sľubu“ a Boh sa viac nepozeral na Židov ako v jeho zmluve. /215/

Pozerajúc na dejinný názor kresťanstva voči judaizmu som zistil, že sa v tomto storočí pozoruhodne zmenil. Bola to tiež doba, ktorá je príznačná vzrastom židovskej ekonomickej a politickej moci. Kresťanstvo má dlhý záznam konfliktov so Židmi. Je to záznam, na ktorý sa židovskí spisovatelia pravidelne sťažujú. V raných dňoch kresťanstva bolo židovské prenasledovanie kresťanov, ako je to spomínané vo Svätom písme, stále čerstvé v pamäti kňazov. Predošlý farizej Pavol, bol jedným z takýchto krutých prenasledovateľov, až do jeho zázračného obratu na ceste do Damašku. Kresťanstvo sa tak stalo vierou nežidov a organizované židovstvo jeho nezmieriteľným nepriateľom tvrdiacim, že Ježiš bol bastard a Panna Mária prostitútka a kresťania sa majú uvariť vo vriacom semene. Na druhej strane, používajúc Nový zákon, kresťania obviňujú Židov za ukrižovanie Ježiša a široké prenasledovanie kresťanov.

Mnohí kresťania si myslia, že jediné židovské náboženské knihy sú tie zo Starého zákona. Ako som to opísal v kapitole o židovskej supremácii, Talmud je zbierka hlavných kníh židovských komentárov. Slovník American Heritage Dictionary ho opisuje ako, „skladajúci sa zo základov náboženskej autority pre tradičný judaizmus“.

Existujú tri hlavné vetvy židovského náboženstva: ortodoxná, konzervatívna a reformná. Ortodoxná je tradičným zdrojom judaizmu a je považovaná za jeho srdce. Veľmi podobná ortodoxnému judaizmu je konzervatívna vetva, ponúka však lepší pohľad na prísne židovské zákony. Modernnejšie reformné hnutie je oveľa menej viazané farizejskými tradíciami predchádzajúcich dvoch. Encyclopedia Judaica opisuje súčasný náboženský stav Izraela:

Existuje veľmi málo reformných a konzervatívnych kongregácií v štáte Izrael. Ortodoxná pozícia je oficiálnou pozíciou Izraela s väčšinou rabínov, ktorí prislúchajú do starej školy talmudských sudcov. /216/ /Judaism. Encyclopedia Judaica, str. 396/

Tendencia v židovskom teologickom seminári /V New Yorku/ bola empatická...voči ortodoxnejšiemu prístupu, ktorý existoval v predchádzajúcich generáciách. /217/ /Conservative Judaism, Encyclopedia Judaica, str. 906/

Universal Jewish Encyclopedia jasne tvrdí, že Talmud, nie Torah alebo Starý zákon je zvrchovanou autoritou pre judaizmus.

A tak konečnou autoritou ortodoxie je babylonský Talmud. Biblia sama sa zaraďuje na druhé miesto v skutočnosti, ak nie v teórii. /218/ /Universal Jewish Encyclopedia, Authority, str. 637/

Talmud jasne tvrdí, že judaizmus považuje Ježiša za šarlatána, kúzelníka, zvodcu a podvodníka. Tvrdí tiež, že biblická udalosť ukrižovania bola lož a Ježiš bol uškrtý v diere hnoja a nenávideli ho tak veľmi, že ho popravili štyrmi rôznymi spôsobmi. Je portretovaný ako bastardský syn prostitútky a dokonca navrhuje, že bol nežid. V niektorých prekvapujúcich pasážach sa pýši /Talmud/, že Rímania nemali so smrťou Krista nič spoločné a Židia boli tí, ktorí ho popravili za jeho modlárstvo. Uvádza tiež, že bol vzkriesený zo smrti židovským kúzelníkom a potom potrestaný uvarením vo vriacom semene.

Tu sú priame, overené citáty z Talmudu, zaoberajúce sa Ježišom a kresťanmi:

Balaam /Ježiš/ zhrešil so svojím oslom /Sanhedrin 105 a-b/ /219/

Židovskí kňazi zdvihli Balaama /Ježiša/ zo smrti a potrestali ho vo vriacom semene /57 a Gittin/ /220/

Ona, ktorá bola potomkom princezien a guvernérov /Panna Mária/ robila prostitútku stolárovi /Sanhedrin 106 a/ /221/

/Ježiša/ zniesli do jamy s hnojom až po jeho ramená. Potom ho zaviazali tvrdým plátnom, ktorého oba konce potiahli proti sebe, až kým nebol mŕtv. /Sandherin 52 b/ /222/ V Sandherin 106 sa tiež tvrdí, že ho popravili štyrmi spôsobmi. /223/

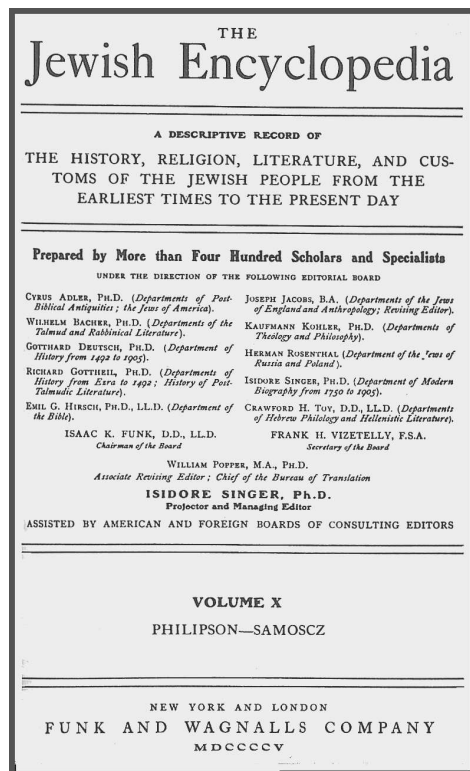
...počuli ste, akým bol starý Balaam /Ježiš/ ? ...krvaví a podvodnícki muži nemajú žiť ani polovicu svojho života a on mal 33 alebo 34 rokov /Sanhedrin 106/

Tí, ktorí čítajú nekanonické knihy /Nový zákon/ nebudú zdieľať nič z nového sveta, ktorý príde / Sanhedrin 90 a/

Židia musia zničiť knihy /kresťanov/ /Sabbath 116 a/

Keď som sa s týmito citátmi, uvádzanými v Elizabeth Dillingovej knihe The Jewish Religion, stretol prvýkrát, povedal som si, že nemôžu byť presné, že musia byť nepravé alebo vymyslené. Potom som však tieto

urážlivé citáty našiel v Soncine /najpopulárnejšom preklade Talmudu v 20. storočí/. Protikresťanské citáty mali v The Jewish Encyclopedia také zastúpenie, že človek by vážne pochyboval o ich pravosti. Uvádzajú sa dokonca detaily o tom, že anglický preklad používal kódové slová ako Amalakiti, Kuteáni, Egyptania na označenie nežidov vo všeobecnosti, používajúc tieto termíny na zakrytie faktu, ako zákerne Talmud hovorí o nežidoch. Jasne tiež priznáva, že slovo „Balaam“ je označením pre Krista.



Ako mladý muž som reagoval na skrytý židovský rasizmus najprv s prekvapením, potom s hnevom. Ako môžu liberálni židovskí vedátori a magnáti médií odsudzovať južanov, ktorí chceli segregáciu, keď ich vlastné sväté písmo učí nenávisti a násiliu voči nám, nežidom. Keď som začal verejne hovoriť o nenávisti v Talmude, bol som označený médiami a skupinami napr. ADL za nenávidiaceho antisemitu. ADL /Anti - Defamation League of B'nai B'rith/ je multimilión dolárová, celosvetová organizácia, ktorej jediným cieľom je zhanobiť a očierniť tých, ktorí povedia pravdu o židovskej supremácii a nenávisti voči nežidom. Nazlostil som sa nielen na nenávisť v tradičných židovských spisoch, ale aj na židovské pokrytecké útoky na tých, ktorí na túto nenávisť verejne poukázali. Napádali ma za jednoduché verejné citovanie Talmudu, keď som nič iné neurobil, len priamo čítal z ich svätých kníh. Napriek tomu som bol „hater“. Nespravodlivé a pokrytecké útoky, ktorým som čelil, len zvýšili moje odhodlanie postaviť sa, bez ohľadu či budem sám alebo nie, za to, v čo som veril. Neočakávané som však odhalil, že existuje i veľa Židov, ktorí sa odvážili odhaliť pravdu o sionizme a židovskej supremácii. Prenasledované a ohovárané skupiny ako som bol ja boli rovnako otrasené netolerantným a nenávisťným plemenom judaizmu, ktoré povstalo v židovskej komunite a sionistickom štáte. Boli medzi nimi Američania ako Alfred Lilienthal, Noam

Chomsky a odvážny Žid v Izraeli Dr. Israel Shahak. Títo učitelia sa odvážili postaviť proti židovskej neznášanlivosti.

Dr. Shahak riskoval všetko, aby priniesol do judaizmu to, čo on volá „slušná humanita“. Profesor Shahak sa narodil vo Varšave v roku 1933 a bol oslobodený z koncentračného tábora v Bergen Belsen, takže je podľa židovskej terminológie „holocaust survivor“. Emigroval do Izraela, slúžil tam v armáde a stal sa uznávaným profesorom chémie. Dr. Shahak je aktivista za ľudské práva, ktorý písal o aspektoch judaizmu v hebrejčine a angličtine. Napísal množstvo kníh, posledná je z roku 1944 - Jewish History, Jewish Religion. /224/ Gore Vidal napísal k jej americkému vydaniu výborný predslov. Nasledujúce je ukážka z tejto knihy, odhaľujúca názor židovského náboženstva na kresťanstvo:

Judaizmus je naplnený veľmi hlbokou nenávisťou voči kresťanstvu, kombinovanou s ignoranciou. Tento názor sa zhoršil kresťanským prenasledovaním Židov, avšak zväčša je od toho nezávislý. V skutočnosti sa datuje do čias, keď kresťanstvo bolo slabé a prenasledované /nielen Židmi/ a bol zastávaný Židmi, ktorí nikdy neboli kresťanmi prenasledovaní alebo ktorým dokonca kresťania pomohli...

Podľa Talmudu bol Kristus odsúdený riadnym rabínskym súdom za modlárstvo, podnecovanie druhých Židov k modlárstvu a pohrdanie rabínovskou autoritou. Všetky klasické židovské zdroje, spomínajúce jeho odsúdenie, sú šťastné, že nesú za to zodpovednosť; v spisoch Talmudu nie sú Rimania ani spomenutí...

Samotné meno Ježiša bolo pre Židov symbolom všetkého, čo je odporné a táto populárna tradícia stále existuje. Evanjeliá sú rovnako nenávidené a nie je dovolené ich citovať dokonca ani v školách moderného Izraela. /225/

Profesor Shahak oznamuje, že 23. marca 1980 sionisti verejne a ceremoniálne spálili stovky kníh Nového zákona v Jeruzaleme. Boli zničené pod patronátom Yad Le'achim, židovskej náboženskej organizácie podporovanej izraelským ministerstvom náboženstiev. /226/ Je to rovnaká vláda, o ktorej niektorí kresťanskí kňazi povedali, že by sme ju mali podporiť americkými daňami. Medzi inými prekvapujúcimi obvineniami Dr. Shahak vraví:

Židovské deti sú skutočne učené pasážam, ktoré kážu každému Židovi, ktorý ide okolo cintorína, vysloviť požehnanie, ak je cintorín židovský, alebo zakliať matky mŕtvych ak je nežidovský... stalo sa zvykom pľúvať /zvyčajne trikrát/ pri pohľade na kostol alebo kríž.../227/

Dr. Shahak cituje populárnu, v Izraeli vydanú Talmudic Encyclopedia, ktorá diskutuje o vzťahoch medzi Židmi a goy. /nežidmi/

Ak má Žid koitus /sex. styk/ s nežidovskou ženou, či už je dieťa alebo dospelá, vydaná alebo slobodná a čo aj len deväť rokov a jeden deň stará - keďže mal s ňou úmyselný koitus, musí byť

zabitá ako je to so zverami, lebo vďaka nej sa Žid dostal do problémov. /228/ /Talmudic Encyclopedia / /229/

Vedel som o týchto nenávisťných talmudských zákonoch pred tým, ako som čítal Shahakovu poslednú knihu, napriek tomu ma ohromia vždy, keď si ich prečítam. Zlovestné narážky ma stále šokujú. Ak Žid znásilní mladé kresťanské dievča, musí byť zabitý, pretože ona dostala Žida do problémov! Ako môže človek vôbec reagovať na takúto spustlosť, takéto zlo? Profesor Shahak pokračuje, stranu za stranou, ilustrujúc nenávisťné judaistické zákony proti kresťanom. Odhaľuje zákony, ktoré dovoľujú Židom klamať, kradnúť, zabíjať, znásilňovať a dokonca brať nežidov za otrokov.

Táto kniha ukazuje, že judaizmus v Izraeli, namiesto zmierňovania protikresťanských zákonov, sa vlastne stáva každým dňom viac nenávisťným. Dr. Shahak vraví, že za účelom zakrytia svojich pocitov pred kresťanmi v Európe, mnohé antikresťanské pasáže Talmudu a modlitby sú židovskými úradmi zamaskované kódovými slovami /ako napr. Cuthean pre nežida alebo Balaam pre Krista/. Zoznam Talmudic Omissions /toho, čo je v Talmude vynechané - pozn. prekl./ koloval za účelom objasnenia kódových slov v zákerných protikresťanských pasážach. Dnes sú však tieto pasáže obnovené a publikované vo svojej pôvodnej forme /bez kódových slov/ pre izraelské deti. /230/

Od najstarších čias kresťanstva katolícki pápeži vydávali dekréty odsudzujúce Židov za ich úžerníctvo, domináciu v obchode s otrokmi, prostitúciu, protikatolícke učenia a aktivity a iné neresti. Protestanti boli rovnako protižidovskí. Zakladateľ protestantizmu Martin Luther čítal Talmud a nazval Židov „agentami diabla“. /231/ Dominantný kresťanský názor od prvého storočia až do 60 - tých rokov bol, že Židia mali s Bohom zvláštny vzťah zmluvy. Zmluva bola však striktné podmienená. V Deuteronomiu 7:6-12 Boh uvádza zmluvu jasnými termínmi:

Ved' ty si svätý národ Pána, Boha svojho; teba si vyvolil Pán, Boh tvoj, za svoj vlastný národ zo všetkých národov, čo sú na zemi. Nie za to, že by ste boli početnejší ako ostatné národy, zalúbil si vás Pán a vyvolil vás, ved' ste najmenším zo všetkých národov, lež preto, že vás mal rád a že chcel zachovať prísahu, čo učinil otcom vašim, vyviedol vás Pán rukou mocnou a vyslobodil z otroctva, z rúk faraóna, egyptského kráľa. A ty spoznáš, že Pán, Boh tvoj, je Bohom mocným a verným, ktorý zachováva zmluvu svoju a láskavosť svoju na tisíc pokolení k tým, čo ho milujú a prikázania jeho zachovávajú; tým však, čo ho nenávidia, odplatí priamo, keď ich vyhubí a neodkladá s tým, čo ho nenávidí, lež tresce ho naskutku. Preto zachovávajú príkazy a ustanovenia, ktoré ti dnes prikazujem plniť. /Deuteronomium 7:6-12/ /232/

Až do nedávnych rokov väčšina kresťanov verila, že Židia porušili zmluvu, keď ukrižovali Krista a neskôr ním a jeho apoštolmi opovrhli. Ježiš urobil spásu dostupnú pre každého a všetkých, ale neexistoval viac zvláštny vzťah pre ľudí, ktorí odmietli Boha a jeho syna. Nová zmluva bola založená medzi Bohom a všetkými, ktorí prijali jeho spásu Krista. Katolícky katechizmus a väčšina protestantských pobožností trvala na tomto názore až do nedávnych čias. Tu sú niektoré zo spisov, kde je možné tento názor nájsť. Pre túto diskusiu som našiel nasledujúce pasáže:

Radšej by som bol ja zavrhnutý od Krista namiesto svojich bratov, mojich príbuzných podľa tela... Ale niežeby zlyhalo slovo Božie. Ved' nie všetci, čo sú z Izraela, sú Izrael... To znamená, že nie telesné deti sú Božími deťmi, ale prisľúbenia sa považujú za potomstvo... A ako aj u Ozeáša vraví:

Nazvem nie môj ľud mojím ľuďom, ...na mieste, kde sa im hovorilo. Vy nie ste môj ľud, tak sa budú volať synovia živého Boha.

Izrael sa však usiloval o zákon spravodlivosti a k zákonu nedospel. Prečo? Lebo nevychádzal z viery, ale zo skutkov. /List Rimanom 9:1-3, 24-26/ /233/

List Hebrejom v Novom zákone vraví veľmi jasne, že stará zmluva skončila a nová sa sformovala cez Krista pre tých, ktorí ho akceptujú ako svojho Pána:

Teraz však dostal o toľko vznešenejšiu službu, o koľko je lepšia zmluva, ktorej je prostredníkom, lebo sa zakladá na lepších prisľúbeniach. Ved' keby tá prvá bola bývala bez chyby, nebolo by sa hľadalo miesto pre druhú.

Nie takú zmluvu, akú som uzavrel s ich otcami v ten deň, keď som ich vzal za ruku, aby som ich vyviedol z egyptskej krajiny. Lebo oni nezotrvali v mojej zmluve a ja som ich opustil, hovorí Pán... /List Hebrejom 8:6-7, 9-10/ /234/

Preto vám hovorím: Vám sa božie kráľovstvo vezme a dá sa národu, ktorý bude prinášať úrodu. Keď kňazi a farizeji počuli tieto jeho podobenstvá, vybadali, že hovorí o nich.

/Matúš 21:43-45/ /235/

Mohli by sme z Nového zákona tvrdiť, že farizeji ukrižovali Krista, pretože vyzval židovskú silu a ich praktiky. Rodokmeň dnešného judaizmu pochádza priamo od farizejov. Tesne pred ukrižovaním Kristus prevrátením peňažných stolov v ich kláštore vznietil ich hnev. Bojoval s nimi celý svoj život a prehlásil jedno z najprekliatejších vyhlásení, aké kedy kto proti nim vyslovil, volajúc ich otcami ľží:

Ježiš im odvetil: Keby bol vašim otcom Boh, milovali by ste ma, lebo ja som z Boha vyšiel a od neho prichádzam. Neprišiel som sám od seba, ale on ma poslal. Prečo nechápete moju reč? Preto, lebo nemôžete počuť moje slovo. Vaším otcom je diabol a vy chcete plniť túžby svojho otca. On

bol vrah od počiatku a nezotrval v pravde, lebo v ňom pravdy niet. Keď luhá, hovorí zo seba, lebo je luhár a otec lži.

...Židia mu odpovedali: Nehovoríme dobre, že si Samaritán a posadnutý zlým duchom? /Ján 8:42-48/ /236/

Keď Ježiš uvidel prichádzať Nateneala, povedal o ňom: Toto je pravý Izraelita, v ktorom niet ľsti. /Ján 1:47/ /237/

Sväté písmo opakovane napomína a vraví o protikresťanskej a mizantropickej povahe Židov. Niektoré príklady:

...lebo aj vy ste od svojich súkmeňovcov vytrpeli to isté, čo oni od Židov. Oni zabili Pána Ježiša aj prorokov a nás prenasledovali. Bohu sa nepáčia, všetkým ľuďom odporujú... Ale už sa im až na pokraj priblížil Boží hnev. /Prvý list Solúnčanom 2:14-16/ /238/
Toto svedectvo je pravdivé. Preto ich tvrdo karhaj, aby boli zdraví vo viere a nedbaj na židovské bájkky a príkazy ľudí, ktorí sa odvracajú od pravdy. /List Titovi 1:13-14/ /239/

Tieto pasáže Židia nikdy necitujú. Ak by dnes niekto povedal rovnaké veci, ktoré vyslovil Ježiš, určite by bol označený ako antisemita. Ani sa neodvážim pomyslieť, čo by sa stalo s človekom, ktorý by šiel do synagógy a bičom odtiaľ vyhnal Židov von. Napriek tomu ktokoľvek, kto sa sťažuje na protikresťanské židovské názory je nazývaný nekresťanom.

S odstupom storočí od ukrižovania sa antagonizmus medzi kresťanmi a Židmi stával ešte viac nepriateľskejší. V Ríme sa prvé veľké prenasledovanie kresťanov udialo za cisára Nera. Raná cirkev opatrne zaznamenala, že toto prenasledovanie vzišlo od ustavičného nabádania Nerovej židovskej milenky menom Poppaea Sabina. Dokonca aj židovské anály zaznamenávajú tajnú dohodu Židov s moslimskými Maurami počas ich tyranskej okupácie kresťanského Španielska. V moderných časoch hrali židovskí komunisti hlavnú úlohu v najväčších vraždách a tyranii kresťanstva v dejinách - tej, ktorá zaradila pod komunistický režim Sovietsky zväz a východnú Európu. Ako som spomenul, Alexander Solženicyn odhalil, že Židia riadili gulagy v Rusku, v ktorých zavraždili veľa oddaných kresťanov. /240/

Cez tento dôkaz, ktorý som objavil v čase svojho výskumu, som porozumel jednému z najmrazivejších veršov Nového zákona, ktorý sa vo Svätom písme pravidelne opakuje:

Ale nik o ňom nehovoril verejne zo strachu pred Židmi. /Ján 7:13/ /241/

V modernej Amerike sú Židia v čele úsilia na odstránenie kresťanstva. Čo je dôležitejšie, dominujú značne protikresťanským masmédiami. Vydávanie kníh a ich distribúcia, hlavné noviny, časopisy, filmy a televízia sú impériom, v ktorom sú zastúpení najmä Židia a tých niekoľko kresťanov sa rýchlo naučilo vravieť to, čo musia, aby prežili a prosperovali. Starovekí oponenti Krista sú schopní cez silu ich presvedčujúcich médií uistiť milióny kresťanov, že Židia sú stále Bohom vyvolený národ a Boh stále má zmluvu, exkluzívne s nimi. Kresťanom je vtíkané, že odporovať Židom znamená odporovať samému Bohu. Napriek tomu Boh jasne a zrozumiteľne vraví v Liste Hebrejom 8:9: „Nie takú zmluvu, akú som uzavrel s ich otcami v ten deň, keď som ich vzal za ruku, aby som ich vyviedol z egyptskej krajiny. Lebo oni nezotrvali v tej zmluve a ja som ich opustil, hovorí Pán.“ /242/

Niektorí kňazi veria, že židovský národ sa nakoniec vráti ku Kristovi, a preto by sme mali podporovať Izrael bez ohľadu na to, aké protikresťanské činy robí. Je to ekvivalentné tvrdeniu, že by sme mali dať kľúče od našich kostolov podpaľáčom, len preto, že jeden deň by sa mohli ku Kristovi vrátiť. Ponuka božej spásy je pre každého, neznamená to ale, že by sme sa nemali postaviť silám zla alebo pomáhať nepriateľom Krista. Verím, že máme morálny záväzok brániť našu vieru proti tým, ktorí napádajú Krista a brániť ostatných kresťanov, ktorí sú prenasledovaní Kristovými nepriateľmi.

Napriek tomu, že mnohé vedúce smery moderného kresťanstva nám opakujú akí nádherní a vzácni sú Židia, Nový zákon sa nebojí im postaviť. Existujú dokonca celosvetové snahy Židov zmeniť znenie Nového zákona, ktoré považujú za urážlivé.

Židia - to je termín, ktorý sa v Novom zákone objavuje 195 krát... ale na rozdiel od miliónov tých, ktorí si to nevšímajú - alebo tých, ktorí týmto trpeli obrazom Židov v Novom zákone, Irvin J. Borowsky pracuje na tom, aby sa odtiaľ odstránili temné opisy jeho národa. Borowsky, vydavateľ a zakladateľ Liberty Museum vo Philadelphii, 19 rokov naliehal na vydavateľov Biblie aby našli iný spôsob preloženia gréckeho slova hoi loudaioi - doslovne „Žid“. Nová zmluva bola písaná v gréčtine. Hoi loudaioi sa v Jánovi a Činoch apoštolov objavuje 151 krát a často sa spomína ako nepriatelia Krista. /242a/

Je dôležité objasniť, že napriek tomu, že si myslím, že musíme brániť našu vieru a dedičstvo, nemali by sme nenávidieť a byť zlomyseľní. Nepotrebuje nenávidieť, ale musíme byť presvedčení postaviť sa proti ich úsiliam zničiť náš spôsob života, kresťanskú vieru, slobodu a naše samotné prežitie. Vo svojom živote som sa pokúšal osloviť každého jednotlivca spravodlivým spôsobom. Nie je dôvod, aby sme zaobchádzali s jednotlivými Židmi bez rešpektu alebo s nenávisťou. Ak sa však snaží zničiť naše dedičstvo, máme právo - a musíme - sa proti nemu postaviť.

Televízni evanjelisti, ktorí sú pod kontrolou televíznych pánov, sú veľmi opatrní, čo povedia o „vyvolených“. Pamätám si na jeden program Jimmyho Swagarta, dlho pred jeho sexuálnym škandálom. Fňukal a plakal, že nám povedal, že pentekostálci nie sú nasledovateľmi božieho slova, ani katolíci, presbyteriáni a ani metodisti. Jimmy bol opatrný, aby nespomenul jednu extrémne silnú náboženskú skupinu, ktorá sa otvorene

stavia proti Ježišovi Kristovi. Swagart možno kritizovaním katolíkov a metodistov čosi stratil, ale vedel, že by riskoval oveľa viac /vlastne všetko/ ak by sa odvážil aj k tej najmenšej kritike Židov.

S poznaním židovskej moci som sa tiež dozvedel, že Židia sa snažili podkopať náboženské základy národov, v ktorých žili. Korán napríklad detailne opisuje židovské machinácie proti moslimom a kresťanom. Po útoku na World Trade Center z 11. septembra sa niektorí vplyvní Židia ponáhľali podporiť nové obmedzenia slobody prejavu, dokonca aj slobody náboženského vyznania a slobody myslenia. Vo Veľkej Británii sa pripravuje nový zákon, ktorý znevažujúce poznámky o náboženstve trestá väzením až do siedmich rokov!

Reportáž BBC z 26. novembra 2001 pod názvom „Zákon náboženskej neznášanlivosti stále prežíva“ hovorí: „Niektorí poslanci spolu s moslimskými komunitami, včítane bývalého ministra Geralda Kaufmana boli medzi tými, ktorí podporovali zmenu rozporuplného zákona. Pán Kaufman, ktorý je Žid, spomínal ako sa vo svojej funkcii stretával s antisemitizmom a povedal, že tento zákon mal byť schválený už dávno.“ /242b/ Skupina židovských zákonodarcov v Británii silne podporila zákon zakazujúci kritiku náboženstva a podporujúci väznenie jeho oponentov. /242c/

Môžete si byť istý, že zákon nebude namierený na tých, ktorí znevažujú kresťanstvo, ale len na tých, ktorí sa odvážia odhaliť netoleranciu judaizmu.

V moderných časoch takmer každý verí, že praktiky inkvizície väzniť ľudí za vyslovenie iného náboženského názoru boli jedným z najtemnejších období slobody v ľudských dejinách. Napriek tomu je to presne rovnaké potláčanie, ktoré sa spomína v britskom zákone. Podľa tohto zákona by mohol byť dokonca zakázaný aj Nový zákon pre svoj protižidovský nádyh presne tak, ako bol zakázaný v raných dňoch židovského bolševizmu a ako bolo urobené v izraelských inštitúciách. Podľa tohto zákona môže byť človek väznený až do siedmich rokov za jednoduché citovanie pasáží Nového zákona, ktoré sa týkajú Židov. Je to pravdepodobne najrozsiahljší a najnebezpečnejší krok späť od slobody prejavu počas stoviek rokov!

So skúmaním židovských dejín som si uvedomil, že dnešní Židia zdieľajú len málo z posolstva ľudí Starého zákona nazývaných Izraeliti. Čítaním Jewish Encyclopedia som sa dozvedel, že Židia sa klasifikujú do dvoch hlavných skupín: aškenazskí a šefardskí. Šefardskí emigrovali z Palestíny do národov Stredozemného mora a sú príbuzní pôvodných kmeňov Izraela, kým aškenazskí Židia sa prvýkrát vynorili z oblasti juhozápadnej Ázie zvanej kazarské /alebo tiež chazarské/ kráľovstvo a prešli do Ruska a východnej Európy.

Jewish Encyclopedia obsahuje dlhý článok o Kazaroch a priznáva, že kazarské kráľovstvo konvertovalo na judaizmus okolo roku 740 po Kr. Arthur Koestler, židovský autor vo vyčerpávajúcej knihe Thirteen tribe /243/ presvedčivo argumentuje, že Kazari sa stali aškenazskou vetvou židovského národa. Historická pravda nie je samozrejme veľmi nasledovaná. Ak je možné dokázať, že židovský národ nemá priame spojenie s Abrahamom, potom ich ospravedlnenie o „starovekej vlasti“ pre štát Izrael by bolo úplne nepodložené. /pozri Barnes Review: The Khazars Non - Semitic Jews /244/

Mimo toho veľa pôvodných kmeňov Izraelitov padlo do babylonského zajatia a Židia boli menšinami v každom národe na svete, v ktorom sa usídlili. Napriek ich entocentrizmu a talmudským spisom stavajúcim sa proti miešaným manželstvám, Židia bezpochyby uzatvárali manželstvá s ľuďmi ich hosťujúcich národov. Napriek tomuto malému križeniu počas 3000 rokov, Židia ostali len zlomkom ich pôvodného genetického dedičstva. Napriek tomu, že pomaly absorbovali gény iných národov, križenie ich menšinových komunit viedlo k veľkej genetickej podobnosti medzi nimi. Výlučne židovské choroby ako tay - sachs odhaľujú genetické dedičstvo Židov bez ohľadu na to, kde na svete žili. /245/

Na škole som sa stretol s kresťanskou identifikáciou viery, ktorá tvrdí, že pôvodné izraelitské kmene sa stali rozdielnymi národmi Európy. Tvrdí ďalej, že s príchodom Krista sa tí Izraeliti, ktorí udržiavali pôvodné dedičstvo stali kresťanmi a tí, ktorí sa zmiešali s inými národmi a nasledovali Talmud sa stali tými, ktorých teraz označujeme ako Židia. Preskúmal som tieto tvrdenia, držal som sa však svojho tradičného názoru voči Židom. Počas rokov sa veľa kresťanov stalo mojimi priateľmi a urobili na mňa dojem svojou oddanosťou bielemu dedičstvu a Ježišovi Kristovi. Mal som ich rád ako priateľov, s ktorými som zdieľal svoje pocity a s ktorými som pri niektorých i nesúhlasil. Som vďačný, že sú spojení so všetkými rasovo vedomými bielymi ľuďmi v boji pred nami.

Bez ohľadu na svoj etnický pôvod si kresťanstvo počas storočí osvojilo európske kultúrne náhľady vo svojich umeleckých i náboženských vyjadreniach. Môžeme to vidieť na krásnych maľbách sixtínskej kaplnky, sochách Madonny a dieťaťa, gotických katedrálach v Európe a dokonca aj v klasických vianočných koledách, ktoré sa tak dotýkajú našich srdiec. Kresťanstvo je úzko späté s dedičstvom západných ľudí. Žiadna rasa nie je tak vnútorne kresťanská ako Európania. Rozdielne kresťanské vyznania sa môžu značne líšiť vo svojej interpretácii Svätého písma, ale všetky spolu zdieľajú vieru v Krista.

Africké a čierne karibské národy sa značne líšia od fundamentálnych kresťanských pravidiel európskych foriem kresťanstva. Niekdajšie biele misie a vplyvy sú úplne odstránené a formy praktizovania kresťanstva sa za niekoľko krátkych rokov zvyčajne stali takmer nerozoznateľné. Vyvinulo sa a prekvitá oslavovanie šamanov, voodoo a iných nekresťanských praktík, dokonca aj v samotnom kostole.

Došiel som k presvedčeniu, že som nebol proti božiemu slovu, keď som rozpoznal a snažil sa zachrániť rozdielne rasy. Ak nič iné, napíňal som len zákony jeho výtvoru. Uvedomil som si tiež, že podľa Biblie príchod Krista vytvoril novú zmluvu a vyvolený národ nebol ten, ktorý ho neprijal. Vedel som, že mám pravdu, keď bránim kresťanské dedičstvo od síl snažiacich sa o jeho skazu. Vtedy ako aj teraz verím v slobodu slova a slobodu náboženstva. Judaizmus má právo veriť čomukoľvek. Sionisti majú právo na

hľadanie svojej vlastnej politickej supremácie. My však máme právo sa proti nim postaviť, brániť sa pred ich mocou, chrániť naše dedičstvo pred ich útokmi a bojovať za svoju vzácnu slobodu. Kým som ukončil vysokú školu, mal som pevnú orientáciu k mojej viere a politickej práci. O môj vnútorný život, ktorý poskytoval Ježiš Kristus bolo postarané odo dňa, kedy som prijal jeho spásu. Viem len málo o posmrtnom živote, viem však o živote, ktorý prežívame tu na Zemi.

Cítil som, že moje srdce bije presvedčivo a pumpuje červenú krv žilám a tepnám. Na končiaroch hôr som pociťoval radosť z čistého, sviežeho, chladného vzduchu naplňajúceho pľúca. Oči videli vzácnu krásu dieťaťa v momente jeho narodenia. Okúsil som božskú vôňu magnólií v neskazenej južnej krajine. Som si tiež vedomý neprávostí, ktoré nás sužujú.

Malí chlapci a dievčatká prenasledované zločinom a brutalitou, sny našej mládeže sa polámali pokazenou civilizáciou. Viem tiež o budúcnosti jasnej a svetlej, ktorá čaká našich ľudí, ak nájdu odvahu nasledovať ju. Možno ak by som bol pevnejší, už dávno by som obliekol svoju kresťanskú vieru do kňazského rúcha, nechávam to však na lepších mužov, „na mužov, ktorých volal Boh“. Moje neortodoxné náhľady, pochybnosti, ktoré sa občas votrú a množstvo mojich chýb ma vylúčilo z takejto služby. Použijem však všetky svoje schopnosti, ktoré mi boli dané. Budem bojovať za prežitie našich národov a ich slobodu. Nemôžem odvrátiť zrak a ruky od práce, ktorú je potrebné vykonať pre lepšiu, zdravšiu a vznešenejšiu spoločnosť tu na Zemi. Toto závisí na ľuďoch vyššieho ducha. Ako naši predkovia, tak i ja prosím Boha o pomoc a cestu v úlohách pred nami.

Skutočne verím, že budúcnosť tejto krajiny, civilizácie a planéty je neoddeliteľne spätá s osudom našich ľudí. Domnievam sa, že dejiny kresťanstva ukázali, že naše národy boli hybnou silou na ceste k víťazstvu. Vďaka genetickému potenciálu, ktorý nám vštepil náš Tvorca myslím, že naše gény raz poputujú ku hviezdám a ďaleko za ne. Moja životná úloha je pomôcť tomuto osudu každým kúskom odvahy, ktorá je v mojom srdci. Ak pomôžem pohnúť našich ľudí len centimeter k nebesám a Bohu, keď umriem, môj život stál za to.

Židia, komunizmus a občianske práva

Excentrická žena v kancelárii Občianskeho združenia, ktorá ma poučala o komunizme a Židoch, mala zrejme pravdu, napriek tomu, že pasovala do obrazu mediálneho stereotypu antisemitu. Fakty boli neodvratiteľné: komunizmus a sionizmus sa narodili v rovnakej židovskej duši, zosobnenej Mosesom Hessom. /246/ Pomaly som si uvedomoval dvojité morálku Židmi presiaknutých krajín. Židia praktizovali jednu morálku pre seba a inú hlásali nežidovskému svetu. Ich vlastná morálka rasovej pýchy učila solidarite, tradíciám a presadzovala vlastné záujmy. Pre ich pomyslených súperov však hlásali rasovú rozmanitosť a liberalizmus. Ak takáto dvojité morálka neexistuje, ako je možné, že Židmi ovládané americké médiá:

- **podporujú Izrael, ktorý propaguje judaizmus vo svojich školách, zatiaľ čo sa stavajú proti spievaniu vianočných kolied v amerických školách?**
- **podporujú Izrael, ktorý má striktné segregované školy, komunity a zariadenia pre Židov a Arabov - zatiaľ čo odsudzujú segregované školy a bývanie v Amerike a južnej Afrike?**
- **podporujú Izrael s jeho reštriktívnymi zákonmi typu „len pre Židov“, zatiaľ čo podvracajú americké pokusy o zníženie ilegálnej imigrácie**
- **podporujú Izrael, ktorý dovoľuje každému židovskému obyvateľovi nosiť zbraň, ak si tak želá, zatiaľ čo propagujú striktnú kontrolu zbraní pre amerických občanov**
- **podporujú Izrael, ktorý otvorene priznáva svoju úlohu na ochranu židovských ľudí a dedičstva, zatiaľ čo odsudzujú belochov, ktorí sa odvážia propagovať ochranu svojej rasy a západnej kultúry v Amerike**
- **vždy vykresľujú historické vzťahy medzi Židmi a nežidmi portrétovaním nežidov ako zlých a Židov ako nevinné obete a iných odsudzujú za samotné bránenie sa takýmto židovským ohováraniam**

Morálne pokrytectvo je zrejmé. Mocní Židia obhajujú jednu morálku pre Židov, ktorá je protikladná k nežidovskej. Ak sú ich pravidlá solidarity dobré pre nich, prečo by teda neboli morálne dobré aj pre nás? Prečo dvojité štandard? Ak sú „rasisti“ morálne odsúdeniahodní, prečo nie sú odsúdeniahodní aj židovskí supremacisti?

Kým Herzl a iní sionisti horúčkovo zháňali židovskú podporu pre založenie výlučne židovského štátu, židovskí aktivisti boli zaneprázdnení negovaním kresťanského komponentu v americkej kultúre a odstraňovaním vianočných kolied z našich škôl. Kým vykrikujú svoje presvedčenia, že sú „vyvolení“ a oslavujú jedinečných ľudí definovaných dedičstvom od Abrahama až po súčasnosť - ostatným ľuďom tvrdia, že rasové povedomie je vyslovené zlo. Kým si zriaďujú židovský národ, kde je občianstvo pridelené výlučne na dedičnosť „židovských ľudí“, židovskí antropológovia propagujú myšlienku, že kategorizácia rás neexistuje. Napriek tomu, že oddane podporujú výlučne židovský štát Izrael, pracujú na podkopaní bielej kontroly a charakteru Ameriky cez hnutia „občianskych práv“ a masívnu nebielu imigráciu. Kým v Izraeli majú zákony zakazujúce nežidom vlastniť určité médiá, odvážne ovládli významnú väčšinu masmédií v Amerike.

Komunistická ideológia a rasa

Mattie Smith mi povedala, že Židia majú vedúcu úlohu v snahách na zničenie najzákladnejších kameňov našej rasy a dedičstva. Čítal som o tom, že Židia boli vodcami akademického hnutia propagujúceho myšlienku, že rasy sú rovnaké vo svojich fyzických a mentálnych schopnostiach. Pri prezeraní si základov rasového egalitarizmu som objavil, že stúpenci medzinárodného komunizmu boli prví, ktorí propagovali myšlienku rasovej rovnosti. V Amerike marxistické organizácie rýchlo získali zbytok starých hnutí za zrušenie otroctva. V južnej Afrike viedli boj za plné demokratické práva pre černochoch. Na celom svete sa komunizmus stotožnil s nebielymi a ich bojom za „oslobodenie od bieleho imperializmu, kolonializmu a prenasledovania“. Čoskoro som zistil, že Židia dominovali medzinárodnému komunistickému hnutiu v moderných časoch práve tak, ako viedli bolševizmus v Rusku na začiatku 20. storočia.



Július a Ethel Rosenbergovci

Židovský spisovateľ Nathan Glazer/247/ uvádza, že v 60 -tych a 70 -tych rokoch Židia tvorili polovicu aktívnych komunistov v Spojených štátoch a štyroch alebo piatich jej vodcov. Dvaja Židia Jerry Rubin a Abbie Hoffman viedli marxisticky orientované hippie hnutie a boli dvoma z piatich členov revolučnej „Chicago seven“ skupiny, ktorá sa pokúsila o násilné prerušenie demokratickej konvencie v roku 1968. V knihe Behind Communism som s prekvapením zistil, že aspoň štyria z piatich chytených a usvedčených komunistických vyzvedačov a zradcov v USA a Kanade boli Židia. /248/

Pravdepodobne najznámejšou zradou v amerických dejinách bola krádež tajomstva výroby atómovej bomby Ethelou a Júliusom Rosenbergovcami./249/ Boli súčasťou špiónážnej skupiny Fuchs - Gold, ktorá operovala okolo projektu Manhattan a inými vetvami amerického programu výroby atómových zbraní. Siedmi členovia

tejto skupiny sa priznali k obvineniam spojeným so špionážou. Boli to Klaus Fuchs, Harry Gold, David Greenglas, Abraham Brothman, Miriam Moskowitz, Sidney Weibbaum a Alfred Slack. Ďalší podozrivý, Morton Sobell utiekol do Mexika, ale mexické úrady ho vydali Spojeným štátom. Súd obvinil tiež Rosenbergovcov, ktorí boli popravení./250/ Z desiatich špiónov, ktorí boli zodpovední za predávanie atómových tajomstiev sovietskej strane, len jeden, Alfred Slack, bol Žid.

Ďalšie veľké špionážne prípady zahrňovali prípad Amerasia, prípad Gerhart Eislere, prípad Judith Coplin a prípad Alger Hiss. Židia figurovali vo všetkých týchto prípadoch a tvorili väčšinu obžalovaných. Jediný prominentný nežidovský špión bol Alger Hiss. V prípade Hollywood Ten Case, snemovňa reprezentantov obvinila filmových scenáristov za pohrdanie kongresom. Boli predvolaní pred kongresový výbor za neamerické aktivity a na otázku či sú komunisti, odmietli odpovedať. Židovské publikácie tvrdili, že výbor zruinoval scenáristov za nič. Nedávno bolo natočených niekoľko filmov obraňujúcich Hollywood Ten Case ako nesprávne a nespravodlivo prenasledovaných, napriek tomu, že sa šiesti priznali, že boli špiónmi komunistickej strany. Ďalší štyria mali záznam mnohých komunistických aktivít. Deväť z desiatich boli Židia.

Kým židovskí marxisti presviedčali politické strany o hnutí za „občianske práva“, rovnako tvrdo tlačili na akademických pôdach. Až do 30 - tých rokov biologické vedy uznávali rozdielne rasy ľudstva práve s takou istotou, ako uznávali rozdielne druhy zvieracieho sveta, až kým, ako to vraví komentátor Kevin Storm: „Kým sa egalitársky politický náhľad nevymiešal do amerických univerzít, hnaný chytro, prepojenou a dobre organizovanou menšinou s agendou.“ /251/

Začal som si uvedomovať, že pohonom za miešanie rás nie sú černosť. Väčšina černochoch v Amerike bolo spokojných s tým, že boli oddelení, napriek tomu, že určite chceli ekonomický a sociálny pokrok. Najpopulárnejší černošský vodca na začiatku 20. storočia bol Marcus Garvey, ktorý chcel poslať černochoch späť do Afriky a založiť nový černošský národ. Proti tomuto hnutiu za černošskú separáciu ako aj proti úsiliu európskych Američanov na zachovanie bielej Ameriky sa postavila menšina s úplne rozdielnou agendou.

Rasová egalitárska dogma

Franz Boas je uznávaným otcom modernej egalitárskej antropológie. Bol židovským imigrantom z Nemecka s trochu vzdelaním v antropológii. Doktorskú prácu robil na tému farba vody. Boas zaviedol termín tzv. „kultúrna antropológia“. Až do jeho príchodu spadala antropológia pod kráľovstvo fyzikálnych vied. Boas efektívne oddelil antropológiu do samostatnej disciplíny kultúrnej a fyzikálnej antropológie.

Prvými fyzikálmi antropológovia boli skutoční vedci, pretože študovali človeka a jeho evolučný vývin cez štúdium merateľných fyzikálnych charakteristík ľudskej rasy minulosti a súčasnosti. Ktorýkoľvek antropológ mohol na základe charakteristík ľudskej lebky určiť jej rasu. Tieto fyziologické vedomosti boli samozrejme dôležité v delení vykopávok raného človeka a skladaní kúskov prehistórie a evolučného vývinu. Kultúrna antropológia sa zaoberala viac súčasnými kultúrami ľudstva a kultúrne sa približovala otázkam staroveku a prehistórie, čo ju robilo oveľa menej precíznou a otvorenou širokej interpretácii.

Predtým, ako sa Boas stal prominentným antropológom, vyjadril svoju akceptáciu rasových rozdielov a mentálnych charakteristík. V *Mind of a primitive Man* napísal:

Roziely v štruktúre musia byť sprevádzané rozdielmi funkčnými, fyziologickými ako aj psychologickými ; a našli sme jasný dôkaz v rozdieloch v štruktúre medzi rasami; takže musíme očakávať, že nájdeme rozdiely i v mentálnej charakteristike. /252/

Obaja Boasovi rodičia boli radikálni socialisti v revolučnom hnutí, ktoré zmietlo Európu v roku 1870. V životopise o Boasovi jeho študent Melville Herskowitz napísal, že Boasove politické sympatie sa „nakláňali k rôznym typom socializmu“./253/ V Snemovni reprezentantov citovali Boasove zapletenie sa so 44 poprednými komunistickými organizáciami. S rastom nacizmu v Nemecku a zvyšujúcim sa vplyvom rasovo vedomých antropológov vo svetovej vedeckej komunite začal Boas organizovať jeho antropológický vplyv do služieb jeho politických sympatií. Začal podporovať šarlatánsku myšlienku, že v skutočnosti neexistuje čosi také, ako individuálne ľudské rasy. Argumentoval, že napriek tomu, že existuje veľa farieb pleti, medzi skupinami zvanými rasy sú len malé genetické rozdiely, ktoré sú výsledkom prostredia, ktoré ich stvorilo. Do roku 1938 Boas predchádzajúcu definíciu s vydaním novej edície jeho knihy vynechal.

Zhromaždil okolo seba židovských prívržencov ako Gene Weltish, Isador Chein, Melville Herskowitz, Otto Klinberg a Ashley Montagu. Bol medzi nimi aj černochoch K. B. Clark a dve ženy, Ruth Benedict a Margaret Meadová. Mead neskôr napísala známu knihu o Samoa *Coming of Age in Samoa*, /254/ kde tvrdí, že nerozlišujúce sexuálne vzťahy by znížili traumy teenagerov a ich problémov. Jej dielo bolo neskôr vyvrátené Derekom Freemanom, ktorý ukázal, že Mead sfaľovala údaje o Samoa./ /255 256 257 / Boas a celá jeho veda mala široké komunistické spojenie. Opakovane prehlasoval, že bol vo „svätej vojne proti rasizmu“. Boas a jeho súdruhovia získali kontrolu nad oddelením antropológie na väčšine univerzít vďaka povzbudzovaniu egalitárskych súdruhov, aby pri každej príležitosti používali svoje pozície na podporu svojich vlastných ľudí pri akademických menovaniach. Kým tradiční antropológovia neboli hnaní nenávisťou a nemali žiadnu svätú príčinu, Boas a jeho nasledovatelia si zvolili misiu vykoreniť rasové vedomosti z akademických zariadení. Podarilo sa im to.

Kedykoľvek egalitariáni dosiahli pozície vplyvu a moci, pomáhali svojim súdruhovi na školách, univerzitách a akademických oddeleniach, kde pracovali. Mohli rátať s priateľmi Židmi, ktorí zastávali vplyvné univerzitné pozície, aby asistovali svojim náboženským priateľom v získavaní profesúr, výskumných stretnutí a

povýšení. Podobné tajné dohody sa diali v radoch antropologických asociácií a žurnálov. Záverečný úder však priniesli médiá svojou podporou tejto egalitárnskej dogmy, keďže boli v židovských rukách.

Rasová rovnosť bola /a stále je/ prezentovaná verejnosti ako vedecký fakt, opačný názor majú len „úzkoprsi“ a „netolerantní“ ľudia. Egalitárskym spisovateľom ako Ashley Montagu a iným sa dostalo veľkej chvály v časopisoch, novinách a neskôr i v televízii. Či to už bol Žid alebo nežid, vyznávanie rasovej rovnosti sa stalo základnou dogmou pre každého, kto chcel v antropológii alebo v akejkoľvek inej časti vedeckého sveta pokročiť. Prítlučie k „politicky správnej“ línii viedlo k prestíži, uznaniu, peniazom a úspechu. Hovorenie pravdy o rase viedlo k osobným útokom a často k ekonomickým ťažkostiam.

Ashley Montagu sa stal najznámejším hovorcom pre rovnostársky podvod, predbehnúc i Boasa, ako najpopulárnejšieho zástancu antirasizmu. Jeho dobre modulovaný britský prízvuk a aristokratické meno pridali jeho rasovým prehláseniam okamžitú dôveryhodnosť. Stále, aj po 30 - tich rokoch, sa pamätám na jeho pôsobivé vystúpenie v programe Today. Jeho kniha *Race: Man's most dangerous myth* sa stala bibliou rovnosti a hlboko na mňa zapôsobila predtým, ako som mal možnosť prečítať si druhú stranu. /258/ Jeho pravé meno bolo Israel Ehrenberg. Vo vynikajúcom manévri psychologickéj kamufláže si Ehrenberg zmenil meno niekoľkokrát, rozhodnúc sa nakoniec pre anglosasky znejúce Montagu, ktoré je jedno z najprominentnejších anglických aristokratických mien stredovekých rodín. /259/

Do konca roku 1990 začali židovskí autori tvrdo písať o ich dominácii v americkej antropológii. V magazíne *American Anthropologist* z roku 1997, ktorý vydáva Americká antropologická asociácia, Žid menom Gelya Frank píše, že egalitárna americká antropológia je tak presiaknutá Židmi, že by mala byť považovaná za „súčasť židovských dejín“. Frank ďalej priznáva, že antropológia je v službách sociálnej agendy a zameriava sa na židovských antropológov, ktorí sa „zaujímajú o zavedenie multikulturálnych teórií do agendy pre politické ciele“. Rovnaký druh antropológov, ktorí tak často prehlasujú, že pokiaľ ide o belochov a černochoch „neexistuje čosi také ako rasa“, dnes pokrytecky hlásajú jedinečnú genetickú homogenitu Židov. V oslave ich špeciálneho genetického a kultúrneho dedičstva sa k tejto teórii prihlásilo ešte viac Židov - antropológov. /260/

Pokiaľ ide o černochoch a belochov, egalitárstvo stále dominuje. Richard Lewontin, Leon Kamin a Stephen Jay Gould sú jeho traja oddaní marxistickí Židia a vedúci akademickí propagátori egalitárstva. Napriek lavíne nových vedeckých informácií dokazujúcich vitálnu úlohu génov vo vytvorení individuálnych a skupinových rozdielov, rasové egalitárstvo je stále svätým písmom antropológie a psychológie ako to charakterizujú populárne médiá. Diela Lewontina, Kamina, Goulda, Rosea a iných sa pravidelne objavujú na stranách časopisov ako *Smithsonian*, *Natural History*, *Nature*, *Discover*, *Time*, *Newsweek* a iných široko uverejňovaných publikácií. Televízne programy robia s nimi často interviá, ako s „odborníkmi“ na tému rasy - a len zriedka majú ich oponenti možnosť vyjadriť opačný názor. Väčšina vedúcich egalitárnskych hovorcov sa považuje za marxistov, čo je malý detail zriedka spomínaný médiami. Predstavte si, že by sa považovali za nacistov, predpokladám, že reakcia na nich by bola úplne iná.

Napriek dobre organizovanej kontrole „časti židovských dejín“ nad antropológiou, vedecké potvrdenia rasy rastú tak rýchlo, že populárni egalitáriani nebudú môcť príliš dlho zadržiavať vedecký príval. Nikdy neexistoval väčší rozdiel medzi vedeckým a populárnym prístupom.

Freudovský nápor

Psychológia padla za obeť židovskému útoku práve tak, ako antropológia. Od dní Zigmunda Freuda sa psychológia definuje ako „židovská veda“. Jeden zo židovských životopiscov to podáva takto:

Dejiny urobili psychoanalýzu „židovskou vedou“. Tak bola i napádaná. Pokračuje v tom a je takto chápaná nepriateľmi i priateľmi. Samozrejme dnes existujú poprední analytici, ktorí nie sú Židia...Predvjom hnutia za posledných 50 rokov však zostali hlavne Židia, ako tomu bolo od začiatku. /261/

Od veľkej hospodárskej krízy akademická psychológia prestala mať vplyv na aspekt dedičnosti a prisudzovala takmer všetky ľudské znaky správania a mentálne schopnosti podmienkam okolia. Tvrdila, že okolie viac ako dedičnosť je skutočným zdrojom všetkých mentálnych a prejavových rozdielov medzi rasami. Teórie Freuda a jeho prívržencov nielenže napádajú princípy rasy, ale zahájili značný útok aj na duševné a morálne hodnoty európskej civilizácie. Freud navrhol, že naša kresťanská morálka je príčinou duševných chorôb vo väčšom meradle. Neustále podkopával koncepty sexuálnej vernosti a základy manželstva. V roku 1915 napísal:

Sexuálna morálka - ako spoločnosť; vo svojej extrémnej forme, americky definovaná - sa mi zdá veľmi opovrhnutiahodná. Ja obhajujem neporovnateľne voľnejší sexuálny život. /262/

V *Moses and Monotheism* /1939/ Freud opakovane napáda kresťanstvo, zatiaľ čo podporuje duchovnú nadvládu Židov:

Ľudia, šťastní vo svojom presvedčení vlastníctva pravdy, víťaziaci vedomím, že sú vyvolení, došli k hodnotám všetkých intelektuálnych a etických výdobytkov. Kresťanské náboženstvo si neudržalo pyšné výšky duchovenstva, do ktorých sa týči židovské náboženstvo. /263/

Práve tak ako komunistickí Židia viedli politickú vojnu s ruským cárom, freudovci viedli kultúrnu vojnu proti kultúre západnej civilizácie. Kevin McDonald vo svojej klasickej štúdii židovského etnocentrizmu, *A People*

That Shall Dwell Apart, poukazuje, že Freudova kniha Totem and Taboo /264/ odhaľuje jeho úlohu v kultúrnej vojne proti nežidom:

Freudove špekulácie mali jasný zámer. Skôr ako poskytnúť dôkazy, ktoré by potvrdili morálne a intelektuálne základy dnešnej kultúry, jeho špekulácie boli vnútornou súčasťou jeho vojny proti kresťanskej kultúre tak zrejmé, že Totem and Taboo považoval za víťazstvo nad Rímom a katolíckou cirkvou. /265/

Freud priznal, čo pokladá za svoju vojnu proti kresťanstvu, ktoré prirovnal k rímskemu impériu a seba k svojmu idolu - Hannibalovi, ktorý chcel vyplieniť Rím:

Hannibal...bol obľúbeným hrdinom mojich neskorších školských rokov...po prvýkrát som začínal rozumieť, čo to znamenalo patriť cudzej rase...postava semitského generála v mojich očiach rástla čoraz vyššie. Pre moju mladú myseľ konflikt Hannibala s Rímom symbolizoval konflikt medzi súdržnosťou Židov a organizáciou katolíckeho kresťanstva... /266/

Freud vyjadruje svoj židovský supremačný názor veľmi jasne v liste Židovke, ktorá mala v úmysle počať dieťa s nežidom na vyliečenie rozdvojenej osobnosti. Jeho slová boli:

Musím sa priznať...vaša fantázia o narodení Spasiteľa v zmiešanom vzťahu ma nijako nenadchla. Pán, v tom antižidovskom období, ho nechal narodiť sa z nadradenej židovskej rasy. Viem však, že toto sú moje predsudky. /267/

O rok neskôr tá istá žena porodila dieťa, ktoré mala so Židom. Freud odpovedal:

Ja som, ako viete, vyliečený z posledného zvyšku záujmu o árijskú otázku a chcel by som, ak dieťa bude chlapec, aby vyrástol do oddaného sionistu. On alebo ona, musí byť v každom prípade tmavá, nie viac plavovlasých. Zbavme sa všetkých takýchto ľudí.

Nebudem prezentovať svoje komplimenty Jungovi v Mníchove, ako to veľmi dobre viete...Sme a zostaneme Židia. Ostatní nás len vykorisťujú a nikdy nás nepochopia a neocenia. /citované v Yerushalmi 1991, 45/ /268/

Freud nielenže vedome napádal naše kultúrne hodnoty, pohodlne označil svojich oponentov ako mentálne chorých. V Moses and Monotheism Freud zobrazuje antisemitizmus ako morálnu chorobu, ktorá pramení zo žiarlivosti nad židovskou etnickou supremáciou. /269/

Na palube lode do Spojených štátov Freud poznamenal svojmu priateľovi, že ľudia Ameriky si myslia, že im privážame univerzálny liek, ale namiesto toho, povedal, „prinášame im mor“. /270/

Hnutie za občianske práva

Práve tak, ako židovskí vedci viedli boj za egalitarizmus vo vede a sociológii, magnáti židovských médií viedli boj na poli propagandy. Hnutia za občianske práva našli väčšinu svojich vodcov a finančnú podporu v židovskej komunite.

Takmer od svojho prvého dňa v roku 1909 bola organizácia National Association for the Advancement of Colored People /NAACP/ hlavnou organizáciou, ktorá pracovala za rasovo zmiešanú americkú spoločnosť. Zaujímavé však je, že v rade zakladajúcich riaditeľov bol len jeden černocho, W. E. Dubois /bol vlastne mulat/. Väčšina pozostávala zo židovských marxistických pracovníkov. Americká Snemovňa reprezentantov a veľa štátnych legislatívnych úradov vyčerpávajúco zdokumentovali fakt, že zakladatelia NAACP boli komunistickí aktivisti. Dubois si dokonca vybral za svoje pohrebne miesto komunistickú Ghanu.



Riaditeľ NAACP Kivie Kaplan

Prvým prezidentom NAACP bol Arthur Spingarn, ďalšími prezidentami až do roku 1970 boli výlučne Židia. Noel Spingarn pokračoval za svojim bratom Arthurom a za ním bol prezidentom Kivie Kaplan. Verejnosti nebol známy fakt o židovskom vedení NAACP. Keď som bol starší, jediné meno, ktoré som počul v súvislosti s NAACP bolo Roy Wilkins, ktorý bol prvým čiernym tajomníkom. Keďže sa často objavoval v tlači a na verejnosti, ako mnohí iní Američania aj ja som si myslel, že je prezidentom organizácie. Prvým čiernym prezidentom sa však stal až Benjamin Hooks v 70 - tých rokoch. Od tých dôb verejnosť nepočula o „národnom tajomníkovi“ organizácie, pretože verejným hovorcom sa stal prezident. Keď sa Židia nedávno oddelili od černocho, liberálni Židia začali nariekať nad tým, že ich černosť odmietli a argumentovali, že väčšina financovania čiernych organizácií pochádzala od Židov. Chválili sa tiež faktom, že 90 % občianskych súdnych procesov pochádza od židovských právnikov a dlho boli podporované zo židovských peňazí. /271/

Prakticky každý pokrok hnutia za občianske práva má svoj pôvod na súdoch. Nariadili nútenú rasovú integráciu škôl, čím umožnili negramotným černochoh voľiť a v konečnom dôsledku

donútili Ameriku k masívnemu protibielemu diskriminačnému programu pod menom „afirmatívna akcia“. V týchto snahách mali Židia tiež dominantné úlohy.

Organizácia, ktorá vybojovala množstvo týchto bitiek bola NAACP Legal Defense Fund, čo bola organizácia oddelená od samotnej NAACP. V čase písania týchto riadkov je stále vedená Židmi. Jake Greenberg bol dlhé roky aktívnym členom a bol tiež hlavným právnym zástupcom pre Browna v procese Najvyššieho súdu Brown vs. Školská správa. Jedno nešťastné rozhodnutie, jedno devastujúce mihnutie pera spustilo transformáciu jedného z najlepších amerických verejných vzdelávacích systémov v industrializovanom svete na jeden z najhorších.

Aj v oblastiach, v ktorých Židia neboli skutočnými vodcami, poskytovali „za oponou“ značný vplyv. Martin Luther King Jr. bol pod vplyvom Stanleyho Levinsona, ktorý napísal mnohé z Kingových prejavov, údajne aj prejav „I have a dream“, ktorý predniesol pri pochode vo Washingtone. John a Robert Kennedy varovali Kinga, aby sa nespoločoval s Levinsonom kvôli jeho komunistickému pozadiu. King však považoval Levinsona za neoceniteľného a varovanie odmietol. Študentské organizácie ako Student Non - Violent Coordinating Committee /SNCC/ a Congress of Racial Equality /CORE/ mali tiež v časoch ich zakladania podstatnú židovskú účasť a väčšina bielych „freedom riders“ boli Židia. Jeden prípad sa stal slávnym, keď zabili troch „freedom riders“ vo Philadelphii a Mississippi. Boli to Schverner, Goodman a Chaney - dvaja Židia a jeden černochoch.

Verejná predstava muža, ktorý sám seba volal Martin Luther King /jeho legálne meno bolo Michael King/ bola učebnicová ilustrácia moci médií a ich vplyvu. Väčšina ľudí stále nevie o Kingovej účasti v komunizme sčasti preto, lebo médiá túto časť jeho života ignorujú. King sa otvorene priznal, že je marxistom /272/ a okruhu svojich priateľov povedal, že jeho úsilie je „triednym úsilím“. Jeho osobný sekretár Bayard Rustin bol komunista. Keď King musel Rustina vymeniť v roku 1961, vybral si ďalšieho komunistu Jacka O'Della. Jeho hlavným poradcom, ako som to už spomenul, bol židovský komunista Stanley Levinson, ktorý vydal a pravdepodobne napísal väčšinu Kingovej knihy Stride Toward Freedom. Levinson robil jeho daňové priznania, kontroloval finančné aktivity a bol zodpovedný za prevod sovietskych peňazí komunistickej strane v USA./273/

Len nedávno vyšlo najavo, že King sfaľšoval značnú časť svojej doktorskej práce. Bostonská univerzita sformovala výbor, ktorý mal určiť rozsah Kingovho falšovania. Výsledok bol taký, že 45 % jeho prvej časti a 21 % druhej boli prebraté od iných autorov./274/

Školy bežne odoberajú titul za oveľa menšie priestupky, ale Kingova dôležitosť pre hnutie za občianske práva zabránila odobratiu jeho titulu.

Médiá vždy opatrne portrétovali Kinga ako dobrého, kresťanského, rodinne založeného muža. King mal však tucty milostných afér s bielymi i čiernymi prostitutkami. Na ich zaplatenie používal kostolné peniaze a bežne ich bil - to všetko zdokumentovala FBI a priznali jeho spoločníci. /275/

Noc predtým ako ho zavraždili strávil s bielou prostitutkou. Na videozázname FBI je možné Kinga počuť ako kričí počas sexuálneho styku, „Dnes j...m za Boha“, „Dnes v noci nie som neger“. Tieto videozáznamy sú také pádne, že boli FBI zapečatené na 50 rokov. Napriek týmto faktom boli Kingovi židovskí pomocníci a ich spojenci v médiách dostatočne rýchli, aby ho zobrazili v najlepšom svetle. /276/ Vzťahy medzi Židmi a černochochmi sa v posledných rokoch ochladili, keďže sa čierne politické sympatie stali nacionalistickejšími za svoje vlastné práva. Židovská spolupráca s čiernym hnutím občianskych práv vznikla v časoch, keď mnohí komunisti videli černochoch ako potencionálnych revolucionárov komunistického povstania. Komunisti vytvorením svojho sovietskeho štátu prechodne vyhrali vnútorný boj medzi komunizmom a sionizmom, ktorý Winston Churchill opísal v roku 1920. Radikálni americkí Židia si predstavili černochoch ako americký proletariát, atlantickú verziu utláčaných nevoľníkov v Rusku, ktorá by sa mohla využiť ako spojenec v komunistickej revolúcii. Samozrejme aj nekomunistickí Židia mali tendenciu podporovať nerasovú definíciu „Američana“, keďže sú si viac ako ktokoľvek iný vedomí svojho postavenia „outsiderov“ v bielej spoločnosti. Takmer všetky organizované židovské frakcie podporovali odbúranie zákonov a tradícií, ktoré podporovali existenciu bielej rasy.

Sionizmus a marxizmus

Po druhej svetovej vojne začali Židov od komunizmu odďaľovať dva hlavné faktory: rusifikácia sovietskeho štátu a založenie štátu Izrael.

Na boj s Nemeckom motivoval sovietsky režim a Stalin ruských ľudí tým, že v nich vyvolával hlboké vlastenecké cítenie. Stalin, ktorý bol jedným z najparanoickejších a najnemilosrdnejších vodcov všetkých čias, šikovne manévroval medzi židovskými organizáciami, až kým sa nestal najväčšou autoritou v Rusku. Leon Trockij /Lev Bronstein/, Stalinov hlavný rival, bol nútený odísť do exilu a neskôr bol zavraždený ruskou NKVD. Napriek tomu, že individuálni Židia ostali vo vedení režimu, Stalin sa na nich díval ako na hrozbu svojej moci. Brutálne potlačil akýkoľvek odpor a obrátil Sovietsky zväz nacionalistickým smerom. Hymna sovietskeho komunizmu, egalitárska a protinacionalistická internacionála bola nahradená ruskou hymnou. Afirmatívne akcie židovských komunistov v raných dňoch komunizmu boli nahradené lepším systémom na univerzitách a vo vojenstve. Veľa zo Stalinových manévrov proti Židom vyšlo na povrch až po druhej svetovej vojne a mnohí Židia nechceli veriť, že stratili kontrolu nad sovietskym režimom. Až do konca 60 - tých rokov v mnohých krajinách Židia stále tvorili väčšinu marxistických vodcov, vrátane Spojených štátov. Mnohí z nich sa stali protiruskými a nazývali sami seba trockijovcami. Len pár radikálnych Židov sa držalo

komunistickej vízie, ostatní siahli po novej marxistickej egalitárskej ideológii a zatiaľ čo sympatizovali s komunizmom, začali emigrovať do kapitalistických ekonomík.

Kým sa tieto udalosti odohrávali v Sovietskom zväze, bol vytvorený štát Izrael. Zdalo sa, že staré ortodoxné predpovede sa nakoniec vyplnili. Počas 2000 rokov sa Židia modlili „nasledujúci rok v Jeruzaleme“. Odrazu mohol ktorýkoľvek Žid pod ochranou politickej moci ísť do Jeruzalema. Počas týchto rokov sa Amerika stala svedkom transformácie nových židovských radikálnych ľavičiarov. Norman Pohoretz a magazín Commentary sa napríklad presunuli z obhajovania komunizmu k propagovaniu kapitalizmu.

V 70 -tych rokov zaplavili títo noví pravicoví Židia „konzervatívne hnutie“, adaptujúc sa podmienkam ekonomického konzervativizmu, novému poriadku sveta a samozrejme supersionizmu. Židia sa infiltrovali do každej organizácie, každej politickej strany vyjadrujúc rôzne názory, stále však majú na zreteli predovšetkým záujmy Židov a Izraela.

Feminizmus

S obeťou nášho národa na oltár čiernej „rovnosti“ prišla propagácia rovnako fiktívnej idey, sexuálnej „rovnosti“. Ženám bolo nahovárané, že sú psychologicky rovnaké ako muži a boli len prostredím sociálne postavené do úloh manželiek a matiek, namiesto vedúcich úloh vo vede a v priemysle. Ženský liberáli sa nielenže pokúšali presvedčiť ich, že výchova a vzdelanie budúcich generácií je menej dôležitá ako potenie sa za pásom v závode alebo v kancelárii, išli dokonca tak ďaleko, že odsudzovali postavenie manželiek a matiek.

Freud prispel k deštrukcii rodiny svojou podporou sexuálneho oslobodenia promiskuity. Jedna zo silných zbraní západu, v porovnaní s tretím svetom, boli veľké investície do rodičovstva. Freud a jeho židovskí nasledovatelia psychoanalýzy ospravedlňovali ničenie rodinného zväzku na základe neuspokojivých sexuálnych potrieb.

Ženská liberalizácia úplne zmenila americkú rodinu a väčšina matiek a manželiek bola nútená ísť do práce. Mnohí vedci tvrdili, že vytvorenie miliónov pracujúcich matiek malo katastrofálny dopad na stabilitu rodiny a vývoj detí. Výsledkom je, že veľa žien je dnes jediným živiteľom rodiny pre seba a svoje deti, sú vystresované a oslabené prácou v domácnosti a mimo nej.

Najznámejšími ženskými feministkami boli Gloria Steinemová, Betty Friedanová a tiež Bella Abzugová. Zaujímavé je, že všetky tri pochádzali zo sexuálne najviac utláčaného náboženstva na Zemi - z judaizmu. Kniha *A Hole in the Street* od Evelyn Kayeovej, ktorá vyrástla v ortodoxnej rodine, ilustruje ponižujúcu a často degradujúcu úlohu ženy v židovskej viere a nenávisť voči nežidom.

Okrem iného diskutuje o Bar Mitzvah a stúpajúcej úlohe muža :

Počas modlitieb, ktoré židovský muž recituje každé ráno, existuje aj niekoľko požehnaní, ktoré zahŕňajú : „Vďaka Pane za to, že si ma nestvoril nežidom, že si ma nestvoril otrokom, že si ma nestvoril ženou.“

V knihe od Susan Wiedman Schneiderovej, *Jewish and Female*, rabínka Laura Gellerová komentuje:

„Menštruačné tabu je zodpovedné za skutočné poškodenie názorov židovských žien na ich telá. Stretla som sa s mnohými židovských žien na ich telá. Stretla som sa s mnohými ženami, ktoré sa z Torah nenaučili nič iné okrem toho, že sa jej nemôžu dotýkať, lebo menštruujú...Ich obraz samých seba ako „podradných“ Židoviek prenikol do ich vzťahov k tradíciám a ich vlastnému telu. /277/

Kaye zároveň odvážne komentuje protikresťanskú povahu židovskej ortodoxie.

Posledným kritickým bodom bol pre mňa antigoyzmus.

Spoločným znamením všetkých oddaných hasidských a ortodoxných Židov, rovnako ako mnohých iných Židov, je nevýslovná nenávisť k nežidom. Toto je základom ultraortodoxnej a hasidskej filozofie. Je to tak súdržné, bezpríčinné a nemožné ako antisemitizmus, rasizmus a sexizmus. A rovnako nevystopovateľné.

Hovorí to o fakte, že všetci nežidia alebo goyimovia, ako sa označujú v jazyku jidiš, sú pokazení, zlí a nehodní dôvery.

Existuje komplex lítaníí o všetkých hrozných veciach o nežidoch, ktoré sa vzťahujú na každého jedného z nich a v ktoré ortodoxné židovstvo verí. Sú to:

všetci goyimovia pijú alkohol a sú stále opití

všetci goyimovia užívajú drogy

všetci goyimovia nenávidia Židov, aj keď vyzerajú priateľsky

všetci goyimovia sú antisemiti, bez ohľadu na to, čo vravia alebo robia

všetci goyimovia majú hrozný rodinný život a zle zaobchádzajú so svojimi ženami a deťmi

všetci goyimovia stále jedia bravčové

goyimovia nikdy nebudú takí chytrí, milí, múdri a čestní ako Židia

goyimom sa nikdy nedá veriť

Je toho oveľa viac. V podstate je však antigoyizmus predávaný židovským deťom s mliekom ich matky, potom živý, kŕmený a starostlivo zalievajú až vyrastie do plne rozkvitnutej fobie. / 278/

Talmud často charakterizuje ženu ako nečistú prostitútku, nižšiu bytosť, ktorá podvádza. Obsahuje dokonca pasáže, ktoré ospravedlňujú dospelých mužov, ak majú sexuálny styk s malými dievčatkami. V ortodoxnej synagoge sú ženy oddelené. Sú hanobené takmer ako nežidia. Všimnite si nasledujúcich pár pasáží z Talmudu, ktoré začínajú modlitbou, o ktorej Kaye vraví:

Buď požehnaný...ty, kto si ma nestvoril nežidom...ženou, ale Izraelitom...a nie otrokom. Judah Ben Ilai /279/

Keď má dospelý muž sexuálny styk s malým dievčaťom, mladším ako 3 roky, nič to neznamená, keďže je to akoby človek vopchal palec do oka a vytiekla z neho slza...zrak sa však vráti a tak isto aj panenstvo dievčaťu, ktoré je mladšie ako tri roky. /Kethuboth 11b/ /280/ Deva s vekom tri roky a jeden deň môže byť získaná do manželstva sexuálnym stykom. /Sanhedrin 55b a 69a-69b/ /281/ a /Yebamoth 57b, 58a, 60b/ /282/

Napriek tomu sa Židovky angažujú v liberálnom ženskom hnutí na reformovanie týchto nespravodlivostí. Len reformná časť judaizmu kladie ženy na takmer rovnaký piedestál. Izrael je však ortodoxný židovský štát a takmer všetky reformné a konzervatívne organizácie na svete plne Izrael podporujú. Otázka etnického dedičstva presahuje ďaleko za doktrínovú debatu. Ženy by mali podporovať sexuálnu revolúciu najmä medzi ženami európskych potomkov. Myslím, že Židovky by mali tráviť svoj čas poukazovaním nerovností na „vlastnom dvore“.

Žiadna spoločnosť tretieho sveta neuctieva ženy, materstvo a manželstvo tak, ako západná kresťanská civilizácia. Žiadna tmavá rasa nepriznáva žene toľko rešpektu a slobody. Vo väčšine krajín tretieho sveta je so ženami zaobchádzané ako s nehnuteľnosťou. Milióny sú sexuálne mrzačené obriezku a fyzické násilie je bežnou vecou./283/ Pravidelne poskytujú takmer všetku potravu pre seba a svoje deti v Afrike, kde normálne správanie pre muža po stvorení dieťaťa je rodinu opustiť.

Tento naschvál navodený antagonizmus medzi pohlavím rozdeľuje bielych Američanov v čase, keď je viac ako inokedy dôležité, aby sme zostali spojení. Klin medzi mužmi a ženami často rozdeľuje hlasy vo voľbách a pomáha menšinám a ich kandidátom vyhrať voľby. Ženy sú klamané, aby volili kandidátov za menšiny a liberálne ciele. Napriek veľkým rozdielom medzi bielou a čiernou rasou v spôsobe zaobchádzania so ženami, hnutie feministiek sa stotožnilo s cieľmi čiernych „občianskych práv“. Bolo im povedané, že „patriarchát belochov“ je nepriateľ, spôsobujúci odpor a konflikty medzi pohlavím a môže byť osudný, ak sa s tým niečo neurobí. Množstvo ženských skupín, požehnané židovskými feministkami, sa otvorene stavajú za židovské a čierne ciele. Ak však biele ženy sformujú organizáciu, ktorá sa stavia výlučne za pokrok európskeho dedičstva, sú za to odsúdené.

Bieli muži a ženy si musia byť vedomí rasovej apokalypsy, ktorej čelia a musia vynaložiť maximálne úsilie, aby oslovili odcudzené ženy a priniesli ich späť do jednoty s ich vlastnými ľuďmi. Ich najsvätejšie záujmy spočívajú, práve tak ako u mužov, v ochrane rasového dedičstva a západnej kultúry, v ktorej prekvitajú. Biele národy vždy odmeňovali ženy najväčším stupňom osobnej bezpečnosti a fyzického zdravia, najlepšieho vzdelania a ekonomických možností a stabilným rodinným životom.

Výborným príkladom horlivého rasizmu menšín, ktorý dominuje ženskému liberálnemu hnutiu, bolo zakázanie demonštrácie proti mužovi, ktorý bil svoju ženu a nakoniec ju zavraždil, O. J. Simpsonovi. Národná organizácia pre ženy plánovala demonštráciu na protest proti jeho oslobodeniu, donútili ich však demonštráciu odvolať, pretože by urazila černochoch. Citlivosť k černochochom sa stala dôležitejšou než život a bezpečnosť žien - teda bielych žien.

Hnutia za ženské práva doslova neexistujú v krajinách tretieho sveta, kde sú ženy týrané a bité. Slová o mužskom šovinizme nájdeme len malé verbálne a kultúrne vyjadrenie v západných krajinách. V tmavých krajinách mužský šovinizmus nie je vyjadrovaný len kancelárskymi klebetami alebo humorom. Je denno - dennou realitou, milióny žien trpia brutalitou, prenasledovaním, sexuálnym zneužívaním a porobou. Keď si ženy uvedomia, že ich oslobodenie môže nastať len v západnej spoločnosti, oslobodenie západného muža sa dostaví tiež. Naši ľudia môžu debatovať o rešpektujúcej úlohe muža a ženy, avšak túto debatu bude možné počuť len v západnej spoločnosti. Ak bude naša spoločnosť stvorená na obraz tmavého sveta, nebude existovať rešpekt pre práva žien, ani debata o ženských právach. Aj z pohľadu čisto sebeckého a feministického by transformácia našej spoločnosti po stránke genetickej a kultúrnej na úroveň tretieho sveta znamenala koniec „ženským právam“.

Egalitarizmus a občianske práva ako zbraň

Keď som objavil viac informácií o židovskej dominácii protibielej a protirodinnej revolúcii, ohromil ma fakt, že mnohí mocní Židia sa môžu pozeráť na Ameriku rovnako ako sa kedysi pozerali na cára a bielych Rusov. Začal som premýšľať, či je nám súdené stať sa menšinou, národom, ktorý nebol pokorený armádami a kanónmi, ale silou peňaženky a tlače.

Ak nás nepovažujú za, ako to napísal Theodor Herzl, cudzincov, prečo toľkí z nich napádajú americké tradície a zvyky, od štruktúry rodiny až k spievaniu vianočných kolied v školách? Napriek tomu, že nie všetci Židia sa zúčastňovali na krížovej výprave proti nášmu dedičstvu, drvivá väčšina podporovala šovinistické židovské

organizácie a takých kandidátov na verejné úrady, ktorí najviac podporovali židovské záujmy. Židovská podpora znamená ďaleko viac ako ich volebné zoskupenie, znamená plnú kampaňovú podporu a podporu mocných médií.

Židovskí aktivisti boli neúnavní v podpore pluralizmu americkej politiky a kultúry. Vznesene znejúce židovské sľuby, tzv. hnutia za občianske práva - láska, mier, bratstvo - vystriedali násilné obscénosti rapových piesní. Kedysi pokojné a mierumilovné predmestské štvrte sa teraz ozývajú strelbou. Tretina černochovej sedí vo väzení a milióny sú závislí na alkohole alebo drogách.

Bieli, utekajúci z miest, ktoré vybudovali ich otcovia, sú zaťažení vysokými daňami, ktoré idú na podpory pre menšiny a do súdov, ktoré sú zaplavené kriminálnikmi z radov menšín. Tí, ktorí neboli schopní utiecť, sa ocitli v zhoršujúcich sa podmienkach. Ich deti sa stretávajú s primitivizmom a pokúšajú sa prispôbiť strachu z prevažne čiernych škôl v našich hlavných mestách, kým ich rodičia sa barikadujú za zamknuté dvere a zamrežované okná. Často sa utiekajú do sveta televízie, kde pozerajú ako je ich dedičstvo a ich história napádaná duševne rovnako poškodzujúcim zločinom, ako je ten na uliciach.

Čo by mohli Židia získať z nadobudnutia kontroly nad menšinami? Marxisti videli černochovej a ostatné menšiny ako verných spojencov pre pokrok ich agendy a politického úspechu. Za posledných pár desaťročí boli čierni voliči pre ich liberálnu politiku vitálnymi. A možno babylonská, multirasová Amerika vyhovuje židovským záujmom. V rozdelenej krajine má najjednoduchšia skupina najväčšiu moc. Ak je menšina v zmätenej, mnohorasovej spoločnosti nepriateľská k väčšine, musí byť táto menšina nenápadná, ako sa len dá. Multikulturalizmus ju robí neviditeľnou. Židom sa vždy bude dariť v krajine, ako Babylon. Každý úder, ktorý láme solidaritu a podkopáva kedysi vládnucu americkú väčšinu, je cestou na trón pre nových dobyvateľov.

Značná časť tejto degenerácie nemá žiadny pevný bod. Cudzí prevaha, tak ako ju opísal Theodor Herzl, nachádza svoje uplatnenie v tisícoch bodnutí a úderoch tradíciám a hodnotám anglosaských ľudí. Či už je zobrazenie Krista odstránené z verejného parku alebo sa mužská vojenská akadémia zmení na ženskú, raňajší rozhlasový program naplnený nevкусným rozhovorom o ľudskom vylučovaní, oslavovanie drog vo filmoch a románoch, rytmus pokračuje. Je udávaný ľuďmi, ktorí sú takmer pyšní na svoju cudziu povahu. Melódiou je pohrebný pochod pre Ameriku a celý svet.

Odkrajujú z našich európskych koreňov s neustále sa zvyšujúcim vplyvom a mocou a stále sa považujú za outsiderov a to je presne to, čo sú : duchovní, kultúrni a genetickí outsideri, ktorí sa usídlili vo vnútri Ameriky. Popremýšľajte o nasledovnom vyhlásení Žida, ktorý je úspešný a slávny:

O desaťročia neskôr, som sa potuloval popri rieke, aby som videl texaských policajtov ako chytajú Mexičanov, skúšajúcich prekročiť hranicu. Povedal som si - stačí - ja som predsa jedným z nich, poľovaných a nie poľujúcich. /284/

Tieto slová napísal A. M. Rosenthal. Je to muž, ktorý je v čele redakčných článkov New York Times, amerického najvplyvnejšieho časopisu. So všetkými jeho peniazmi, mocou a prestížou, sediac v špine na okraji rieky Rio Grande, sa Rosenthal stále stotožňuje s outsidermi. Jeho lojalita nepatrí Amerike, ale cudzincom, ktorí ju chcú zmeniť.

Rasizmus menšín, boj za tzv. občianske práva a egalitarizmus, ktorý zaplavil Ameriku, majú svoj pôvod v cudzom entocentrizme. Náš národ, kedysi výlučne európsky, pomaly vädne. Nebol varený v hrncoch Babylonu, ak však nepríde dramatická zmena, skončí tam.

Väčšina Američanov, ktorí bojovali proti hnutiu za občianske práva a ktorí správne verili, že povedie k zničeniu štruktúry spoločnosti, nikdy nespoznali zdroj jeho ohromnej sily. Na juhu niektorí vinili „Yankees“, iní politikov a niektorí médiá. Len niekoľkí vedeli, že hnutie za občianske práva bolo výsledkom rovnakej sily, ktorá poháňala ruskú revolúciu, ktorá ovplyvnila účasť Ameriky v prvej svetovej vojne a zasadila tým korene druhej svetovej vojny, ktorá v konečnom dôsledku stvorila štát Izrael.

Je ironické, že hnutie za občianske práva má svoj pôvod v rasizme, že bolo jednoducho zbraňou najetnocentrickejšieho národa na Zemi v boji proti ich starovekým nepriateľom.

Černosi boli len pešákmi v oveľa väčšej politickej hre. Väčšina nežidov - belochov, ktorí sa zúčastnili tohto boja na zlej strane, si nikdy neuvedomila, že to nikdy nebol boj za občianske práva. Títo účastníci, ako aj černosi, boli vmanipulovaní do veľkého židovského zápasu o moc.

Rovnaké zriadenie, ktoré káže „sväté pravdy“ rasovej rovnosti, nikdy nedovolí Američanom, aby zabudli na práva Židov, na ich sväté práva uchovania ich dedičstva tu i v štáte Izrael. Konštantne nám cez televíziu pripomína ich zbožnosť, ich vnútornú nevinnosť a ich obeť. Ich scenáristi a režiséri nám nehanebne hlásajú židovskú duševnú, kultúrnu a morálnu nadradenosť. Denne sú médiami svätorečení, zatiaľ čo tí, ktorí sa odvážia vysloviť opak, sú umlčaní a zaznávaní. Svätostánok nového náboženstva holokaustu stojí na americkom Acropolis of Washington. V ňom môžu Američania zbožne oslavovať vyvolených a cítiť vinu za svoje hriechy, ktorých sa proti nim dopustili. Tam sa môžu dozvedieť o najhoršom hriechu zo všetkých hriechov: pochybovaní o jedinom „občianskom práve“ - židovskom práve vládnuť nad nami kultúrne, duchovne a politicky.

Nadvláda cudzej rasy je dosť zlá sama o sebe, naši páni však plánujú genetické vyhubenie nášho druhu. Akonáhle som toto pochopil, nemohol som ostať mlčať a nevenovať sa realitám židovskej moci na západe. Ich pokračujúca nadvláda zmätie naše národy v rastúcej vlne imigrácie, miešania rás, nebielej pôrodnosti a bielej sebasterilizácie.

Cudzincami ovládané médiá držia väčšinu Američanov nevedomých o pokračujúcej rasovej genocíde našich ľudí. Začínal som vidieť, že médiá sú najsilnejšou zbraňou, ktorú proti nám používajú, a tak som nasledovný výskum sústredil na židovskú infiltráciu a ovládnutie amerických masmédií.

Kto ovláda médiá?

Pravdou je, že tlač sa stala najsilnejšou zbraňou západného sveta, silnejšou ako legislatíva, úrady a súdy. Človek by sa chcel spýtať, kým bola volená a komu sa zodpovedá ?

Alexander Solženicyn

Štyri z piatich najväčších mediálnych gigantov vlastní dnes Židia. Murdoch a jeho News Corp /na štvrtom mieste/ je jediný nežidovský majiteľ - napriek tomu však Murdoch zastáva rovnaké pro- izraelské pozície ako ktorýkoľvek Žid.

/Los Angeles Jewish Times, 29. októbra 1999/.284a/

Vo filme Network/285/, ktorý získal v roku 1976 Oskara, sa Howard Beale, „bláznivý prorok rozhlasových vln“, zaoberal hypotetickou myšlienkou odhalenia zákerného nebezpečenstva, ktorému Amerika čelí : uchopenie moci v americkej televízii Arabmi vďaka ich ropným peniazom.

Film bol natočený podľa scenára Paddyho Chayefsky, ktorý vykreslil spiknutie Arabov za účelom kúpenia si kontroly televíznych staníc. Howard Beale hral Petra Fincha, rozrušeného televízneho spravodajcu, ktorý otvorene o všetkom hovorí, čo zvyšuje sledovanosť televízie. Rozrušený nad nespravodlivosťou a korupciou v americkom živote Beale kričí: „Už to ďalej neznesiem!“

Predstavte si, ak by iracko - americkí zástancovia Saddama Husseina kontrolovali americké médiá. Predstavte si, že by kontrolovali tiež všetky hlavné TV stanice a boli zároveň ich vlastníčkmi, producentmi a pisateľmi televíznej zábavy a správ. Televízia má neodolateľnú moc, ktorá zasahuje do každého amerického domu a je hlavným zdrojom, z ktorého sa väčšina Američanov učí o svete. Predstavte si nebezpečenstvo, ak by tejto ohromnej sile vládla malá iracká, moslimská menšina, ktorá by podporovala Husseinov režim.

Ak by netelevízne médiá boli slobodné, určite by irackú nadvládu považovali za veľké nebezpečenstvo pre Ameriku. Každý neiracký mediálny zdroj by hlásal, že takáto kontrola ohrozuje naše slobody. Kongres by inicioval legislatívu na zlomenie irackej kontroly nad televíziou. Vlastenci by pripomínali Američanom, že ak nemôžeme prijímať nezaujaté správy, dokumenty a program, demokracia nemôže fungovať. Sila televízie, ktorá je kontrolovaná názorom jednej strany by narušila základy všetkých našich slobôd a slobody prejavu. Ľudia by boli zlostní, že cudzia moc má kontrolu nad americkým myslením.

Ak by som posunul analógiu ďalej, predstavte si, že i zvyšok médií by bol v irackých rukách. Predpokladajme, že tri najväčšie magazíny Time, Newsweek a U. S. News and World Report by boli vedené Iračanmi a tiež tri najvplyvnejšie americké noviny The New York Times, The Wall Street Journal a The Washington Post, rovnako ako zvyšok hlavných novín a časopisov. Moslimskí Iračania by zároveň mali obrovské bohatstvo v obchode a bankovníctve, ovládli by Hollywood a zábavu, univerzity, súdy a vládu.

Na vrchole tohoto všetkého si predstavme, že stúpenci Saddama Husseina by mali najsilnejšiu lobby vo Washingtone a boli zodpovední za masovú podporu demokratickej i republikánskej strany. Predstavte si ďalej, že oddaný Iračan by bol riaditeľom Národnej bezpečnostnej rady v Bielom dome. Bola by takáto situácia pre Ameriku nebezpečná ?

Ak by sa Američania v jedno ráno prebudili a našli arabské mená na televíznych obrazovkách a filmoch, v časopisoch, novinách a na stránkach kníh, milióny z nich by kričalo: „Ovládli našu krajinu!“ Diváci by podozrievali motívy všetkého, čo by videli v televízii a čítali v novinách, časopisoch a knihách. Zvlášť by boli podozrievaví k informáciám o problémoch týkajúcich sa Iraku, Saddama Husseina, islamu a konfliktu na Blízkom a Strednom východe. Zanedlho by množstvo Američanov kričalo ako Howard Beale: „Už to ďalej neznesiem!“

Keď išlo o ruskú revolúciu a fakt, že nebola ruskou, ale financovanou, organizovanou a vedenou prevažne Židmi, ktorí boli motivovaní stáročia starým konfliktom medzi nimi a Rusmi, čudoval som sa, ako môže byť takýto dôležitý historický fakt zamaskovaný. Po tom, čo som sa dozvedel o komunistických vraždách miliónov kresťanov v Rusku a východnej Európe, spýtal som sa sám seba, prečo existuje o tom len tak málo filmov, televíznych seriálov, dokumentov, románov, kníh, časopisov, článkov, ale holokaust je donekonečna opakovaný.

Potom som si prečítal časopis Thunderbolt, ktorý vydával Dr. Edward Fields z Marietty v Georgii./286/ Dr. Fields opatrne dokumentoval židovskú kontrolu amerických troch najväčších televíznych staníc - NBC, CBS, ABC. Skontroloval som jeho zdroje, ktoré obsahovali biografie napísané Židmi.

V časoch môjho prvého skúmania bol šéfom NBC Richard Sarnoff, riaditeľom NBC bol William Paley a Leonard Goldenson viedol ABC. Bol som prekvapený, keď som sa dozvedel, že všetci traja sú Židia, všetci aktívni v sionistických organizáciách a všetci odmeňovaní od mnohých židovských, sionistických a proizraelských skupín. Potom som objavil fakt, že vedúce noviny v Amerike The New York Times sú tiež vlastnené a vydávané Židmi. Podobne je to i s novinami, ktoré majú väčší vplyv na vládu, ako ktorékoľvek iné - The Washington Post. Židia vlastní aj noviny s najväčším obehom v Amerike - The Wall Street Journal. Vlastnia dokonca aj noviny v mojom rodnom meste, New Orleans - Times Picayune.

To, že Židia dominovali Hollywoodu som vedel roky. Bolo zaujímavé zistiť, že z „Hollywoodskej desiatky“ boli deväti Židia, ktorí na otázku pred súdom, či sú komunisti, mlčali. Pozrel som sa do časopisov a

vydavateľstiev a opäť som objavil prevahu Židov, z ktorých väčšina bola oddaných židovským záujmom práve tak, ako Steven Spielberg, režisér filmu Schindlerov zoznam, /287/ ktorý je otvoreným zástancom sionistických cieľov. Najsledovanejší film o holokauste, ktorý videli milióny divákov, bol vyrobený v kompletne židovskej réžii.

Jerry Molen - produkcia, Gerald R. Molen - produkcia, Steven Spielberg - réžia, produkcia, Kurt Luedtke - scenár, Steve Zaillian - scenár, Jamuzs Kaminsku - fotografia, Michael Kahn - strih, Ewa Braunová - dizajn, produkčná dizajnérka, Branko Lustig - produkcia, produkčný dizajn, Allan Starski - produkčný dizajn, Lew Rywin - koprodukcia

O niekoľko rokov som čítal židovskú publikáciu, ktorá sa chválila židovskou nadvládou amerických médií. Čítal som tiež knihu Ich vlastné impérium/288/ od Neala Gablera, ktorá detailne opisuje židovské prebranie moci nad filmovým priemyslom.

Ben Stein, židovský scenárista /syn Herberta Steina, ekonomického poradcu prezidenta Nixona/, napísal knihu The View from Sunset Boulevard. Spontánne v nej opisuje fakty, že väčšina hollywoodských televíznych scenáristov a riaditeľov sú Židia, ktorí sú v pevnej opozícii kresťanským pravidlám a konzervatívnym malým americkým mestečkám./289/ V roku 1997 napísal článok pre E! - online s titulkom :

Vedú Židia médiá?“, sprevádzaný podtitulkom „To si píšete, že áno - a koľké“. /290/ V 1970 Dr. William Pierce, riaditeľ National Alliance a vydavateľ magazínu National Vanguard spolu so svojím personálom skúmali otázku židovskej nadvlády v článku „Kto vládne Amerike?“ /291/

Fakty, ktoré som objavil, boli najhoršou nočnou morou Paddyho Chayefského a jeho postavy z filmu Network. Americkým médiám dominuje malá ale kohézna menšina s 3000 ročnou lojalitou k vlastným ľuďom a fanatickou oddanosťou k ich novo založenému národu. Nie sú to Arabi, ktorí majú túto moc, ani Íri, Francúzi, Angličania, Rusi, Švédi, Dáni či Taliani. Nie sú to moslimovia, kresťania alebo mormóni. Je to skupina stvorená z takých ako Paddy Chayefsky. Chayefsky je entuziastickým podporovateľom Izraela a židovských záujmov a šikovne sa pokúša ovplyvniť divákov proti Arabom tým, že ich fiktívne obviní z toho, čo Židia už dávno dosiahli. Zvyšok tímu podieľajúceho sa na filme Network tvorili režisér Sidney Lumet, producent Howard Gottfried a editor Alan Heim. Rovnakí ľudia, ktorí financovali, vydali, napísali a distribuovali film Network, dominujú americkým médiám a skutočne celému západnému svetu.

Židovská moc médií je taká rozsiahla, že je ťažké i zveličovať. Jednoducho to nie je len otázka ich neproporcionálnej moci k pomeru ich percentuálneho zastúpenia v obyvateľstve - ich moc vyráža dych. Ak žijete vo veľkom meste, noviny, ktoré čítate s najväčšou pravdepodobnosťou vlastnia Židia. To isté platí o časopisoch, ktoré si s novinami občas kúpite. Televízny kanál alebo káblová televízia, ktorú pravidelne sledujete je vlastnená Židmi, alebo sú v nej Židia zastúpení na všetkých dôležitých manažérskych pozíciách a všetkých oddeleniach. Filmy, na ktoré chodievate do kina sú s najväčšou pravdepodobnosťou písané, produkované a režírované Židmi. Vydavatelia kníh, ktoré čítate, nahrávacích štúdií, z ktorých si kupujete hudobné cédečka sú vlastnené Židmi a ak nie, Židia sú na všetkých ich kľúčových pozíciách. Kníhkupectvá a knižnice si často vyberajú a kupujú knihy na základe odporúčania židovských kritikov a publikácií ako napr. The New York Times Book Review, čo je súčasť židovského The New York Times.

Je pravdou, že nie všetci ľudia v médiách sú Židia. Netvrdím ani, že každý Žid v médiách je súčasťou akéhosi fantastického spiknutia alebo, že každý Žid je nevyhnutne sionista. Prevažnú nadvládu v amerických médií však tvoria Židia a žiadna iná skupina nie je viac etnocentrickejšia a organizovanejšia v nasledovaní svojich záujmov ako práve Židia. S poznaním týchto faktov môže akýkoľvek rozumný človek veriť tomu, že Židia prezentujú správy a zájavu bez prihliadania na vlastné záujmy, bez akejkoľvek tendencie a využívania toho, čo Gabler nazval „Ich vlastné impérium“ ?

Vyrastal som čítaním newyorleánskych Times Picayune a od tretieho ročníka som tieto noviny spolu s otcom čítaval každé ráno. Kým sa skončili raňajky, otec ich dekoroval omrvinkami chleba, škvrnami od kávy a ja zase mliekom a ovsenou kašou. Otec zvykol najprv čítať časť správ, potom šport a vtipy nakoniec. Potom som nasledoval ja. Až do neskorých 50 -tych rokov boli Times Picayune skutočnými južanskými novinami. Odrážali hodnoty, štandardy, politické názory a dedičstvo juhu. Považovali sme ich za životne dôležité noviny, ktoré nám oznamovali správy z okolia mesta a tiež z celého sveta. Boli to naše noviny - nie preto, že sa tlačili v našom meste, ale preto, že reprezentovali naše myslenie, našu kultúru a naše hodnoty. Keď sa začala integrácia škôl, Times Picayune sa postavili proti vládnemu zasahovaniu do nášho spôsobu života. Veľa článkov sa zaoberalo priateľským vzťahom medzi belochmi a černochochmi v New Orleanse, vynikajúcou kvalitou života belochov a černochochov a tým, ako malo mesto jednu z najväčších tried pre černochochov v Amerike. Písali o tom, ako černosí robili pod bielym vedením pokroky za posledných niekoľko rokov, ako sa ich životné a vzdelávacie štandardy zlepšili. Jeden z reportérov Times Picayune predpovedal, že nútená integrácia by zruinovala jedno z najkrajších a kultúrne najbohatších miest sveta, spomalila progres čiernych komunít a ohrozila štandardy bielych ľudí.

Po tom, čo Times Picayune kúpil S.I. Newhouse sa noviny začali postupne obracať doľava. Integrácia sa odrazu stala progresom a čím si, čo zvýši lásku a bratstvo. Redaktori trestali tých, ktorí sa postavili integrácii a označovali ich za krátkozrakých, fanatickov a plných nenávisti. Integrácia vraj zvýši rasovú znášanlivosť a zníži chudobu a zločin /čo bolo vtedy uskutočniteľné/. Noviny moralizovali: „Akúže to prinesie škodu, ak dve malé černošské dievčatká budú navštevovať bielu školu ?“

S úpadkom škôl a verejných služieb pod záštitou integrácie novín Times Picayune, ktoré sa stávali čoraz liberálnejšími, ich môj otec prestal čítať. Mne sa noviny stále páčili a ako som rástol, súhlasil som s rasovými

názormi, ktoré hlásali. Vtedy som nevedel, že Times Picayune už nie sú južanské noviny a že ich kúpil židovský utečenec z Ruska, ktorý žil v New Yorku.

Keď Newhouse zomrel, zanechal svojim synom mediálny kolos v hodnote 10 miliárd dolárov. Medzi noviny, ktoré vlastnili patrili Times Picayune, Post Standard, Herald - Journal z Alabamy, Morning register, Afternoon Press tiež z Alabamy, News a Times z Alabamy, Post Herald a News z Massachusetts, Union a News a sobotný Republican.

Newhouseove impérium vlastní dnes 12 televíznych staníc, 87 káblových televízií, 24 národných časopisov, 26 denných novín a Parade Sunday, noviny s neuveriteľným nákladom viac ako 22 miliónov kusov. Keď si Newhouse kúpil Times Picayune, v magazíne Times ho citovali ako vraví: „Práve som si kúpil New Orleans.“/292/ Určitým spôsobom bol tento citát pravdivý. Newhouse a jeho zamestnanci mohli povedať čokoľvek sa im zapáčilo o komkoľvek alebo čomkoľvek bez strachu z odporu. Newhouse, zabezpečený vo svojom monopole, mohol potlačiť akékoľvek sociálne alebo politické názory, ktoré si želal. Aj dnes, viac ako 25 rokov po tom, čo Newhouse kúpil Times Picayune, mnohí z obyvateľov New Orleansu nevedia, že noviny vlastní newyorská židovská rodina. Na mieste adresy majiteľa novín je uvádzaná miestna adresa Ashtona Phelps, potomka rodiny, ktorá kedysi noviny vlastnila.

Keď som bol mladý a dozvedal som sa o židovskej kontrole médií, všimol som si, že mnohí inzerenti v Times Picayune mali židovské mená ako Goldrings, Levitts, Mintz, Godchauxs, Kirschmans, Rosenberg, Rubinstein, Mayer, Adler, Blanche... Jedným z najväčších inzerentov bol Sears&Robuck a Edith Sterno, aktivisti za liberálne židovské ciele. Čoskoro som zistil, že mnohé z veľkých reklamných agentúr, lokálnych i štátnych, mali židovských majiteľov a židovské smerovanie. Tieto agentúry mohli nasmerovať reklamu do ktorýchkoľvek novín alebo médií, do ktorých chceli.

Židovská reklamná moc sa so židovskou monopolizáciou a konsolidáciou amerických novín nielenže zvýšila, ale mala zároveň veľký vplyv na publikácie s nežidovským vedením. Všetky hlavné publikácie záviseli na obrať židovskej reklamy, takže ich komentáre, reportáže a riadenie muselo byť opatrne prispôbené židovským názorom a záujmom. V konečnom dôsledku slobodná tlač nie je slobodná. Je závislá na peniazoch. Staré porekadlo určite platí pokiaľ ide o médiá : „Ten udáva tón, kto platí hudobníkov.“

Na začiatku tohto storočia mala väčšina hlavných miest dve alebo tri denné noviny a mnohé mestá mali i viac. Alarmujúci trend monopolizácie novín spôsobil, že existuje len asi 50 miest v Amerike s viac ako jednými novinami a mnohé z nich majú rovnakého vydavateľa.. Tento fakt ilustruje splynutie Times Picayune so States Item do jedných novín pod jedným židovským vedením.

Výsledkom bolo, že z 1600 novín v Amerike má nezávislých majiteľov len 25 %. Z nich je len veľmi málo dostatočne veľkých na to, aby si dovolili mať reportérov za hranicami svojho okresu. Sú závislí na domácich a svetových správach na obrovských informačných konglomerátoch ako The New York Times, The Washington Post a reťazi Newhouseových novín.

Židovská nadvláda amerických médií je dlhotrvajúca. Už v roku 1920 mali Židia vplyv, ktorý bol značne neproporcionálny k ich percentuálnemu zastúpeniu v krajine. Židovská moc je silnejšia ako kedykoľvek predtým a pokračuje vo zvýšenom uplatňovaní a sledovaní svojich cieľov.

Trojo silných novín

The New York Times, The Wall Street Journal a The Washington Post sú noviny, ktoré sa umiestnili v absolútnom centre amerického obchodu, kultúry a vlády. Ich vplyv siaha po celej krajine. Vytvárajú správy, usmerňujú našu pozornosť na problémy, ktoré sa im páčia, povyšujú osobnosti verejného života, ktoré sa im páčia a znevažujú tie, ktoré radi nemajú. Hovoria nám, ktoré filmy by sme mali vidieť, ktoré knihy a časopisy čítať, ktoré platne kupovať a ktoré umenie obdivovať. Ich vplyv na naše myslenie uplatňujú na tisíckach rôznych vecí a vyberajú predmety a objekty, na ktoré máme myslieť, kým iné ignorujú. The New York Times sa číta po celej Amerike - na univerzitách, v obchodoch, v politických a umeleckých kruhoch a nastavuje naše politické, sociálne, zábavné, literárne, umelecké a módné štandardy. The New York Times Company vlastní 33 novín ako aj 3 knižné vydavateľstvá, 12 časopisov, 7 rozhlasových staníc a káblovú televíziu. The New York Times News Service poskytuje spravodajský servis viac ako 506 novinám po celej Amerike.

Ako veľa iných novín, aj The New York Times začali svoju činnosť pod nežidovským vedením a skončili pod židovskou kontrolou. George Jones a Henry Raymond založili noviny v roku 1851. Na prelome storočia kúpil noviny židovský aktivista Adolph Ochs a dnes je ich majiteľom jeho pravnuak Arthur Ochs Sulzberger. Výkonnými vydavateľmi sú Max Frankel a Jozeph Lelyveld.

Keďže The Washington Post je značne čítaný washingtonskými vládnymi úradníkmi, má obrovský vplyv na americkú vládu. Môže ovplyvniť stretnutia, zamestnanosť, legislatívu, domácu a zahraničnú politiku... Možno byť dokonca nástrojom na zhodenie prezidenta, ako sa to stalo s Richardom Nixonom. Riaditelia The Washington Post si môžu vybrať komu dať publicitu, koho ignorovať, na koho sa hnevať, koho schváliť. The Post má majetkovú účasť v novinách, v televízii a časopisoch ako napr. Newsweek.

The Washington Post Co. má podiely v ďalších médiách a novinách /The Gazette Newspapers, včítane 11 - tich vojenských publikácií/; v televízii /WDIV v Detrote, KPRC v Houstone, WPLG v Miami, WKMG v Orlande, KSAT v San Antoniu, WJXT v Jacksonville/; a tiež v časopisoch. Podnikanie The Washington Post Company v rôznych televíziách dosahuje 7 miliónov domov a ich káblová sieť má 635 000 predplatiteľov.

Ako The New York Times aj The Washington Post začínali v nežidovských rukách. Boli založené v roku 1877 Stilsonom Hutchinsom a neskôr vedené McLeanovou rodinou. Vďaka konzervatívnym pravidlám McLeanovcov sa židovská reklama presunula do iných washingtonských novín, čím priviedla Post do bankrotu. Židovský finančník Eugene Mayer ich kúpil za nepatrnú sumu na aukčnej bankrotovej dražbe. Akonáhle prešli do židovských rúk, vrátila sa i reklama zo židovských reklamných agentúr a noviny sa stali opäť ziskové.

V úsilí ďalšej konsolidácie médií sa Židia rozhodli reklamne bojkotovať Robertove McCormickove Times Herald, ktoré nenávideli kvôli ich podpore antikomunistického senátora Jozepha McCarthyho. Keďže noviny neboli schopné vyplniť reklamné rubriky, dramaticky sa zmenšil obrat a začali strácať asi milión dolárov ročne až boli nakoniec v roku 1954 predané Meyerovi za zlomok ich skutočnej ceny. The Washington Post teraz vedie Meyerova dcéra Katherine Meyer Graham, ktorá je najväčším vlastníkom ich akcií a vedúcou riaditeľkou. Jej syn, Donald, je prezidentom.

Tretie vedúce vplyvné noviny v Amerike, zvlášť v obchode, sú The Wall Street Journal, publikované spolu s Barron's a ďalšími 24 novinami firmou Dow Jones & Company. The Wall Street Journal sa vydáva v náklade viac než dvoch miliónov kusov denne, čím sú americkým najväčším denníkom s obrovským vplyvom na obchod, bankovníctvo, trh a ekonomické záležitosti. Riaditeľom Dow Jones je Žid, Peter R. Kann.

Ostatné newyorské noviny nie sú v lepších rukách. V januári 1993 kúpil New York Daily News od židovského mediálneho magnáta Roberta Maxvella /rodeného Ludvika Hocha/ ďalší Žid, podnikateľ s nehnuteľnosťami Mortimer B. Zuckerman. Noviny Village Voice sú osobným majetkom Leonarda Sterna, židovského bilionára a majiteľa firmy Hartz Mountain. New York Post vlastní News Corporation pod vedením Žida Petra Chernina.

Tri najčítanejšie časopisy

Time, Newsweek a U.S. News and World Report sú tri najväčšie týždenníky publikované v Spojených štátoch. Najväčší a najrešpektovanejší z nich je Time, ktorý sa vydáva v náklade viac ako štyroch miliónov. Riaditeľom je Gerald Levin, židovský prispievateľ mnohým židovským a izraelským záujmom. Newsweek je druhý najčítanejší časopis s nákladom viac ako tri milióny výtlačkov. Je pod kontrolou majiteľov Washington Post, Katherine Meyer Graham, ďalšej vášnivej zástankyne mnohých židovských cieľov.

Tretí v poradí je U.S. News and World Report, ktorého majiteľ je Mortimer B. Zuckerman, pyšný sionista, ktorý zároveň vlastní Atlantic Monthly a New York Daily News.

Giganti knižných vydavateľstiev

Vydávanie kníh je možno jedna z najmenej Židmi kontrolovaných častí amerických médií. Napriek tomu dominujú najdôležitejším častiam vydavateľského priemyslu. Všetko, čo je potrebné na vydanie knihy je tlačiareň a hotovosť. Po celej Amerike obchoduje desiatky tisícov tlačiarň spolu so stovkami malých vydavateľstiev. Napriek tomu, je tu židovský vplyv veľmi silný, pretože napísanie knihy, bez ohľadu akej informatívnej alebo provokatívnej nezaručuje jej vydanie, jej vydanie nezaručuje profesionálnu podporu, distribúciu alebo recenziu. Okolo pol tučta najväčších vydavateľstiev a distribútorov ovládajú 95 % najväčších bestsellerov v Amerike. V týchto oblastiach knižného vydávania a distribúcie je židovské posúdenie a schválenie rozhodujúce.

Podľa Publisher's Weekly, tri najväčšie vydavateľstvá sú Random House /so svojimi pobočkami ako Publishing Group/, Simon & Schuster a Time Warner Trade Group /včítane Warner Books, Little, Brown a Book of the Month Club/. Židia kontrolujú dvoje z týchto troch vydavateľstiev a v treťom /Random House/ je veľké množstvo Židov na všetkých kľúčových pozíciách.

Gerald Levin je riaditeľom Time Warner Communications, ktoré vlastní Time Warner Trade Group. Ostatné ako Simon & Schuster je pobočkou Viacom Inc. Riaditeľom Viacom je Summer Redstone /narodený ako Murray Rothstein/. Mal by som tiež spomenúť, že majiteľom najväčšieho vydavateľstva detských kníh, s viac ako 50 % podielom na trhu, je Richard Snyder, ktorý bol nedávno vymenený iným Židom, Richardom Bernsteinom.

Potlačenie kníh

Jedna z najlepších kníh tohto storočia, zaoberajúca sa oslabovaním americkej väčšiny je The Dispossessed Majority od Wilmota Robertsona./293/ Táto kniha je bohatá na výskum a idey a je napísaná angličtinou, ktorá je dnes zriedkavá. Robertson však nemohol pre svoju knihu nájsť vydavateľa, pretože sa odvážil písať o zakázaných pravdách rasy a židovského etnocentrizmu. Každé väčšie vydavateľstvo odmietlo napísať na jeho knihu recenziu a neprijal ju žiadny celonárodný distribútor. Mnohé vydavateľstvá nedovolili Robertsonovi kúpiť si reklamu na svoje dielo, pretože obsahovalo informácie, ktoré boli pre židovských cenzorov neakceptovateľné. Napriek zákazu predaja tejto knihy vo väčších kníhkupectvách, Robertson predal vyše 150 000 výtlačkov cez poštu a slovné odporúčania.

Televízia

Keď som čítal článok Edwarda Fieldsa, dokumentujúci židovskú kontrolu troch najväčších televíznych sietí, bol som fascinovaný. ABC, CBS a NBC produkujú prevládajúcu väčšinu zábavy a televízneho vysielania v Amerike a pre väčšinu Američanov sú prvotným zdrojom spravodajstva. Leonard Goldenson z ABC, William S. Paley zo CBS a David Sarnoff z NBC vedú svoje spoločnosti desaťročia, vytvárajúc tón a hĺbku modernej židovskej dominácie televízneho vysielania. Tu je zhustenie výskumu Dr. Williama L. Piercea o súčasnom stave amerického vysielania.

Kto vládne médiám ?

Pokračujúca vládna deregulácia telekomunikačného priemyslu nespôsobila zvýšenie súperenia, ale skôr akceleráciu vlny zlučovania korporácií, ktoré vytvorili niekoľko multimiliardových konglomerátov koncentrovanej židovskej moci. Skupovanie konkurenčných firiem rapídne rastie, čím od roku 1990 takmer strojnásobili svoju veľkosť. Kedykoľvek pozeráte televíziu, či už lokálnu, káblovú alebo satelitnú; kedykoľvek pozeráte celovečerný film v kine alebo doma; počúvate rádio alebo hudbu z nosičov; čítate noviny, knihu alebo časopis - je veľmi pravdepodobné, že informácia alebo zábava je produkovaná a distribuovaná práve týmito mediálnymi konglomerátmi.

Najväčším z nich je AOL - Time Warner, ktorý vznikol keď AOL kúpil Time Warner v roku 2000 za 160 miliárd dolárov. Kúpa spojila Stevea Casea, nežida, ktorý bol prezidentom AOL a Geralda Levina, Žida - prezidenta Time Warner. Napriek tomu, že AOL /zatiaľ/ nevedú výlučne Židia, dopad spojenia bieleho kapitalistu, ktorého najväčší záujem sú peniaze a rasovo vedomého Žida sa bude so zvyšovaním židovského vplyvu v AOL postupom času zvyšovať tiež. Steve Case sa nebude sťažovať, keď Levin začne najímať na kľúčové pozície najmä Židov, pretože jeho profit to neohrozí. Po smrti Casea alebo odchodu do dôchodku budú mať Židia nad AOL úplnú kontrolu.

Pred spojením bol AOL najväčším poskytovateľom internetu v Amerike a bude sa používať ako online základňa obsahu Time Warner.

Time Warner Inc. s príjmom viac ako 13 miliárd dolárov v roku 1997 sa po kúpe AOL stal druhým najväčším medzinárodným mediálnym leviatanom. Levin, prezident Time Warner, kúpil v roku 1996 Turner Broadcasting Systems od Teda Turnera, ktorý bol jedným z mála nežidov v mediálnom svete. Ted Turner, prezident spoločnosti, sa stal v AOL členom číslo tri po Caseovi a Levinovi.

Keď Ted Turner, nežidovský mediálny magnát /CNN/, urobil ponuku na kúpenie CBS v roku 1985, strhla sa panika vo všetkých židovských kanceláriách po celej krajine. Turner zarobil množstvo peňazí v reklame a neskôr vybudoval úspešnú sieť spravodajskej káblovej televízie CNN, s viac ako 70 miliónmi predplatiteľov. Napriek tomu, že Turner zamestnával na mnohých kľúčových pozíciách v CNN Židov a nikdy nezaujal verejný názor, ktorý by bol v rozpore so židovskými cieľmi, je to muž s veľkým egom a silná osobnosť a William Paley a iní Židia zo CBS ho považovali za nekontrolovateľného: odtrhnutý kanón, ktorý sa raz môže otočiť proti nim. Čo viac, Daniel Schorr, ktorý pre Turnera pracoval, verejne obvinil svojho predchádzajúceho šéfa z toho, že nemá rád Židov.

Na blokovanie Turnera pozvali riaditelia CBS židovského bilionára Laurencea Tischa, aby „priateľsky“ prevzal firmu CBS. Tak od roku 1986 do 1995 bol Tisch riaditeľom CBS, čím odstránil akúkoľvek hrozbu z možnej nežidovskej kúpy tejto televíznej spoločnosti. Nasledujúce Turnerove snahy prekazil Levin, ktorý vlastní 20 % akcií a má pri všetkých väčších obchodných transakciách právo veta. Keď sa Žid Summer Redstone ponúkol kúpiť CBS za 34.8 milióna dolárov v roku 1999, Levin nemal žiadne námietky. Napriek tomu, že Turner bol inovátorom v zhromažďovaní spravodajstva, nikdy nemal „styky“ nevyhnutné pre skutočného mediálneho magnáta. Nakoniec sa rozhodol podľa vzoru „ak ich nemôžeš poraziť, pridaj sa k nim“ a predal svoj podiel Levinovi. Ted Turner je odrazom Stevea Casea. Obaja títo bieli muži boli kapitalistami bez štipky bieleho povedomia a zodpovednosti. V júli 2001 AOL oznámil, že ďalší Žid Walter Isaacson, bývalý riaditeľ Time Inc., sa stane novým prezidentom CNN News Group, čím prevezme kontrolu nad impériom, ktoré vybudoval Ted Turner.

Pobočka Time Warner je HBO, čo je najväčšia sieť káblovej televízie v krajine. Až do kúpy Polygramu Edagrom Bronfmanom ml. v máji 1998, Warner Music bol najväčším americkým hudobným vydavateľstvom s 50-timi značkami, z ktorých najväčšia je Warner Brothers Record. Warner Music bol raným zástancom tzv. gangsterského rapu. Cez svoje styky s Interscope Records pomáha popularizovať nové štýly, ktorých texty vyslovene podnecujú černochoch k páchaniu násilností proti bielym ľuďom.

Okrem televízie a hudby sa Time Warner zaoberá tiež produkciou filmov /Warner Brothers Studio, Castle Rock Entertainment a New Line Cinema/ a vydávaním kníh. Vydavateľská pobočka Time Warner, ktorej prezidentom je Žid Norman Pearlstine, je najväčším vydavateľstvom časopisov v krajine /Time, Sport Illustrated, People Magazine, Fortune/.

Druhým najväčším mediálnym konglomerátom s obratom 23 miliardami dolárov v roku 1997 je Walt Disney Company, ktorej majiteľom je Žid Michael Eisner. Jeho impérium vlastní Walt Disney Television, Touchstone Television, Buena Vista Television, káblovú sieť so 14 miliónmi predplatiteľov a dvoma firmami na video produkciu.

Walt Disney Picture Group, ktorú viedol Žid menom Joe Roth, vlastní tiež Touchstone Pictures, Hollywood Pictures a Caravan Pictures. Roth založil Caravan Pictures v januári 1993 a dnes ho vedie ďalší Žid Roger Birnbaum. Disney zároveň vlastní Miramax Film, ktorý vedú bratia Weinsteinovci, ktorí vyprodukovali také obscénne filmy ako The Crying Game a Priest and Kids.

K tomu všetkému vlastní Disneyland, Disney World, Epcot Center, Tokyo Disneyland a Euro Disney. V auguste 1995 získal Eisner Capital Cities, čím vytvoril impérium s ročným predajom 16,5 miliardy dolárov. Capital Cities pokrýva taký trh ako New York, Chicago, Philadelphia, Los Angeles a Houston. Má ďalej 225 filiálnych staníc v Spojených štátoch a je čiastočným majiteľom niekoľkých európskych televíznych firiem.

Pobočku ABC - ESPN vedie Žid Steven Bronstein. Korporácia vlastní zároveň kontrolnú prevahu akcií káblových televízií Lifetime Television a Arts & Entertainment Network, každá s 67 miliónom predplatiteľov. ABC Radio Networks vlastní 26 staníc na vlnách AM a 10 na FM, opäť v hlavných mestách ako New York, Washington a Los Angeles a má viac než 3400 pobočiek.

Napriek tomu, že Capital Cities-ABC je predovšetkým telekomunikačná firma, v roku 1997 zarobila vydavateľskou činnosťou vyše jednu miliardu dolárov. Vlastní sedem novín, Fairchild Publications a Diversified Publishing Group.

Číslo tri na zozname je Viacom Inc., ktorého majiteľ je Žid Summer Redstone, s obratom viac ako 13 miliárd dolárov ročne. Viacom produkuje a distribuje televízne programy pre tri najväčšie televízne siete, vlastní 12 televíznych staníc a 12 rozhlasových staníc. Produkuje filmy cez Paramount Pictures, ktorý vedie Židovka Sherry Lansingová.

Pre Redstona pracuje riaditeľ CBS Žid menom Melvin A. Karmazin. Je majiteľom najväčšieho balíka akcií firmy, ktorá vlastní CBS Television Network, 14 satelitných televíznych staníc, 160 rozhlasových staníc, Country Music Television, káblovú sieť Nashville Network a množstvo iných reklamných aktív.

Medzi jeho vydavateľské pobočky patrí Prentice Hall, Simon & Schuster a Pocket Books. Distribuuje tiež videá cez sieť vyše 4000 Blockbuster požičovní. Má zároveň účasť na satelitnom vysielaní, zábavných parkoch a videohrách.

Hlavná pýcha Viacomu spočíva však v jeho najväčšom poskytovateľovi káblovej televízie na svete ako Showtime, MTV, Nickelodeon a iných. Od roku 1989 MTV a Nickelodeon pritiahli obrovské počty mladej televíznej generácie. Prvý štvrtrok roku 2000 bol v poradí 16- tým po sebe, v ktorom bola MTV vyhlásená za najlepšiu televíznu káblovú stanicu pre divákov od 12 do 24 rokov. Redstone, ktorý vlastní 76 % akcií Viacomu /3 miliardy dolárov/ ponúka mladým za svoje vzory Beavis a Butthead a je najväčším propagátorom rasového miešania pre bielych Američanov a teenagerov po celej Amerike a Európe. MTV má v pláne získať The Music Factory /TMF/ z Holandska a sieť Wegener. TMF distribuuje hudbu do takmer 10 miliónov domovov v Holandsku a Belgicku. MTV rozširuje svoju účasť v Európe vďaka novým staniciam ako MTV Dance /Británia/ a MTV Live /Škandinávia/. V Taliansku je MTV aktívne cez Cecchi Gori Communications. MTV pumpuje svoje rapové piesne 210 miliónom domov v 71 krajinách a má dominantný sociálnospoločenský vplyv na bielych teenagerov na svete.

Nickelodeon, s 60 miliónmi predplatiteľov, má najväčší podiel na sledovanosti 4 až 11-ročných detí v Amerike a rýchlo rozširuje svoj vplyv do Európy. Väčšina jeho relácií zatiaľ neukazuje degeneráciu prezentovanú v MTV, avšak Redstone postupne vystavuje deti, divákov podobnému jedu, aký propaguje MTV. Na začiatku roka 2001 Nickelodeon pokračoval vo svojom deviatom roku ako vrcholná káblová sieť pre deti a mládež. Ďalším židovským mediálnym magnátom je Edgar Bronfman ml., prezident Seagram Company Ltd., alkoholový gigant až do nedávneho spojenia s Vivendi. Jeho otec Edgar Bronfman st. je prezidentom Svetového židovského kongresu. Seagram vlastnil Universal Studios a Interscope Records. Tieto firmy teraz patria do Vivendi Universal.

Bronfman sa v máji 1998 stal najväčším mužom v hudobnom priemysle, keď získal kontrolu nad Polygramom, európskym hudobným gigantom, za ktorý zaplatil výrobcovi elektroniky Philips 10.6 miliardy dolárov. S obratom Polygramu, ktorý keď sa pripočíta k MCA a Universal, sa Bronfman stal pánom štvrtého najväčšieho mediálneho koncernu s ročným príjmom 12 miliárd dolárov. Jedným obzvlášť nešťastným aspektom kúpy Polygramu je fakt, že dal Bronfmanovi kontrolu nad najväčším producentom klasickej hudby na svete, keďže Polygram vlastní tiež vydavateľstvá ako Deutsche Grammophon, Decca-London a Philips.

V júni 2000 predal Bronfman Seagram francúzskej firme Vivendi, ktorú vedie nežid Jean-Marie Messier. Vo firme Vivendi Universal bude však Bronfman naďalej figurovať ako riaditeľ. Stratégia tohto spojenia zdá sa byť zrkadlom AOL-Time Warner: infikuj a čakaj. Vivendi Universal zaplatí dlhy tým, že predá alkoholové podniky Seagramu a podrží si podniky mediálne.

S týmito dvoma zo štyroch najväčšími mediálnymi konglomerátmi v židovských rukách, a Židmi na kľúčových pozíciách dvoch ostatných, je ťažké uveriť, že takýto neuveriteľný stupeň kontroly prišiel bez schválneho, koncentrovaného úsilia.

A čo ostatné veľké mediálne firmy ?

Rupert Murdochov News Corporation, ktorý vlastní Fox Television, 20th Century Fox Films a Fox 2000 je piatym najväčším mediálnym konglomerátom v krajine s príjmom v roku 1997 viac než 11 miliárd dolárov. Murdoch nie je Žid, avšak Peter Chernin, ktorý je riaditeľom Murdochovho filmového štúdia a dozerá na filmovú produkciu za morom, Židom je. Pod Cherninom pracuje ako prezident spoločnosti 20th Century Fox Laura Ziskinová, židovka, ktorá pretým viedla Fox 2000. Žid Peter Roth pracuje pod Cherninom ako prezident Fox Entertainment. News Corporation zároveň vlastní New York Post a TV Guide, ktoré sú vydávané pod dozorom Chernina. Murdoch povedal v rozhovore pre Newsweek /12. júla 1999/, že radšej by povýšil na prezidenta News Corporation Chernina, ako svoje deti, z ktorých každé má nad 20 rokov. Je ťažké

predstaviť si Žida, ktorý by dal svoju firmu nežidovi radšej ako svojim deťom. Chernin spontánne komentoval: „Dozerám na filmy, ktoré ľudia pozerajú na celom svete.... Čo môže byť zábavnejšie?“

Väčšina televíznych a filmových spoločností, ktoré nevlastnia najväčšie konglomeráty sú tiež kontrolované Židmi. Napríklad New World Entertainment, o ktorom analytici tvrdia že je „najdôležitejší nezávislý televízny producent v Spojených štátoch“, vlastní Ronald Perelman, Žid, ktorý vlastní tiež kozmetickú firmu Revlon a ktorý ponúkol prácu Monike Lewinskej, keď sa ju Bill Clinton pokúšal umlčať.

Najznámejšou z menších mediálnych firiem je DreamWorks SKG, ktorá je striktne košer záležitosťou. DreamWorks bola založená v roku 1994 a SKG sú iniciály mien troch Židov - režiséra Stevena Spielberga, predošlého riaditeľa Disney Pictures, Jeffrey Katzenberga a hudobného magnáta Davida Geffena. Firma produkuje filmy, animované filmy, televízne programy a hudobné nosiče. Vzhľadom na styky a peniaze, ktoré Geffen, Katzenberg a Spielberg majú, DreamWorks sa čoskoro môže postaviť do rady so štyrmi najväčšími.

Fakt, že Židia kontrolujú výrobu a distribúciu filmov krátko po ich vynájdení na začiatku 20. storočia, je dobre známy. Keď Walt Disney zomrel v roku 1966, bola tým odstránená posledná prekážka absolútnej židovskej dominácii Hollywoodu. Odvtedy držia vo filmovom priemysle všetko vo svojich rukách. Filmy, ktoré vyrobia len štyri najväčšie filmové spoločnosti - Disney, Warner Brothers, Paramount /Viacom/ a Universal /Seagram/, tvorili v roku 1997 dve tretiny všetkých príjmov vo filmovom priemysle. Tri veľké televízne spoločnosti ABC, CBS a NBC prestali byť zlúčením s mediálnymi konglomerátmi nezávislé. Kým však nezávislí boli, boli aj tak kontrolované Židmi od svojho vzniku: ABC Leonardom Goldensonom; NBC najprv Davidom Sarnoffom, potom jeho synom Robertom a CBS najprv Williamom Paleym a potom Laurencem Tischom. Za niekoľko desaťročí boli tieto spoločnosti preplnené od spodku nahor židovským personálom a židovský tón vysielania sa nezmenil ani potom, čo ich absorbovali veľké korporácie. Židovská prítomnosť v televízii je obzvlášť silná.

NBC je toho dobrým príkladom. Miesta riaditeľov sa tu v poslednom čase zmenili. Andrew Lack, ktorý bol riaditeľom spravodajského oddelenia sa stal jeho prezidentom. Neal Shapiro, ktorý bol producentom Dateline NBC sa presťahoval na Lackovo staré miesto. Jeff Zucker, producent Today Show bol povýšený na prezidenta NBC Entertainment /miesto, ktoré bolo zrejme pre neho vytvorené/ a Jonathan Wald obsadil Zuckerovo staré miesto po tom, čo tam dočasne prebýval Michael Bass. Nedávno sa Wald stal producentom NBC Nightly News, čím prebral Jeffovo Gralnickovo miesto. Keď sa Wald premiestnil do Today, Steve Capus prebral miesto ako Tomov Brokawov producent. Zatiaľ nie je známe, či Capus je Židom alebo nie, všetci ostatní však sú.

Podobná prevaha Židov existuje v ostatných televíznych spoločnostiach. Al Ortiz sa napríklad presťahoval v CBS vo februári 2000 do vedenia spravodajstva „Special Events“, čím sa Jim Murphy stal producentom The CBS Evening News with Dan Rather - jediná výnimka, o ktorej vieme, kde Židia netvoría úplný spravodajský personál. Nový program CBS s názvom CBS Early Show, ktorý vystriedal starý CBS This Morning zmenil aj producerský makeup, pretože vraj nebol „dostatočne agresívny“. Možno sa tiež spýtať, či nebol dostatočne židovský. Zmena však neovplyvnila hlavného producenta Al Bermana, ktorý sa stal tiež programovým šéfom a Stevea Friedmana, ktorý sa stal vedúcim producentom Early Show. Paul Friedman je stále hlavným producentom ABC World news Tonight with Peter Jennings. Rick Kaplan, kedysi vedúci v ABC, sa v roku 1997 presťahoval do CNN, kde sa stal prezidentom CNN/USA. Prevládajúca židovská kontrola, o ktorej Dr. Pierce píše, nie je novým fenoménom. Nie je to krátka odchýlka vo filmovom a televíznom priemysle. Je to trvalý stav. Niektoré mená sa v priebehu rokov menia, dedičstvo však ostane rovnaké. Židovské publikácie sa občas sami chvália nad svojím vplyvom nad čitateľmi. Židovská moc v médiách pokračuje vo svojej konsolidácii a raste.

Židovská kontrola médií - celosvetový vzor

Židovská kontrola nad médiami nie je limitovaná len na Spojené štáty. V Rusku vlastní židovskí kriminálni šéfovia Boris Berezovskij a Vladimir Gusinskij dve najväčšie mediálne impériá. Gusinskij, ktorý sa skrýva v Španielsku, aby sa vyhol súdu, je tiež vedúcim Ruského židovského kongresu. Berezovskij má nad svojim mediálnym koncernom naďalej kontrolu, napriek tomu že je v exile, ktorý si sám prehlásil, aby sa vyhol zatknutiu.

V Británii sú najväčšie televízne konglomeráty tiež pod priamou kontrolou a vlastníctvom Židov. Zahŕňajú sieť ITV, ktorú vlastní Michael Green a jeho Carlton Communication Company; Granada PLC, ktorú vlastní Steve Morrison a Angelia Television pod Grahamom Creelmanom. Ďalším významným hráčom na britskom mediálnom trhu je Robert Murdoch, ktorý napriek tomu, že je nežid, zastáva radikálnejšie proizraelské pozície ako väčšina najradikálnejších sionistov. Dokonca aj BBC, ktoré vraj vlastní Briti, má na dôležitých pozíciách množstvo židovských supremacistov. Alan Yentob je napríklad riaditeľom programovej sekcie BBC. Dokonca aj BBC rádio, najpočúvanejšie na svete, vedie fanatický Žid Jenny Abramsky.

Židovská mediálna kontrola v Kanade

Kanadské médiá ponúkajú ďalší príklad židovskej mediálnej supremacie. Predajom posledného veľkého nežidovského konglomerátu - Conrad Black's Southam Publications, získal Žid Israel Asper väčšinu kanadských médií pod svoju priamu kontrolu. Asperova firma má dnes väčšinu kanadských médií pod svojou priamou kontrolou. Asperova firma CanWest vlastní viac ako 60 percent kanadských novín a iných

mediálnych podnikov. Vlastní tiež 128 lokálnych novín a 14 veľkých metropolitných denníkov vrátane Vancouver Sun, Vancouver Province, Calgary Herald a Montreal Gazette a tiež National Post, celonárodnú publikáciu.

Odvaha investigatívneho reportéra novín Montreal Gazette, Billa Marsdena odhalila Asperovo potláčanie článkov, ktoré boli pre Izrael nepriaznivé. Marsden napriek značnému risku zverejnil Asperovo priame nariadenie, ktoré mu poskytlo priamu kontrolu nad redakčnými článkami všetkých časopisov. V príkaze sa tvrdilo, že žiadny lokálny vydavateľ nesmie mať iný redakčný názor na záležitosti ako napríklad Asperova podpora Izraela. Asper sa dokonca jasne vyjadril, že v svojich novinách nechce vidieť nič, čo by bolo akýmkoľvek spôsobom k Izraelu kritické. V Canadian Broadcasting Corporation, v programe nazvanom As It Happens Marsden povedal: „V prípadoch ako je Stredný východ nechcú vidieť kritiku Izraela“, a „v našich novinách neuverejňujeme články, ktoré by vyjadrovali Izraelu kritiku a jeho činy na Strednom východe“. Neskôr v programe sa reportér spýtal Asperovho celonárodného vydavateľa Murdocha Davisa otázku, či by ktorékoľvek z novín CanWest mohli uverejniť čokoľvek o Izraeli, čo by sa Asperovi nepáčilo, odpovedal: „Nie, jasným zámerom je, aby sa noviny vyjadrovali na určité otázky, ktoré presahujú národnú a medzinárodnú dôležitosť rovnako.“

Samozrejme to „rovnako“ malo jasný židovský podtón. Najdôležitejšia vec, ktorá presahuje národnú a medzinárodnú dôležitosť je neinformovať o veciach kritické pre Izrael. Takéto pravidlo nie je samozrejme v záujme dodržiavania pravdy a základných princípov žurnalistiky. Nie je to ani pravidlo, ktoré by slúžilo kanadským občanom, ktorí majú právo vedieť celú pravdu a nielen židovskú propagandu, ktorú prezentuje CanWest. Nereprezentuje skutočne slobodnú tlač. Takéto mediálne potláčanie a kontrola je však v záujme židovských mediálnych supremacistov, pretože len vďaka ich lžiam môže ich zlo prežiť. Napriek tomu, že sa Asperovo nariadenie dostalo na verejnosť, neplánuje ho zrušiť. Naopak, jeho syn David dokonca sarkasticky navrhol, aby protestujúci reportéri odstúpili. Je ľahké si predstaviť množstvo nariadení židovských firiem, ktoré sa na verejnosť nikdy nedostali. Samozrejme takéto nariadenie židovského šéfa je väčšinou zbytočné, pretože novinár rýchlo pochopí, čo jeho šéf chce aby písal o židovských otázkach. Koľko žurnalistov by vedome obetovalo svoju prácu, kariéru a budúcnosť za odvahu odhaliť najstaršiu, najbezohľadnejšiu rasistickú supremáciu? Nielenže by stratili prácu, s najväčšou pravdepodobnosťou by čelili pohrdaniu a výsmechu a židovskí supremacisti by ich dokonca mohli nedajbože prirovnať k Davidovi Dukovi.

Iné metódy kontroly tlače

Židia nielenže disponujú ohromnou mediálnou mocou vďaka tomu, že ich vlastnia a sú na kľúčových pozíciách výroby, manažmentu, vydavateľstva, majú zároveň skupiny, ktoré monitorujú všetky hlavné vydavateľstvá /a verejné osoby/, aby našli prípadný dôkaz, ak by sa niekto postavil proti židovskej supremácii a Izraelu. Jedna z týchto multimilión dolárových medzinárodných organizácií je Anti-Defamation League of B'nai Brith. Ktokoľvek, kto sa odváži postaviť a slobodne prehovoriť pravdu, dostane sa do konfliktu s organizáciou, ktorá môže zničiť kariéru kohokoľvek, koho považuje za hrozbu. ADL zároveň kontroluje každý možný zdroj informácií, ktorý je prístupný verejnosti a pokúša sa zadržať všetko, čo by mohlo ublížiť predstave verejnosti o Židoch. Jedna z posledných činností ADL bola výroba internetových filtrov pre osoby, knižnice a vzdelávacie inštitúcie. Samozrejme moja stránka a ďalšie, ktoré sa odvážili odhaliť židovskú supremáciu sú blokováné týmito samourčenými cenzormi.

ADL má dlhú históriu prijímania miliónov dolárov od židovských gangstrov a zločincov. Na odplatu ich odmenila cenami, ako napríklad gangstrovi Moemu Dalitzovi udelila Cenu Fakle slobody v roku 1985./293a/ Je to ironické, že cez cenzorstvo internetu skupina, ktorá ma styky s organizovaným zločinom udržuje Američanov v nevedomí o tomto fakte. Napriek tomu, že majú dych vyrážajúcu domináciu nad médiami a efektívny systém kontroly a potláčania disidentov, ich kontrola nie je monolitická.

Skupiny ako ADL sa však neuspokoja, kým sa ich mediálna kontrola takouto nestane. Nechcú len úplnú kontrolu médií, ale iniciovať zákony, ktoré by posadili do väzenia každého, kto by si o týchto faktoch dovolil diskutovať. Podarilo sa im to v Kanade a mnohých európskych krajinách a teraz sa snažia urobiť to isté aj v Amerike.

„Ich vlastné impérium“

Dnes je ťažké si čo i len predstaviť, že americký filmový priemysel založili nežidia. Thomas Edison patentoval prvé kamery a techniky projekcie a založil prvé štúdio. Muž, ktorý bol priekopníkom moderného filmu bol D.W. Griffith, vynikajúci režisér, ktorého techniky a filmy sú stále študované po celom svete. Jeho nemý klasický film Birth of a Nation /294/ bol do filmu Gone with the Wind /295/ najviac sledovaným filmom na svete.

Birth of a Nation je filmovou verziou románu The Clansman, od spisovateľa Thomasa Dixona. /296/ Film sa zaoberá bratovražedným konfliktom vojny medzi štátmi a útlaku belochov v časoch rekonštrukcie. Zobrazuje Klan ako hrdinskú organizáciu, ktorá oslobodila juh od násilia a tyranie černochoch a vydláždila cestu k opätovnému spojeniu amerického národa. /Willis Cartov Barnes review, júl 1997/ /297/ Keď mal byť Birth of a Nation premietaný, židovské organizácie išli na sudy, pokúšajúc sa film v mnohých veľkých mestách zakázať a finančným tlakom sa pokúšali zabrániť kinám jeho premietanie. Špeciálne premietanie filmu v Bielom dome si vyslúžilo entuziastickú odozvu od prezidenta Woodrowa Wilsona a podnietilo jeho nezastaviteľnú podporu. Židovské sily v začínajúcom filmovom priemysle si uvedomili, že by

bolo efektívnejšie kontrolovať filmový priemysel zvnútra než bojovať za potlačenie filmov, ktoré nechceli, aby americká verejnosť videla.

Pokus Židov o zakázanie filmu *Birth of a Nation* nebol prvým ani posledným pokusom židovského cenzorstva v Amerike. Mnohí ľudia sú prekvapení, keď sa dopytujú, že židovským skupinám sa podarilo zakázať hru od najlepšieho autora anglickej literatúry Williama Shakespeara. Shakespearovu hru *Benátsky kupec*/298/ bolo na začiatku 20. storočia na podnet židovskej komunity, ktorá tvrdila, že hra je antisemitská, zakázané v New Yorku hrať.

V rokoch 1990 sa televízna spoločnosť Public Broadcasting System /PBS/ v sérii dokumentov o hre *Benátsky kupec* pokúšala pripraviť obecenstvo zobrazením hry ako sympatickej k Shylockovi, hlavnej židovskej postave, ktorý chcel „kilo nežidovského mäsa“. Pasáže, v ktorých sa Shylock bránil na súde, „Ak prepichneš Žida, nevykrváca,“ boli interpretované ako povzbudenie diváka k hre, ktorá je naklonená Židom. Židia si to tak však nevysvetlili a netolerantne argumentovali za kompletne zakázanie hry. Nedávno Canadian Jewish News oznamoval o židovskom pokuse zakázať hru v kanadskej škole. /299/

S prechodom Židov z okraja spoločnosti k jej dominácii, mnohí Židia prešli z pozície silných zástancov slobody prejavu k jej najtvrdším utláčateľom.

Židovskí študenti, ktorí dominovali hnutiu „slobodného prejavu“ v Berkeley v polovici 60 - tých rokov spievali chválospevy o slobode prejavu, aby mohli pozvať do školy ľudí ako Allen Ginsberg a otvorenú, násilnú, komunistickú, čiernu revolucionárku Angelu Davis. Dnes sa pokúšajú umlčať každého, kto sa odváži hovoriť pred študentským obecenstvom o otázkach preberaných v tejto knihe.

V niektorých prípadoch Židia obrátili taktiku, podobne ako v kampani proti Benátskemu kupcovi. V 1976 ma reportéri čiernej relácie vysielanej na PBS, *Black perspectives on the News* pozvali do Philadelphie, aby som v nej účinkoval. Po nahraní relácie na pásku sa pred jej vysielaním objavila ADL a ostatné židovské organizácie a namietali proti tomu, že som spomenul dejinnú, dobre zdokumentovanú úlohu Židov v obchode s otrokmi. Židovskí aktivisti Son Rosen, Harry Bass a Peter Greenberg ma dali na súd, žiadajúc sudcu, aby program zakázal. Židovský sudca Stanley Greenberg vydal nariadenie, že program sa nebude vysielateľ, až kým on neuvidí pásku a „neschváli to“. Našťastie Koalícia prvého dodatku ústavy a obhajca David Marion sa odvolali a vyhrali. Židovské metódy cenzorstva sa tým však zďaleka nevyčerpali.

Židovské organizácie zorganizovali celonárodnú akciu v pokuse zakázať program v každej pobočke PBS, kde sa mal vysielateľ. V masívnej kampani a zastrašovaní Židia volali lokálnym PBS staniciam, vyhrážajúc sa, že ak bude program odvysielaný, zastavia finančnú a verejnú podporu staniciam. Ak by to nefungovalo, sľubovali demonštrácie, znevažovanie a dokonca násilie proti staniciam. Kým skončili so svojou špinavou prácou, program sa vysielal len na niekoľkých lokálnych staniciach. Stanice, ktoré sa opovážili vysielateľ pôvodný, jednohodinový program, uviedli okamžite po ňom špeciálny program, v ktorom útočili na moju osobu bez toho, aby mi dovolili na to reagovať.

Príkladom tichého útlaku bola medzi inými skúsenosť s reláciou *Tomorrow Show* s Tomom Snyderom v roku 1974. *The Tomorrow Show* je komentovaná neskorá relácia, ktorá sa zaoberá vážnymi problémami, namiesto prázdnych rečí o celebritách. Nepasoval som do stereotypnej predstavy rasistu, akú komentátor Tom Snyder očakával a v priebehu vysielania ma prekvapil, keď ma označil za „inteligentného, šarmantného s dobrým prejavom“. Snyder sa z chuti smial na mojich vtipných poznámkach a opakovane uvádzal, že čoskoro sa do relácie musím vrátiť. Jeho posledné slová relácie boli: „David Duke sem príde opäť“.

O tri dni sa mala konať ďalšia relácia. Oznámili mi, že budem v nej spolu s čiernym aktivistom, židovským rabínom, liberálnym katolíkom a protestantom. Letenka a rezervácia hotela bola zabezpečená a dostal som potvrdzujúci list o vysielaní relácie. Tri dni pred jej vysielaním mi žena z televízie zavolała, že ľutuje, ale moju účasť museli zrušiť. Na otázku prečo sa mi zdôverila, že židovský riaditeľ NBC ich stroho informoval, že David Duke sa v *Tomorrow Show* už nikdy neukáže.

Relácia bola vysielaná podľa plánu, ale moji ohovárači boli jej jedinými hosťami. Ohovárali ma celú hodinu lacnými urážkami. Rabín, evidentne sčítaný vo Freudovej psychológii, priradil moju rasovú vieru „sexuálnej frustrácii“. Prezentovaním štyroch egalitárskych kňazov tak páni médií opäť umlčali opozíciu.

Mediálni páni sú tiež majstrami v dehonestovaní klasiky. Louisov Mayerov a Davidov O. Selznickov film *Gone with the Wind* poskytuje výborný príklad manipulácie príbehu. Román Margaret Mitchellovej som čítal ešte na strednej škole. Keď som však prvýkrát videl jeho sfilmovanú podobu, všimol som si dôležité rozdiely. V románe černocho napadne hrdinku Scarlett O'Hara, čím podnieti zákrok Ku Klux Klanu, ktorý Mitchellová zobrazila hrdinsky, ako jazdu za spravodlivosť. Vo filmovej verzii je to biely muž, ktorý sa pokúsi znásilniť Scarlett a černocho sa ponáhľa na jej záchranu. Hrdinská jazda KKK bola úplne vynechaná. Neskôr som čítal o tom, ako producenti urobili zmeny z politických dôvodov.

Mitchellovej pocity voči KKK sú v románe jasne vyjadrené:

Tieto potupy a nebezpečenstvá boli však ničím v porovnaní s nebezpečenstvom, ktoré hrozilo mladej žene... Ženy boli urážané a tak existoval všadeprítomný strach o bezpečnosť manželiek a dcér, ktorý vyhnal mužov juhu do chladnej a chvejúcej sa zlosti a spôsobil zrod Ku Klux Klanu. A proti tejto organizácii noci noviny severu kričali najhlasnejšie, nikdy si neuvedomujúc nevyhnutnosť, ktorá ju priviedla k vzniku... Naskytl sa udivujúci pohľad na polovicu národa, ktorý sa pod hrozbou zbrane pokúšal vynútiť vládu negrov polovici druhej. Negrov, z ktorých mnohí boli vzdialení sotva jednu generáciu od africkej džungle.../300/

Film, ktorý ma tiež nahneval sa volal Guess Who's coming to dinner,/301/ od Stanleyho Kramera. Krásna mladá dcéra bohatých rodičov, ktorých hrali Tracy Spencer a Katherine Hepburnová si chce vziať výborného čierneho doktora, ktorého hral Sidney Poitier. Film jasne ukazuje, že takéto manželstvá vytvárajú problémy, napriek tomu je to správne. Pán Kramer samozrejme neurobil žiaden film, ktorý by podporoval manželstvo Žida s nežidom. O veľa rokov neskôr, časopis Newsweek opisoval film Guess Who's Coming to Dinner ako „výhovňový film pre bielych Američanov, ktorí po zhliadnutí ako filmoví hrdinovia odovzdajú svoju dcéru černochovi, nebudú cítiť výčitky svedomia, ak tak urobia aj oni“. /302/

Snáď najlepším spôsobom ilustrácie zaujatosti médií je príklad mediálneho pokrytia konfliktu Izraela s jeho arabskými susedmi. Zvážte sami:

Irak bol napadnutý za to, že zaútočil na svojho suseda Kuvajt, ktorý bol pred niekoľkými desaťročiami súčasťou Iraku.

Izrael napadol susedskú krajinu Libanon, čo stálo 20 000 životov libanonských civilistov a miliardy dolárov škody na majetku.

Príčina napadnutia Iraku bola tá, že neuposlúchol rezolúciu OSN na opustenie Kuvajtu.

Izrael sa po invázii v roku 80-tych rokoch vzoprel nariadeniam OSN a stále ostáva na Golanských výšinách.

Ďalšou príčinou napadnutia Iraku bolo to, že porušil nariadenia OSN o nekonvenčných zbraniach.

Izrael ignoroval tieto nariadenia od začiatku a vyvinul si všetky možné zbrane od nervových plynov, biologických zbraní a nukleárných zbraní.

Keď palestínski teroristi vyhodia do vzduchu autobus alebo sami seba na trhu, je to na titulných stranách všetkých svetových novín.

Keď Izrael spustí napalm na utečenecké tábory a zabije stovky žien a detí, dostane sa tomu značne menšie mediálne pokrytie a okamžite je to nazvané ako „odvetná akcia“.

Predstavte si mediálnu reakciu, ak by niektorí z arabských štátov zostrelil komerčné lietadlo s pasažiermi.

Izrael zostrelil takéto lietadlo nad Sinajským poloostrovom bez najmenšieho protestu.

Zdokumentovanie všetkých hollywoodských prožidovských filmov by bola kolosálna úloha, môžem však ponúknuť niekoľko príkladov. David Wolper, horlivý zástanca Izraela, vytvoril veľa protibielych programov, včítane televízneho seriálu Roots./303/ Marvin Chomsky, John Erman, David Greene a Gilbert Moses boli jeho režisérmi. Tento seriál bol snáď najviac propagovaným a sledovaným seriálom na televíznej obrazovke /len Holokaust/304/ mal väčšiu sledovanosť vďaka ohromnej mediálnej reklame/. Roots bol nafilmovaný podľa historicky zavádzajúcej knihy Alexa Haleyho s rovnomeným názvom. Film mal za následok široko rozvetvenú nenávisť černochovo voči bielym a sebanenávisť a pocity viny medzi mnohými belochmi. /305/

Čo je zaujímavé, židovský spisovateľ Harold Courlander súdil Alexa Haleyho za plagiátorstvo. Haley vraj ukradol celé sekcie svojej knihy z vraj historicky presnej knihy Courlandera o afrických koreňoch amerických černochovo nazvanej The African./306/ Haley sa priznal a dohodli sa na mimosúdnom vyrovnaní 500 000 dolárov. Na vrchole seriálu Roots si väčšina Američanov neuvedomila, že Haley postavil časť Roots na fikcii a práci, ktorú ukradol.

Freedom Road bol ďalšou fantáziou predstretou dôverčivej verejnosti ako výstižný obraz južnej rekonštrukcie./307/ Vo filmovej príručke je tento film uvádzaný ako historický. Keď bol premietaný v roku 1979, množstvo verejných škôl ho dalo žiakom za domácu úlohu. Muhammed Ali hral vo filme Gideona Jacksona, oslobodeného otroka, ktorý vstúpi do politiky a sformuje južnú koalíciu na oslobodenie černochovo a chudobných belochovo. Je zvolený do amerického senátu a nakoniec vedie svojich chudobných belochovo a černochovo do boja proti skutočným bielym utláčateľom, až kým nie je zabitý v prestrelke s Ku Klux Klanom.

Dejiny však nikdy nepoznali žiadneho čierneho senátora z južnej Karolíny. Len dvaja čierni senátori slúžili vo vláde v čase Rekonštrukcie, obaja boli z Mississippi a obaja zomreli prirodzenou smrťou. Freedom Road naberá rozdielnú perspektívu ak sa človek dozvie, že producentom tejto historickej fantázie bol Zev Braun a režisérom J'an K'adir. Film bol natočený podľa románu Howarda Fasta „Chosenite“. Fast bol dlhotrvajúcim členom komunistickej strany a nariadil miliónom školopovinným deťom pozeráť túto „dokumentárnu drámu“. Jeho autobiografia má titul „Being red“. /308/ Niet divu, prečo toľkí mladí Američania majú skreslený pohľad na svoje dejiny a rasovú otázku. Môžeme od nich očakávať aj niečo iné ak sa učia komunistickú interpretáciu amerických dejín ?

Niet tiež divu, že najviac propagovaným seriálom všetkých čias bol seriál pre Židov najdôležitejší: Holokaust. Film mal kompletne židovskú produkciu. Bol vytvorený režisérom z Roots, Marvinom Chomskym. Gerald Green napísal scenár. Morton Gould skomponoval hudbu. Producentmi boli Robert Berger a Herbert Brodtkin. Časopis TV Guide poznamenal, že počas nakrúcania filmu v Európe zomrel otec scenáristu. Syn sa však na pohreb svojho otca domov nevrátil. Green cítil, že si uctí zúriivo prosionistického otca tým, že ostane pracovať v Európe na filme Holokaust. Desať hodín seriálu je dielom extrémnej etnickej nenávisťi, v ktorej zobrazili Nemcov a východných Európanov ako buď krvilačných alebo bezcharakterných ľudí a samozrejme každého Žida ako stelesnenie cnosti, lásky a dobroty. Nikdy predtým nedostal televízny seriál toľko

mediálneho pokrytia a chvály. Židmi vlastnené publikácie sa tvárili, akoby išlo o najdôležitejší film v dejinách kinematografie.



väčšinu židovských mien." Medved ďalej oznamuje ako si Walt Disneyho štúdiá najímajú za producentov len „vysoko platených židovských magnátov“ ako napríklad Jeffrey Katzenberg, Michael Ovitz a Joe Roth. Uvádza ďalej:

Známa Disneyho organizácia, ktorá bola založená Walt Disneyom, nežidovským Stredoameričanom, ktorý bol vraj antisemita, pretože sa otvorene staval proti zhubnému marxisticko - židovskému vplyvu v Hollywoode, sa teraz skladá zo židovského personálu na takmer všetkých dôležitých pozíciách. /310/

V časoch vysokoškolského štúdia som sa rozhodol ísť na film Farewell Uncle Tom. /309/

Prečítal som si o ňom predtým, ako ho premietali v prevažne čiernej oblasti New Orleansu. Očakávajúc ťažkú situáciu šoféroval som po Baton Rouge s dvomi najodvážnejšími a najoddanejšími kamarátmi z internátu. Za 90 minút trvania filmu sme s priateľmi dostali emocionálnu a názornú výchovu hollywoodských ohavných protibielych filmov.

Film sa odohrával na juhu a zobrazoval život otrokov ako orgií bieleho mrzačenia, hladovania, vraždy a znásilňovania černošských mužov a žien. Černosi sa vzbúrili a plátno sa zaplnilo pomstychtivými černochmi zrážajúcimi k smrti biele ženy a deti. Obecenstvo súhlasne pokrikovalo. „Správne, daj mu,“ kričali niektorí. „Znásilni k...u!...zabite ich!“ Čierne obecenstvo sa počas najkrvavejších scén zmrzačovania, znásilňovania a vražd smialo a veselilo. zdôraznenie stanoviska filmu a jeho relevantnosti k dnešku, zabíha koniec filmu do súčasnosti. Černoch v koženej bunde a okuliaroch sa vkradne do spálne bielej dvojice. Kamera zachytáva strach dvojice, keď ich útočník napadne sekerou. V spomalenom zábere dopadá sekera opäť a opäť na telá belochov, krv a mozog strieka po celej izbe. Po 20- tich rokoch si stále spomínam na film a surovú nenávisť, ktorú vznietil v čiernom obecenstve.

Pri pohľade na všetky tie vraždy začalo obecenstvo zúriť. Hneď ako sa objavili záverečné titulky sme s priateľmi schmatli kabáty a rýchlo odišli. Na ceste späť do univerzity sme boli zádumčiví, pretože sme vedeli, že film bol natočený na to, aby černochoch povzbudil k znásilňovaniu a vraždám bielych v celej krajine.

Zistil som, že film uviedla spoločnosť Cannon Releasing Corporation a jej prezident bol Dennis Friedland. Jeho spoločníkmi boli Marvin Friendlander, Thomas Israel, James Rubin a Arthur Lipper. Z recenzií som neskôr zistil, že väčšina Židov, ktorí sa podieľali na tomto protibielym filme si dali svoje mená z filmového plagátu odstrániť.

Čas, ktorý som strávil v tmavom kine sa ma dotkol tak silno, že som sebe a Bohu prisahal, že urobím všetko a prinesiem akékoľvek obeť pre to, aby som zastavil brutálne útoky proti našim ľuďom a našej krvi. Rozhodol som sa tiež postaviť sa filmárom, ktorí vytvorili takúto proti-bielu nenávisť.

Kedykoľvek som počas stoviek rozhovorov a reportáží spomenul židovskú domináciu médií, reportéri najprv popreli ich prevahu moci. Potom pod svetlom množstva faktov sa tvárili šokovane nad tým, že niekto môže čo i len navrhnúť, že by to Židia využili vo svoj prospech.

Dominácia amerických médií je taká zrejmalá, že niektoré židovské médiá to začínajú otvorene priznávať a dodávajú, že to na ich obsah nemá žiaden vplyv. Titulná stránka časopisu Moment z augusta 1996 prehlasovala veľkými titulkami: „Židia vedú Hollywood, no a čo?“ Článok, ktorý bol napísaný známym židovským kritikom Michaelom Medvedom obsahoval nasledujúce tvrdenia: „Nemá vôbec význam popierať židovskú moc v populárnej kultúre. Každý zoznam najvplyvnejších riaditeľov každého väčšieho filmového štúdia poskytne prevažnú



Napriek pokusu pošpiniť Disneyho meno ako antisemitu, jeho filmy boli morálne a duševne povznášajúce a zároveň výchovné. Teraz Michaelovo Eisnerovo nové Disney a jeho pobočky pokračujú vo výrobe protikresťanských a sexuálne degenerujúcich filmov ako The Priest /311/ a The Crying Game. /312/

Židovskí producenti nielenže vytvorili proizraelskú a prožidovskú propagandu spolu s ich protikresťanskými nenávisťnými filmami a dokumentami, zároveň opatrne monitorujú filmy, ktoré vyrobia ostatní producenti. Pri filme Seven Years in Tibet, ktorý bol postavený na historických faktoch, sa židovskí producenti napríklad domnievali, že hlavný hrdina, bývalý nacistický cestovateľ z Rakúska neľutoval svoju minulosť dostatočne. Donútili filmárov vymyslieť lútostnú scénu a vsunuli ju do „pravdivého príbehu“. /313/

Michael Medved vo svojom článku píše, že „židovskí scenáristi a režiséri zobrazujú Židov v nepochybne lichotivom svetle, aby obecenstvo reagovalo so sympatiou a náklonnosťou“. Myslím, že nemusím podotýkať, že tých, ktorí sa proti nim postavili, zobrazil ako stelesnené zlo.

V dokumentárnom filme z roku 1998, ktorý sa vysielal na kanáli Arts & Entertainment sa televízia pýšila faktom o vynikajúcej židovskej úlohe v médiách a o vytváraní našej spoločnosti v súlade s ich záujmami a cieľmi. Bol vyrobený spoločnosťou Elliot Halpern & Simcha Jacobvici Productions a napísaný a režisovaný Simchom Jacobvicim. Dokument hovoril o tom, ako Židia prekonalí nežidovských filmárov ako Thomas Edison a D.W. Griffith a postupne nahradili ich tradičné americké námety. Filmy ako Griffitov Birth of a Nation, ktorý uctieva naše biele dedičstvo bol nahradený oslavami imigrácie a multikulturalizmu. Vo filme robili interview so židovským autorom Frankom Gablerom, ktorý otvorene vraví o tom, ako nahradili „skutočnú“ Ameriku:

Vytvorili svoju vlastnú Ameriku, Ameriku, ktorá nie je skutočnou Amerikou... Nakoniec sa však tento tieň Ameriky stal takým populárnym a tak rozšíreným, že jeho obrazy a hodnoty pohltili skutočnú Ameriku. A tak sa veľkou iróniou Hollywoodu stal fakt, že Američania sa začali definovať tieňom Ameriky, ktorý bol vytvorený východoeurópskymi židovskými imigrantami, ktorí neboli v skutočnej Amerike pripustení ani do jej predmestí.

Rozprávač ďalej uvádza, že hollywoodskí Židia sa stali takmer bohmi a vytvorili systém, ktorý zvýšil ich prestíž v očiach Američanov.

Kde sú noví bohovia, tam musia byť nové idoly. A tak riaditelia štúdií založili spolok s pyšným menom The Academy of Motion Picture Arts and Sciences. Bol to Meyersov vynikajúci nápad vytvoriť oskarov, kde sa filmoví magnáti navzájom uctievajú odovzdávaním cien. Takto sa zo židovských imigrantov stali oskarov vyhrávajúci americkí producenti.

Židovská moc je taká silná, že z najväčších zbabelcov môžu vytvoriť hollywoodské legendy. Marlon Brando je toho najlepším príkladom. Brando vo svojom životopise píše o jednej z jeho úloh v hre nazvanej A Flag is Born, ktorú napísal sionista Ben Hecht a režíroval Luther Adler. Uvádza:

„Bola to v podstate politická propaganda oslavujúca vznik Izraela... Všetci okrem mňa boli v tejto hre Židia... Nevedel som, že židovskí teroristi zabíjali Arabov bez rozdielu, robili z nich utečencov, aby mohli zabráť ich zem... Hra, rovnako ako priateľstvo s Adlerom pomohlo zo mňa urobiť horlivého zástancu Izraela a neskôr akéhosi potulného predajcu tejto hry...

Brando začal robiť propagandistické prejavy v mene sionistických organizácií a dokonca finančne prispel sionistickej teroristickej organizácii Irgun./313a/

Marlon Brando sa neskôr dozvedel pravdu o sionizme a dramaticky zmenil názor. „Teraz,“ povedal v roku 1994, „rozumiem oveľa viac situácii ako predtým.../313b/ ...bol som na strane židovských teroristov bez toho, žeby som uznal fakt, že vo svojej snahe vytvoriť štát Izrael zabíjali nevinných Palestínčanov.../313c/...je to zvláštna vládna politika, keď v mene židovských záujmov naša krajina investovala miliardy dolárov a obetovala množstvo amerických životov na pomoc Izraelu získať krajinu, o ktorej tvrdia, že ju ich predkovia obývali pred tisíc rokmi.“ /313d/

Počas Brandovho vystúpenia na Larry King Show /CNN/ herec povedal: „Hollywood vedú Židia a vlastnia Židia.“ Brando sa priznal, že Židia sú stále zobrazovaní ako humorní, milí a štedrý, „sú vždy opatrní, aby o nich nevznikla žiadna negatívna predstava“, /314/ zatiaľ čo iné rasové skupiny hanobia.

Židovské skupiny na Branda zaútočili so všetkou svojou silou uvádzajúc v tlači, že sa postarajú, aby „nikdy viac nepracoval“. Nikto zo židovskej tlače si nevšimol, že ich hrozby vlastne potvrdili Brandove tvrdenia o ich mediálnej moci. Marlon Brando bol taký prestrašený, že musel zorganizovať obecenstvo v Simon Wiesentha Centre s rabínom Hierom. Plakal, kľakol si na kolená a božkal rabínovu ruku, prosiac ho o odpustenie za uráženie zvrchovaných židovských bohov západného sveta. Brando učinil verejné pokánie a židovský kňaz mu odpustil. Brando sa stal dobrým príkladom slávneho nežida, ktorý sa odvážil povedať pravdu o židovskej zvrchovanosti. Odvtedy vravel o Židoch len pozitívne veci. Ak niekto chce pochopiť, ako si židovskí supremacisti udržiavajú takmer úplnú mediálnu kontrolu, Marlon Brando je toho výborným príkladom.

Odmenia tých, ktorí hrajú spolu s nimi, sú však nemilosrdní ku všetkým, ktorí sa odvážia vysloviť čo i len najmenšie slovo protestu. Verejná osoba, ktorá sa k ničomu takému odváži musí byť alebo neuveriteľne hlúpa, alebo obdivuhodne odvážna. Marlon Brando si naivne myslel, že tým, že povie o Izraeli pravdu môže čeliť kritike, nikdy si však nepredstavil vlnu špiny, urážok a zneužívania, ktorá sa na neho znesla. V lútostnej scéne sa vzdal svojim pánom ako kňučiaci pes, doslova lížuc ruku pánovi, ktorý ho bije. Pre našich ľudí nemôže nastať obnova, dokiaľ táto zstrašujúca moc nie je zlomená. Nemôže nastať žiadna regenerácia spoločnosti, kým naši ľudia nebudú mať skutočnú slobodu prejavu a tlače.

Keď som objavil fakty o židovskej moci nad americkými médiami, rozhodol som sa nikdy sa nevzdať svojej slobody prejavu, bez ohľadu na následky. Rozhodol som sa postaviť sa mediálnym magnátom, ktorí chcú zničiť náš spôsob života a život sám. Verím, že ostatní sa medzitým tiež postavia na odpor a neklaknú si v hanbe, ako to urobil Marlon Brando.

Korene antisemitizmu

Antisemitizmus je pochopiteľná reakcia na židovské nedostatky.

Teodor Herzl, zakladateľ moderného sionizmu

/citované z jeho denníka Atrhurom Kornbergom/ /334/

Keď som si uvedomil existenciu židovskej supremacie a jej silného vplyvu vo vláde a médiách Spojených štátov, začal som o tom otvorene hovoriť. Na občianskej náuke na strednej škole som poznamenal, že židovskí byrokrati, ktorí spravovali politiku Stredného východu boli vlastne v potencionálnom konflikte záujmov. V snahe zamietnuť moje pripomienky učiteľka rýchlo zdôraznila, že prezident Spojených štátov nie je Žid. Prečítal som jej pôsobivý zoznam dôležitých vládnych funkcií, ktoré zastávali sionistickí Židia a ktorí veľmi pravdepodobne kladú záujmy Izraela nad americké strategické záujmy.

Učiteľka v snahe vyvrátiť moje tvrdenia spustila intelektuálnu bombu. „To je názor, ktorý viedol k smrti šiestich miliónov Židov,“ povedala. „Nepokúšate sa v nás vzbudiť dojem, že ste antisemita, že?“ Zvyčajne hlasná a nepokojná trieda zostala ticho. Báľ som sa, že budem označený ako antisemita. Čo bol antisemitizmus? Bol som antisemita len preto, že som sa postavil proti elementom židovskej supremacie? V to popoludnie som išiel do školskej knižnice a našiel tam pár kníh o antisemitizme. Všetky napísali Židia a z toho, čo som mohol rozoznať, väčšina autorov boli sionisti. Vyhľadal som slovo antisemitizmus v štyroch encyklopédiách a zistil, že všetky články o antisemitizme boli od židovských autorov.

Je to ilustrované na populárnej Microsoft Encarta Encyclopedia od Funka a Wagnalla a dodnes si to môžu čitatelia overiť. Článok Encarty o antisemitizme má židovského autora, Nathuma Norberta Glatzera, váženého učenca v židovskej komunite a autora veľmi supremačnej a etnocentrickej Jewish History. Encarta ďalej odporúča literatúru o antisemitizme. Uvádza týchto autorov a diela:

Bein Alex. The Jewish Question: Biografia svetového problému. Fairleigh Dickinson, 1990. Dejiny antisemitizmu na svete

Belth Nathan C. A Promise to keep: Príbeh amerického autora a jeho stretnutie s antisemitizmom. Rôzni autori. Dejinné správy o antisemitizme v Amerike a snahy Anti - Defamation League bojovať proti nim; pre širokú verejnosť.

Furet Francois,ed. Unanswered Questions: Nacistické Nemecko a genocída Židov. Shocken 1989. Vyrovnaná zbierka referátov pokrývajúca množstvo otázok nacistov a Židov v Európe. /vyrovnaná? všetko okrem vyrovnanej/.

Gerber David A.,ed. Anti-Semitism in American History. Illinois, 1986. Kolekcia prác zameriavajúcich sa na nepriateľstvo voči židom v Amerike.

Katz Jacob. From Prejudice to Destruction: Anti-Semitism, 1700 - 1993. Harward 1980,1982. Odporúčaný dejinný prehľad o antisemitizme vo Francúzsku, Rakúsku, Nemecku a Maďarsku.

Lewis Bernard. Semites and Anti-Semites: An Inquiry Into Conflict and prejudice. Norton, 1987. Analýzy antisemitizmu v islamskom svete.

Poliakov Leon. The History of Anti-Semitism. 3v. Vanguerd, 1964 - 75. V.1. Od Krista k Židom; V.2 Od Mohameda k Marranom; V.3. Od Voltaira k Wágnerovi; V.4. Samovražedná Európa, 1870 - 1993; preložené z francúštiny

Reinharz Jehuda, ed. Living with Anti-Semitism: Modern Jewish Responses. Brandeis Book/University Press of New England, 1987. Referáty o rôznych reakciách počas 200 rokov, zoradené zemepisne. /335/

Spoločná téma všetkých článkov, všetkých kníh židovských autorov odporúčaných Encyklopédiou je jednoduchá: v priebehu ľudskej histórie boli Židia nevinné obete zlých nežidov a kresťanov. V stovkách občianskych, národných a náboženských reakcií proti Židom zdôraznených týmito knihami, nie je ani len náznak toho, žeby Židia sami mohli urobiť čosi, čo vyvolalo takéto hrozné reakcie. Kresťania, Moslimovia, Zoroastriani, Pohani a iní sú tu spomínaní a všetci sú motivovaní náboženskou alebo etnickou neznášanlivosťou, alebo nenávisťou voči Židom. Knihy tiež tvrdia, že nevinní Židia sa všeobecne stávajú obeťnými baránkami za sociálne a ekonomické problémy. Aby čitateľ porozumel, že Encarta nie je výnimkou, uvádzam tiež odporúčané čítanie na konci článku Groliersovej Encyklopédie o antisemitizme. /336/ Erich Rosenthal článok napísal a zrejme vybral i odporúčané čítanie.

Bibliografia:

Almog Shmuel: Anti - Semitism through Ages /1988/

Arendt Hanah: The Origins of Totalitarianism /1951, 1983/

Curtis Michael: ed. Anti - Semitism /1986/

Katz Jacob: from Prejudice to Destruction /1980/ in the Contemporary World /1985/

Dinnerstein Leonard: Anti - Semitism in America /1994, 1995/

Gager J. G.: The Origins of Anti - Semitism /1983/

Gerber D.A.: ed. Anti -Semitism in American History

Poliakov Leon: The History of Anti - Semitism, 4 vol.

Nie je táto odporúčaná literatúra ekvivalentná odporúčaniam čítať články o arabsko - izraelskom konflikte napísané len Palestínčanmi alebo články o antikomunizme napísané len komunistami?

Niektorí autori dokonca uvádzajú, že vrodená židovská nadradenosť a kvalita v schopnostiach a morálke spôsobuje u nežidov žiarlivosť a nevraživosť. Veľa kníh tiež uvádza, že antisemitizmus je u nežidov mentálna choroba a vrodenný defekt. Diskutujúc nad často opakovanými židovskými názormi posledných 2000 rokov si Glatzner, Rosenthal a iní nevšimli niekoľko vecí. Nikdy ani najmenším spôsobom nenaznačili, že by Židia mohli byť aspoň čiastočne zodpovední za opakované negatívne reakcie voči nim. Človek by z týchto článkov ani v najmenšom nepodozrieval Židov z netolerantného postoja voči kresťanom a iným nežidom. V každom konflikte medzi Židmi a nežidmi, sú kresťania a nežidia bez výnimky zobrazení ako vyslovené zlo, kým Židia sú opísaní ako vzory dobra. /337 3387 339 340/

Glatzner, Rosenthal a iní židovskí spisovatelia zastávajú jednostranný názor. Ani jedna z ich kníh nespomína fakt, že negatívne kresťanské reakcie povstali zo židovskej protikresťanskej rétoriky Talmudu a prenasledovania raných kresťanov Židmi. Zákerne učenia Židov proti nežidom pochádzajú zo skorších období ako prvé protižidovské spisy kresťanov. Nikto zo židovských autorov tieto dôležité fakty nespomína. Čím viac som čítal, tým viac som si uvedomoval, že všetky tieto články a knihy ostro kritizujú Európanov a označujú ich ako antisemitov a rasistov v najhoršom zmysle slova. Hádám najhoršia vec, akú kto môže o rase povedať, je zobraziť jej ľudí ako dedične chorých a vražedných. A napriek tomu židovské médiá charakterizujú Európanov presne týmto spôsobom.

Takže takto sa mám dozvedieť pravdu o antisemitizme, pomyslel som si. Židovskí šovinisti mi to musia vysvetliť. Ak táto logika funguje, tak potom by sme sa mohli učiť o druhej svetovej vojne len z pohľadu nacistov alebo dejiny Palestínčanov len z nasledovateľov Menachema Begina /izraelský ministerský predseda - pozn. prekl./ Ako sa niekto môže dopátrať pravdy o židovsko - kresťanskom konflikte z čítania len židovskej strany problému alebo od nežidov, ktorí zastávajú židovský názor? Nežidovskí spisovatelia sa rýchlo naučia, že existujú ohromné výhody ak si osvoja židovský názor vo svojich knihách. Len tak môžu byť ich knihy akceptované veľkými vydavateľstvami a recenzované židovskými The New York Times Book Review. To isté platí ak chcú dostať mediálnu pozornosť v programoch ako napr. Today Show. Samozrejme, aby sa ich knihy stali „odporúčaným čítaním“ v encyklopédiách, musia pritom podporovať filosemitizmus.

Prečo nie je ľuďom v médiách dovolené počuť pravdu o tom, že antisemitizmus je pochopiteľnou reakciou na židovskú supremáciu a mizantropiu? Samozrejme, udiali sa i netolerantné prejavy antisemitizmu, v ktorých nevinní Židia trpeli alebo zomreli. S týmto však musíme uznať, že Židia majú na týchto prejavoch svoj podiel viny.

Nikdy však nepočujeme o židovských prejavoch nenávisti. Na to, aby sme sa naučili o opakovaných cykloch antisemitizmu, musíme sa pokúsiť pochopiť jeho pravé príčiny.

Je antisemitizmus neracionálnou odpoveďou, ktorá nachádza svoj pôvod v duševnej patológii jeho stúpcov alebo je to pochopiteľná reakcia na židovské správanie? Židovská supremácia a antisemitizmus existujú celé generácie a vyústili do hororov druhej svetovej vojny, holokaustu a sionistického imperializmu. Konflikt môže v 21. storočí vyústiť do neľudského vrcholu, ak nepochopíme skutočné korene konfliktu Židov a ostatných národov.

Na pochopenie motivácie nežidovskej opozície k Židom ako skupine, je dôležité uvedomiť si židovské schémy správania, ktoré si Glatzner a ostatní zabudli priznať. Takzvaní antisemiti už stáročia tvrdia, že Židia sú ako skupina neúmerne vysoko zapojení do neetických a vydieračských praktík ako trh s otrokmi, prostitúcia, podvodné obchodné intrigy a do mnohých ďalších kriminálnych aktivít. Mnohí tvrdia, že Židia používajú neetické obchodné praktiky a dohody na získanie kontroly nad obchodom. Antisemiti dokázali v mnohých historických príkladoch ako Židia spolupracovali s nepriateľmi svojich hostovských krajín. Obvinenia židovskej nelojálnosti zaznievali od ich prebývania v Egypte a pokračujú do súčasnosti. Príbeh usvedčeného izraelského špióna Jonathana Pollarda je toho nedávnym príkladom.

Bol čas, aby som sa pozrel na korene antisemitizmu.

Náboženská neznášanlivosť alebo ekonomická žiarlivosť?

Pri prehrabávaní sa medzi knihami populárnych židovských autorov o antisemitizme, vynorili sa dve hlavné témy. Prvou a najpopulárnejšou je tvrdenie, že antisemitizmus pochádza z toho, že nežidia vinia Židov za ukrižovanie Ježiša Krista. Encarta Encyclopedia uvádza: „Židia od štvrtého storočia a možno už predtým boli považovaní za Kristových vrahov.“ Ďalšou témou židovských a filožidovských spisovateľov je názor, že antisemitizmus vyrástol zo žiarlivosti nežidov nad židovským ekonomickým a sociálnym úspechom. Židovský autor Arthur Hertzberg ukazuje ako zhadzovanie viny za antisemitizmus na kresťanskú neznášanlivosť má strategickú výhodu:

Obviňovanie kresťanstva a len kresťanstva za antisemitizmus má pre Židov určitú výhodu. Ich utrpenie cez storočia môže byť vnímané ako vznešené mučenie; útoky na Židov by sa nemali spájať s ich vlastným cítením, kultúrou a spôsobmi ich správania a v niektorých prípadoch s ich chybami, ale len s ich vierou. /341/

Štúdium židovsko - nežidovskej interakcie odhaľuje, že obviňovanie za ukrižovanie Krista hralo len malú úlohu v starovekom a modernom antisemitizme. Biblické pasáže tvrdiace napríklad, že Židia ukrižovali Krista, nezabránili kresťanom v pokusoch otočiť vieru Židov a priniesť ich do kresťanskej komunity.

Kresťanstvo zrejme nevidelo Židov ako nenapraviteľných kvôli činom ich farizejských predchodcov. Raní multietnickí kresťania sa nevzopreli Židom na základe rasy alebo etnickosti, ale hlavne kvôli židovskej viere a ich praktikám, kvôli nepoddajnému protikresťanskému charakteru Talmudu a sprievodným protikresťanským činom - ako je to ilustrované masovým prenasledovaním a vraždením kresťanov židovskou milenkou cisára Nera Poppeou Sabinou. /342 343/

V strohom kontraste s etnicky znášateľnejšími kresťanmi, Židia postavili svoju opozíciu k nežidom na základe rasovom. Kým kresťania sa opakovane pokúšali zmeniť vieru Židov, títo takýto pokus nikdy neurobili. Namiesto toho pozdvihli bariéry prechodu na ich vieru a malé množstvo kresťanov, ktorí na ich vieru prešli, označovali za bastardov. Židovským kňazom bolo zakázané ženiť sa dokonca i s potomkami konvertov, čo je pravidlo, ktoré dodržiavajú dodnes./344/ V celej histórii západnej civilizácie neexistuje jediný konvert, ktorý by sa stal významným židovským vodcom.

Kresťanstvo sa vyvíjalo od neistej, mladej viery do štátneho náboženstva Ríma a neskôr Európy. So svojím etablovaním sa stalo tolerantnejšie ako iné viery - aj keď s nimi nesúhlasilo. Nepriateľstvo voči Židom našlo svoje korene v ekonomických, sociálnych, etnických a politických otázkach a existujú dôkazy, že tieto faktory dominovali protižidovským náladám i v časoch náboženského pokoja. Antisemitizmus nie je historicky obmedzený len pre kresťanov, ale našiel svoje vyjadrenia už v predkresťanských dobách v mnohých nekresťanských krajinách. Náboženský antagonizmus vyzeral často ako racionalizácia ekonomického a sociálneho nepriateľstva.

Vyhľadal som diela veľikánov európskej literatúry, filozofie a vedy, v ktorých sa zaoberali židovskou otázkou. Občas som trávil v knižnici hodiny hľadaním slov „Žid“ a „judaizmus“ v katalógoch a indexoch kníh najväčších spisovateľov. Zistil som, že mnohí tvrdili veci, ktoré by sa dnes považovali za antisemitské. Bolo by nemožné vymenovať všetky, ale obsahovali autorov ako Milton, väčšina pápežov, Shakespeare, Goethe, Tolstoj, Dostojevskij, Voltaire, Shaw, Emerson, Melville a Dickens. Dokonca aj môj obľúbený autor Mark Twain vyslovil pár zaujímavých poznámok o Židoch. Väčšina z nich z časopisu Harper's z roku 1899 je lichotivých, niektoré časti sú však dnes neprípustné:

V štátoch, kde sa pestovala bavlna pracovali jednoduchí a ignorantskí negri pre bielych za podiely. Židia sa prisťahovali vo veľkých množstvách, založili obchody, zásobovali túžbu negrov po dlhu a na konci sezóny sa stali majiteľmi negrovho podielu na úrode a časti podielu na úrode budúcej. Bieli dávno nenávideli Židov a pochybujem, či ich negri mali radi... Žid bol vyhnaný z Ruska. Príčina nie je tajná...stále bol pripravený požičať peniaze za úrodu, predával vodku a ostatné nevyhnutnosti pre život, zatiaľ čo úroda rástla. Keď prišlo k zúčtovaniu, vlastnil celú úrodu, nasledujúci rok vlastnil farmu, tak ako Jozef... V nudnom a ignorantskom Anglicku za Jána, všetci boli dlžníkmi Žida. Zhromaždil lukratívne podniky do svojich rúk, bol kráľom obchodu a bol ochotný pomôcť akýmkoľvek profitujúcim spôsobom...

Náboženské predsudky môžu byť toho jednou časťou /antisemitské predsudky/, ale nie ostatnými deviatimi. /345/

Židovskí autori mi poskytli lepšie náhľad na vec než nežidovskí. Na moje prekvapenie židovské dejiny, ktoré sú určené hlavne pre židovské oči, úprimne zaznamenávajú židovské ekonomické vydieranie od starovekých čias až po súčasnosť. Zistil som, že židovskí historici sú problému oveľa viac otvorení ako nežidovskí. Nemali voči Židom žiadne predsudky, naopak, cítili silnú náklonnosť k svojim vlastným ľuďom, ktorí boli jasnými supremacistami. Mnohí z nich sa chválili svojimi finančnými víťazstvami nad goyimami.

Úžerníctvo

Židia sú národom úžerníkov...klamúc ľudí medzi ktorými nachádzajú útočisko... Oni vymysleli slogan „nech si kupujúci dá pozor“, ich najvyšší princíp je obchodovanie s nami. Imanuel Kant / 346/

Filozof Immanuel Kant nebol prvý, kto obviňoval Židov z úžerníctva a vydieračských ekonomických praktík. Od ich pobytu v Egypte sa nežidovskí politici, teológovia a kronikári vyjadrovali o židovskej lakomosti a vydieračských taktikách. Dokonca aj Shakespeare zvečnil židovského úžerníka v Benátskom kupcovi cez postavu Shylocka, ktorý od kresťana, ktorý nemá na zaplatenie dlhu vyžaduje „kilo jeho mäsa.“ Existuje množstvo príkladov stredovekých vlád, ktoré dostávali obrovské percentá v príjmoch z daní, ktoré pochádzali zo židovského úžerníctva. V diaspore /Židia žijúci mimo územia Palestíny/ bol modelom Žid, ktorý pracoval pre nežidovských kráľov a vlády ako vyberač daní a potom ako administrátor cudzích okupačných vlád.

Svojou samotnou povahou vyžaduje farmárčenie a pestovanie plodín občasné finančné injekcie. Choroby, zamorenie hmyzom, prírodné pohromy môžu položiť tých, ktorí pestujú plodiny alebo chovajú zvieratá k nohám tým, ktorí majú peniaze na požičanie. Pomoc prichádzala často od susedov alebo intervenciou vládnych úradov, častejšie však volanie o pomoc zostalo nezodpovedané, čo vyústilo do čias utrpenia a biedy. V každom obchode je kapitál rozhodujúci na zlepšenie ťažkých cyklov prosperity a recesie. Do týchto ekonomických neistôt vstupuje židovský úžerník, oveľa zručnejší a šikovnejší s narábaním meny a peňazí ako jeho zákazníci.

Neexistovala takmer žiadna finančná regulácia týchto praktík až do nedávnych čias, čo poskytovalo množstvo príležitostí pre bezohľadných ľudí. Mal by som poznamenať, že termín úžerníctvo neznamená len

požičiavanie za priemerný úrok, ale za úrok nadmerný. Úžerníctvo by sa dnes označovalo termínom „loansharking.“

úžerníctvo

1. požičiavanie alebo praktiky požičiavania peňazí s prehnaným úrokom
2. prehnané množstvo úroku, nadmerná úroková sadzba
3. úrok zaplatený za požičanie peňazí

loansharking

praktika požičania peňazí za nadmerné úrokové sadzby

Židia rozumeli vydieračskej povahe svojich úžerníckych praktík voči nežidom. Maimonides, ktorý je považovaný za najväčšieho európskeho židovského učiteľa napísal vo svojej knihe Kniha občianskych zákonov nasledujúce:

Je dovolené požičať si od heathena /nežida/ alebo od cudzieho rezidenta a požičať mu s úrokom. Je však písané Svojmu bratovi požičaš bez úroku to, čo potrebuje /Deut. 23:20/ /347/ - tvojmu bratovi je to zakázané, ale zvyšku sveta je to dovolené. Naozaj je to kladný rozkaz požičať peniaze heathenovi. Pretože je písané Len cudzincovi môžeš požičovať na úrok /Deut. 23:19/ /348/

/The Code of Maimonides, kniha 13, The Book of Civil Laws, kap. V:1, 93/ /349/ Nesek /jedovaté, úžerníctvo/ a marbit /zvýšenie, úrokov/ sú jedna a tá istá vec...Prečo sa to volá nesek? Pretože ten, čo ho zoberie, pohryzie svojho priateľa, spôsobí mu bolesť a zje jeho mäso. /The Code of Maimonides, kniha 13, The Book of Civil Laws, kap. IV:1, 88,89/

Úžerníctvo, ktoré Židia praktizovali od stredovekého sveta by bolo dnes poburujúce.

V Dejínach Židov v Anglicku Cecil Roth zistil, že Židia účtovali úroky medzi 22 a 33 percentami./350/ V severnom Francúzsku boli úrokové sadzby limitované 43 percentami v roku 1206 po tom, čo úrady znížili úroky zo 65 percent. /351/

V knihe Židia v Poľsku: Sociálne a ekonomické dejiny židovskej komunity v Poľsku od 1100 do 1800, autor Bernard Weinryb ukazuje podobné sadzby v Poľsku v 14. a 15. storočí. /352/ V knihe z roku 1942 Židia v Španielsku: Ich politický a kultúrny život v stredoveku, židovský autor A. Neuman píše, že v Kastílsku dovolili úrady účtovať Židom úrok 33 a 1/3 percenta. Keď farmári zúfalo potrebovali kúpiť semená v časoch veľkého hladu v Cuenca v roku 1326, Židia odmietli požičať peniaze ak nemohli účtovať 40 percentný úrok. /353/

Najdôležitejší stredoveký dokument stredovekého Anglicka a snáď i v dejínach západnej civilizácie je Magna Charta, v ktorej sa vraví, že vdovy a siroty majú ako prvý nárok na pozemky, až potom sú na rade židovskí úžerníci. /354/

V knihe Sociálny život Židov v severnom Francúzsku v XII - XIV storočí ako bol zobrazený v rabínovskej literatúre tej doby Louis Rabinowitz píše ako židovskí úžerníci považovali svoje povolanie za ďaleko viac výnosné ako farmárčenie alebo remeselníctvo./355/ Mnohí židovskí historici zdokumentovali obrovské bohatstvo, ktoré Židia nazhŕňali vďaka úžerníctvu. Rabinowitz zdôrazňuje, že napríklad dane zo židovského úžerníctva tvorili vo Francúzsku viac ako zvyšok kráľovských príjmov v roku 1221. Kráľ Ľudovít IX, ktorý Talmud energicky odsudzoval, sa o židovské predátorské ekonomické správanie strachoval. V roku 1254 zakázal Židom požičiavanie peňazí a nariadil, aby sa živili obchodom a manuálnou prácou. Ako ilustráciu všadeprítomného židovského úžerníctva Achille Luchaire ukazuje, že v stredovekej Európe boli kvôli dlhom židovským úžerníkom zavreté mnohé kostoly a kláštory. /356/

Jeden z popredných židovských historikov Jacob R. Marcus vo svojej Encyclopedia Britannica, v článku „Židia“ uvádza, že „pohyblivé bohatstvo krajiny bolo absorbované Židmi, ktorí pravidelne prevracali štátnu pokladnicu.“ /357/

Nežidovská opozícia ich predátorským ekonomickým aktivitám bola často racionálna a pochopiteľná. Loansharking je dnes považované za zhubnú aktivitu, ktorá si zaslúži súdne stíhanie. Bolo preukázané, že v komunitách, kde takéto aktivity nepovolili bol antisemitizmus oveľa miernejší. Davidson cituje dvoch patricijov z Benátok 16. storočia, ktorí vravia, že požičiavanie peňazí je spôsob akým Židia „spotrebujú a zničia ľudí nášho mesta“. /358/ Benátske úrady nakoniec kodifikovali presné regulácie židovských ekonomických aktivít včítane úrokovej sadzby 5 percent na pôžičky. /359/ Brian Pullen cituje rabína z tých časov, ktorý po vysvetlení príčin antisemitizmu vraví:

Úžerníctvo so všetkými nariadeniami mesta ich robí nepopulárnymi. Tieto okolnosti nie sú však len v Benátkach, kde úrokové sadzby sú len 5 % a banky sú zakladané nie za účelom zisku bankárov, ale na pomoc chudobným. /360/

Arthur Kornberg v knihe Theodor Herzl: Assimilation to Zionism rozsiahlo cituje zakladateľa moderného sionizmu, včítane fascinujúcich častí jeho osobného denníka. Herzl píše, že antisemitizmus, ktorý rastie vďaka židovskej finančnej dominácii, je absolútne pochopiteľný a trval na tom, že „človek nemôže očakávať, že väčšina sa nechá podrobiť opovrhovanými outsidermi, ktorých práve prepustili z geta“. /361/ V ďalšej časti cituje Herzla ako vraví, že Židia sú vychovávaní k tomu, aby boli „pijavicami“, ktoré dosiahnu „hroznú finančnú moc“ a ktorí sú „peniaze - uctievaťcimi ľuďmi neschopnými porozumieť, že človek nemusí byť motivovaný len peniazmi“. /362/ Uvádza ďalej: „Existenciu antisemitizmu považujem za oprávnenú.“ /363/

Moderní židovští spisovatelé píšící o antisemitismu nikdy nepřiznávají, že křesťané nebo nežidé mají základní právo se bránit před „hroznou“ židovskou finanční mocí a že ich antisemitismus je plně oprávněný. Ak by nežid opísal židovských finančných predátorov ako „píjovice“, napriek tomu, že je to pomenovanie jedného z vodcov sionizmu, určite by bol nazývaný antisemitom. Je snád' prekvapením, že ohľaduplný kresťan ako Tomáš Akvinský, ktorý bol pokladaný za zástancu lásky a milosrdenstva, sa vyslovil proti židovským praktikám úžerníctva?

Židom by nemalo byť dovolené ponechať si to, čo získali úžerníctvom; bolo by najlepšie, keby boli donútení pracovať, a tak si zarábať na živobytie namiesto nič nerobenia a chamtivosti. Tomáš Akvinský, filozof 13. storočia /364/

S hlbším štúdiom židovských dejín som sa dozvedel, že úžerníctvo bolo len jedným z mnohých dravých finančných praktík v komerčnej oblasti, ktoré vznietili odpor kresťanských spoločností.

Židovské komerčné aktivity

Úžerníctvo bolo najväčším zdrojom židovskej moci a odrazovým mostíkom vzniku židovských bankových rodín, ktoré vládli v Európe stovky rokov. Židia však nachádzali profit v mnohých iných aktivitách - hodnoverných i podlých.

Kým židovské sväté písma zakazovali používanie úžerníctva voči svojim bratom Židoch, voči nežidom jeho používanie povzbudzovali. Rovnaký princíp sa uplatňoval pri každej ekonomickej súťaži medzi Židmi a nežidmi. Finančná prezieravosť kombinovaná so silnou tímovou prácou a ekonomicou stratégiou poskytovala silné zbrane v boji za komerčnú nadvládu nad Európou a neskôr Amerikou. Fakt, že Židia praktizovali dvojité morálku - altruistickú pre samých seba a predátorskú pre ostatných ľudí, prispel k ich ekonomickej nadvláde i v obvyčajnejších obchodných snaženiach.

Mnohé z najlepších taktík boli odsúdené židovskou synódou v roku 1603 v snahe zabrániť hillul hashem /zneuctenie židovského náboženstva/. „Tí, čo podvádzajú nežidov znesväcujú meno Boha medzi nežidmi.“ /365/

Tento výrok bol často citovaný tými, ktorí zamietali protikresťanské finančné opatrenia v dávnych časoch. Následné rabínovské odpovede však problém vysvetlili ako spor medzi dvoma Židmi, ktorí sa hádali o korisť získanú podvodom od nežida. Vydieranie a podvod sú teda v poriadku, pokiaľ sa nestane hillul hashem; t.j. ak čin nepoškodí Židov ako skupinu. Jacob Katz vraví: „Etické normy používali len pre samých seba.“ /366/ Práve tak, ako bolo morálne nesprávne praktizovať úžerníctvo na inom Židovi, tak bolo morálne etické praktizovať úžerníctvo voči nežidom, pokiaľ tým neuškodí židovskej komunite. Nasledujúca pasáž z Code of Maimonides jasne ukazuje dvojité ekonomicou morálku v obchodných jednaniach. Nemali by sme zabudnúť, že Židia považovali Maimonidesa za svojho najväčšieho filozofa osvietenstva.

Heathen nemôže žiadať odškodné za podvod, pretože sa vraví, že „je jeho bratom“. /367/ Ak však heathen podvedie Izraelitu, musí mu peniaze vrátiť podľa našich zákonov. /368/

Židovské učenia prikazovali Židom pomáhať bratom a nesúťažiť medzi sebou za účelom vydierania nežidov. Jacob Katz odhalil veľké množstvo židovskej literatúry zakazujúcej súperenie medzi Židmi. Bolo im zakázané miešať sa do monopolov kontrolovaných ostatnými Židmi. Mali stále medzi sebou spolupracovať a súperiť s nežidmi, aby „nestratili peniaze Izraela“. /369/

Tímová stratégia

Je ťažké definovať, aký dopad má židovská ekonomicou solidarita a keď to považovali za potrebné i ekonomicou bojkot alebo nepriateľstvo, na komerčné podniky. V kapitole o mediálnej kontrole som hovoril o koordinovanom židovskom prevzatí novín Times Herald vo Washingtone. Podarilo sa im to tichým nabádaním židovských inzerentov a spoločností opustiť Herald, čím priviedli noviny do bankrotu a po ich prevzatí do židovských rúk sa židovský reklamný kapitál do novín vrátil. Takáto skupinovú taktika má ohromný ekonomicou dopad na mnohé obchodné spoločnosti.

Vezmime si napríklad, aký dopad má vláda na takmer každú veľkú korporáciu v Amerike. Kľúčoví byrokrati môžu ovplyvniť kontrakty, ekologické dohody, občianske práva, dane, reguláciu potravín a liekov. Ak cíti určitý židovský vládny úradník nepriateľstvo voči akémusi podniku - alebo má oň záujem - má to obrovský dopad na jeho finančné zdravie. Žid vo veľkej korporácii s oprávnením nákupu sa môže rozhodnúť či kúpi produkt od nežidovskej firmy alebo firmy, ktorú vlastní Židia. Jeho rozhodnutie bude mať hlboký dopad, dobrý alebo zlý, na obe firmy. Nežidia sú naopak učení, že musia súdiť ľudí na základe ich kvalít a bolo by nemorálne súdiť ich na základe rasových predsudkov. Naučia sa tiež, že prvotné je dobro firmy, pre ktorú pracuje alebo vládne, v ktorej slúži. Žid na druhej strane, bol učný od skorých rokov života myslieť v intenciách dobra alebo zla pre jeho vlastnú skupinu a o zrade nežidov od faraóna po Hitlera. Niet sa preto čo diviť, ak si židovský manažér vyberie pre svoje obchody židovskú firmu alebo židovského uchádzača na dôležité miesto. Takéto činy sa môžu zdať altruistické, slúžia však samým sebe, pretože každý Žid vie, že ak pomôže ďalšiemu Židovi, kdesi inde, neskôr, môže rovnakú pomoc očakávať aj on

Klasický príklad bezohľadnej židovskej tímovej stratégie bol odhalený v roku 2001, v štúdií Avnera Halperina z MIT Faculty of Business Administration. Izraelské noviny Ha'aretz uverejnili článok o Halperinovej štúdií nazvanej „Prečo americkí riaditelia zlyhávajú v izraelských firmách?“ /369a/

Píše sa v ňom: „Veľa nových firiem najalo na vrcholné miesta Američanov, aby im pomohli dostať sa na americký trh.“ Jadro článku je v tom, že tucty izraelských firiem zlákal amerických riaditeľov a manažérov do svojich firiem. Každý, kto rozumie židovskej tímovej stratégii však porozumie, prečo boli po tom, čo odslúžili svojmu zámeru vyhodení. Žid Halperin viní za to kultúrne rozpory medzi Židmi a nežidmi, faktom však zostáva, že v jeho štúdii viac ako 90 firiem, z ktorých 25% si najalo amerického riaditeľa výsledok bol: „Každá firma vyhodila svojho amerického manažéra.“ /369b/

So zvyšujúcim sa počtom amerických firiem ako Disney, ktoré sa skladajú prevažne zo Židov /kým nám je nahovarané, že by bolo nesprávne diskriminovať Židov alebo akúkoľvek inú menšinu/, židovské firmy pracujú usilovne na vylúčení nežidovských votrelcov.

V dejinách je veľa príkladov takéhoto tímového úsilia za účelom získania ekonomických a politických výhod. Roth diskutuje o moriskom Židovi Ariasovi Davilia, ktorý pracoval ako štátny pokladník v 15. storočí v Španielsku. /370/ Termíny „Moriskovia“ a „Noví kresťania“ sú používané na označenie Židov, ktorí falošne zmenili vieru na kresťanskú a tajne naďalej praktizovali judaizmus. /371/ Roth zdôrazňuje, že vďaka vplyvu Davilia veľa „Nových kresťanov“ bolo povýšených do vysokých funkcií. Ukazuje zároveň, že Moriskovia kontrolovali všetok import z nového sveta ako aj distribúciu zo Španielska. Ak má Roth pravdu a Židia naozaj kontrolovali všetok obchod v tom čase, nespôsobiloby to nepriateľstvo ostatných, nežidovských obchodníkov?

Po celej Európe používali Židia spoločný jazyk a organizácie na získanie výhod nad kresťanmi a Moslimami v oblasti Stredozemného mora. Standford Shaw vo svojej knihe *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic* odhaľuje, že Židia mali systém zmeniek, ktoré používali len medzi sebou a ktoré im umožnili obchodné výhody. /372/

Štúdium Gershona Hunderta v poľskom Opatowe v 17. a 18. storočí po názvom *The Jews in a Polish Private Town: The Case of Opatow in the Eighteen Century* /373/ ilustruje ako Židia dominovali komerčnému životu. Množili sa sťažnosti o tom, že Židia sa odmietli pridať do remeselníckych cechov, že kontrolovali obchod a ceny surových materiálov, že importovali hotové produkty do mesta, čím brali prácu domácim remeselníkom, že nenakupovali od kresťanov, že vytlačili kresťanov z obchodu, čím boli kresťania nútení presťahovať sa inde. /374/ Hundert píše, že „židovská nadvláda v mestskom obchode...bola takmer úplná“. /375/ Poznemenáva zároveň, že Židia dominovali všetkým fázam obchodu s alkoholom, vrátane jeho výroby, distribúcie a predaja.

Niektorí židovskí autori naznačili, že židovskí odboroví vodcovia v Amerike boli zmierlivejší k vedeniu, ak členmi ich odborov boli väčšinou nežidia. /376/ Ak je to pravda, tak je možné predpokladať, že židovské firmy skôr dostanú pracovné kontrakty ako firmy nežidovské. Môžeme ľahko vidieť silnú výhodu takýchto firiem nad nežidovskými konkurentmi. Existuje veľa spôsobov ako môže skupinová súdržnosť a lojalita narušiť a nakoniec prevrátiť tzv. slobodný trh.

Banky a burzy

Prvou bankovou rodinou boli Rottschildovci. Z nich vyrástla najsilnejšia banková spoločnosť v Európe. Zakladateľom House of Rottschild bol Mayer Amschel Rottschild, ktorý sa narodil v roku 1743 vo Franfurkte nad Mohanom, v Nemecku. Najprv študoval za rabína a potom sa rozhodol pre požíciavanie peňazí a finančníctvo. V čase napoleónskych vojen sa stal finančným agentom britskej vlády, založil najväčší bankový dom v Európe a jeho synovia rozšírili pobočky v ostatných anglických mestách. Čítal som jeden veľmi lichotivý článok a Mayerovi Amschelovi a jeho skvelom finančnom triku. V čase vojny medzi Napoleonom a Wellingtonom pri Waterloo sa obchodníci londýnskej burzy obávali možnosti Napoleonovho víťazstva. Amschel videl dôležitú bitku ako jedinečnú obchodnú príležitosť. Viediac, že ak Napoleon vyhrá, burza by sa zrútila a ak Francúzsko prehrá, ceny na burze by sa rapidne zvýšili. Amschel vymyslel systém, vďaka ktorému by sa o víťazstve dozvedel skôr ako ktokoľvek iný. Použitím poštových holubov na pevnine a sériou lodí so signálnymi lampami v intervaloch jednej míle cez kanál, dozvedel sa o Napoleonovej porážke prvý. Do mesta však dal rozšíriť falošnú informáciu, že Napoleon vyhral. Toto viedlo k devastujúcemu pádu londýnskej burzy. Cenné akcie sa predali za zlomok ich skutočnej ceny. Amschel a jeho židovskí spoločníci vedeli, že Anglicko vyhralo a skúpili všetky akcie. Za noc, po tom, čo sa burza dozvedela, že Anglicko bitku vyhralo sa hodnota týchto akcií vyšplhala do obrovských výšok.

Kniha vykresľovala Rottschildov podvod ako šikovný a obdivuhodný. Musíme sa ale pozastaviť a zamyslieť nad stratenými hodnotami - majetkom, ktorý bol roky zhromažďovaný tvrdou prácou, obchodmi, ktoré boli doslova ukradnuté od ich zakladateľov, zničenými životmi. Alebo si autor knihy snáď pomyslel, že obrovské bohatstvo prišlo jednoducho zo vzduchu? Zamyslel sa autor nad tým, že tieto peniaze pochádzali nielen od zakladateľov tovární, ale aj z tvrdej práce tisícok robotníkov? Takáto krádež ovplyvní ich zárobky, pracovné podmienky, zamestnanie a mnohé iné faktory. Stovky tisíc ľudí muselo nakoniec za Rottschildov podvod zaplatiť vysokú daň.

Mayer Amschel použil peniaze získané podvodom na založenie obchodných bankových spoločností po celej Európe pre svojich piatich synov - Amschela, Salomona, Nathana, Karla a Jamesa. Ako som to už spomenul v kapitole o ruskej revolúcie. Rottschildovci pravidelne používali svoje ohromné bohatstvo na ovplyvňovanie národov v nasledovaní židovských záujmov, ako to bolo v prípade Ruska a zrušených pôžičiek na protest proti cárskym májovým zákonom. /377/ Bohatstvo Rottschildovcov im kúpilo prvé židovské miesto v britskom parlamente a dokonca členstvo medzi britskou aristokraciou. Kombinovaním moci

rodinných bánk a ostatných židovských bánk mohli ekonomiku národa priniesť doslova na kolená. Domináciou medzinárodného bankovníctva si mohli stanoviť vlastné finančné pravidlá voči národom potrebným peniaze a dosiahnuť tým ešte väčšie bohatstvo.

Vďaka výhodám medzinárodných kontaktov Rotchschildovcov Židia vládli súkromnému bankovníctvu v celej Európe. V Prusku vládla napríklad v neskorom 19. storočí absolútna absencia nežidovských bankových firiem. V roku 1923 bolo v Berlíne 150 židovských bánk a len 11 nežidovských. /378 379/ Na burzách používali podvody podobné tým pri Waterloo po celé generácie, ustanoviac nakoniec za centrum svetového obchodu Wall street, ktorá sa stala centrom židovskej burzy a investičných operácií. Židovskí spisovatelia Judith Ehrlich a Barry Rehfeld v knihe Our Crowd a jej nedávnom pokračovaní New Crowd: The Changing Jewish Guard on Wall Street podlízavo pojednávajú o ohromujúcom židovskom prevzatí moci v americkej ekonomike. /380 381/ Ivan Boesky a Michael Milken, ktorí ukradli takmer dva miliardy dolárov sú v podstate chválení za ich šikovnosť a znalosť trhu.

Počas štúdia na strednej škole otec skromne investoval do burzových cenín. Jeho burzový maklér bol politicky konzervatívny Žid R. Newmann z firmy Kohlmeyer & Company. Ja som dostal u tejto firmy prácu - mal som sledovať akcie a produkty. V čase mojej práce som bol rasovo vedomý, nerozumel som však židovskej otázke. Newmanna som mal rád a vždy mal poruke prípadný výrok na opozíciu nedávnych výčinov černošského hnutia. Newman zarobil na burze bohatstvo a kým som pre neho pracoval objavil som tajomstvo zarabania peňazí a príčinu, prečo Židia dominovali burzovému priemyslu.

Newmann neustále telefonoval s priateľmi Židmi z New Yorku, Chicaga a Washingtonu. Každý člen tohto kruhu poznal ostatných veľmi dobre ako i pár nežidov v brandži, vláde a médiách a na kritických križovatkách trhu. Vo svojich konverzáciách Newmann často používal slová, ktorým som nerozumel: boli z jazyka jidiš. Občas po telefonicknej konverzácii rýchlo napísal objednávku na kúpu množstva akcií alebo tovaru a prikázal mi bežať za úradníkom potvrdiť to. Pamätám si transakcie, ktoré mu vyniesli desiatky tisícov dolárov. Opýtal som sa ho na jeho tajomstvo a on mi odpovedal, že žiadne nemá. „Informácia,“ povedal, „len tak zarobiš na burze skutočné peniaze. Musíš prísť k informácii pred tým, ako sa ju dozvie verejnosť. Akonáhle je v novinách, je neskoro.“

Chválením sa tichému stredoškólkovi sa cítil bezpečný a ja som načúval a učil sa. „Zober si napríklad vládu,“ povedal, „predstav si, že by si poznal niekoho v centrálnej banke, kto má informáciu, že Arthur Burns plánuje zvýšiť úrokové sadzby. Niektorí to nakoniec musí vedieť skôr než sa to dozvie svet. Čo by si urobil s cennými papierami alebo tuctami iných burzových akcií, ktoré sú vysoko citlivé na zmenu úrokových sadzieb? Alebo, čo ak by si poznal niekoho na ministerstve obrany a vedel by si, či Lockheed alebo McDonell - Douglas dostanú novú zmluvu na bojové lietadlá? Pozri, niektorí to musí vedieť dopredu. Myslíš, že by si na tom dokázal zarobiť? Alebo, čo ak by si vedel kde sa otvorí ďalšia vojenská základňa? Myslíš, že by si dokázal zarobiť na nehnuteľnostiach alebo pozemku? Alebo povedzme že by si poznal niekoho na ministerstve spravodlivosti, kto by ti dal vedieť, že chystajú súd proti IBM. Keď sa správa objaví, čo sa stane s akciami? Kúpil by si akcie IBM? A nie je to len vládna informácia, ktorá ti môže vyniesť kráľovské výkupné. Ak by si mal napríklad priateľa, ktorý pracuje v IBM a vedel by skôr než ktokoľvek iný, že IBM sa chystá uzavrieť zmluvu na výrobu počítačov s akousi malou firmou. Čo myslíš, že by sa stalo s lacnými akciami tejto firmy? Existuje milión spôsobov,“ vravel, „keď informácia znamená peniaze.“ Spýtal som sa Newmanna, či výmena vnútorných informácií nie je protizákonná a on mi povedal: „Potom by mohli urobiť protizákonné aj dýchanie.“ Tvrdil, že technicky to protizákonné je, ale je takmer nemožné to dokázať a na to sa ani nepozerala okrem niektorých prípadov, keď ide o obrovské sumy peňazí.

O niekoľko rokov neskôr viedla takáto manipulácia obrovskej sumy peňazí do najväčšieho škandálu v dejinách burzy cenných papierov. V 1986 boli Denis Levine, Ivan Boesky, Martin Siegel a Michael Milken obvinení z výmeny vnútorných akcií a dlhopisov hodných miliardy dolárov. Boesky sa priznal a bol pokutovaný sumou 100 miliónov dolárov a milióny viac zaplatil Milken, ktorý po všetkých pokutách a sporoch a odsedení si trestu ostal stále veľmi bohatým mužom. V roku 1987 zarobil Milken 550 miliónov dolárov za svoje aktivity z predošlých čias, čo bolo viac ako všetky firmy okrem prvej v rebríčku 41 najbohatších firiem v tom roku podľa magazínu Fortune. Levine, Boesky, Siegel a Milken boli vinní za najväčší finančný podvod od čias Rotchschildovej krádeže anglickej burzy. Malo by tiež byť poznamenané, že so všetkými svojimi židovskými právnikmi a židovskými sudcami si Milken odsedel ľahký rozsudok vo väznici s minimálnou bezpečnosťou. Je poučné poznamenať, ako židovská mocenská štruktúra reagovala na Boeského aféru. Niektorí z najväčších židovských vodcov, včítane Laurence Tischa /ktorý sa neskôr stal riaditeľom CBS/, Felixa Rohatyna /terajšieho amerického veľvyslanca vo Francúzsku/, Davida Gordisa /viceprezidenta Amerického židovského výboru/ sa zišli, aby reagovali na spôsobené škody. Noviny Palm Beach Jewish World citovali rabína Gordisa, ktorý vravel, že kvôli afére budú Židia považovaní za „vydieračov ekonomiky a zbohatlíkov“. /382/

Ak mal môj priateľ pán Newmann pravdu a vnútorná informácia znamená v modernej burzovej ekonomike peniaze, čo to znamená pre najsúdržnejšiu a najorganizovanejšiu skupinu na svete? Mnohí židovskí mladí ľudia sú od skorých rokov vo finančníctve tak zbehlí, ako sú šikovné deti nežidov v zbieraní obrázkov hráčov futbalu alebo hokeja. Ivan Boesky je výnimočný len veľkosťou svojej krádeže. Vnútorná informácia je len jednou zlozkou obrovskej moci v rukách ľudí, ktorí vedľa toho ju použijú. Za rohom a na celom svete je to najväčšia zbraň v ekonomickej vojne. Korisť tejto vojny je prepych, aký si môžu kúpiť nielen peniaze, ale aj enormná politická a mediálna sila.

Židovský vplyv v politike

Amerika už nemá vládu goyimov /nežidov/, ale administratívu, v ktorej sú Židia plnými partnermi na všetkých dôležitých stupňoch. Aspekty židovských náboženských zákonov v spojení s termínom „vláda goyimov“ by snád' mali byť preverené, keďže tento termín je v USA zastaralý.

/významné izraelské noviny Maariv/ /315/

„Nikdy som nevidel prezidenta... a je mi jedno kto to je - ktorý by sa postavil /Židom/... Vždy dostanú čo chcú. Izraelčania vždy vedia, čo sa deje. Dostal som sa až tam, že na papier som si nič nepísal. Keby americký ľud vedel, ako majú títo ľudia našu vládu v hrsti, povstal by v zbrani.“

/Admirál Thomas Moorer, bývalý predseda Náčelníkov štábov./ /315a/

„...úžasnú kontrolu majú Židia nad médiami a zaplavili i kongres... Som znepokojený nad faktom, že židovský vplyv kompletne dominuje politickej scéne, čím je nemožné dostať kongres k niečomu, čo oni neschvália. Izraelská ambasáda prakticky diktuje kongresu cez vplyvných židovských ľudí v krajine.“

/Minister zahraničných vecí John Foster Dulles, február 1957, citovaný na strane 99 knihy Fallen Pillars od Donalda Neffa/

V rozprávaní o židovskej moci vo vláde Spojených štátov preskočím teraz niekoľko rokov k udalosti, ktorú som videl v televízii na stanici CBS 15. apríla 1973. Senátor William Fulbright v relácii Face the Nation /316/ v diskusii o amerických zásahoch na Strednom východe povedal:

„Izrael kontroluje senát Spojených štátov.“

Od polovice 60 - tých rokov som vedel o sionistických vplyvoch na americkú vládu dosť na to, aby som si uvedomil, že to, čo senátor povedal bola pravda. Bol som však šokovaný, že to povedal tak otvorene. Zaujímalo ma aký dopad bude mať takéto obvinenie na verejnosť. Vyslovil vlastne jedno z najťažších obvinení, aké kedy americký senátor vyjadril s neuveriteľnými následkami - že cudzia krajina kontrolovala najvyšší zákonodarný úrad v Spojených štátoch.

Za niekoľko dní Fulbrightovo obvinenie z tlače zmizlo, akoby ani nikdy nebolo vyjadrené. Senátor Fulbright, ktorý bol vo svojom štáte veľmi populárny a bol znovuzvolený v časoch vietnamskej vojny sa odrazu ocitol v politicky horúcich vodách.

V ďalších voľbách za svoju výpoveď pravdy draho zaplatil. Obrovské množstvá židovských peňazí sa vliali do Arkansasu a do volieb proti nemu. Židia na každej pozícii v obchode, vláde alebo médiách v Arkansase aj mimo neho sa ponáhľali na pomoc jeho protivníkovi. Jeden z najpozoruhodnejších aspektov celej záležitosti bolo, že väčšina Židov mala Fulbrighta rada kvôli jeho názoru na vietnamskú vojnu. Židia boli hromadne postavení proti vojne, od radikálnych komunistov ako Jerry Rubin a Abie Hoffman až k vplyvným Židom z The New York Times a The Washington Post.

Senátor Fulbright si dovoľil povedať to, že tak ako nebolo v našom záujme byť vo vietnamskom konflikte, tak nebolo v našom záujme byť v konflikte na Strednom východe. Veľa Židov ironicky nazývalo Fulbrighta hrdinom za to, že volil v 50 - tých rokoch proti podpore financovania Joeovho McCarthyho návrhu Permanent Investigations Subcommittee./317/ Boli jeho dlžníkmi, avšak Fulbrightova podpora liberálnym cieľom Židov neznamenalala nič v porovnaní s odmietnutím pomoci Izraelu. Kritizovanie vládnych postupov na Strednom východe ho stálo kreslo v senáte.

Keď som sa dozvedel o židovskej dominácii tlače a médií koncom 60 - tých rokov, objavil som zároveň bohaté dôkazy o ich ohromnej politickej sile. Zistil som, že bola vlastne dvojstranná. Je zrejmé, že vďaka ich dominácii médií, majú ohromný vplyv na voľby a verejné otázky. Nielenže môžu ovplyvniť vnímanie verejnosti za alebo proti určitému kandidátovi alebo problému, môžu vlastne rozhodnúť či sa o určitých problémoch bude diskutovať alebo nie. Ďalší spôsob ako ovplyvňujú politiku je priamejší. Stali sa bezpochyby najmocnejšími hráčmi vo financovaní americkej kampane - ich podpora je rozhodujúca pre každého hlavného kandidáta. Tí, ktorí ich obštedrujú najväčšou oddanosťou a servilitou dostanú najväčšiu podporu, zatiaľ čo menej servilným sa ujde podpory podstatne menej. Spoluhráčov odmeňujú obrovskými odmenami a politicky zneškodňujú tých, ktorí nespolupracujú.

V 70 - tých rokoch som čítal článok vo Wall Street Journal od Jamesa M. Perryho, ktorý sa volal: „Americkí Židia a Jimmy Carter.“ Napísal tam: „Pokiaľ ide o peniaze, Židia sú štedrý. Zamestnanec Bieleho domu pre National Democratic Committee pán Siegel odhadol, že asi 80 % veľkých darov pre stranu každý rok pochádza od Židov.“/318/ Ďalší článok vo Wall Street Journal o financovaní otvorene priznáva, že väčšina peňazí demokratickej strany pochádza od židovských prispievateľov a tiež polovica dotácií pre stranu republikánsku pochádza z toho istého zdroja. Kampaňové príspevky sú ako kyslík - pre politický život nevyhnutné. Existuje niekto, kto by pochyboval, že tieto peniaze si nekupujú vplyv? Keďže židovské peniaze a organizovaná židovská podpora je podstatná, židovskí radcovia a asistenti sa stali absolútne nevyhnutnými.

Krátko po Fulbrightovom vyhlásení o židovskej kontrole senátu, generál Goerge Brown s najvyššou možnou hodnosťou v armáde Spojených štátov, ktorý je zároveň predsedom Náčelníkov štábov hovoril na pôde Duke univerzity o židovskej kontrole americkej vlády, médií a ekonomiky:

Izraelci k nám prichádzajú po výzbroj. Tvrdíme, že kongres takýto program neschváli. A oni vravia, nebojte sa o kongres. My sa o kongres postaráme. Ide o kohosi z cudzej krajiny a napriek tomu to dokážu. Vlastnia v našej krajine banky, noviny. Pozrite sa len, kde všade sú židovské peniaze. /319/ /Generál George S. Brown/

Ako som o tom už pojednával, entocentricky sa navzájom podporujú, až kým neovládnu väčšinu organizácií, do ktorých sa dostali. Toto platí i pre americkú vládu. Od úloh poradcov /Bernard Baruch a Louis Brandeis/ prezidentovi Woodrowi Wilsonovi až ku kompletnej dominácii Clintonovej Národnej bezpečnostnej rady, židovská moc na prelome storočí nepretržite rastie.

Moje prebudenie o židovskej moci nastalo v polovici 60 - tych rokov, počas vládnutia Johnsona a Nixona. V Johnsonovej dobe som obzvlášť vedel o Wilburovi Cohenovi, ktorý bol ministrom zdravotníctva a vzdelávania a ktorý tvrdo tlačil rasovú integráciu a systém podpôr, v ktorom som pre Ameriku videl nevyhnutnú katastrofu. Vedel som tiež o sionistickom prívržencovi Waltovi Rostowi, ktorý bol jedným z hlavných poradcov pre zahraničné záležitosti prezidentovi Johnsonovi a tiež o americkom ambasádorovi v OSN Arthurovi Goldbergovi.

Napriek Nixonovým vraj antisemitským názorom, ako boli odhalené aférou Watergate, obával sa ich moci a stále ich ukludňoval. Obklopil sa množstvom židovských poradcov a Židia boli členmi aj jeho kabinetu. Henry Kissinger menoval Jamesa Schlesingera ministrom obrany - kritická pozícia vo vzťahu k Izraelu. V ekonomike menoval Arthura Burnsa riaditeľom Centrálnej banky, Herberta Steina jeho ekonomickým poradcom, Laurence Silbwermana zástupcom generálneho prokurátora a Leonarda Gartmenta riaditeľom právneho koncilu a oddelenia občianskych práv v Bielom dome.

Sionisti pokryli všetky základne, ako to zvyčajne robia, zároveň však ovládali kľúčové pozície vo vnútorných kruhoch ostatných strán. Najbližší poradca Huberta Humpreya sa stal E. F. Berman a jeho 11 najväčších prispievateľov boli Židia./320/ Vrcholný poradca Georgea McGoverna bol Frank Mankiewicz.

Po Nixonovej rezignácii si Gerald Ford podržal Henryho Kissingera a priniesol si tiež starého stalinovského sympatizanta Edwarda Leviho ako generálneho prokurátora. Alana Greenspana menoval hlavným ekonomickým poradcom. Jimmy Carter pokračoval v neproporcionálnej židovskej prezentácii menovaním Harolda Browna ako ministra obrany a pridáním „vyvolených“ do Národnej bezpečnostnej rady a dôležitých ekonomických pozícií. Reagan a Bush sa pridali k židovskému útoku na americkú vládu menovaním ďalších Židov. Od skorých dní 20. storočia židovská moc pravidelne rástla až do dnešnej, dych vyrážajúcej podoby. Keď sa ich moc stávala silnejšou a zakorenejšou, Židmi dominované médiá považovali za potrebné čoraz menej vyvracať pred verejnosťou svoju moc, dokonca sa tým začali pýšiť, aby sa presvedčili, že žiaden Goyim sa im neodvážia postaviť.

Veľké izraelské noviny Maariv uverejnili 22. septembra 1994 článok pod názvom „Židia, ktorí vedú Clintonov dvor“, v ktorom sa chváli židovskou domináciou Clintonových poradcov a jeho kabinetom. V článku citujú prominentného washingtonského rabína, ktorý tvrdí, že americká vláda už nie je vládou nežidov. Tvrdí:

Amerika už nemá vládu goyimov /nežidov/, ale administratívu, v ktorej sú Židia plnými partnermi na všetkých dôležitých stupňoch. Aspekty židovských náboženských zákonov v spojení s termínom „vláda goyimov“ by snád' mali byť preverené, keďže tento termín je v USA zastaralý. /321/

Článok sa chváli kompletnou domináciou administratívy a opisuje mnohých vrcholných štátnych úradníkov okolo prezidenta ako „warm Jews“, na ktorých sa môže Izrael vždy spoľahnúť.

V Národnej bezpečnostnej rade sú siedmi z jedenástich vrcholných ľudí Židia. Clinton ich naschvál umiestnil na najcitlivejšie križovatky americkej bezpečnosti a zahraničnej administratívy: Sandy Berger je zástupca predsedu rady; Martin Indyk je ambasádorom pre Izrael a riaditeľom pre Stredný východ a Áziu; Dan Schifter je riaditeľom a poradcom prezidenta pre východnú Európu; Don Steinberg je riaditeľom a poradcom prezidenta pre Afriku; Richard Feinberg je riaditeľom a poradcom prezidenta pre Latinskú Ameriku; Stanley Ross je riaditeľom a poradcom pre Áziu.

Situácia nie je odlišná ani v prezidentskej kancelárii, ktorá je plná „warm Jews“: generálny prokurátor, Abner Mikve, prezidentov plánovač a manažér Ricky Seidman; podpredseda náčelníka štábu Phill Leida; ekonomický poradca Robert Rubin; mediálny riaditeľ David Heiser; riaditeľ štábu Alice Rubin; Elly Segall zodpovedný za dobrovoľníkov; Ira Mezina za zdravotný program. Dvaja členovia kabinetu - minister práce Robert Reich a Micky Cantor za medzinárodné obchodé zmluvy, sú tiež Židia. K nim sa pripája dlhý zoznam úradníkov na ministerstve správy, vedeného Denisom Rossom s mnohými nadriadenými a riaditeľmi štábov. /322/

Bar Yosef začína článok poukázaním na „warm Jews“ /oddaných sionistov/, ktorí sa denno - denne stretávajú s najtajnejšími bezpečnostnými informáciami. Je zvláštne, prečo je izraelský špión Jonathan Pollard zavretý vo federálnom väzení, zatiaľ čo extrémny prívrženec Izraela ako Sandy Berger má denný prístup k najtajnejším dokumentom.

Dokonca už v časoch mojich štúdií bolo zrejmé, že židovská lobby mala ohromný dopad na senát a Biely dom. Medzi politikmi existovala skutočná dichotómia medzi tým, čo vraveli a čo robili. Napriek tomu, že Nixon zastával konzervatívny názor, ktorý zdôrazňoval napr. víťazstvo vo Vietname a opozíciu nútených integrovaných autobusových liniek, jeho administratíva začala prvé afirmatívne programy. Napriek tomu, že neúprimne chválil ukončenie rasovej integrácie, do úradu generálneho prokurátora menoval úradníkov, ktorí pokračovali v tlaku nútenej integrácie po celej Amerike. Jeho židovský minister zahraničia Henry Kissinger pomohol dokončiť Parížsku mierovú zmluvu, ktorá viedla k nevyhnutnému víťazstvu Viet Kongu a mieru bez cti, čím sa životy tisícok amerických vojakov stali zbytočnými. Je zaujímavé, že rovnaké hlasy, ktoré odsudzovali používanie napalmu na vietnamských vojakoch sa pri používaní rovnakej zbrane na ženách a deťoch v palestínskych utečeneckých táboroch radovali.

Izraelské noviny jasne ukazujú židovskú kontrolu v demokratickej i republikánskej strane:

Napriek tomu, že židovská moc je v súčasnej demokratickej strane obrovská, veľa „warm“ /vo význame oddaných židovským záujmom - pozn. prekl./ Židov je v čele vrcholných pozícií v republikánskej strane. /323/

Primárne využitie židovskej moci vo Washingtone podporuje sionistické záujmy, ako napríklad proizraelskú pozíciu. Prezidentovi vrcholní poradcovia ako Sandy Berger a Leon Perth sú oddanými sionistami a majú Židov na kritických pozíciách ako napr. minister obrany - William Cohen, ministerka zahraničia - Madeleine Albrightová. Keď Spojené štáty vedú rozhovory medzi Palestínčanmi a Izraelčanmi, Dwenis Roth je hlavným vyjednávačom. Denis Roth je oddaný sionista. Nemožno sa čudovať, že Palestínčania cítia, že nedostávajú fér jednanie, keď tzv. vyjednávači sú rovnako oddanými sionistami ako reprezentanti druhej, izraelskej strany. Pokrytectvo takto pokračuje donekonečna.

Sedemnásteho februára 1997 v článku Salon Magazine napísanom washingtonským spravodajcom Jonathanom Broderom /pisateľom pre Jerusalem Report/ sa uvádza:

Washington: **Po nedávnom odhalení židovských koreňov Madeleine Albrightovej, americká ministerka zahraničných vecí čelí novej hádanke: Všetci jej vrcholní kandidáti na ministerstve zahraničia sú Židia a muži.**

Iróniu počtu expertov zahraničných vecí si rýchlo všimli. „Prešli sme dlhú cestu odo dňa, keď v tejto krajine zahraničný obchod a služby boli rezervované pre európsko - americkú elitu,“ povedal predchádzajúci poradca Národnej bezpečnostnej rady pre Stredný východ Richard Haass, ktorý teraz prednáša zahraničný obchod na inštitúte Brookings Institution. /324/

Keď Albrightová cestovala na Balkán, útočila na nemorálnosť Chorvátov, pretože nedovolili sa utečencom vrátiť. Avšak na Izrael, ktorý už desaťročia nedovolí návrat miliónom palestínskych utečencov podobné morálne požiadavky nevyslovuje. /325/

Ktorákoľvek skupina prahnúca po moci rozumie, že ekonomická kontrola je rovnako dôležitá ako kontrola politická. Židovská kontrola v ekonomickej oblasti mojej krajiny je prakticky monolitická.

Veľa z týchto pozícií sa samozrejme čas od času menia, ale ako je to možné vidieť v poslednom zo spisov Clintona, Židia zastávajú naďalej všetky najdôležitejšie ekonomické pozície. Najsilnejšou z nich je riaditeľ Federal Reserve Board /centrálne banky - pozn. prekl./ a je zaujímavé povšimnúť si, že Alan Greenspan ostal na tomto kriticky dôležitom poste v časoch vlády demokratov i republikánov.

- riaditeľ Federal Reserve Board - Alan Greenspan a zástupca riaditeľa - Alan Blinder
- pokladník štátnej pokladnice - Robert Rubin a podzástupca David Lipton
- Národná ekonomická rada - Laura Tysonová a jej nový nástupca Gene Sperling
- riaditeľ Rady ekonomických poradcov - Janet Yellenová, neskôr Jozeph Stiglitz
- obchodný zástupca - Charlene Barshefsky

Židia držia všetky tieto pozície a mnohé iné, včítane ministra práce, čo je pozícia s ohromným dopadom na obchod. Dokonca aj minister hospodárstva Dan Glickman je Žid bez akejkoľvek predchádzajúcej skúsenosti v pôdohospodárstve. Táto pozícia má ohromný dopad na obchodné produkty a produkty zahraničného obchodu. Robert Kessler zastáva funkciu riaditeľa Vládnej administratívy potravy a liekov, ďalšej pozície s ohromným dopadom na obchod a priemysel.

Sú Američania tak naivní, že sa domnievajú, že títo entocentrickí, kohézni ľudia obrovského bohatstva si nevymieňajú informácie a nespolupracujú s ich vlastnými ľuďmi za ich vlastné záujmy? V časti o židovskej ekonomickej stratégii v nasledujúcej kapitole zdôrazňujem, že v ekonomickej sfére majú znalosti vládnej politiky a prístup k iným privilegovaným vládnym informáciám hodnotu biliónov dolárov. S objavením týchto vecí som sa sám seba spýtal - majú títo židovskí magnáti príležitosť sledovať ich vlastné záujmy? Neznamená to fakt, že rovnakým spôsobom ako podporujú svoje záujmy v americkej proizraelskej politike, tak podporujú i svoje ekonomické záujmy?

Prehľad Židov na kľúčových miestach v americkej vláde

/zoznam uvádzam v pôvodnom znení, bez prekladu pozícií, za účelom možnosti kontroly pôvodných zdrojov, ide o Clintonovu vládu - pozn. prekl./

Secretary of State - Madeleine Albright

Secretary of the Treasury- Robert Rubin
 Secretary of Defense- William Cohen
 CIA chief -George Tenet
 Head of National Security Council- Samuel Berger
 Secretary of Agriculture- Dan Glickman
 Chairman of the Federal Reserve Board- Alan Greenspan
 Health Care Chief-Sandy Kristoff
 Head Voice of America- Evelyn Lieberman
 Under Secretary of State for Europe -Stuart Eisenstat
 U.S. Trade Representative -Charlene Barshefsky
 Chief Aide to the first lady -Susan Thomases
 Heads National Economic Council -Gene Sperling
 Heads National Health Care Policy -Ira Magaziner
 Ass. Sec. of State for Congressional Affairs -Wendy Sherman
 On Board of Economic Council -Alice Rivlin
 On Board of Economic Council -Janet Yellen
 Presidential Advisor -Rahm Emanuel
 Council to the President- Doug Sosnik
 Deputy National Security -Council Jim Steinberg
 NSC Senior Director for Speechwriting- Anthony Blinken
 Drug Policy Coordinator -Robert Weiner
 Special Liaison to the Jewish Community -Jay Footlik
 Presidential Personal Chief -Robert Nash
 Presidential Attorney -Jane Sherburne
 Asian Expert on Security Council -Mark Penn
 Communications Aide -Robert Boorstin
 Communications Aide -Keith Boykin
 Special Assistant to the President -Jeff Eller
 National Health Care Advisor -Tom Epstein
 National Security Council Member -Jedith Feder
 Asst. Sec. of Veteran Affairs- Richard Feinberg
 Deputy Head of Food and drug Adm. -Herschel Gober
 White House Council -Steve Kessler
 Asst. Secretary of Education -Ron Klein
 Director of Press Conferences -Margaret Hamburg
 Director of St. Dept. Policy- Karen Alder
 Member National Security Council -Samuel Lewis
 Member National Security Council -Stanley Ross
 Director of Peace Corps- Dan Schifter
 Deputy Chief of Staff -Eli Segal
 Dep. Director of Man. and Budget -Jack Lew
 Under Secretary of State -James P. Rubin
 Under Secretary of the Treasury -David Lipton
 Special Council to the President -Lanny P. Breuer
 Special Representative to NATO -Richard Holbrooke
 Chief of Social Security- Kenneth Apfel
 Special Advisor to the First lady -Sidney Blumenthal
 Acting Solicitor General -Seth Waxman
 Presidential Pollster- Mark Penn
 Special Middle East Representative -Dennis Ross
 General Counsel for the FBI -Howard Shapiro
 Secretary of Management and Budget- Sally Katzen

Heads FBI Equal Opportunity Office- Kathleen Koch
Deputy Chief of Staff -John Podesta
Vice Chairman of Federal Reserve Board- Alan Blinder
Heads Council of Economic Advisors -Jane Yellen

Židovské záujmy idú ďaleko za Izrael a ekonomické záujmy. Vrcholní poradcovia prezidenta Spojených štátov ovplyvňujú každú oblasť amerického života od sociálnej starostlivosti až k daniam, imigrácii a právnemu systému. Predstavte si ich vplyv napríklad na menovania federálnych sudcov. V mojom okrese, ktorý má veľmi malú židovskú populáciu, Židia menovali tretinu federálnych sudcov. V najvyššom súde Spojených štátov sú momentálne dvaja Židia a siedmi nežidia. Židia majú často špecifické názory v oblasti občianskych práv, imigrácie, feminizmu, homosexuality, náboženskej viery, umenia, kontroly zbraní a mnohých ďalších oblastí amerického života. Stále sa tlačia a tlačia na pozície s veľkou mocou, veľkým vplyvom a dopadom na vládu.

Nie sú to len vrcholní prezidentovi poradcovia, ktorí sú Židia; predseda štábu viceprezidenta Al Góza - Robert Klain je napr. tiež Žid. Môžeme teda povedať že sú pripravení i v prípade prezidentovej smrti alebo odvolania. Snáď najodhadujúcejším svedectvom o špeciálnom postavení Židov v Clintonovej vláde je neuveriteľný fakt, že Clinton oficiálne menoval pozíciu „Špeciálny zástupca pre židovskú komunitu“. Funkcia Jaya Footlika je jedinečná, pretože pre žiadnu inú etnickú, rasovú alebo náboženskú skupinu „špeciálny zástupca“ neexistuje. Neexistuje zástupca pre Írov, Nemcov, Talianov alebo pre kresťanov. Existuje však pre vyvolených a vzhľadom na ich neuveriteľnú moc je ľahké pochopiť prečo. Je to moc, ktorú si každý prezident Spojených štátov uvedomuje.

Čiastočný zoznam kľúčových vládnych funkcií obsadených Židmi som uviedol v tejto kapitole. Tento zoznam v žiadnom prípade neukazuje ich celkovú silu. Ktovie koľko je byrokratov ako Madeleine Albrightová - Židov, ktorí čakajú, že im uveríme, že nie sú Židia, až kým nie sú zvolení do úradu. Noviny The Spotlight, /326/ Dr. Eduard R. Fields v Truth at Last a ja sme hovorili o jej židovskom rodokmeni roky predtým, kým to vraj ona sama zistila.

List of donors who slept at the White House reveals many with Semitic-sounding names.

Last week, The New York Times published a list of donors to the Democratic National Committee who also enjoyed overnight accommodations at the Clinton White House. Republicans have charged that the administration was literally renting out the Lincoln Bedroom as a fund-raising gimmick for high rollers.

Jewish observers quickly noticed one striking fact.

"There was a definite Semitic aspect to the list," said Johns Hopkins University political scientist Benjamin Ginsberg.

In fact, half or more of the White House visitors listed were Jew-



The Lincoln bedroom, located on one of the private residence floors of the White House.

Jeden z mnohých nedostatkov Clintonovej vlády bolo kupčenie s Lincolnovou spálňou v Bielom dome pre veľkých prispievateľov jeho kampane. Noviny Jewish Week pyšne uvádzajú:

„Na zozname dominoval jasný semitský aspekt,“ povedal politický vedec na univerzite Johns Hopkins. V skutočnosti polovica alebo viac návštevníkov Bieleho domu na zozname sú Židia...od nového DNC /Democratic National Committee/ riaditeľa a predchádzajúceho prezidenta pre židovskú lobby, Steveho Grossmana až k speváckej hviezde Barbare Streisandovej. Tento výsledok sotva prekvapuje, vzhľadom na špeciálny charakter príspevkov demokratickej strany, povedal Ginsberg. /327/

Židia majú moc nielen vo vnútri vládnej byrokracie a diplomatického zboru, majú tiež neproporcionálnu moc v lobistických organizáciách, ktoré vládu najviac ovplyvňujú. Tri najsilnejšie organizácie pre zahraničné styky v senáte sú pro - sionistické organizácie a ich riaditelia sú Židia. Majú tiež veľký vplyv na mnohé nadácie a organizácie, ktoré majú opäť vplyv na politikov a vládu. Obsahujú skupiny ako American Civil Liberties Union, American Medical Association, American Bar Association a mnohé ďalšie. Ak k tomu pridáme silu

tlače, televízie a rozhlasu, môžeme bez pochyb povedať, že Židmi ovládané médiá predstavujú najsilnejšiu vládnu lobby na svete.

Židovská moc v médiách a vláde narástla do takých rozmerov, že sa zdá nezraniteľnou. Po znovuzvolení prezidenta Clintona do úradu, noviny Jewish Week 24. januára 1997 oznamovali na stretnutí vo Washingtone, v Jewish Community Center „oslavu židovského vedenia“. V článku sa hovorí:

Židovskí vodcovia by neboli takí odvážni v oslave židovskej politickej angažovanosti ...Existovala obava, že priznanie židovských úspechov len posilní antisemitov... Židia sa vo svojej akumulovanej moci cítia bezpeční...politicky sme vyšli z ulity...dostatočne istí, aby sme verejne oslavovali svoje úspechy.

...židovská komunita dosiahla v politike kritický bod, ktorý zaručuje, že výdobytky Clintonových rokov ostanú, bez ohľadu na to, kto bude v Bielom dome sídliť. /328/

Bez ohľadu na to, kto bude v Bielom dome, pýšia sa, ich ohromnú moc to neoslabí. Snažia sa navodiť myšlienku, že nikto by sa ani nemal pokúšať stať sa prezidentom bez ich schválenia? Ak by táto narážka bola vyslovená nežidmi, určite by bola považovaná za antisemitskú.

Jedným z najjasnejších ukazovateľov či sa americká vláda stala SOV - sionistickou okupačnou vládou, je židovská reprezentácia v diplomatických službách. Ak vláda skutočne je „sionistickou okupačnou vládou,“ potom by mala byť pravda, že sa tento fakt odzrkadlí v jej prezentácii za morom. Tu je neuveriteľný zoznam židovských veľvyslancov /z roku 1997/, ktorý neobsahuje množstvo židovských byrokratov a zástupcov, slúžiacich na nižších pozíciách:

Veľvyslanci, pre koho?

Severná Amerika

Mexiko -Jeffrey Davidow

Kanada -Gordon Griffin

Kuba -Michael G. Kozak

Európa

Francúzsko -Felix Rohatyn

Belgicko John-C. Kornblum

Nemecko -Alan J. Blinkin

Holandsko -Edward R. Elson

Nórsko- David B. Hermelin

Švédsko -Thomas L. Siebert

Poľsko -Daniel Fried

Maďarsko- Donald M. Blinken

Rumunsko -Alfred H. Moses

Bielorusko- Keneth S. Yalowitz

Švajčiarsko- Madeleine Kuninová

Ostatné krajiny

Turecko-Marc Grossman

Egypt -Daniel C. Kurtzner

Izrael -Martin Indyk

India -Frank Wisner

Nový Zéland -Josiah H. Beeman

Južná Afrika -James A. Joseph

Singapúr- Timothy A. Chorba

Brazília -Melvyn Levitsky

Americkí veľvyslanci našich troch najbližších susedov - Kanady, Mexika a Kuby sú Židia. Na Strednom východe sú veľvyslanci Židia pre Egypt i pre Izrael.

Židovská diplomatická hegemonia je rovnako pôsobivá v Európe. V dvoch najväčších krajinách Francúzsku a Nemecku máme židovských veľvyslancov. Nekončí to však tam, Židia sú veľvyslancami aj v Belgicku, Holandsku, Nórsku, Poľsku, Maďarsku, Rumunsku, Bielorusku a Švajčiarsku. Švajčiarsko bolo úspešne vydierané Edgarom Bronfmanovým Svetovým židovským kongresom za bankové účty z čias holokaustu. Americká židovská veľvyslankyňa vo Švajčiarsku Bronfamnovi značne pomohla. Noviny The New York Times zo 4. októbra 1997 oznamujú, že „...tvrdoprenasledovala Švajčiarov vo veci zlata pre tých, čo prežili holokaust.“ /329/

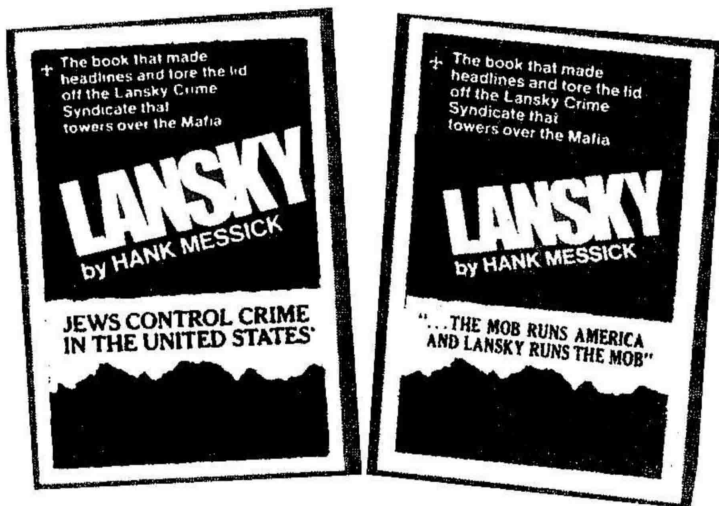
Tak ako úspešne sa stali vrcholnými poradcami prezidenta Spojených štátov, rovnako úspešne, tímovou prácou dosiahli obsadenie nižších pozícií. Ovládajú neproporcionálne značné množstvo funkcií a vplyvu v skupinách od sociálnych klubov až k odborom. Ich dominácia odborov je ironická prehliadka ich moci, pretože žiadna iná skupina v Spojených štátoch nemá menšiu dispozíciu k fyzickej práci. Takéto vodcovstvo vysvetľuje, prečo odboroví pracovníci často predali svoje prevažujúce európsko - americké členstvo podporovaním programov ako afirmatívne akcie a chabým odporom proti slobodnému obchodu a imigrácii. Ak sa raz dostanú do pozícií s veľkou mocou, neváhajú podporovať záujmy, ktoré sú v rozpore so všeobecným členstvom. Vo voľbách do amerického senátu a o guvernéra Louisiany Židia v rôznych záujmových skupinách, od poisťovní až po cestovné kancelárie používali svoj vplyv v týchto skupinách na vybudovanie vlastnej politickej agendy proti mne.

Korene antisemitizmu II.

Zločin a zrada

Vyrástol som na filmoch. Nikdy som nezabudol na sobotné popoludňajšie predstavenie a počas dlhých rokov bolo kino mojou hlavnou formou zábavy. Predstava stráviť večer von je stále spojená s večerou a kinom. Zo stoviek filmov, ktoré som videl si spomínam na mnohé gangsterské filmy. Kvôli týmto filmom, novinám a článkom v časopisoch som dlho spájal organizovaný zločin s Talianmi, hlavne sicílskymi Američanmi. Je to bežná predstava. Gangsteri sú takmer u každého spojení ihneď s talianskymi črtami a talianskym prízvukom.

Na strednej škole som sa stretol s článkom Murder Inc., o obrovskom kriminálnom syndikáte z New Yorku, ktorý bol jednou z najhorších a najmocnejších kriminálnych organizácií v dejinách Spojených štátov. Špecializovali sa na vraždy na objednávku a viedli takmer každý možný druh vydierania, čím spôsobili stovky vražd a krádež miliónov dolárov. Thomas Dewey /neskorší kandidát na prezidenta/ pomohol organizáciu rozbiť. Obsadenie Murder Inc. ma prekvapilo, pretože to boli takmer všetko Židia. Jej pôvodní členovia sa stali vodcami organizovaného zločinu v 80 - tých rokoch a členom bol aj zločinecký šéf Meyer Lansky. Potom som čítal, že najväčší šéfovia organizovaného zločinu od čias Al Caponeho boli Židia. Myslel som, že by to mohli byť Sicíľčania, ako to zobrazujú vo filmoch. Kniha Lansky od Hanka Messicka zobrazuje organizovaný zločin, ktorý je ďaleko odlišnejší od toho, ktorý som videl v sobotných filmoch.



Židia protestovali proti obalu knihy vľavo, ktorý zdôrazňuje, že organizovaný zločin v Spojených štátoch kontrolujú Židia.

Členovia Murder Inc.

Al Glass Carl Shapiro „Nig“ Rosen
Max „The Jerk“ Golob Irving „Chippy“ Weiner „Fat Sidney“ Blatz
„Abbadabba“ Berman „Waxey“ Wechsler Allie „Tick Tock“
Bo Weinberg „Tootsie“ Feinstein Tannenbaum
Emanuel „Mendy“ Weiss Hyman Kasner Max Shaman
Sholem Berstein Mickey Cohen „Happy“ Meltzer
Jacob „Hooky“ „Pittsburg Phil“ Al Sliverman
Rothman Strauss Harry „Big Greenie“
Cherlie Workman „Jack“ Goldstein Greenbaum
Merth Wertheimer „Abe“ Wagner Jacob Shapiro
„Pretty“ Amberg „Bugsy“ Goldstein Sam Gasberg
„Dopey Benny“ Fein „Bugsy“ Siegel Arnold Rothstein
Frankie Teitelbaum Benny „The Boss“ Joey Silvers
„Lulu“ Rosenkranz Tannenbaum „Fattv“ Koperman
Charlie Solomon Meyer Lansky Izzy Farbstein
Lou Cohen „Gangy“ Cohen Lou Glasser
Abe Slabow „Puggy“ Feinstein Willie Shapiro
Yasha Katzenberg „Dandy Phil“ Kastel Max Blecker
Max Rubin „Longy“ Zwillman Harry Milman
Charlie Yanowski Isidore „Curlev“ Holz „Muddy“ Kasoff
Moses „Moey Dimples“ Paul Bergen Hyman Yuran
Wolinsky „Wolfie“ Coldis

Vrcholné policajné zdroje a vyšetrojúci reportéri sa zhodli na fakte, že Lansky bol po desaťročia najväčším gangstrom v Amerike a najmocnejšou osobou amerického zločinného syndikátu. Napriek tomu väčšina Američanov pozná mená ako Al Capone a John Dillinger, ale nikdy nepočuli o Meyerovi Lanskom. Najznámejší gangster nebol teda Talian ale Žid a horlivý zástanca sionizmu. Noviny Newsweek oznamovali:

Lansky a jeho spoločníci z podsvetia dávajú ohromné sumy do izraelských dlhopisov a na izraelské dobročinné akcie. Ako vraví denník Ha'aretz, vláda sa bojí, že stratí milióny dolárov, získané vydieraním, potom „vypraté“ v mafiou kontrolovaných zariadeniach a nakoniec tunelované do izraelského obchodu a priemyslu. /383/

Reportér Jack Anderson diskutoval o tomto probléme vo Washington Post:

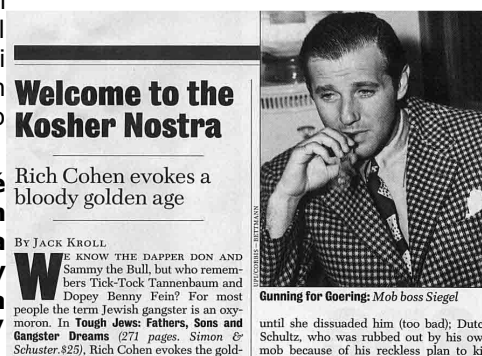
Tieto peniaze podsvetia - z ktorých väčšina pochádza zo zločinných podnikov v USA - sú pred príchodom do Izraela „vyprané“. /384/

V Knihe Lansky odhaľuje Messick vzťah medzi Izraelom a americkými židovskými gangstrami:

Je isté, že židovskí gangstri dlho a otvorene podporovali židovské ciele a štát Izrael. V noci, keď bol Lanskeho partner Bugsy Siegel popravený, moc prevzal Moe Sedway. Keď sa ho opýtali, ako je možné, že sa tak odrazu ocitol v Las Vegas, odpovedal, že tam je preto, aby zariadil spojenú židovskú kampaň za oslobodenie. /385/

Ak by sme sa chceli dozvedieť, ako so židovskými gangstrami ako Bugsy Siegel zaobchádza Hollywood, stačí si pozrieť film Bugsy./386/ Film zbagatelizoval jeho židovský pôvod a zobrazil najkrvilejšieho a najnemilosrdnejšieho vraha ako príjemného, romantického muža, ktorého zobrazil anglo - sasko vyzerajúci Warren Beatty. Siegel bol zobrazovaný ako milý muž, ktorý mal i akúsi drsnú stránku svojej osobnosti. Napriek tomu, že som vedel hrozných skutkoch skutočného Bugsy Siegela, pri pozeraní filmu mi začal byť sympatický. Neprekvapilo ma, keď som zistil, že film napísal James Toback a režíroval Barry Levinson. Messick to výstižne zhrnul nasledovne

Skutoční vodcovia zločinu ostávajú skrytí, kým policajné agentúry krajiny naháňajú bezvýznamných pankáčov...Výskum ukazuje, že skutoční zločineckí vodcovia sa skrývajú za pomstychtivou spoločnosťou desiatky rokov...po celej krajine bol som označený ako antisemita gangstermi, ktorí používajú náboženstvo ako zásterku. /387/



„Ruská revolúcia“ a/alebo „ruská mafia“

V posledných rokoch 20. storočia je najnebezpečnejšou zločineckou organizáciou v Spojených štátoch a na celom svete „ruská mafia“. Podobne ako tzv. ruská revolúcia, „ruská mafia“ nie je ani ruská, ani mafia. Jedným slovom je: židovská.

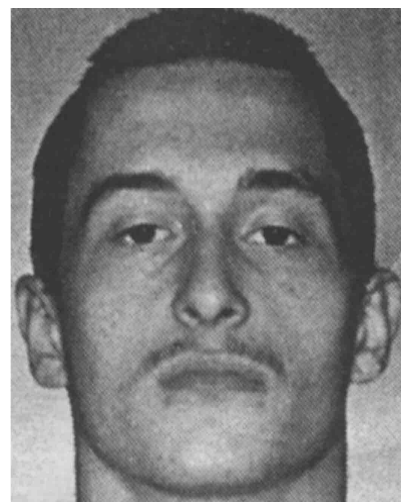
Rovnako ako médiá bagatelizovali veľký podiel židovského organizovaného zločinu v Amerike v 20. storočí, rovnako ukryli pred ľuďmi pravdu o modernom zločineckom syndikáte zvanom Organizácia - najmocnejšej zločineckej organizácii na svete.

Členovia Organizácie pochádzajú z rôznych častí bývalého Sovietskeho zväzu, nepovažujú sa však za Rusov a určite nie za mafiu. Sú to mimoriadne pyšní Židia, ktorí podporujú židovské záujmy rovnako ako Meyer Lansky a jeho kohorta.

V polovici 70 - tych rokov som čítal knihu Hustling on Gorky Street, ktorú napísal Juri Brokin, bývalý židovský pasák organizovaného zločinu v Rusku. /388/ Konstantin Simis, významný židovský právnik pre organizovaných zločincov napísal ďalšiu dôležitú knihu nazvanú USSR: The Corrupt Society./389/ Obidve knihy jasne ukazujú židovskú kontrolu nad organizovaným zločinom v Sovietskom zväze. Brokin sa chváli, že len Židia sú dostatočne inteligentní na to, aby viedli široký organizovaný zločin. Vraví, že Slovania sú schopní len pouličných zločinov. Ani jedna kniha samozrejme nespomína výhody židovských kriminálnikov vďaka ich stykom v židovskej sovietskej byrokracii. S pádom komunizmu dostatočne silné organizované židovské skupiny narástli tak dramaticky, že dnes môžeme povedať, že žiaden národ netrpel organizovaným zločinom viac ako Rusko.

Dokonca aj prezident Boris Jeľcin bol jasne pod pokrývkou organizovaného zločinu ako je to možné vidieť z jeho menovaní židovského zločince Borisa Berezovského do Výboru národnej bezpečnosti. Po tom, čo niektoré nežidovské noviny spomenuli jeho zločinecké styky, musel ho Jeľcin z funkcie odvolať. O Berezovskom sa vraví, že je to najbohatší muž v Rusku, po ňom nasleduje ďalší Žid Vladimír Gusinsky, ktorý sa stal mocným mediálnym magnátom.

Od pádu Sovietskeho zväzu sa židovská mafia rýchlo rozšírila po celom svete a mnohé policajné úrady považujú teraz jej americkú vetvu za najnebezpečnejšiu zločineckú organizáciu v Amerike. Po smrti syna herca Billa Cosbyho v Los Angeles, tlač identifikovala vraha ako Michaila Markaseva, ukrajinského emigranta. V skutočnosti to však bol židovský člen tzv. „ruskej mafie“.



Michail Markašev, usvedčený vrah syna Billa Cosbyho, médiami označený ako Ukrajinec, je v skutočnosti Žid.

Židovský film a televízia však stále zobrazuje gangsterov ako blondatých, modrookých Rusov bez najmenšieho náznaku ich židovského pôvodu. Vydávanie týchto židovských emigrantov za Rusov je dvojité lož. Je to nepresné k ich židovskému pôvodu a hanobí to ruských ľudí. Mediálni magnáti ignorujú pravdivé odhalenie židovskej povahy a ostatných zvečňujú falošným a škodlivým spôsobom. Občas však pravda vyjde na povrch, aj keď nie vo filmoch. Noviny The Village Voice uviedli 26. mája 1998 článok nazvaný „Najnebezpečnejší zločinci na svete“ od Roberta Friedmana./390/ Píše v ňom:

Podľa FBI a izraelskej tajnej služby vládne Semion Mogilevič obchodu so zbraňami, práním špinavých peňazí, obchodu s drogami a umeleckými predmetmi a táto červená mafia je najnebezpečnejšia na svete...

Vodcom červenej mafie je 52 ročný, na Ukrajine narodený Žid. Je tieňovou postavou známeho Dona, ktorý má ekonomické vzdelanie a nikdy nebol médiami odhalený.

Robert Freedman je sám Žid a píše, že Organizácia dokonca priviedla z Izraela vyslúžilých členov komanda, ktorí sú takí bezohľadní, že policajti nechcú na týchto prípadoch pracovať, pretože zločinci neváhajú a idú i po rodine policajta. Freedman pokračuje:

Židovská organizácia ovplyvnila ministerstvo spravodlivosti za účelom zbagatelizovania ruskej mafie, obávajúc sa, že publicita ohrozí masový exodus ruských Židov do Izraela. /391/ Nuž to by mohla. Ale čo exodus Židov „ruskej mafie“ do Spojených štátov? O to sa zrejme nikto nezaujíma, kvôli záujmom izraelského štátu a svätým záujmom verejných vzťahov so Židmi, ktoré sú ďaleko dôležitejšie ako práva ľudí Spojených štátov aby sa pred týmto organizovaným židovským zločinom bránili. Židovská 2 % populácia produkuje v Amerike v 20. storočí ohromnú časť organizovaného zločinu od Murder. Inc. cez Lanskeho syndikát až k „ruskej mafii“ Semiona Mogileviča. Tento skrytý fakt predostiera určitú možnosť podobného správania v predošlých časoch.

V štúdií dejín židovského zločineckého správania som objavil veľa historických postáv, ktoré sa báli židovských kriminálnych organizácií. /Ak by táto kniha dovolila viac miesta, nasledujúca vzorka by sa rozšírila asi sto krát/:

Riman Marcus Cicero: Jeho priateľ Flaccus, ktorý slúžil ako hraničný úradník bol prenasledovaný za zastavenie ilegálneho prílivu zlata z Ríma do Jeruzalema. Cicero obraňujúc Flaccusa odsúdil takéto pašovanie a pranie špinavých peňazí a zastrašovanie čestného verejného úradníka. Povedal pomaly, pomaly. Chcem, aby vypočuli len sudcovia. Židia ma už dostali do problémov ako dostali mnohých iných. /Oratio pro Floco/

Rímsky filozof Lucius Seneca: považoval Židov za „najzločineckejší národ“.

Napoleon: „Židia sú majstri lúpežníci moderných časov; sú prašivé vtáky ľudstva...mali by sme im zakázať obchodovanie, pretože to zneužívajú...“

Daniel Defoe: V dielach Roxana, Robinson Crusoe a Military Memoirs of Capt. George Carleton sa pravidelne objavujú narážky na chamtivosť a neprincipiálnosť kriminálnych Židov, ktorí obchodujú s „ukradnutým tovarom“.

William Prynne: puritánsky spisovateľ, ktorý oponoval Cromwellovým úsiliam dovoliť Židom vrátiť sa do Anglicka. Opisuje židovské taktiky ako „úžerníctvo a podvody, útržky a falšovanie peňazí“.

Charles Dickens: ponúkol klasickú charakteristiku kriminálneho Žida v Oliverovi Twistovi.

Tacitus: Medzi sebou sú čestní a dokonca pripravení prejaviť súcit, na zvyšok sveta sa však pozerajú s nenávisťou.../The History 5.4,659/

Existuje veľa dôkazov o židovskom kriminálnom podsvetí. Jednou z najprekvapujúcejších vecí bolo objavenie knihy, ktorú vydal protestantský reformátor Martin Luther. Európa bola tak zaplavená organizovaným zločinom, že úrady cítili povinnosť vydať lexikón kriminálnych termínov. Luther takúto publikáciu podporil ako prostriedok na boj proti zločinu a napísal predhovor, v ktorom poznamenal, že slovník zločincov je plný hebrejských slov. V predhovore píše:

Považujem za užitočné, že túto knihu bude čítať široká verejnosť, aby porozumela ako diabol vládne svetu, aby muži proti nemu vedeli bojovať. Je pravda, že tento Rothwelsche Sprache /slang podsvetia/ pochádza od Židov, pretože obsahuje hebrejské slová, ako to tí, čo hebrejčinu ovládajú, iste spoznajú. /392/

Keď zločinci kontrolujú médiá

Skutočnosť, že len tak málo ľudí vie o vzťahu medzi Židmi a organizovaným zločinom je zapríčinená najmä ich ohromným vplyvom v médiách, ktorý ich chráni pred tým, aby sme si pod pojmom mafia predstavili aj niečo iné, než Talianov. V Rusku je tento príklad typický. Dve vedúce osobnosti organizovaného zločinu v Rusku sú Berezovskij a Gusinskij. Obaja sú mediálni magnáti a majú ohromnú moc v televízii, rádiách, tlačí a časopisoch. Gusinskij bol nedávno obvinený ruským súdom z korupcie a prania špinavých peňazí. V roku 1999 získal Berezovskij kontrolu nad moskovskou stanicou TV 6. Získal tiež najväčší ruský denník Kommersant a hneď vyhodil jeho vydavateľa Rafa Shakirova, ktorý povedal, že „jeho vyhodenie je pokusom o potlačenie kritického zobrazenia magnátových obchodných a politických aktivít“. /392a/ Časopis Forbes uverejnil o Berezovskom ostrý článok nazvaný „Krstný otec Kremľinu“ bez strachu z násilia voči jeho autorom. Vydavateľ časopisu James Michaels povedal, že Berezovskij „stojí tak vysoko ako

najmocnejší muž Ruska. Za ním sú kopy kostier, nevyplatených účtov a obchodníkov, ktorí sa strachujú o svoje životy". /392b/ Forbes ďalej píše:

Vražda je nástrojom obchodného súperenia. Zabitých bolo množstvo obchodníkov a mediálnych osobností... Berezovskij kontroluje najväčšiu ruskú televíznu sieť. Jeho kontrola sa upevnila krátko po tom, čo bol prvý riaditeľ televízie zavraždený štýlom gangu. Polícia okamžite ukázala na Berezovského ako hlavného podozrivého, vražda však ostala dodnes neobjasnená... Také je obchodné prostredie Ruska dnes, muži na vrchole používajú armády vrahov a gangstrov, ktorí pracujú na nižšom stupni korupcie a vedú obchody s prostitúciou a výpalné. /392c/

Neuveriteľné je, že Berezovskij sa stal členom kremlinského bezpečnostného zboru a mal prístup k najtajnejším informáciám Ruska. Noviny Moscow Times odhalili tiež, že Putin využíval Berezovského letný dom v Moskve na svoje dovolenky. Pre Putina boli však zrejme Berezovského vraždy a podvody príliš. Ruský žalobca ho obvinil a Berezovskij spolu s Guzinskim sú teraz na úteku všade kričiac, že sú len obeť antisemitizmu. Vzťah medzi židovskou organizovanou mocou, zločinom, médiami a vládou je v bývalom Sovietskom zväze nad slnko jasný. Práve tak, ako získali kontrolu ako bolševici v roku 1917, získali ju aj teraz po páde komunizmu vďaka korupcii a organizovanému zločinu.

Magazín Fortune uviedol článok nazvaný „Ruskí lúpežní baróni“, kde uvádzali desať najdôležitejších ruských obchodných magnátov a gangstrov, ktorí dominovali v Rusku po páde komunizmu. Medzi nimi sú Gusinskij, Berezovskij, Boris Hait, Michail Friedman, Vladimír Vinogradov, Vladimír Potanin, Michail Kodorovskij, Alexander Smolenskij a Piotr Aven. /392d/ Odhaduje sa, že viac ako 50% ruského surovínového bohatstva je v rukách týchto mužov. Zatiaľ čo priemerní Rusi leďva prežívajú, zarábajú menej ako 200 dolárov mesačne, ohromné bohatstvo a moc sa sústredila do rúk malej skupiny ľudí, ktorí nie sú lojálni Rusku, ale ich kmeňu. Títo muži určite nezarobili toto bohatstvo v priebehu niekoľkých rokov po páde komunizmu. Získali ho cez podvody, korupciu, podplácanie, krádeže a vraždy. Svet nevie takmer nič o židovskom charaktere krádeže prakticky celého národa, pretože židovské médiá v Rusku a inde na svete sa rozhodli, že by sme sa tento vitálny fakt nemali dozvedieť. Deväť z desiatich vedúcich ruských lúpežných barónov, ktorých uvádza magazín Fortune sú Židia.

Trh s otrokmi

Čo sa týka tvojich otrokov a otrokyní, tých môžete mať a kupujete otrokov a otrokyne z národov, čo sú okolo vás. Môžete ich mať za stálych otrokov ale nad svojím bratom, nad Izraelitom, nesmiete jeden nad druhým panovať s tvrdosťou. /Levitikus 25:44 - 46/ /393/

Napriek tomu, že otroctvo existovalo väčšinu ľudských dejín, na obchodovanie s ľudským mäsom sa nikdy nepozeralo ako na vznešené povolanie. Citliví muži a ženy odsúdili zlé zaobchádzanie s otrokmi, obzvlášť so ženami a deťmi. Mnohí súhlasili s kresťanskými výčitkami otrokárom, aby zaobchádzali so svojimi otrokmi milo. V kontraste s benevolentným obrazom propagovaným médiami, Židia dominovali obchodu, ktorý sa dotkol najtemnejších zákutí ľudského vydierania: trhu s otrokmi.

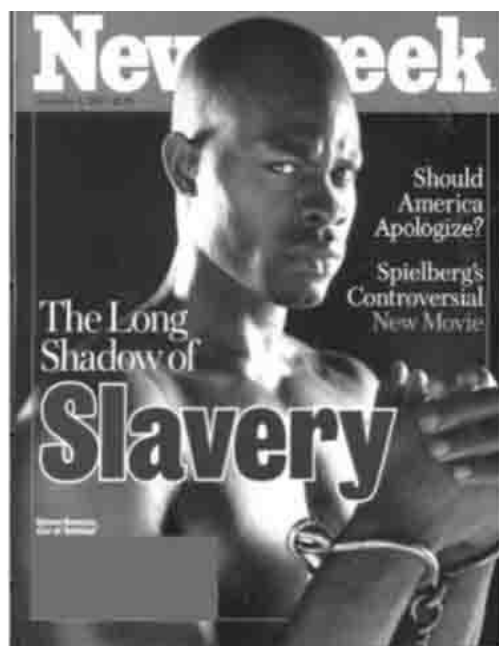
Židovský historik Jacob Marcus sa vo svojej Encyclopedia Britannica náhodne zmieňuje o židovskej obchodnej kontrole v stredoveku - a zvlášť o obchode s otrokmi:

V temných dobách bol obchod západnej Európy prevažne v židovských rukách, najmä trh s otrokmi.../394/

Židovské ovládnutie trhu s otrokmi si všimli stredovekí kresťanskí pisatelia. Čítal som ostrú kritiku o európskych deťoch, ktoré trpeli sexuálnym a iným zneužívaním od židovských otrokárov, ktorí ich získali. V časoch Ríma často prenasledovali porazenú rímsku armádu a z vojakov urobili otrokov. Kronikári staroveku a stredoveku písali o tom, ako uprednostňovali playovlasé ženy a deti na ich pravidelnom predaji v Levante. Židovskí otrokári boli viac než šťastní, že si môžu ukojiť chuť po bielom mäse. Počujúc o hororoch zneužívania kresťanských žien a detí, kresťanské kniežactvá vypísali dekréty, v ktorých opisovali tieto zverstvá a zakazovali Židom brať do otroctva kresťanské ženy a deti. Židia vo svojich vlastných spisoch uznali židovskú úlohu v obchode s otrokmi a považovali to za jednoducho lukratívnu komerčnú aktivitu. V knihe A History of the Jew: From Babylonian Exile to the End of World War II, ktorú vydala židovská vydavateľská spoločnosť, autor veľmi empaticky píše:

Židia patrili medzi najdôležitejších obchodníkov s otrokmi /v európskej spoločnosti/. /395/

Čo ma skutočne prekvapilo bol fakt, že Židia hrali dôležitú úlohu i v americkom otrokárstve. Na počiatku 70 - tých rokov



V Spielbergovom filme o trhu s otrokmi nie je spomenutá predominantná židovská úloha v tomto obchode v Newporte.

som nadábil na knihu Who Brought the Slaves to America od Waltera Whitea. /396/ Rozumel som úlohe, ktorú hrali v oblasti Stredozemného mora, zdalo sa mi však nepravdepodobné, že malá židovská populácia v raných amerických kolóniách by mohla vládnuť takému ohromnému obchodu. V mysli som si tiež uchovával hollywoodský obraz belocha, ktorý vesluje do Afriky a vracia sa späť s černochochmi. Vo filmoch, článkoch a knihách boli otrokármi anglo - sasi s menami ako Smith alebo Jones. Zvyčajne to boli alkoholici južanského typu. Neskôr som zistil, že otroctvo udržiavali aj samotní černosi medzi sebou v Afrike. Zvyčajne to boli čierni otrokári, ktorí predávali otrokov belochom.

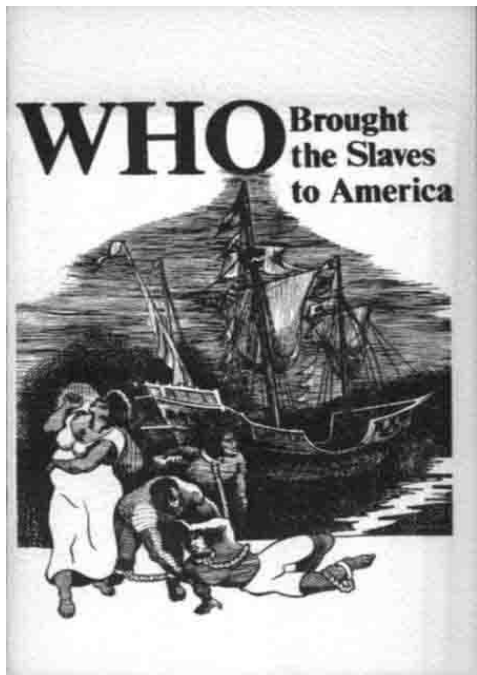
Kniha Who brought the Slaves to America ma nasmerovala do knižnice, v ktorej boli stovky zápisov o otrokárskych lodiach, dobové výpovede a množstvo židovských historikov, ktorí potvrdzovali židovskú úlohu v obchode s otrokmi. /pozri tiež Barnes Review, sept. 97/ /397/ Židovskí spisovatelia, ktorých som čítal, boli pyšní na svoje úspechy v tomto obchode. Dobrým príkladom je Marcova Raphaelova kniha Jews and Judaism in the United States a Documentary History:

Židovskí obchodníci hrali hlavnú úlohu v obchode s otrokmi. V skutočnosti vo všetkých amerických kolóniách, či už francúzskych, britských alebo holandských židovskí obchodníci pravidelne prevládali.

Toto platilo i pre pevninu samotnej severnej Ameriky, kde sa počas 18. storočia Židia zúčastnili „trojhranného obchodu“, ktorý priniesol otrokov z Afriky do Antíl a tam ich vymenili za melasu, ktorú zase vzali do Nového Anglicka a premenili ju na rum na predaj do Afriky. Isaac Da Costa z Charlestonu v 1750, David Franks z Philadelphie v 1760 a Aaron Lopez z Newportu v 1760 a 1770 dominovali židovskému obchodu s otrokmi na americkom kontinente. /398/

V severnej Amerike bolo centrum obchodu v Newporte na Rhode Islande. Newport tvoril hlavnú časť obchodu s rumom a melasou z Nového Anglicka do Afriky a späť do Antíl a kolónií s ľudským nákladom. Objavil som, že Newport má najstaršiu synagógu v Amerike a najväčšiu židovskú komunitu v amerických kolóniách.

Aaron Lopez, portugalský Žid maranských potomkov a obyvateľ Newportu bol jedným z najmocnejších obchodníkov s otrokmi v Amerike. Vlastnil tucty lodí a na západnú pologuľu importoval tisíce černochochov. Len počas jednej plavby Cleopatry /jedna z Lopézových lodí/ zmizlo najmenej 250 černochochov. /399/ Takéto značné straty na životoch nezabránili židovskému kronikárovi Jacobovi Marcusovi aby Lopéza chválil: Čo môžeme povedať o tejto atraktívnej osobe? /400/ Napriek tomu, že Lopéz v kolóniách zbohatol, porušil v čase revolúcie proti - britské importačné zmluvy, tým, že podporoval Britániu viac ako kolónie. /401/ Židia dominovali obchodu s otrokmi nielen v amerických kolóniách, ale v celom Novom svete. Vo významnej knihe židovských dejín New World Jewry, 1492 - 1776 môžeme nájsť nasledujúce:



Prišli na lodiach nesúc černošských otrokov, ktorí mali byť predaní do otroctva. Cesty s otrokmi boli kráľovským monopolom a Židia boli často menovaní kráľom za agentov na ich predaj... Boli najväčšími vlastníkami lodí v celej karibskej oblasti, kde lodná preprava bola hlavne židovským obchodom...Lode neboli len Židmi vlastnené, ale mali aj židovské posádky a plávali pod velením židovského kapitána. /402/

Mnohí židovskí pisatelia sa pri zobrazovaní židovskej úlohy v otrokárstve často pýšili ich chytrosťou v obchode.

Firma West India Company, ktorá držala monopol na prívoz otrokov z Afriky ich predávala na verejných aukciách za hotovosť. Hotovosť mali najčastejšie Židia. Kupujúcimi boli na aukciách takmer vždy Židia a kvôli nedostatku konkurencie kupovali otrokov za nízke ceny. Na druhej strane však konkurencia neexistovala ani pri ich predaji majiteľom plantáží a iným kupujúcim. Väčšina ich kupovala na splátky za podiel na najbližšej úrode cukru. Zisk často až do výšky 300 % hodnoty tovaru bol navrhovaný vysokými úrokovými sadzbami... Ak sa náhodou mala aukcia konať na židovský sviatok, musela byť odložená. Tak sa stalo aj piatok, 21. októbra 1644. /403/

I keď ťažko obhájitelné dnešnými morálnymi štandardmi, otroctvo bolo v Spojených štátoch oveľa miernejšie v porovnaní s ťažkými a vražednými podmienkami afrického otroctva. Niektorí tvrdia, že 10 až 15 % otrokov zahynulo kvôli ťažkým a špinavým podmienkam na lodiach. Keďže som vedel, že Židia vládli trhu s otrokmi od starovekých čias, uvedomil som si, že to neboli len černosi, ktorí trpeli vďaka neľudským podmienkam, ale tiež bieli ľudia Stredozemného mora. Malo by byť tiež zdôraznené, že nielen Židia boli hlavnými obchodníkmi s otrokmi, mali však vyššie počty otrokov na hlavu ako nežidia.

Celé 18. storočie a rané roky 19. storočia vlastnili Židia na severe otrokov ako služobníkov, na juhu ako pracovníkov plantáží. V roku 1820 viac ako 75 % všetkých židovských rodín v Charlestone, Richmonde a Savannah vlastnilo otrokov ako domácich služobníkov; takmer 40%

všetkých židovských domácností v Spojených štátoch vlastnilo jedného alebo viac otrokov. Na juhu neboli proti otroctvu žiadne protesty, kde ich počty prevyšovali aspoň sto ku jednému. Len veľmi málo Židov v Spojených štátoch protestovalo proti otroctvu na základe morálnych zásad... /404/

Ak zvážime, že len 10% kolonistov vlastnilo otrokov tak ako to ukazuje Marcus, bolo teda oveľa pravdepodobnejšie, že otrokov vlastnili skôr židovské domácnosti /otrokov vlastnilo 40%/ ako nežidovské. S väčším počtom Židom v oblasti Stredozemného mora predstavovali proporcionálne väčší trh s otrokmi v staroveku a stredoveku rovnako ako v kolóniách. Privezenie otrokov do Ameriky je relatívne nedávny historický fenomén, ktorý sa datuje asi 200 rokov späť. Od čias Krista až k africkému obchodovaniu v rokoch okolo 1700, väčšina otrokov, ktorých vlastnili Židia boli belosi.

Keď som sa dozvedel o židovskej úlohe v obchode s otrokmi, zdalo sa mi, že to určite pridá k odporu, ktorý voči Židom cítia ich hosťovské krajiny. Poznanie Židov ako najväčších páchatel'ov obchodu s otrokmi by im určite nepridalo na ich verejnej mienke. Nie je divom, že židovské médiá sa téme vyhýbajú. Len židovským učencom, ktorí oddane zaznamenávajú židovské dejiny, hlavne pre židovských čitateľov, je dovolené vkročiť na túto zakázanú historickú pôdu.

Po mojich prvých televíznych pokusoch na začiatku 70 - tých rokov odhaliť židovskú úlohu v obchode s otrokmi /na PBS - Black perspectives on the News/ rozsiahly výskum urobil aj Nation of Islam. Ich oddelenie historického výskumu odhalilo obrovské množstvo dokumentácie o danej téme, ktorú zverejnili v knihe s názvom The Secret Relationship Between Black and Jews. /405/

Dnes za jednoduché opakovanie slov prominentných židovských historikov o židovskej úlohe v otroctve sa človek stane vinným z antisemitizmu. Až keď sa verejnosť dozvedela pár faktov vyhradených pre židovských učencov, začala ADL s propagáciou nevyhnutnosti boja proti antisemitizmu. ADL a iné židovské organizácie odpovedali citovaním prestížnych židovských učencov, ktorí verejne prehlásili, že židovská úloha v koloniálnom obchode s otrokmi bola minimálna.

V Spielbergovom filme o obchode s otrokmi Amistad, /406/ by sme ťažko našli Žida. Napriek tomu, že Židia dominovali v obchode v Newporte, Rhode Islande, všetci otrokári vo filme vyzerali podozrivo ako kresťania. Množstvo článkov, ktoré diskutovali o Amistad, včítane Time a Newsweek popreli hlavnú úlohu Židov v obchode s otrokmi. Bohužiaľ, čitateľom týchto článkov nikto nepovedal, že židovskí historici sami písali o tejto záležitosti skôr než sa stala nepríjemnou.

Len niekoľkí si prečítajú slová vydavateľa magazínu American Jewish Historical Society: „Židovskí obchodníci hrali hlavnú úlohu v obchode s otrokmi. V skutočnosti vo všetkých amerických kolóniách, či už francúzskych, britských alebo holandských židovskí obchodníci pravidelne vládli. Toto platilo i pre pevninu samotnej severnej Ameriky...“ /407/

Biele otroctvo

Prostitúcia alebo biele otroctvo ako sa často pomenúva, je ďalšou inštitúciou starou ako sama civilizácia. Dokonca aj v staroveku sa plavovlasé európske ženy a malí chlapci kupovali od dodávateľov potravín ako prémia na snád' najbrutálnejší spôsob otroctva: sexuálne zneučtenie ich tela. Podrobenie sa množstva obetí špine a bolesti sexuálnej degradácie je závažným zločinom.

Práve tak ako dominovali trhu s otrokmi, Židia dominovali aj prostitúcii. Pôvodne sa považovala za prirodzený prídavok k otroctvu, pretože nebola potrebná žiadna špeciálna prezieravosť, aby si otrokári uvedomili, že žena alebo malý chlapec môže byť použitý i na sexuálne účely. A plavovlasé európske slúžky boli od sultánov tmavých krajín hodnotené vysoko.

Od dní konkubín kráľa Dávida k moderným dámam Xaviera Hollandera a Heidi Fleiss Židia vládli obchodu so sexom. Talmud je posadený sexuálnymi „stykmí“, ktoré nazýva „prirodzené a neprirodzené“ styky dospelých s malými chlapcami a dievčatami, spútanými slúžkami a pobehlicami. V moderných časoch priniesli Freud a jeho kolegovia tento perversný názor do tried a obývačiek Ameriky. Freud bez mihnutia oka s pomocou Židmi ovládanými médiami tvrdil západnej spoločnosti, že sexuálne a vylučovacie orgány sú najdôležitejšími faktormi v živote a každý muž si tajne želá mať sexuálny styk so svojou matkou. Obzrúc sa do dejín prostitúcie som čítal o podvode Židov, ktorí na toto použili strednú Európu v minulom storočí v časoch hladu a ekonomických ťažkostí. Dobré oblečení, zhovorčiví Židia išli do roľníckych usadlostí a rodičom atraktívneho kresťanského dievčaťa povedali, že by mohla mať v Amerike lepší život, pretože tam potrebujú robotníkov. Tvrdili im, že deti si cestu zanedlho zaplatia a začnú nový život v krajine slobody a bohatstva. Napriek bolesti odlúčenia niektorí rodičia súhlasili, keďže chceli pre svoje dcéry to najlepšie. Namiesto nového života našlo desiatky tisícok mladých dievčat utrpenie v bordeloch Nového sveta.

V knihe Prostitution and Prejudice píše židovský historik Edward Bristow o svete prostitúcie a jasne ukazuje židovskú úlohu v tomto svete./408 409/ Nie je ťažké si predstaviť reakciu mnohých obyvateľov východnej Európy na židovské zotročovanie a degradáciu desiatok tisícov kresťanských žien. Bristow odhaľuje, že centrum židovského obchodu bolo poľské mesto Osvienčim a okolité okresy, ktoré Nemci volali Auschwitz. Toto jednoduché odhalenie môže priniesť pochopenie súčasného konfliktu medzi Židmi a ostatným svetom. Židovská nadvláda bieleho otroctva pokračuje i naďalej. V skutočnosti sa rozrástla. Noviny Times Picayune uverejnili 11. januára 1998 článok pod názvom: „Obchodníci s otrokmi lákajú slovanské ženy.“ Napísal ho Michael Specter a distribuoval New York Times News Service a autor v ňom dokumentuje Židmi vedené operácie s otrokmi obrovských proporcií. Článok začína príbeh ukrajinského dievčaťa, ktoré v nádeji, že

unikne chudobe a zúfalstvu dedinského života odpovedalo na inzerát v lokálnych novinách sľubujúci prácu a príležitosť v zahraničí. Skončila ako otrok v Izraeli.

Mala 21 rokov, bola sebaistá a rada, že je preč z Ukrajiny. Izrael ponúkal nový svet a za týždeň alebo dva všetko vyzeralo byť možné. Potom v jedno ráno ju odviezli do bordelu, kde šéf spálil jej pas priamo pred jej očami.

„Vlastným ťa,“ spomína si ako jej vravel. „Si môj majetok a budeš pracovať, až kým si nezarobíš na odchod. Nepokúšaj sa ujsť. Nemáš papiere a nehovoriš hebrejsky. Zatknu ťa a deportujú. Potom ťa dostaneme a privezieme späť.“ /410/

V Izraeli robí vláda veľmi málo na ukončenie brutálneho otrockého systému. Malé percento nájdených dievčat deportujú a to je všetko. Takmer 1500 ukrajinských žien bolo deportovaných z Izraela v posledných troch rokoch. Ak sa sťažujú musia ostať vo väzení až do súdneho procesu. Specter cituje riaditeľa väzenia v Neve Tirtsa, ktorý vraví, že nepoznal jediné dievča, ktoré by sa rozhodlo svedčiť proti svojmu otrokárovi. On je chránený izraelským systémom, kým obeť je potrestaná.

Specter definuje prostitútky aj ich pánov. Cituje izraelského majiteľa otrokov Jacoba Golana:

Ženy, ktoré tu pracujú, ako všetky prostitútky v Izraeli, sú Rusky, ich šéfovia však nie. „Izraelčania milujú ruské dievčatá,“ vraví Golan... „Sú blondínky, dobre vyzerajú a sú iné ako my,“ povedal, chichotajúc sa. /411/

Izrael nie je samozrejme jediný cieľ žien z východnej Európy. Židovské gangy v Rusku majú silné spojenia so zločineckými židovskými organizáciami na celom svete. Podľa ukrajinského ministra vnútra odhadom 400 000 žien mladších ako 30 rokov bolo vylákaných z Ukrajiny - a to je len jeden z bývalých sovietskych štátov. Specter cituje Medzinárodnú organizáciu pre migráciu, ktorá tvrdí, že zhruba 500 000 žien z východného bloku je unesených do západnej Európy a sveta každý rok. /412/ Je to tragédia obrovských proporcií, ktorej sa dostáva len malá mediálna pozornosť.

„Magazín židovskej kultúry a názorov“ Moment mal v apríli 1998 článok na strane 44 nazvaný „Hookers in Holy Land“. /413/ V ňom diskutujú o prostitúcii s blondatými Ruskami ako o „národnej inštitúcii“. Pokračuje v rozhovore o zákazníkoch, medzi ktorými sú dokonca rabíni, ktorí na bicykloch jazdia do bordelov.

Veľké percento ich zákazníkov sú ultraortodoxní Židia, pobožní muži, ktorých životy sú riadené halachah /náboženský zákon/, ktorý im vraví kedy môžu alebo nemôžu mať sex so svojimi ženami. Takže štvrtkové popoludnia /deň, kedy sa chlapi v Izraeli bavia/ autobusy s ortodoxnými Židmi idú z Jeruzalema, Haify a okolitých miest do Tel Avivu kvôli pár vzácnym chvíľam vášne v masážnom salóne, za pieskovou dunou alebo na chodbách. „Ostatní zákazníci sú úradníci, právnici, policajti a politici. Celé spektrum izraelskej spoločnosti si udržiava prostitútky,“ tvrdí detektív Shachar...Tel Baruch je v Izraeli tak absurdný. /414/

Ďalej opisuje dievčatá, ktoré sú väčšinou z východnej Európy spolu s dievčatami z Palestíny, ktoré sú doslova otrokmi, vydraženými na aukcii.

Akonáhle prídu dievčatá do Izraela, zločinecký šéf prevezme velenie. Obyčajne ich zoberú do „aukčného domu“, kde majitelia rôznych bordelov ponúkajú za talent peniaze - každý ponúkne cenu a najvyššia ponuka dostane dievča... Dievčatá sú doslovnými otrokmi. /415/

Článok ďalej pokračuje poznámkou, že mnohé prostitútky v Izraeli, špeciálne s arabskými predkami, podstupujú od Židov fyzické násilie, ktorí ich zneužívajú na vyjadrenie svojho „rasovonacionalistického zápalu“.

...zistili, že ich židovskí zákazníci prichádzajú k nim po palestínskom akte terorizmu, aby tak učinili svoju osobnú sexuálnu pomstu pretkanú rasovo nacionalistickým zápalom. „...a robia tak s nenávisťou a hnevom.“ /416/

V diskusii nad argumentami ako sa dievčatá dostanú do Izraela si Specter všimol, že často ich dostali od „starších židovských žien na Ukrajine“. Specter označuje týchto židovských páchatelov medzinárodného bieleho otroctva ako „ruské zločinecké gangy“ alebo „ruská mafia“. Bolo by zlé pre verejnú mienku k Židom, ak by Times Picayune vydali článok s názvom: „Židovskí otrokári lákajú nežidovské ženy.“ Židovskí spisovatelia, ktorí počas storočí písali o antisemitizme nikdy nespomenuli domináciu obchodu s otrokmi alebo prostitúciu. Nikdy nezdôraznili, že takéto židovské aktivity by mohli pochopiteľne viesť k nepriaznivým názorom voči Židom.

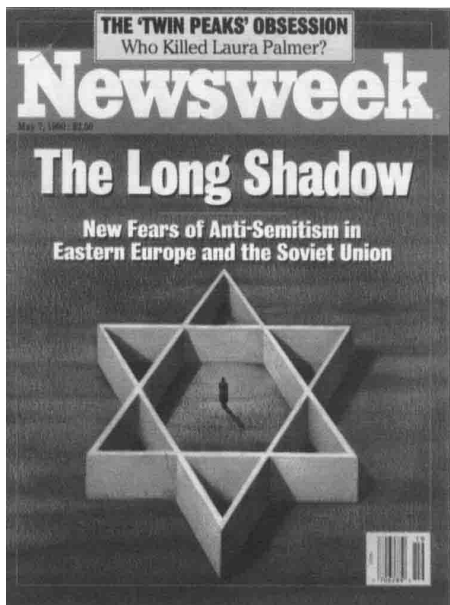
Predstavte si reakciu médií na celom svete, ak by nežidia väznili stovky tisícok židovských dievčat, kládli ich na aukčné pódia a vystavovali neopísateľným násilnostiam. Predstavte si zlosť, ktorá by sa vyliala zo židovských médií. Napriek tomu, že milióny kresťanských dievčat sa stávajú obeťami židovských kriminálnikov, nepočujeme žiadne odsúdenie, žiaden medzinárodný bojkot vytrubovaný celebritami a politikmi.

Po mojej diskusii týchto problémov na stanici PBS v programe Black Perspectives on the news sa útoky na mňa ako na antisemitu stali ešte ostrejšie. Keď som ako mladý čítal o otroctve na juhu, príbehy krutosti a utrpenia sa ma dotkli tak veľmi, že som sa cítil vinný. Všimol som si, že tí istí židovskí spisovatelia, producenti a vydavatelia, ktorí vstúpili do mňa vinu nikdy nespomenuli, že by Židia cítili akúsi vinu za 2000 ročnú vládu nad obchodom s ľuďmi.

V novej morálke židovskej tlače je učenie o vykorisťovaní černochoch belochmi nazývané „história“ a učenie o židovskom vykorisťovaní belochoch a černochoch je nazývané „nenávisť.“

Nelojálnosť

Najbežnejší termín, okrem požičiavateľa peňazí, ktorý je so Židmi historicky spojený je vyberač daní. Existuje veľa príkladov až po 20. storočie o tom, že Židia boli hlavnými nástrojmi vyberania daní, ktorými si vládnuca skupina potrebovala zvýšiť príjem. Židovský historik Jozefus vo svojich Antiquities of the Jews / 417/ rozpráva príbeh o židovskom vyberačovi daní menom Jozef na dvore Ptolemaia, ktorý bol taký krutý a výkonný vo vyberaní daní, že stále vsadil dvojnásobne vyššiu sumu ako ktokoľvek iný za právo vyberať dane. V tých časoch kráľ zvyčajne prijímal ponuky od vyberačov daní a ten, ktorý sľúbil najvyššiu sumu získal prácu a všetko, čo si vyzbieral, okrem toho, čo sľúbil kráľovi, si ponechal pre seba. Jozefove úspechy prišli v nemalej miere z toho, že zabíjal a skonfiškoval majetok tých, ktorí odmietli platiť požadovanú sumu. Jozefus opisoval jeho úspechy ako „ošklbanie Sýrie do kostí“. Napriek tomu nemal zábrany povedať: „Jozef bol dobrý a veľkodušný muž, ktorý vyviedol Židov z chudoby a podlosti do veľkoleposti.“ /418/ Vládca multikulturálnych impérií často používali Židov ako svojich úradníkov, pretože vedeli, že oni nebudú k obyvateľom cítiť žiadnu lojalitu. Zo Židov boli výborní vyberači daní. Ovplyvili finančnou prezieravosťou a mali črtu každého dobrého vyberača daní: málo sympatií k daňovým poplatníkom.



V moslimskom svete môžeme vidieť úlohu Židov ako úradníkov v arabskom dobytí Španielska v 8. a 11. storočí, vo fatimidskom ovládnutí Tuniska v 10. storočí, počas mongolskej vlády v Iraku a v 16. storočí v čase vládnutia Otomana. Tieto praktiky pokračovali až do 20. storočia v Maroku, kde ich Francúzi používali na túto úlohu pri Moslimoch, v povojnových satelitných štátoch Sovietskeho zväzu vo východnej Európe a dokonca aj v kontrole kráľa Faysala v Iraku. Jedno z najviac opakovaných obvinení antisemitov je, že pri zachovávaní lojality záujmom svojej vlastnej skupiny, Židia historicky

zradili ich hostovské národy v časoch ťažkostí, vojny a okupácie. História Byzancie ponúka príklady nelútostných konfliktov medzi Židmi a ľuďmi ich hostovských krajín v čase vojny.

Konštantinopol: príbeh opakovanej zrady

Židovskí spisovatelia Gedaila Alon /419/ a Michael Avi-Yonah/420/ ukazujú ako sa byzantské úrady báli, že Židia pomôžu perzským votrelcom. Mali tiež pravdu vo svojom strachu, že pomôžu aj muslimským armádam.

Židia boli zabíjajúci vo veľkých počtoch po odhalení židovského spiknutia vydať mesto Peržanom. / 421/

Židia pomohli na začiatku 7. storočia perzským dobyvateľom a v boji so Samaritánmi zmasakrovali 100 000 kresťanov. /422/

Keď byzantskí kresťania získali mesto späť, Židia museli zmeniť vieru na kresťanskú.

Židia podporovali Arabov, keď dobyli oblasť v rokoch 636 -40. /423 424/

V 12. storočí byzantskí Židia podporili dobyvateľské armády seljukských Turkov. /425/

V 14. storočí podporili inváziu otomanských Turkov - posledné dobytie Konštantinopola. /426/

Z vďaka za ich podporu nariadil Sultán ekonomickú domináciu nad kresťanmi a Židia migrovali do všetkých oblastí. /427/

Existuje veľa dôkazov o tom, že Židia podporovali saracénske dobytie Španielska /428/ a slúžili ako krutí úradníci represívnej vlády moslimskej okupácie. /429 430 431/

Po druhej svetovej vojne sa Židia stali prominentnými správcami a tajnou políciou brutálneho režimu zvaného Sovietski vo východnej Európe. David Irving vo svojej knihe z roku 1981 Uprising ukazuje, že Židia vládli tajnej polícii, ktorá mučila a zavraždila stovky tisíc ľudí v sovietskym kontrolovanom Maďarsku a že antisemitizmus bol jedným z motívov protikomunistického povstania./432/ Vzhľadom na židovskú angažovanosť vo vražedných prejavoch komunizmu, nie je prekvapením, že obyvatelia východnej Európy sú najväčšími „antisemitmi“.

V samotnom Rusku boli židovskí komunisti silami, ktoré vyvlastnili Rusov z ich vlastnej vlády, silou, ktorá tvorila vedenie KGB a ktorá zavraždila ruskú kráľovskú rodinu, vrátane detí. Amerika zažila jeden z najzradnejších činov v dejinách, keď Ethel a Julius Rosenbergovci a ich židovskí spolupáchatelia ukradli tajomstvá výroby atómových zbraní a dali ich sovietskej vláde. V časoch vietnamskej vojny Židmi dominovaná Nová ľavica viedla provietkongske demonštrantov, kým americkí chlapci zomierali vietkongske gulami a bombami. Dvomi najvýznamnejšími podvodníkmi vietnamskej éry boli Abbie Hoffman a Jerry Rubin.

idovský špión pre Izrael ako Jonathan Pollard ukradli niektoré z najprísnejšie strážených amerických tajomstiev.

Snáď klasický príklad ich úlohy správcov a vydieračov utláčateľskej vlády môžeme nájsť v ich vlastných kronikách o ich pobyte v Egypte.

Príbeh o Jozefovi

Každé dieťa nedeľnej školy je oboznámené s biblickým príbehom Jozefa, jeho „rôznofarebnom plášti“, zrade jeho bratov, zotročení a následnej ceste k moci v Egypte. Keď som bol na vysokej škole, priateľ mi odporučil, aby som si vo svetle môjho nového porozumenia židovského správania v dejinách prečítal príbeh Jozefa a pobyt Izraelitov v Egypte. Vybral som Bibliu a nalistoval posledné stránky Genesisu a prvé Exodusu. Po ich prečítaní som si pomyslel, že som konečne pochopil, prečo bol Boh tak často pobúrený „vyvoleným národom“.

Genesis predstavuje Jozefa v 17- tich rokoch, tárajúc svojmu otcovi Jakubovi o krivdách svojho brata. Jakub je Jozefovým príbehom taký dojatý, že mu dá rôznofarebný plášť, čo vyvolá žiarlivosť v jednom z bratov. Bratia sú tiež znechutení Jozefovým povyšovaním o svojich snoch o budúcej nadradenosti. V jednom sne Jozef vraví o tom, ako v poli viaže remene, keď sa jeho otep ohne smerom nahor, zatiaľ čo otepy jeho bratov nadol. /433/

Zanedlho vraví o sne, keď sa slnko, mesiac a hviezdy pred ním poklonia. Aj Jakub pokára Jozefa za vystavovanie svojej neznesiteľnej drzosti. Jeho bratia ho tak nenávidia, že sa rozhodnú zabiť ho. Keď však uvidia išmealitskú karavánu smerujúcu do Egypta, rozhodnú sa predať brata do otroctva. /434/ Jozefa vezmú do Egypta a nakoniec predajú Potifarovi, kapitánovi faraónovej stráže.

Jozefov ostrý jazyk a finančné danosti mu pomohli k jeho povýšeniu nad dozorom celej domácnosti. Potifar mu veril v každom detaily. Jeden deň, keď Potifar odišiel, jeho žena plakala, že ju Jozef chcel znásilniť a keď približili ostatní sluhovia, našli po utekajúcom Jozefovi len šaty. Jozef tvrdil, že on bol obeťou znásilnenia, Potifar ho však aj tak vrhol do väzenia. /435/

Vďaka svojej šikovnosti a bystrosti sa Jozef stal vrchným dôverníkom väzenia a doslova ho viedol a všetkých väzňov mal pod kontrolou. Vo väzení bolo aj niekoľko faraónových sluhov. Od nich sa Jozef dozvedel všetky klebety o kráľovskom dome. Dvaja z faraónových sluhov, sluha a pekár, mali sny, ktoré Jozef šikovne využil. Sluhovi sa opakovane podarilo získať svoju prácu u faraóna, ktorému povedal o Jozefových schopnostiach. Keď ho priniesli pred faraóna, Jozef vyložil sny o siedmich tučných a siedmich chudých kravách. Porozumejúc prípadným cyklom prosperity a hladu povedal faraónovi, že príde sedem dobrých a sedem zlých rokov a navrhol mu, aby menoval muža „diskrétneho a múdreho a dal mu do správy krajinu Egypta“. /Genesis 42:33/ /436/ Faraón tak urobil z Jozefa po sebe najmocnejšieho muža v Egypte a prikázal mu zhromažďovať úrodu krajiny.

V nasledujúcich rokoch zhromaždí Jozef od egyptských roľníkov obrovské množstvo obilia a nazve sa „kráľom Egypta“ a „vládcom Egypta“ konajúc tak v mene faraóna. Keď nakoniec prišlo sucho a hlad, Jozef vymyslí podvod na zvýšenie svojej a faraónovej moci a bohatstva. Keď sa hladujúci Egypťania domáhajú zrna, ktoré si uskladňovali počas dlhých rokov, faraón ich pošle za Jozefom. Jozef im nariadi, že za zrno musia platiť a „zhromaždí tak všetky peniaze, ktoré v Egypte boli“ /Genesis 47:14/. /437/ Nastane krutá kríza až mena nakoniec padne. Nasledujúce kruté verše sú len malou vzorkou Jozefovho správania:

15. Avšak keď už nebolo peňazí v egyptskej krajine a v zemi Kanaán, všetci Egypťania prichádzali k Jozefovi a vraveli: „Daj nám chleba. Prečo by sme mali umierať pred tvojimi očami, keď peňazí už niet?“

16. A Jozef im odpovedal: „Odovzdajte váš statok a za váš statok vám dám chleba, keď už peňazí niet.“

17. Privádzali teda k Jozefovi svoj statok a Jozef vydával im chlieb za kone, ovce, dobytok a osly a v tom roku poskytoval chlieb za všetky ich stáda.

18. Keď sa však tento rok minul, prišli aj v nasledujúcom roku k nemu a vraveli: „Nezatajujeme to pane pred tebou, že peniaze sme už minuli a že stáda dobytky, pane, sú už tvoje. Neostalo už nič, pane, pred tebou len naše telá a naše polia.“

19. Prečo by sme však mali pred tvojimi očami hynúť spolu s našimi poliami? Kúp si nás a naše polia za chlieb a tak budeme spolu i s našimi poliami nevoľníkmi faraónovými. Daj nám však zrno na siatie, žeby sme žili a nepomreli a naše polia nestali sa púšťou.

21. Takto sa zem dostala do faraónovho vlastníctva. A obyvateľstvo z jedného konca egyptského územia až k druhému urobil nevoľníkmi faraónovými...

Jozef tak najprv zobral slobodným Egypťanom všetky peniaze, potom ich domáce zvieratá, potom ich krajinu a domy a nakoniec z nich urobil vo faraónovej krajine otrokov a 20% úrody museli odovzdávať faraónovi. Faraón je riešením nadšený, keďže jeho majetok sa rozrastá a Jozef vzal všetku zem od ľudí. V čase keď Egypťania prežívajú toto trápenie pošle Jozef po Izraelitov a privedie ich všetkých do Egypta. Genesis to jasne vraví, že Jozef dal Izraelitom vrecia zlata a potravu a „žil z bohatstva krajiny“.

45:18 A zoberte vášho otca a vaše rodiny a prídte ku mne. Ja vám potom dám to, čo dobrého poskytuje egyptská zem. Budete jedávať to, čo najlepšie je v zemi.

47:6 Nato faraón takto hovoril Jozefovi: „Prišli ti tvoj otec aj tvoji bratia. Egyptská krajina je pred tebou, v najlepšom kraji zeme osad' svojho otca a svojich bratov.“

47:13 Vtedy nebolo chleba na celej zemi, lebo hlad sa tak rozrástol a krajina egyptská ako i zem Kanaán bola pre hlad celkom zničená.

47:27 A usadili sa Izraeliti v egyptskej krajine, v krajine Gessen. Obsadili ju celkom, množili sa a veľmi sa rozrástli.

Nie je ťažké si predstaviť, čo si Egypťania mysleli o Jozefovi, ktorý im vzal krajinu, majetok a odsúdil ich do otroctva, zatiaľ čo cudzím Izraelitom dal zlato, zadarmo potravu a najlepšiu zem v celom Egypte. Egypťania vybudovali veľkolepú civilizáciu s vynikajúcimi umeleckými a kultúrnymi výdobytками v matematike, technike, architektúre, astronómii a poľnohospodárstve. Vybudovali najtrvalejšie architektonické výtvy na svete - pyramídy. Odrazu museli pracovať pod absolútnou mocou cudzieho kmeňa. Podľa Genesis a Exodus trvalo toto usporiadanie veľmi dlho a Izraeliti boli v tom čase v Egypte privilegovanými správcami. Faraón sa na nich mohol spoľahnúť s tým, že k lokálnej aristokracii alebo obchodníkom necítili žiadnu lojálnosť a slúžili faraónovi tak, že ľud upriamoval svoju zlosť viac na Židov ako na faraóna samého. Nakoniec množstvo, politická a ekonomická sila Židov narástla tak dramaticky, že i kráľovská rodina sa cítila ohrozená - model, ktorý sa v židovskej histórii často opakoval. Všimnite si nasledujúce pasáže z Exodusu.

1:7 Izraeliti sa rozmnožili a rozrástli veľmi a boli tak mocní, že krajina bola nimi preplnená.

1:8 Keď potom v Egypte nastúpil nový kráľ, ktorý Jozefa nepoznal

1:9 tento riekol svojmu ľudu: „Hľa izraelský národ je mocnejší a početnejší ako my.“

1:10 Dajme sa do toho a šikovne zabráňme, aby sa ďalej rozmnožoval a - keby nastala vojna - aby sa azda nepripojil k našim nepriateľom, proti nám nebojoval a potom z krajiny neodišiel. / 438/

Egyptský faraón nebol prvým ani posledným, ktorý chcel Židov vyhnáť zo svojej krajiny. Nasledujúce je čiastočný zoznam európskych krajín a miest, z ktorých boli Židia vyhostení:

Vyhostenie Židov z európskych štátov a miest

Mainz 1012	Vyšné Bavorsko 1442	Taliansko 1540
Francúzsko 1182	Holandsko 1444	Neapol 1541
Vyšné Bavorsko 1276	Brandenburg 1446	Praha 1541
Anglicko 1290	Mainz 1483	Ženeva 1550
Francúzsko 1306	Mainz 1483	Bavorsko 1551
Francúzsko 1322	Varšava 1483	Praha 1557
Sasko 1349	Španielsko 1492	Pápežské štáty 1569
Maďarsko 1360	Taliansko 1492	Maďarsko 1582
Belgicko 1370	Litva 1495	Hamburg 1649
Slovensko 1380	Portugalsko 1496	Viedeň 1669
Francúzsko 1394	Neapol 1496	Slovensko 1744
Rakúsko 1420	Norimberg 1498	Morava 1744
Lyon 1420	Brandenburg 1510	Česko 1744
Kolín nad Rýnom 1424	Prusko 1510	Moskva 1891
Mainz 1438	Ženeva 1515	
Augsburg 1439	Neapol 1533	

Sionistický vodca Chaim Wieszman napísal o pravidelných nepriateľských reakciách na židovskú prítomnosť toto:

Kdekoľvek, v ktorejkoľvek krajine dosiahne množstvo Židov bod presýtenia, krajina proti nim reaguje... /Táto/ reakcia... nemôže byť považovaná za antisemitizmus v pôvodnom vulgárnom slova zmysle; je to všeobecný sociálny a ekonomický sprievodný prejav židovskej emigrácie, ktorej sa nevieme striasť. /439/

Podľa populárnej židovskej verzie dejín sú nežidia vždy vinní za vzájomný konflikt. Po tom, čo tolerantne vpustili Židov do svojich krajín sú nežidia obviňovaní z bezpríčinnej nenávisťi voči Židom, ktorí sú zobrazovaní ako nevinné zdroje ekonomických a sociálnych výhod.

Keď som čítal o nepriateľstve voči Židom na desiatkach rôznych miest a za rôznych dejinných okolností, zdalo sa mi to podobné mužovi, ktorý je obvinený a odsúdený za tucty znásilnení v rôznych štátoch v priebehu mnohých rokov. Muž tvrdí, že je nevinný a že tucty obetí sú len výsledkom bezpríčinnej „nenávisťi“, ktorú voči nemu obeť prechováajú. Vnímavý spisovateľ Jozef Sobran to správne vyjadril tak, že termín „antisemita“ už neoznačuje toho, kto nemá rád Židov, ale toho, koho nemajú radi Židia.

Židovský pohľad na antisemitizmus

Ako som pokračoval v čítaní, objavil som to, čo považujú židovskí učitelia za dejinný pôvod žido - kresťanského konfliktu. Ak sa opäť ponoríme do stránok kapitoly Genesis, pred príbehom Jozefa nájdeme príbeh Izáka a Rebeky a ich dvoch synov Ezaua a Jakuba. Židovská viera vraví, že títo dvaja synovia predstavujú dva rozdielne národy nežidov a Židov. V kapitole 25 Genesis sa vraví:

23. A pán jej riekol: „Dva národy sú v lone tvojom a dva kmene oddelia sa zo života tvojho, národ nad národom bude prevládať a starší slúžiť bude mladšiemu...”

25. Prvý sa narodil červený, celý chlpatý ako kožuš a nazvali ho Ezauom. Za ním sa objavil jeho brat a jeho ruka držala Ezauovu päť. Preto mu dali meno Jakub.

27. Keď chlapci dorástli, Ezau bol udatným lovcom, mužom stepi, Jakub bol však tichý človek, bývajúc v stanoch...

28. Izák mal radšej Ezaua, lebo rád jedával jeho divinu. Rebeka mala zase radšej Jakuba.

29. ...Tu prišiel Ezau zo stepi celkom vyčerpaný a povedal Jakubovi: „Nože mi rýchlo daj z červeného /jedla/, lebo som celkom vyčerpaný.” Preto ho nazvali Edom /červený/.

31. I povedal Jakub: „Predaj mi však tvoje prvorodené právo.”

32. Tu Ezau odvetil: „Hľa idem zomrieť, načože je mi to právo prvorodenstva?”

33. Jakub mu však vravel: „Najprv mi prisahaj.” A on mu odprisahal a tak predal svoje prvorodené právo Jakubovi. Potom dal Jakub Ezauovi chleba a šošovicového pokrmu a on jedol a pil. Nato sa pobral a odišiel... /440/

Ezau vďaka dobrému a vernému správaniu ostal Izákovým obľúbencom. Chorý a poloslepý Izák zavolať Ezaua a požiadal ho, aby mu ulovil nejakú divinu a za to mu dá Božie požehnanie. Rebeka toto počula a nariadila Jakubovi aby predstieral, že je Ezau, doniesol otcovi baranie mäso pripravené tak, aby chutilo ako divina. Jakub sa tak zamaskoval, že dokonca aj voňal ako Ezau. Jakub potom klamal svojmu otcovi a na základe tohto podvodu dostal otcovo požehnanie.

19. I odpovedal Jakub svojmu otcovi: „Ja som Ezau, tvoj prvorodený. Urobil som, ako si mi rozkázal. Len si rovno sadni a jedz z mojej diviny, žeby si ma požehnal.”

21. Tu povedal Izák Jakubovi: „Nože pristúp bližšie syn môj, aby som ťa ohmatal, či ty si naozaj syn môj Ezau alebo nie.”

22. I pristúpil Jakub bližšie k svojmu otcovi Izákovi a keď ho ohmatal, potom mu povedal: „Hlas je hlasom Jakubovým, ale ruky sú Ezauove.”

24. A znova mu povedal: „Naozaj si ty môj syn Ezau?” On odpovedal: „Ja som to...”

29. Nech slúžia tebe národy a kmene nech sa klaňajú tebe. Bud' pánom nad svojimi bratmi a nech sa tebe koria synovia matky tvojej. Kto teba bude preklínať, nech je prekliaty a kto teba bude žehnať, nech je požehnaný. /441/

Po návrate z poľovačky Ezau zistil, že jeho brat otca podviedol a vynútil si tak jeho požehnanie.

33. ...A ja som jedol zo všetkého prv než si ty prišiel. A ja som ho požehnal a bude požehnaný.

34. A keď Ezau počul otcove slová, hrozne zreval a veľmi sa vzpriečil a svojmu otcovi povedal: „Otče môj, požehnaj aj mňa.”

35. On odvetil: „Podvodom prišiel tvoj brat a odňal ti požehnanie.”

36. Tu on prehovoril: „Za to mu dali meno Jakub, že ma teraz druhý raz oklamal? Odňal mi už prvorodenské právo a teraz hľa, odňal mi aj požehnanie.”

37. Izák odpovedal Ezauovi: „Pozri, ja som ho ustanovil nad tebou pánom a všetkých jeho bratov dal som mu za sluhov...”

38. ...Tu Ezau začal hlasno plakať...

39. Potom mu Izák riekol: „Zaiste, ďaleko od žirnej pôdy bude bydlisko tvoje a ďaleko od nebeskej rosy zhora. Zo svojho meča žiť budeš, slúžiť však budeš bratovi svojmu a keď sa budeš snažiť oslobodiť, zhodíš jarmo jeho zo svojej šíje.”

Jakub a Ezau sa po 22 rokoch nakoniec zmierili. Podľa židovského výkladu sa potomkovia Ezaua stali židovskými edomitmi, kým Jakubovi sa stali Židmi. Židovskí učitelia neskôr označovali Rimanov termínom ako edomitov a termín Ezau sa stal synonymom Európanov a všetkých nežidov. Príbeh Jakuba a Ezaua je alegóriou Židov a kresťanov, s ktorou sa židovské náboženstvo stále stotožňuje. Narážky na Ezaua môžeme nájsť v populárnej knihe Raphaela Pataiho The Jewish Mind a v stovkách ďalších židovských prác./442/ Známy židovský autor píšuci v jidiš, opisuje vo svojej autobiografii hrubého ruského prievozníka:

Ezau! Len goy môže robiť takúto prácu, Žid nie. Biblia vraví, „nebudeš slúžiť svojmu bratovi”. Som rád, že som potomok Jakuba a nie Ezaua. /443/

Populárny židovský intelektuál Sidney Hook si spomína, ako sa pýtal svojho židovského učiteľa na nespravodlivosť Jakubových činov voči Ezauovi. Cituje rabína, ktorý mu odpovedal: „Čo je to za otázka? Ezau bol zviera.” /444/

Jakub, ktorý sa premenoval na Izraela je považovaný za otca židovského národa. Ezau je zase archetypom nežidov. Keďže Židia tvrdia, že oni za antisemitizmus, ktorý nežidia zdedili, nemôžu, Ezauova nenávisť k Jakubovi je považovaná za počiatok antisemitizmu.

Rabín Leon Spitz cituje knihu American Hebrew, ktorá ilustruje hĺbku nenávisti mnohých Židov k Ezauovi a jeho potomkom:

Nech Ezau kľučí a narieka na civilizovaný svet v proteste a nech Jakub bojuje správny boj. Antisemiti rozumejú len jednému jazyku a musí byť s nimi zaobchádzané na ich vlastnej úrovni. Purimskí Židia sa postavili za svoje životy. Americkí Židia musia tiež so súčasným antisemitizmom bojovať. Musíme naplniť naše väzenia antisemitskými gangstrami. Musíme vyplniť naše ústavy choromyselnými antisemitskými šialencami. Musíme bojovať proti každému, kto nemá rád Židov. Musíme šikanovať a zahabiť antisemitských hrdlořezov do takej krajnosti, že sa nikto neodváža stať sa jedným z nich. /445/

Keď som pochopil, že Ezau a Jakub sú zosobnením židovskej alegórie vnútorného konfliktu medzi Židmi a ostatnými národmi z perspektívy židovskej, uvedomil som si, že nežidia sa môžu z tohoto príbehu poučiť tiež. Nesymbolizuje snáď fakt, že Ezau pracoval ťažko na poli, kým Jakub ostával v stane, dejiny medzi Židmi a nežidmi? Výborne to korešponduje so zdedenou láskou Európanv k prírode, zemi a židovskou láskou k mestskému životu.

Dokonca, ak si prečíta príbeh nestranný čitateľ z pohľadu Jakubových potomkov, nepomyslí si, že sú slzy Ezaua ospravedlniteľné? Je Jakub nevinný alebo to bol Ezau, ktorý podvádzal? Shylockova požiadavka „kila mäsa“ v Shakespearovom Benátskom kupcovi reprezentuje rovnaké lakomstvo a chladnokrvnosť ako Jakubovo odopieranie jedla svojmu chorému bratovi, aby mohol ukradnúť jeho právo prvorodenstva. Predstavme si ďalej Jakubovo prestrojenie, aby podviedol brata i otca. Toto považujú židovskí učenci za spravodlivosť? Je Ezauov hnev „nenávisťou“ a „antisemitizmom“? Je antisemitizmom poznámka, že zo svojich vlastných zdrojov nachádza Izrael svoje najrannejšie korene v podvode, zrade a zákernosti a navyše sa tým pýši?

Možno bol Izák prorokom keď povedal, že Ezau sa stane svojmu bratovi sluhom, až kým nedosiahne nadvládu /kompletnú kontrolu nad krajinou, v ktorej žil/ a tým zlomí „Jakubove jarmo“. Napriek tomu, že filosemitská verzia dejín je dlhý príbeh židovského žiaľu v rukách nežidov, Jakubovi potomci určite neboli tými, ktorí trpeli.

Ezauove deti stratili milióny kvôli úžerníctvu Jakubových potomkov, ich podvodom a organizovanému zločinu. Milióny nežidov trpeli otroctvom, degradáciou a smrťou v rukách židovských pánov prostitúcie a obchodu s otrokmi. Ezauove slzy padali za vraždu miliónov kresťanov v rukách židovských bolševikov vo východnej a strednej Európe. Ronili sa za milióny vojakov a civilistov, ktorí boli zabití v bratovražednej druhej svetovej vojne, ktorú v nemalej miere spôsobila aj židovská moc. Nie je Ezauov hnev ospravedlniteľný v palestínskych ľuďoch, ktorí stratili svoju krajinu, slobodu a mnohí i životy svojich detí.

Ak je príbeh Ezaua a Jakuba tým, čo židovskí rabíni nazývajú príbehom genézy Židov a nežidov - je to príbeh židovského podvodu proti tým, ktorých považujú za nežidov. Tento podvod musí skončiť. Ak bude pokračovať, je len otázkou času, kedy hnev Ezaua opäť prekypí, tak ako sa to stalo tisíckrát odvtedy čo „synovia Jakuba“ vstúpili prvýkrát do našich krajín.

Rozumní a inteligentní Židia musia uznať, že tak ako Židia majú nárok vysloviť rozhorčenie proti nežidom, aj nežidia majú rovnaké právo proti Židom. Títo Židia musia rozumne konať aby, zmiernili židovskú supremáciu a ničivé protikresťanstvo. Ovládajú silu médií a majú ohromnú moc vo vláde - dostatočne veľkú na to, aby zlomili cyklus židovskej supremácie a antisemitizmu. Nežiadame od Židov, aby obetovali svoju identitu a dedičstvo. Naopak rozumieme ich prirodzenej potrebe za prežitie ich kultúrneho a genetického dedičstva, požadujeme však, aby uznali rovnaké základné práva pre ľudí, medzi ktorými žijú.

Je od nich pokrytecké napríklad zakázať vianočné koledy v našich verejných školách a súčasne s tým podporovať exkluzívne židovské náboženstvo a kultúru v Izraeli - financovanú daňami amerických kresťanov! Chcu otvoriť americké hranice tratiem svet, zatiaľ čo posielajú americké dane národu, ktorý zakazuje imigráciu pre nežidov a zakazuje sa vrátiť dokonca aj tým, ktorí sa tam narodili a ktorých rodiny tam žili dlhé generácie.

Ak sa prezierať Židia zdržia takéhoto pokrytectva a kým žijú medzi nami budú sa držať našich morálnych hodnôt, ak zastavia manipuláciu a vydieranie, potom sa môžeme vyhnúť tragickým antisemitským reakciám, ku ktorým dochádzalo opakovane v toľkých krajinách.

Z lekcí židovských dejín, ktorým som sa naučil od Židov samotných sa zdá nepravdepodobné, že ich vodcoviavidia múdrosť v mojom návrhu. Dejiny učia tvrdé a často krvavé lekcie a len niekoľkí na to berú ohľad.

Viem tiež, že európski potomkovia nemôžu odpočívať v nečinnej nádeji a dôvere vo veľkodušnosť našich tradičných nepriateľov. My sami máme právo byť pánmi v našom vlastnom dome. Máme prirodzené právo mať naše národy, ktoré odzrkadľujú našu dušu, našu etiku, naše umenie, naše hodnoty, naše túžby, naše záujmy a náš vlastný osud.

Ako to už v dejinách býva, je ťažké vyjednávať z pozície slabosti a ľahké z pozície sily. Je našou úlohou byť silní. Poznanie pravdy nás urobí silnými. Musíme pochopiť, že sme v evolučnom boji - a musíme pochopiť, že ak v tomto boji prehráme, všetka krása a veľkoleposť vykúpená krvou našich predkov a obete našich predchodcov sa stratia a spolu s nimi všetka nádej na budúcnosť našich ľudí.

Biblia to vraví elegantne - len keď Ezau bude vládnuť, Jakubovo jarmo sa zlomí. Nechceme vládnuť nad židovským národom. Chceme len vládnuť vo svojej vlastnej krajine, bez židovských politikov, ich intelektuálnej a kultúrnej dominácie a deformácie.

Židia možno teoreticky našli stopy svojho rodokmeňa v Jakubovi, bieli ľudia sa však nenarodili z Ezaua. Keď mala Rebeka svojich dvoch synov, naši predkovia vybudovali Egypt, Mezopotámiu, Babylon, Mykény, Sumer a veľa ďalších civilizácií. Naši predchodcovia vybudovali pyramídy a komplex astronomických observatórií v Stonehenge dlho predtým, než Židia založili kráľovstvo Šalamúna a Davida.

Som Árijec /rasovo vedomá biela osoba oddaná prežitiu a slobode svojho národa/. Ja a moji ľudia nechceme vojnu proti Židom. Chceme len žiť a nechať žiť, ale jedno musí byť jasné: My chceme žiť! Len ak sa skončí židovská supremácia zmizne antisemitizmus.

Árijci neprijmú podvod supremácie vyhlasovanej Jakubom. Nebudeme nosiť jarmo otroctva. Naša nadvláda vyhrá. Zaslúžili sme si Božie požehnanie svojou tvrdou prácou, talentom, tvorivosťou a vierou. Neustúpime z boja za našu slobodu a odmietame nálepku antisemitizmu od tých, ktorí sú sami stelesnením etnocentizmu, neznášanlivosti a antikresťanstva.

Nie som antisemita. Som jednoducho Árijec, ktorý sa usiluje o život a slobodu svojich ľudí. Rešpektujem tých Židov, ktorí konajú čestne, avšak musím sa postaviť proti židovskej supremácii v našich krajinách. Je to jednoduché: **Kedže milujem svoj národ, nemám inú možnosť, ako sa postaviť proti tým, ktorí nám ubližujú a ohrozujú naše prežitie.**

Izrael: židovská supremácia v praxi

Ježiš, kým bol na Zemi, ich nemohol potešiť, tak ako môže niekto očakávať, že sa to podarí mne. Prezident Harry S. Truman pod tlakom uznania sionistického štátu v Izraeli. /446/

Kvôli všetkým jeho sklamaniam, Izrael je tým, čím sme - nemaskovaný a neprikrášený. Hillel Halkin /447/

Americkí Židia musia mať odvahu otvorene tvrdiť, že majú dvojité lojalitu - ku krajine v ktorej žijú a k Izraelu. Žid sa nesmie dať prehovoriť k tomu, aby bol dobrý patriot ku krajine, v ktorej žije. /448/

V sionistickom hnutí existuje nová kampaň na dobytie spoločnosti slobodnej diaspory, vláda Izraela poskytne akúkoľvek morálnu a politickú podporu do limitu jej možností. /449/

S hlbším sa ponáraním do židovskej otázky a sionizmu a pokúšaním sa porozumieť týmto enigmatickým ľuďom som si uvedomil, že preskúmanie základov a pravidiel moderného Izraela by mi poskytlo nejaké odpovede. Po prvýkrát po 2000 rokoch mali Židia svoj suverénny štát, národ stvorený len na ich obraz. Kým som začal svoje vyšetrovanie, bolo mi jasné, že tlač a médiá boli proizraelské. V ranných rokoch ma presvedčili o predsudku náklonnosti k Izraelu. Všimol som si zároveň, že reportéri boli obvykle Židia. Keďže som mal podozrenie, že moje proizraelské presvedčenie pochádzalo z tendenčných zdrojov, snažil som sa vyhľadať nestranné základy o konflikte na Strednom východe a po pomoc som sa obrátil na svoje encyklopédie.

V nich som našiel informácie podobné tým, ktoré môžeme dnes nájsť v populárnej Encyclopedii Encarte:

Z viac než 800 000 Arabov, ktorí žili na území ovládanom Izraelom pred rokom 1948, ostalo len asi 170 000. Zo zvyšku sa stali utečenci v okolitých arabských krajinách. /450/

V roku 1948, keď bol založený štát Izrael, viac než tri štvrtiny celej palestínskej populácie žijúcej na Izraelom okupovanom území sa stali utečencami. Podľa Encarty 630 000 ľudí nenašlo viac domov v krajine, kde ich rodiny žili po tisíce rokov. Odvtedy Izrael rozšíril svoje hranice vo vojnách roku 1956, 1967, 1973 a libanonskej invázii v roku 1982, čím sa vytvorilo tisíce ďalších utečencov.

Opustili by ľudia dobrovoľne svoje domovy, obchody, farmy?, spýtal som sa sám seba. Vybrali by si slobodne žiť na mizine, bez svojej krajiny v špinavých utečeneckých táboroch? Bolo jasné, že ich z domov a majetkov vyhnali sionisti a toto vyhnanie bolo navyše schválne, pretože, po vojne bolo Palestínčanom zakázané vrátiť sa späť do svojich domovov.

Kým som bol na strednej škole, napísal som palestínskej informačnej kancelárii vo Washingtone a opýtal som sa ich, či by mi neposkytli nejaké knihy o palestínsko - izraelskom konflikte poskytujúce názor z ich strany. Od nich a knižníc som získal dobre dokumentované zdroje - včítane niektorých prekvapujúcich sionistických, ktoré poskytovali veľmi odlišný názor na otázku Stredného východu. Dozvedel som sa, že izraelská vláda vydala nariadenia, ktoré zakazujú Palestínčanom vrátiť sa do svojich domovov a na svoj majetok. Vydali tiež špeciálny zákon, ktorý považoval tieto nehnuteľnosti za „opustené“ a podliehajúce zabaveniu bez nároku na náhradu. Nacisti Hitlerovho Nemecka by tento problém nevyriešili s väčšou chladnokrvnosťou.

Skontroloval som údaje zozbierané britským úradom pre sčítanie obyvateľstva z roku 1922. V tom čase tvorili Židia asi 10% populácie. V poslednom sčítaní, rok pred založením Izraela, tvorili Židia na území, ktoré neskôr stalo Izraelom, polovicu populácie. Palestínčania vlastnili asi 95% pôdy. Fakty boli nevyvrátiteľné a preukázateľné: sionistickí imigranti násilím zabrali Palestínčanom pôdu proti ich vôli a potom za použitia zbraní a teroru ich vyhnali z domovov, okrádajúc ich o ich pôdu a majetok.

Fakty nemôžu byť jasnejšie. Sionisti s pomocou Židov na celom svete ukradli celú krajinu. Žiadna dvojzmyselnosť, žiadne hory proizraelskej propagandy, žiadne opätovné exodusy v rádiách, tisíce stôp hollywoodských filmov ukazujúcich Arabov ako brutálnych teroristov a Židov ako nevinné obete - nič z tohoto nemôže zmeniť nevyvrátiteľné a zrejme fakty.

Proizraelská propaganda, o ktorej som čítal tvrdila, že Palestína bola v podstate prázdna krajina. Povedzte to viac než miliónu ľudí, ktorí boli z nej od roku 1948 vyhnaní. Sionistickí vodcovia vedeli od začiatku, že Izrael je možné stvoriť len kolonizáciou a dobytím. Oddaný sionistický vodca Vladimír Jablonický to jasne vyjadruje vo svojej knihe z roku 1923 *The Iron Wall: We and the Arabs*: /451/

Sionistická kolonizácia musí alebo skončiť alebo pokračovať proti vôli pôvodnej populácie * železná stena na odolanie odporu pôvodnej populácie * dobrovoľné zmierenie s Arabmi neprichádza do úvahy * bez ozbrojenej sily je kolonizácia nemožná * Sionizmus je kolonizačné dobrodružstvo * je dôležité hovoriť hebrejsky, ale oveľa dôležitejšie vedieť strieľať. /452/

Izrael sa narodil z holokaustu, bol však splodený pred tisíckami rokov. Posledných najmenej 2000 rokov sa Židia modlili: „Budúci rok v Jeruzaleme.“ Až do polovice 20. storočia bola táto modlitba len náboženskou metaforou. V roku 1948 sa však „budúci rok v Jeruzaleme“ stal pre každého Žida na svete dramatickou možnosťou. Politické machinácie sionistického štátu sú svedectvom súdržnosti a presvedčivej židovskej moci na západe. Vo svojich činoch Izrael existuje ako živé svedectvo judaizmu a najmä jeho čiastočne svetského syna sionizmu.

Židovská mesiášska tradícia sa datuje ďaleko späť. Už v časoch, keď boli Židia jedným z najmenších kmeňov Stredného východu, udržiavali vieru, že sú predurčení ako špeciálni ľudia, vyvolení ľudia, ľudia, ktorým bolo

sľúbené vládnuť nad svetom. Tieto mesiášske plány nie sú paranoickou dezilúziou antisemitov, sú jasne a zrozumiteľne písané v ich vlastných hebrejských spisoch a odvtedy boli starostlivo uchovávané až po súčasnosť. Porovnajme nasledujúci citát z Biblie k mesiášskym slovám izraelského ministerského predsedu Davida Ben Guriona:

...a kráľ bude pochádzať od vás a bude vládnuť kdekoľvek vkročí noha jeho synov. Dám vám potomstvo celej zeme, ktorá je pod nebesami a bude vládnuť nad národmi podľa svojho uváženia; a nakoniec ovládnu celú zem pre seba a zdedia ju navždy. /Jub. 32:18 - 19/

V magazíne Look v roku 1962 Ben Gurion vyslovil svoju ohromujúcu predpoveď na ďalších 25 rokov:

Obraz sveta v roku 1987 ako si ho predstavujem: Studená vojna bude záležitosťou minulosti. Vnútorné napätie neustále rastúcej inteligencie v Rusku...môže viesť k postupnej demokratizácii Sovietskeho zväzu. Na druhej strane...transformácia spojených štátov do prosperujúcich štátov s plánovanou ekonomikou... S výnimkou USSR ako federatívneho euroázijského štátu, všetky ostatné kontinenty sa spoja v medzinárodnej svetovej aliancii, z čoho sa vytvorí medzinárodná policajná sila. Všetky armády sa zrušia a nebude viac vojen. V Jeruzaleme vybudujú Spojené národy /skutočne spojené národy/ svätyňu prorokov, aby slúžila ako federatívna únia pre všetky kontinenty; toto bude miesto Najvyššieho súdu pre ľudstvo. /453/

Mnohí ľudia sú prekvapení keď zistia, že väčšina izraelských Židov je neveriaca, práve tak, ako bol neveriaci ich prvý veľký vodca David Ben Gurion. Títo zväčša ateistickí Židia tolerujú však náboženský štát. Židia, ktorí neveria v Boha, podporujú teda judaizmus ako štátom sponzorovanú doktrínu, ktorá chráni tak židovskú kultúru, ako aj židovský genotyp. Okrem pár netolerantných fanatikov židovské ortodoxné inštitúcie povoľujú široké spektrum náboženských presvedčení, od ateizmu až do foriem okultného náboženstva zvaného Kabalizmus. Len Talmud môže obsahovať pasáže, v ktorých rabín tvrdí, že diskutoval s Bohom a porazil ho. Pre židovskú ortodoxiu sa biblické a teologické interpretácie môžu líšiť, pokiaľ sú však židovské tradície a židovské dedičstvo zachované.

Je Boh sionista?

Izrael podporuje svoje právo na palestínsku zem tvrdením, že im ju dal Boh. Logickým židovským tvrdením je, že ich vzdialení predchodcovia žili v častiach dnešného Izraela pred 2000 rokmi. Bez mihnutia oka tvrdia, že toto im dáva právo vziať krajinu od kohokoľvek, kto na nej počas medziobdobia žil.

Argument sa podobá tvrdeniu, že vďaka tomu, že Rimania vládli stredozemnej oblasti pred 2000 rokmi, majú dnes Taliani právo vyhnať odtiaľ tri štvrtiny populácie. Židia však nadôvažok nemôžu tvrdiť, že boli v „prislúbenej zemi“ prvými ľuďmi. Biblia jasne uvádza židovskú inváziu a genocídu do tejto oblasti. Palestínčania sú potomkami rovnakých predkov, ktorí tu žili pred židovskými dobyvateľmi. Ak je tvrdenie, že právo na zem má ten, kto v nej žil prvý, správne, potom Palestínčania mali mať primárne právo na krajinu, pretože ich predkovia tam žili dlho predtým, než existoval staroveký Izrael.

Tvrdenie, že Židia vládnu dnes Palestíne vďaka tomu, že im to nariadil Boh, vytvára ťažkú otázku, najmä pre súčasných kresťanov. Je to náročné, pretože židovskí páni dokázali kompletne zmeniť 2000 ročnú kresťanskú interpretáciu Biblie. Servilní judaisticko - kresťanskí kazatelia urobili so Židmi dohodu, vďaka ich mediálnej moci. Naschvál citujú zo Starého zákona časti, ktoré vyhlasujú zmluvu medzi Bohom a Izraelitmi, ktorá odkazuje krajinu označenú ako Izrael, Židom.

Kresťanstvo našich otcov a tiež od svojich počiatkov až po nedávnu minulosť vždy vyvracalo takéto tvrdenia. Kresťanskí učenci od pisateľov Nového zákona až do polovice 20. storočia zdôrazňovali, že Biblia jasne vraví, že všetky sľuby, ktoré dal Boh Izraelitom sú podmienené vernosťou. Boh v Starom zákone jasne Izraelitom povedal, že ak sa od neho odvrátia, odplatí sa im. Nový zákon vraví, že židovský národ odmietol Boha a jeho syna a zrušil tým starú zmluvu. Nový zákon cituje Boha ako robí novú zmluvu, s novým prísľubom spasenia Krista pre všetkých. Ako som už citoval, Sväté písmo nemôže byť jasnejšie ako v Liste Hebrejom 8:8-10, v ktorom Boh vraví, že Židia už nie sú v zmluve, ktorú s nimi uzavrel v Starom zákone.

...nie takú zmluvu, akú som uzavrel s ich otcami v ten deň, keď som ich vzal za ruku, aby som ich vyviedol z egyptskej krajiny. Lebo oni nezotrvali v mojej zmluve a ja som ich opustil, hovorí Pán.

Niet preto divu, že Židia odmietajú Nový zákon a Izrael zakazuje z neho citovať v školách. Vládou podporované skupiny dokonca organizovali verejné pálenie kníh Nového zákona a izraelské zákony prikazujú súdne stíhanie a trest až do 5 rokov väzenia pre každého kresťana, ktorý sa pokúsi obrátiť Žida na kresťanskú vieru. Je dosť nepochopiteľné vo svetle týchto faktov, že mnohé kresťanské kostoly si teraz rýchlo osvojujú názor, že Židia sú stále „vyvolený národ.“

Je pochopiteľné, že supremační Židia, ktorí odmietajú Krista a Nový zákon vravia, že Boh schválil ich teror proti Palestínčanom. Je však poburujúce, že kresťania ich v ich krvavom vyčíňaní tiež podporili. Mnohí z tých, ktorí trpeli sionistickými útokmi boli palestínski kresťania. Izraelské zločiny výrazne ublížili kresťanskej zložke palestínskeho obyvateľstva. Fakt, že niektorí kresťanskí vodcovia viedli morálnu a finančnú podporu národu, ktorý nenávidí a utláča kresťanov je svedectvom preniknutia sionistickej moci a vplyvu do najvyšších kresťanských miest. Pritom podkopali kresťanskú vieru v celej oblasti Stredného východu a skutočne na celom svete.

Izraelské tvrdenia, že Boh im dal právo na zem je smiešne, keď si predstavíme, že aspoň tri štvrtiny Izraelčanov v Boha neverí /izraelské vládne štatistiky vravia o 85% ľudí, ktorí neveria v Boha/. Ako im teda môže Boh, v ktorého neveria, prisľúbiť zem? Zrod Izraela nepochádza od božej intervencie, ale od sionistických intríg, ktoré začali počas prvej svetovej vojny.

Balfourská deklarácia

Prvá svetová vojna položila základy sionistického štátu. Anglicko malo dlho kvôli tomu ťažké chvíle. Vojna sa vliekla roky so strašnými stratami na životoch. Napriek oceánu preliatej krvi sa frontové línie pohli len pár kilometrov na západnom fronte.

Židia boli v čase vojny akosi rozdelení. Niektorí dávali prednosť spojencom kvôli obchodu alebo iným záležitostiam. Ostatní uprednostňovali Nemcov kvôli jednoduchému dôvodu - nemecký úspech proti Rusku by oslabil ich odvekého nepriateľa, imperiálne Rusko a cára. Len pred niekoľkými rokmi finančníci Jacob Schiff a Bernard Baruch viedli kampaň na financovanie Japoncov v rusko - japonskej vojne, ktorá skončila porážkou Ruska. Židovskí magnáti na celom svete teraz dúfali v ešte horšiu porážku Ruska vo veľkej vojne, ako príležitosť na zvrhnutie cára a založenie židovsko - bolševickej vlády.

Nemci, zúfalo bojujúci na dvoch frontoch vedeli, že revolúcia v Rusku by mohla Rusko z vojny vyčleniť. V tomto zámere schválil Kaiser Wilhelm jeden z najzradnejších skutkov v análoch západnej civilizácie. V zápale poraziť Rusko jeho ministri pomáhali Leninovi, Trockému a stovkám iným bolševickým revolucionárom, väčšinou židovským, na prechode Nemeckom vo vlaku smerom k Rusku. Dovoľením bolševických teroristov vstúpiť na pôdu Ruska rozpútali najväčšie obdobie ľudského útľaku, mučenia a vraždenia, aké svet poznal. Anglicko a jeho spojenci chceli zahnať Nemecko do slepej uličky, ale s oslabením Ruska spojenci vedeli, že jeho porážka by dovoľila celej nemeckej armáde na východnom fronte takmer zdvojnásobenie svojej armády na západe, čo by dramaticky vychýlilo vojenskú rovnováhu k centrálnym silám. Anglicko vedelo, že bolo dôležité zapojiť do vojny Ameriku na strane spojencov.

Do tohto štádia vstúpil britský lord Arthur Balfour. Stretol sa s Rothschildovcami a uzavreli dohodu, že za pomoc Británie pri vzniku židovskej krajiny v Palestíne použijú Židia svoju medzinárodnú moc a vplyv na vťahnutie Spojených štátov do vojny /pozri Willisov Cartov Barnes Review/. /453a/ Podľa lorda Balfoura - Balfourská deklarácia - sľubuje Židom vlasť. Dokonca aj naše populárne encyklopédie priznávajú dôvod vzniku Balfourskej deklarácie:

Bolo všeobecne prijaté, že Balfourská deklarácia bola jednostranné ručenie britskej vlády. Bezprostrednou príčinou bola výhra vo vojne, židovské podpora v bojujúcich a neutrálnych krajinách ako Spojené štáty. /454/ Encarta Encyclopedia

Prečítajte si, čo napísal britský minister obrany David Lloyd George v časoch vojny o Balfourskej deklarácii. Všimnite si jeho zdôraznenie, že ruskí Židia boli „hlavnými agentmi zrady ruských vojnových úsilí“ ako aj „rozkladom ruskej spoločnosti - neskôr označovanej ako revolúcia.“

Ruskí Židia boli tajne aktívni v mene centrálnych mocností od začiatku...do roku 1917 urobili značnú prípravu pre všeobecný rozklad ruskej spoločnosti, neskôr označovanej ako revolúcia. Bolo všeobecne známe, že ak by Británia vyhlásila splnenie sionistických aspirácií na Palestínu pod svojou ochranou, jedným z efektov by bolo prihlásenie sa ruského židovstva k tejto zmluve. Všeobecne sa tiež verilo, že takéto prehlásenie by malo silný vplyv na svetové židovstvo mimo Ruska a zabezpečilo pomoc židovským finančným záujmom. V Amerike by táto pomoc mala zvláštnu hodnotu, keďže spojenci takmer vyčerpali zlato a obchodné istoty. Takéto boli hlavné úvahy, ktoré v roku 1917 podnietili britskú vládu urobiť so Židmi dohodu. /455/

Samuel Landman vo svojej knihe Great Britain, The Jews and Palestine potvrdzuje židovskú úlohu vo vťahnutí Ameriky do vojny. Landman, vedúci sionista a tajomník Sionistickej Organizácie od roku 1917 do 1922 zo židovskej perspektívy potvrdzuje presne to, čo povedal Lloyd George:

...jediným spôsobom ako dostať amerického prezidenta do vojny bolo zabezpečiť spoluprácu sionistických Židov sľúbením im Palestíny a získať a zmobilizovať až doteraz netušiace sily sionistických Židov v Amerike a inde na podporu spojencov na základe dohody niečo za niečo.../456/

Niektorí z vrcholných poradcov prezidenta Woodrowa Wilsona v tom čase boli Židia ako napríklad sudca najvyššieho súdu Louis Brandeis, rabín Stephen Wise a mocný bankér a medzinárodný finančník z New Yorku Bernard Baruch. Napriek tomu, že Wilson mal vo svojej prezidentskej kampani heslo „zachránil nás pred vojnou“, akonáhle bola Balfourská deklarácia navrhnutá, židovský vplyv ho rýchlo postrčil na dráhu intervencie. Keď Balfour prišiel do Spojených štátov v máji roku 1917, dúfal, že zatiahne Ameriku do vojny. Ignoroval americké ministerstvo zahraničia a stretol sa s Brandeisom, ktorý nemal oprávnenie hovoriť o zahraničných vzťahoch. /457/

Židovskí zástancovia vojny boli vedení tiež šovinizmom množstva amerických magnátov, ktorí videli účasť Ameriky vo vojne ako čistý bankový šek pre vojensko - priemyselný komplex. Tlač, ktorú vlastnili Židia nehanebne agitovala za vojnu a uvádzala strašné príbehy o nemeckých zverstvách a podporovala príbehy o tom, že Nemci plánovali inváziu Spojených štátov cez Mexiko - napriek tomu neboli schopní za 4 roky zmocniť sa ani len Paríža.

Zanedlho boli Nemci, napriek tomu, že sa rasovo a morálne nelíšili od Britov alebo Američanov, označení za „Húnov“ a „zabijákov detí.“ Napriek tomu, že Nemecko malo volebné inštitúcie podobné inštitúciám spojencov, bolo nazývané tyraniou.

Dva veľké slogany jednej z najväčších a najkrvavejších vojen v dejinách ľudstva boli „Vojnu za bezpečný svet pre demokraciu“ a neuveriteľný „Vojnu za skončenie všetkých vojen“. Ak toto bolo skutočne cieľom spojencov v prvej svetovej vojne, je ľahké vidieť plody ich víťazstva. S rachotivým koncom 20. storočia demokracie na svete sú stále vzácnym artiklom a vojna od roku 1918 rozkvitá.

Mnohí historici dnes súhlasia, že prvá svetová vojna nebola výsledkom agresie alebo diktatúry žiadnej mocnosti, ale prepletená štruktúra spojencov na zachovanie rovnováhy sily. V podstate nebola podnietená ničím iným, len národným strachom. Väčšina tohto vražedného konfliktu sa Amerika nezúčastnila, avšak židovská moc, ktorej išlo ako vždy o svoje vlastné záujmy, naklonila rovnováhu vojny na stranu spojencov. Čo nakoniec znamenali životy stoviek tisícov mladých Američanov v porovnaní so záujmami vyvolených? Médiá držali Američanov slepých pred faktom, že našu účasť vo vojne spôsobili Židia práve tak, ako zahalili dôležitú židovskú účasť v ruskej revolúcii. Svet nevedel až do roku 1999, že lord Balfour bol tajným Židom, ktorý kým pracoval pre záujmy Británie, v skutočnosti pracoval za záujmy svetových sionistických organizácií. Do dnešného dňa len málo Američanov vie o hlavnom židovskom vplyve na zavlečení Ameriky do prvej svetovej vojny.

Balfourská deklarácia znela dostatočne nevinne a stálo za námahu poznamenať:

...neurobí sa nič, čo by mohlo priniesť predsudky k občianskym a náboženským právam existujúcich židovských komunít v Palestíne alebo právam a politickému štatútu, ktorý majú Židia v akejkoľvek inej krajine. /458/

Sionisti však nechceli vlastť, ktorá by sa skladala z významnej nežidovskej komunity. Od počiatku boli odhodlaní nezaložiť multikultúrnu, pluralistickú demokraciu, ktorú tak usilovne plánovali pre Ameriku a zvyšok európskeho sveta. Chceli šovinistický, etnonáboženský, čisto židovský štát, nemohli to však dať najavo až kým nezískali moc. Medzi sebou sa však netajili snahami vytvoriť etnický štát - pripomínajúci národ, ktorý nenávideli najviac: nacistické Nemecko.

Sionizmus a nacizmus: zrodené v odraze jeden druhého

Na norimberskom tribunáli vojnových zločinov podal Julius Streicher, notorický vydavateľ hrubého antisemitského Der Stürmer pri otázke či pomohol vyvinúť nemecké rasové zákony nasledovné svedectvo:

Obvinený: Áno...písal som o tom, že v budúcnosti musíme zabrániť miešaniu nemeckej krvi s krvou židovskou. Napísal som o tom článok a vždy som opakoval, že si musíme vziať židovskú rasu alebo židovských ľudí za vzor. Vo svojich článkoch som vždy opakoval, že Židia by sa mali považovať za vzor pre ostatné rasy, pretože si uzákonnili rasový zákon, zákon Mojžiša, ktorý vraví: „Ak pôjdete do cudzích zemí, nesmiete si brať cudzie manželky.“ A toto má páni veľkú dôležitosť pri posudzovaní norimberských zákonov. Boli to tieto židovské zákony, ktoré boli zobrať za vzor. Keď o storočia neskôr toto židovský úradník Ezra videl, napriek tomu si Židia brali nežidovské ženy, tieto putá sa prerušili. To bol pôvod židovstva, ktoré vďaka svojim rasovým zákonom prežilo storočia, kým ostatné rasy a civilizácie boli zničené. /459/

Rasové prebudenie v 19. a 20. storočí v Európe rástlo aj vďaka prítomnosti Židov. V Európe neboli takmer žiadni černosí alebo orientálci, nechýbali však Židia. Vedeckí a sociálni pozorovatelia poznamenali, že sa ich charakter a vzhľad líšil od domorodých rás Európy.

Jedným z prvých významných predstaviteľov, ktorí si všimli dynamické sily rasy a rozsiahle o tom písali bol britský ministerský predseda Benjamin Disraeli, ktorý mal sám židovský pôvod. Uviedol: „Rasová otázka je kľúčom k dejinám sveta...všetko je rasa, neexistuje žiadna iná pravda.“ Učenci, ktorí rozpoznali úlohu rasy v dejinách vedeli, že sila a záchrana židovskej rasy spočíva v jej etnocentrizme a zákaze medzirasových manželstiev, čo im umožnilo prežiť 2000 rokov žijúc medzi nežidmi. Ako dokazuje Streicherova výpoveď, tí, ktorí sformulovali rasovú ideológiu sa veľa naučili štúdiom židovských dejín. Napriek tomu, že sionisti a nacisti sa považovali za smrteľných nepriateľov, mnohí vodcovia oboch hnutí videli podobnosti myšlienok a niektorí spolupracovali v nasledovaní spoločných cieľov.

Národní socialisti chceli svoj vlastný národ bez židovského vplyvu a sionisti nechceli asimiláciu s nežidmi /dokonca i dnes v modernej Amerike a Európe sa väčšina židovských organizácií stavia proti medzirasovým manželstvám/. Na prvý pohľad sa zdá neuveriteľné, že sionizmus a nacizmus občas spolupracovali, ale historické záznamy tento fascinujúci dôkaz potvrdzujú.

Väčšina Židov v Európe a zvyšok sveta sa postavil proti Hitlerovi a národnému socialistickému Nemecku. Keď Hitler získal moc v roku 1933, Svetový židovský kongres, ktorý vraj vraví za všetkých Židov na celom svete, vyhlásil Nemecku ekonomickú vojnu a oznámil svoj zámer urobiť všetko, čo je v jeho moci, aby zničil Nemecko a národný socializmus. /460/

V židovskej komunite bolo však veľa Židov, ktorí videli antisemitskú politiku Nemecka ako pomoc k vytvoreniu židovského štátu. Túto politiku považovali za povzbudenie k emigrácii do Palestíny a zvýšeniu židovského hnevu a solidarity. A zaujímavo považovali rasové myslenie Hitlera za analógiu toho, čo si sami želali pre svoj vlastný národ. Pre týchto Židov slúžila zrážka medzi sionizmom a nacizmom záujmom obidvoch.

Británia mala ťažkosti so zvýšenou židovskou emigráciou do Palestíny v 30 - tých rokoch, ktorá spôsobila nepokoj v arabskej časti. Na zníženie napätia sa Briti pokúsili obmedziť židovskú emigráciu do Palestíny. Do tejto príležitosti vstúpil Hitler a nacisti. Napriek tomu, že Hitler mal pochybnosti o tom, že sa Izrael stane centrom židovskej moci tak ako sa Sovietsky zväz stal centrom medzinárodného komunizmu a napriek tomu, že sa obával zhoršenia vzťahov Nemecka s arabským svetom, videl emigráciu Židov z Nemecka a celej Európy ako najlepšie riešenie. Pre neho mohol byť židovský štát v Palestíne praktickým cieľom pre európskych Židov.

Od svojich najskorších dní Hitlerovho nástupu k moci videla vedúca sionistická organizácia v Nemecku spoločné záujmy. Za niekoľko mesiacov po tom, čo sa Hitler stal kancelárom mu Sionistická federácia Nemecka predostrela návrh, že sionizmus môže vyriešiť „židovskú otázku“.

V založení nového štátu, ktorý vyhlásil rasové princípy, si želáme prispôsobiť naše komunity týmto novým štruktúram...

Naše uznanie židovskej národnosti nám dovoľuje založiť čisté a jasné vzťahy s nemeckým ľudom a jeho národnými a rasovými skutočnosťami. Nechceme podceňiť fundamentálne princípy, pretože my sami sme proti miešaným manželstvám a snažíme sa o udržanie čistoty židovských ľudí...

...sionizmus verí, že toto znovuzrodenie národného života ľudí, ktoré sa teraz deje v Nemecku cez zdôraznenie jeho kresťanského a národného charakteru, musí nastať aj v židovskej národnej skupine. Pre židovských ľudí je národný pôvod, náboženstvo, spoločný osud a zmysel jedinečnosti tiež rozhodujúcim momentom vo vytváraní ich existencie...

...Nie sme slepí k faktu, že židovská otázka existuje a bude existovať. Od abnormálnej situácie krutých židovských nevýhod až po sotva tolerovateľné podmienky pre ostatné národy. /461 462 463 464/

Nemecký sionista Joachim Prinz, ktorý emigroval do Spojených štátov a ktorý sa neskôr stal riaditeľom Amerického židovského kongresu, napísal v 1934 knihu *Wir Juden* /465/ o tom, že národná socialistická revolúcia v Nemecku znamenala „židovstvo pre židov“. V neskorších rokoch napísal o Hitlerovom pohľade na dôležitosť rasy, ale pokrytecky neukázal ochotu brániť tento koncept pre „židovskú rasu“.

Chceme, aby sa asimilácia nahradila novými zákonmi: deklaráciou prináležania k židovskému národu a židovskej rase. Štát vybudovaný na princípoch čistoty národa a rasy môže Žid, ktorý prehlasuje, že patrí k vlastnému druhu, len chváliť a rešpektovať. Žiadny trik nás teraz nezachráni. Namiesto asimilácie chceme nový koncept: uznanie židovského národa a židovskej rasy. /466/

V kľúčovej knihe moderného sionizmu *The Jewish State* Teodor Herzl tvrdí, že Židia boli viac náboženskou komunitou ako ľuďmi. Herzl použil na ich opis dokonca známe nemecké slovo *volk*. *Volk* bolo zároveň jedno z najobľúbenejších Hitlerových slov. Ním opísal svoj ideálny štát „*volkische staat*.“ Herzl napísal pred Hitlerovým nástupom k moci, že antisemitizmus je prirodzenou reakciou nežidov k Židom. Obhajoval oddelený štát ako jedinu možnú odpoveď na tento konflikt. /467 468 469 470/

Židovská otázka existuje všade tam, kde sú Židia vo väčších počtoch. Kde neexistuje, tam je prinesená prichádzajúcimi Židmi...Verím a rozumiem antisemitizmu, ktorý je veľmi komplexný fenomén... Ako Žid rozumiem tomuto vývinu, bez nenávisťi alebo strachu... Je to národná otázka. Na jej vyriešenie musíme predovšetkým z toho urobiť medzinárodný politický problém...konečné riešenie židovskej otázky.

Vedúce sionistické noviny *Judische Rundschau* išli v roku 1935 tak ďaleko, že vyjadrili súhlas s norimberskými zákonmi označujúcimi Židov ako cudziu národnosť a zakazujúcimi miešané manželstvá a sexuálne vzťahy medzi Nemcami a Židmi.

Nové zákony dávajú židovskej menšine v Nemecku vlastný kultúrny život. V budúcnosti bude schopná vytvárať svoje vlastné školy, divadlá a športové kluby. V stručnosti, môže vytvoriť svoju vlastnú budúcnosť vo všetkých aspektoch národného života... /471/

Predchádzajúci riaditeľ Židovskej komunity v západnej Európe Georg Kareski a vodca Sionistickej štátnej organizácie a Židovskej kultúrnej ligy predniesol nasledujúce prehlásenie berlínskeму denníku *Der Angriff* na konci roka 1935:

Počas mnohých rokov som považoval úplnú separáciu kultúrnych záležitostí dvoch národov /Židov a Nemcov/ ako predpoklad spoločného spolunažívania bez konfliktov...Dávno som podporoval takúto separáciu, ak by bola založená na rešpekte pre cudziu národnosť. Norimberské zákony ...sa mi zdajú, odhliadnuc od ich právnych opatrení, ako úplné potvrdenie tejto túžby po oddelenom živote založenom na vzájomnom rešpekte...Prerušenie procesu rozpadu, ktorý bol podporovaný v mnohých židovských komunitách prostredníctvom miešaných manželstiev je preto zo židovského pohľadu vítané. /472 473 474 475 476/

Iní vedúci sionisti na svete sa vyjadrovali podobným spôsobom. Rabín S. Wise, prezident Amerického židovského kongresu a Svetového židovského kongresu na zhromaždení v New Yorku v roku 1938 povedal:

Nie som americký občan židovskej viery, som Žid. Som Američan. Bol som Američanom šesdesiattri šesdesiat štvrtín svojho života, ale Židom 4000 rokov. Hitler mal pravdu v jednej veci. Nazýval židovský národ rasou a my sme rasa. /477/

Medzi sionistami a nacistami nielenže existovala spolupráca slovná, ale i fyzická až do začiatku a aj v priebehu druhej svetovej vojny. Nacistická vláda založila 40 hospodárskych centier po celom Nemecku za účelom tréningu mladých Židov na kibutzský život v Palestíne. Podporovala emigráciu Židov do Palestíny, až kým jej v tom nezabránila vojna. Oficiálne SS noviny Das Schwarze Korps podporovali sionizmus na svojich titulných stranách. /478/

SS spolupracovala s Haganah, sionistickou tajnou vojenskou organizáciou v Palestíne, pomáhala židovskej imigrácii a dokonca poskytovala pašované zbrane pre sionistické oddiely. Napriek pochybnostiam Hitler pokračoval v podpore sionistických cieľov v Palestíne. /479 480 481 482/

Svojmu pobočníkovi v roku 1939 a opäť v roku 1941 Hitler povedal, že sa opýtal Britov v 1937 o prenose všetkých nemeckých Židov do Palestíny alebo Egypta. Briti návrh odmietli, pretože by to vraj spôsobilo viac neporiadku. /483/

Keď sa britská vláda stala k židovskej emigrácii do Palestíny v neskorých 30-tych rokoch reštrikčnejšou, SS urobilo dohodu s tajnou sionistickou agentúrou Mossad le-Aliya na pašovanie Židov do Palestíny. Výsledkom tejto spolupráce sa židovská legálna i nelegálna emigrácia z Nemecka /včítane Rakúska/ v rokoch 1938 a 1939 dramaticky zvýšila. Desiatitisíc Židov bolo pripravených na emigráciu v októbri 1939 a dokonca až do marca 1942 Nemecko stále asistovalo s nepriamou židovskou emigráciou do Palestíny a malo minimálne jeden oficiálny, sionistami schválený kibutzský tréningový kemp na nemeckom území pre potencionálnych emigrantov. /484/ /pozri tiež „Secret of Mosad“ v Barnes Review/ /485/

V ekonomickej sfére bola pre sionistov dôležitá dohoda Ha'avara medzi nacistickým Nemeckom a palestínskym centrom svetovej sionistickej organizácie. Začala v roku 1933 a trvala počas 30 -tych rokov a dovoľila transfer židovského bohatstva do Palestíny. Vďaka tejto dohode urobila Hitlerova Tretia ríša na podporu židovského rozvoja v Palestíne viac ako akákoľvek iná vláda. /486 487 488 489 490 491/

Pravdepodobne najvýrečnejším dokumentom svedčiacim o snahe niektorých sionistických frakcií vstúpiť do aliancie s Hitlerom bola ponuka, ktorú učinila v roku 1941 organizácia Bojovníci za slobodu Izraela, populárne nazývaná „Lehi“ alebo Sternov gang. Jej vrcholným predstaviteľom bol Yitzhak Shamir, ktorý sa stal vodcom a hlavným teroristom po Sternovej smrti a ktorý sa v 80-tych rokoch stal ministerským predsedom Izraela. Sternov gang považoval za najväčších nepriateľov sionistov Britov, pretože Británia sa pokúšala chrániť občianske práva Palestínčanov a spomaliť povstaleckú židovskú emigráciu. V jednom z najprekvapujúcejších faktov moderných dejín Lehi dokonca urobila Nemcom formálny návrh na vojenské spojenectvo medzi židovskou revolučnou organizáciou a nacistami. Ponúkli sa bojovať na nemeckej strane. Tu sú výňatky textu ich komunikácie s nacistami:

Vo svojich prejavoch a vyhláseniach vedúci štátnici Národného socialistického Nemecka často zdôrazňovali, že nový poriadok v Európe si vyžaduje neodkladné radikálne riešenie židovskej otázky. /Európa bez Židov/

Evakuácia židovských mäs z Európy je predpokladom na vyriešenie židovskej otázky. Jedinou cestou ako toto môže byť dosiahnuté je cez ich osídlenie židovskej vlasti, Palestíny a založením židovského štátu so svojimi historickými hranicami.

Cieľom politických aktivít a rokov úsili izraelského Hnutia za oslobodenie a Národnej vojenskej organizácie v Palestíne /NMO, Irgun Yvai Leumi/ je vyriešenie židovského problému týmto spôsobom a teda kompletne oslobodenie židovského obyvateľstva.

NMO, ktorá je oboznámená s dobrou vôľou vlády nemeckej Tretej ríše a jej predstaviteľov voči sionistickým aktivitám v Nemecku a sionistickému emigračnému programu zaujíma tento názor:

- 1. Je možná existencia spoločného záujmu nemeckého konceptu vlády Tretej ríše a skutočných národných aspirácií židovských ľudí, ktorí sú stelesnení v NMO.**
- 2. Je možná spolupráca medzi novým Nemeckom a obnoveným folkish - národným židovstvom.**
- 3. Založenie historického židovského štátu na národných a totalitárnych základoch a zaviazaných zmluvou Nemeckej ríše by bolo v záujme udržania a posilnenia budúcnosti Nemcov ako sily na Blízkom východe.**

Na základe týchto okolností a pod podmienkou, že Nemecká ríša uzná národné snahy izraelského Hnutia za oslobodenie, spomenuté vyššie, NMO v Palestíne ponúka aktívne sa zúčastniť vojny na strane Nemecka.

Táto ponuka zahŕňa vojenské, politické a informačné aktivity na území Palestíny a po určitých organizačných opatreniach aj mimo nej...

Nepriama účasť izraelského Hnutia za oslobodenie v novom európskom poriadku je už v štádiu prípravy, kombinovaná s pozitívno - radikálnym riešením európskeho židovského problému na základe národných aspirácií židovských ľudí spomenutých vyššie a významne posilní základ nového poriadku v očiach celého ľudstva.

Spoluprácu izraelského Hnutia za oslobodenie posilnil zároveň nedávny prejav nemeckého kancelára, v ktorom Hitler poznamenal, že použije akúkoľvek kombináciu a koalíciu za účelom izolovania a porážky Anglicka. /492 493 494/

Neexistuje žiadny písomný dôkaz, či Nemci na tento návrh odpovedali, avšak keď bol ponúknutý Nemecko zaujalo proarabskú pozíciu za účelom podlomiť pozíciu Británie na Strednom východe.

Keď som tento dokument videl prvýkrát, všimol som si ideologické podobnosti medzi sionizmom a národným socializmom až do používania slova „folish“ /volk/ na opis základov štátu, ktorý chceli vytvoriť. Fascinovalo ma čítať o sionistickej tajnej dohode s nacistickým Nemeckom. Spolupráca medzi sionistami a nacistami bola dlho špinavým malým tajomstvom, ktoré však výrečne vraví o založení Izraela a o tom, kam až chceli sionisti ísť na zabezpečenie jeho vytvoru.

Keď išlo o Izrael, sionistický fanatizmus nebral ohľad na ľudské životy, včítane židovských. Keď nemecké židovstvo bolo ohrozené Hitlerom, prvý izraelský ministerský predseda Ben Gurion urobil nasledovné prehlásenie:

Ak by som vedel, že by bolo možné zachrániť všetky deti Nemecka privezením ich do Anglicka a len polovicu z nich privezením do Izraela, zvolil by som druhú možnosť. Musíme vziať do úvahy nielen životy týchto detí, ale tiež dejiny ľudí Izraela. /495/

Ak je úcta ministerského predsedu k životu taká, že radšej by videl polovicu nemeckých detí mŕtvych ako transportovaných do Anglicka namiesto Izraela, koľko úcty môžeme očakávať že má k palestínskym deťom? Ako by sme reagovali na nacistu, ktorý by povedal, že radšej by videl polovicu židovských detí zomrieť, než by mali ísť do inej krajiny?

Ďalším klasickým príkladom nízkej úcty k ľudskému životu, dokonca i židovskému, môžeme vidieť v teroristickom čine Bena Guriona a zakladateľov sionistického štátu v roku 1940. Haganah, ktorý viedol Ben Gurion, vyhodil do povetria loď Židov utekajúcich pred Hitlerom. Briti ich radšej brali do Mauritiusu než by sa mali vylodiť v Haife, v Izraeli. K zvýšeniu pobúrenia u Britov prispel i čin, keď sionisti vyhodili do vzduchu loď v deň Vianoc, v roku 1940, čím spôsobili smrť 252 Židov ako aj anglickej posádky lode. Ak by nacisti vyhodili do vzduchu loď utečencov v izraelských vodách, Mosad by na páchatelov poľoval po celej Zemi, aby mohli byť postavený pred izraelský súd „vojnových zločincov“. Udalosť by bola patrične medializovaná s každoročnou spomienkovou oslavou na hrozný akt terorizmu. Namiesto toho si Izrael zvolil vraha za svojho ministerského predsedu. /496/

Sionizmus a nacizmus sú odtrhnuté z jednej látky, ktorá je poškvrnená krvou. Sionisti sú však oveľa lepší vo vzťahoch s verejnosťou.

Izrael: rasistický štát

Plenárne zasadanie Organizácie Spojených národov 10. novembra 1975 vyhlásilo sionizmus za formu rasizmu. V Amerike a vo svete sa zdvihli vlny protestu od /opäť/ úbohých, prenasledovaných Židov. Boli rozzúrení, že takéto obvinenie bolo vznesené voči „jedinej skutočnej demokracii na Strednom východe“. Čo ale je sionizmus ak nie je rasizmom? Dokonca aj David Ben Gurion v diskusii o „hitlerizme“ Menachema Begin napísal: „Môže byť obvinený z rasizmu, potom ale musíme postaviť pred súd celé sionistické hnutie, ktoré je založené na princípoch čisto židovskej entity v Palestíne.“ /497/

Medzinárodná konvencia na elimináciu všetkých foriem rasovej diskriminácie, ktorej uzávery si adoptovalo zhromaždenie OSN v roku 1965, ratifikovala termín rasová diskriminácia ako:

...akúkoľvek rozdielnosť, vylúčenie, obmedzenie alebo uprednostňovanie založené na rase, farbe, dedičnosti národnej alebo etnickej, ktorej zámerom by bolo zrušenie alebo oslabenie uznania, radosti alebo práce na základe rovnakého postavenia, ľudských právach a základných slobôd v politickej, ekonomickej, kultúrnej alebo akejkolvek inej oblasti verejného života. /498/

Izrael bol a je národom, ktorý bol založený len pre Židov. Na základe izraelského „Zákona návratu“ je pojem Žid definovaný nie na základe svojej viery, ale židovských predkov. Napriek tomu, že je pre kresťanov možné konvertovať na judaizmus, prekážky sú také veľké, že „konverti“ tvoria len malé percento židovskej populácie. Židovská ortodoxia, štátom podporované náboženstvo v Izraeli, je v kontroverzii s Americkou reformou a konzervatívnou frakciou, pretože ortodoxia v Izraeli by nikdy neuznala konverzie od týchto dvoch vetiev judaizmu.

Palestínčan, ktorý sa narodil na hraniciach toho, čo je dnes nazývané Izrael a ktorého rodina tam žila tisíce rokov než ho izraelská armáda odtiaľ vyhnala, sa do svojej vlasti nemôže vrátiť a stať sa občanom Izraela. Naproti tomu ateistický Žid, ktorý sa narodil v New Yorku a ktorý neovláda hebrejčinu môže do Izraela emigrovať a okamžite mu bude udelené občianstvo. Izraelská vláda mu ešte k tomu pomôže s ubytovaním, nákladmi na živobytie, vzdelanie a množstvom iných vecí, ktoré mu emigráciu uľahčia.

V roku 1948 takmer 94% Izraela patrilo Palestínčanom. Odvtedy boli pozemky vlastnené Palestínčanmi boli pravidelne a systematicky zabavované izraelskou vládou. Väčšina palestínskej pôdy išla do rúk čohosi, čo Izrael nazýva „Národný židovský fond“ a zákonom bola ustanovená za pôdu Izraela. Stala sa „židovskou“ zemou a podľa zákona už nikdy nesmie byť predaná nežidovi, prenajatá nežidovi alebo spravovaná nežidom. Väčšina pôdy sa zadarmo rozdala židovským osadníkom. Sionistická armáda silou vyhnala Palestínčanov z

viac ako 350 miest a dedín v Izraeli a ich domy na okupovaných teritóriách buldozéry zrovnali so zemou. Dokonca aj staroveké palestínske cintoríny stihol rovnaký osud.

Ďalšie dva zákony sa týkajú Keren Kayment zákona „Národného židovského fondu“, ktorý schválili 23. novembra 1953 a Keren Hayesod /zákona „Rekonštrukčného fondu“, ktorý bol schválený 10. Januára 1956/. Prezident Israeli Human Rights League doktor Israel Shahak, profesor na Hebrew University nám vo svojej knihe The Racism of the State of Israel /499/ vraví, že v Izraeli existujú celé mestá /Carmel, Nazareth, Illith, Hatzor, Arad, Mitzpen-Ramen a iné/, v ktorých je podľa zákona nežidom zakázané bývať.

Palestínčania, ktorí v Izraeli ostali, napriek zdanlivému občianstvu, trpia intenzívnou diskrimináciou. Boli im vydané identifikačné karty, ktoré nemajú izraelské štátne občianstvo; národnosť je uvádzaná ako Arab alebo Žid, čím sú v židovskom štáte podrobení mnohým diskriminačným pravidlám. V Izraeli existujú celé osady alebo mestá, v ktorých je pre Palestínčanov nelegálne žiť. Existujú segregované bytové komplexy, školy a rekreačné oblasti, do ktorých Palestínčanom nie je dovolený prístup. Táto segregácia nie je de facto, je oficiálnou vládnu politiku. Nie je im dovolené slúžiť v armáde napriek tomu, že tvoria 15 až 20 % izraelskej populácie, v izraelskej vláde ešte nikdy nebol ani jeden Palestínčan.

Izraelský zákon neuznáva legálnosť manželstva medzi Židmi a Palestínčanmi, keďže manželstvá a iné aspekty občianskych práv sa rozhodujú náboženským súdom, ktorý takéto manželstvá neuznáva. Kedykoľvek vidím Židov v amerických médiách glorifikovať a povzbudzovať miešané manželstvá medzi černochochmi a belochmi, pomyslí si na ich pokrytectvo, keď podporujú národ, ktorý zákonom odcudzuje manželstvo medzi Židom a nežidom.

Predchádzajúci sudca Najvyššieho súdu v Izraeli poznamenal:

...horká irónia viery, ktorá viedla rovnaké biologické a rasistické zákony propagované nacistami a ktoré inšpirovali neslávne norimbergské zákony, aby slúžili ako základ na definíciu judaizmu v štáte Izrael. /500/

Je zaujímavé, keď uznávaný člen izraelského najvyššieho súdu povie takmer presne rovnakú vec o židovskej supremácii, akú povedal Židmi očierňovaný Július Streicher na norimbergskom tribunáli.

Svet je skutočne naruby, keď rovnaká americká a svetová tlač, ktorá nikdy neustáva v zobrazovaní zločinov a zla nacizmu na druhej strane zobrazí židovského supremacistu zo štátu podobného nacistickému Nemecku s úctou a obdivom. Ako to priznal zakladateľ Izraela Ben Gurion, Izrael bol založený na rasistických princípoch. Ak by sa odvážil rovnaké slová vysloviť ktokoľvek iný, svetová tlač by ho nemilosrdne odsúdila. Ak vďaka ich moci v médiách a vládach západného sveta dokážu židovskí supremacisti tak efektívne zakryť svoju nadvládu, potom zakrytie terorizmu musí byť pre nich hračkou. Keďže som sa naučil o terorizme a krvilačnosti židovských bolševikov v ranných dňoch komunizmu, zahľbil som sa do vyšetrovania sionistického teroru na Strednom východe.

Palestínčan, ktorého som stretol na vysokej škole mi povedal jednu z najvýstižnejších poznámok, týkajúcu sa palestínskeho konfliktu, akú som kedy počul: „Žid stále plače od bolesti, keď ťa udrie.“

Izrael: založený na terorizme

Prvou prekážkou sionistických cieľov bol fakt, že Británia si predstavovala Palestínu ako portrét Balfourskej deklarácie, teda spoločnosť, ktorá bude ochraňovať občianske a náboženské práva všetkých, ktorí v nej žijú. Na vypudenie Britov z Ligy národov sionisti vyvinuli umenie použitia terorizmu ako modernej zbrane politickej revolúcie. Menachem Begin, Abraham Stern, Yitshak Shamir, David Ben Gurion a mnohí ďalší začali bombardovanie a vraždenie. Obesili a garotovali britských vojakov na drôt a ich telá nechali tak, aby ich ľahko našli. Izraelský terorizmus vyhodil do povetria hotel King David v Jeruzaleme, kde zomrelo viac ako 100 ľudí. Vyvinuli techniku listových bômb a židovskí zabijáci zavraždili dokonca i vyjednávača pre OSN v Palestíne Folke Bernadotte, pretože sa odvážil vyjadriť obavy za práva Palestínčanov. Vo svojej poslednej správe pred smrťou Bernadotte uvádza:

Sionisti plienia vo veľkom rozsahu a ničenie dedín sa deje bez zjavnej vojenskej pomoci./501/ Archívy OSN

Zabránenie týmto nevinným obetiam vrátiť sa do svojich domov, kým židovskí imigranti zaplavili Palestínu, uráža základné princípy ľudskosti...ohrozuje permanentný návrat vyvlastnených Arabov, ktorí tu žili po stáročia. /502/



Sionistická propaganda fungovala. Briti, unavení teroristickou kampaňou proti nim a tlačou, ktorá tieto zločiny zakrývala, to nakoniec vzdali a oznámili svoj odchod z oblasti. Keď boli Briti preč, sionisti mali voľnú ruku na zaobchádzanie s pôvodným obyvateľstvom spôsobom, akým chceli. Nevynechali žiaden spôsob použitia sily. S finančnou a vojenskou pomocou kapitalistických Spojených štátov a komunistického Sovietskeho zväzu, ako aj obrovských súm peňazí od sionistov na celom svete, židovská „blitzkrieg“ zrolovala svojich nepriateľov rovnako účinne ako v časoch biblických.

S istou vojenskou výhrou trápili však sionistov dve dôležité veci. Prvou bola tá, že stále existovali stovky tisíc Palestínčanov, ktorí sa zrejme neposadia a nenechajú nový židovský štát aby ich okradol o svoje práva a svoju krajinu. Druhou bol fakt, že Palestínčania vlastnili viac ako 93% pôdy novej krajiny, čo bola vážna prekážka pre „veľký Izrael“.

Citujúc priamo z Knihy Jozue, židovskí náboženskí vodcovia varovali, že Izrael musí vyhnať Palestínčanov z ich krajiny preč:

Lebo ak sa ináč zachováte, ak totiž budete lipnúť na zvyšku tých národov, ktoré zostávajú medzi vami a budete s nimi uzavierať sobáš a miešať sa s nimi a ony s vami, potom vedzte, že Pán Boh váš už nikdy nevyženie pred vami tieto národy. Ba čo viac, stanú sa vám osídlo a pascou, korbáčom na vaše boky a trním vo vašich očiach, až vymizne z tej krásnej zeme, ktorú vám dal Pán, Boh váš. /Jozue 23:12-13/ /503/

Sionistickí fanatici nakoniec „palestínsky problém“ vyriešili masívnym vyhostením, vraždením a dobre plánovaným terorom. Palestínčania, ktorí sa tam narodili a ktorých predkovia tam žili nespočetné generácie boli zhromaždení izraelskými vojakmi a vyhnaní za hranice. Navyše im bolo povedané, že už nikdy sa nemôžu do svojich domovov navrátiť. So sebou si niesli často len roztrhané šaty, ktoré mali na sebe. Mnohých, ktorí odmietli opustiť domovy zmasakrovali izraelskí vojaci a tieto masakre sionisti rozhlásili, aby tým spôsobili širokú paniku a útek Palestínčanov.

Páchanie ukrutností na Palestínčanoch sa stalo vnútornou časťou izraelskej stratégie. Keď židovskí teroristi znásilnili a zmasakrovali obyvateľov arabských dedín, obyvatelia okolitých dedín zo strachu ušli. Kým sa izraelská „vojna za slobodu“ skončila, v štáte Izrael ostalo len asi 170 000 Palestínčanov. Židia mali samozrejme mocných hovorcov a zástancov na celom svete, obzvlášť v médiách, ktoré vraveli o odvahe a správnosti „malého Izraela“. Do konca 60 - tých rokov boli milióny dospelých a detí, práve tak ako ja, fascinovaní hrdinským príbehom Izraela, príbehom, ktorý romanticky prerozprával oskarový film Exodus./504/ V tom čase mala väčšina Američanov, práve tak ako dnes, len málo vedomostí o ohromnej nespravodlivosti páchanej voči Palestínčanom.

Masaker pri Deir Yassin

Najznámejšou ukrutnosťou prvej izraelskej vojny bol masaker pri Deir Yassin. Deviateho apríla 1948, po skončení boja v malej dedinke, sionistický terorista Irgun Gang vedený Menachem Beginom, zavraždil 254 obyvateľov, väčšinou ženy, deti a starých ľudí. Dva dni títo sionistickí teroristi vraždili mužov, znásilňovali ženy, párali bruchá tehotných žien a kradli ich majetok. Doktor Červeného kríža Jacques de Reynier, vedúci zástupca Medzinárodného výboru Červeného kríža v Jeruzaleme vo svojej oficiálnej správe opísal mrazivé udalosti masakru. /505/

De Reynier prišiel do dediny na druhý deň a videl „čistenie“, ako mu to jeden z teroristov vysvetlil. Bolo urobené automatickými zbraňami, granátmi a dokončené nožmi. Niektorým obetiam chýbali hlavy a bolo

zmračených 52 detí pred zrakom svojich matiek. Teroristi rozpárali 25 tehotných žien a zavraždili ich nenarodené deti.

Po odchode na dôchodok v roku 1972 izraelský dôstojník o Deir Yassin v Yediot Ahronot uviedol:

Irgun a muži LEHI vyšli z úkrytu a začali „čistiť“ domy. Zastreli každého, koho videli, ženy i deti. Velitelia sa masaker nepokúsili zastaviť... niektorých si odniesli medzi Deir Yassin a Giv'at Shaul a zavraždili ich tam... /506/ Veliteľ útvaru Haganah, ktorý kontroloval Deir Yassin po masakre, Zvi Ankori, urobil prehlásenie v izraelských novinách Davar:

Vošiel som do šiestich alebo siedmich domov a videl som vyrezané genitálie zo ženských rozdrvených žalúdkov. Podľa strelných znakov na telách išlo o priamu vraždu. /507/ Albert Einstein spolu s ďalšími znepokojenými Židmi napísal do New York Times v roku 1948 list odsudzujúci Begina za „otvorene kázanú doktrínu fašistického štátu“. Deir Yassin opísal nasledovne:

Deviateho apríla napadla teroristická skupina túto mierumilovnú dedinu, v ktorej sa nenachádzal žiadny cieľ na boj a zabila väčšinu jej obyvateľov - 240 mužov, žien, detí a niektorých z nich nechala nažive na vystavenie zajatcov v uliciach Jeruzalema...teroristi sa nielenže za tento masaker nahanbili, ale naopak, boli naň pyšní...



Menachem Begin sa vo svojej knihe The Revolt: The Story of the Irgun pýšil dôležitosťou masakru v Deir Yassin. Napísal, že bez víťazstva v Deir Yassin by nebolo štátu Izrael. „Haganah vykonal víťazné útoky aj na iných frontoch... Arabi ušli plačúc v terore 'Deir Yassin'“./508/

Izraelský ministerský predseda David Ben Gurion bol citovaný ako opisuje Begina nasledovne:

Begin patrí bez pochyb k hitlerovskému typu. Je rasista, pripravený zničiť všetkých Arabov v mene svojho sna zjednoteného Izraela a uchýliť sa k akýmkoľvek prostriedkom na splnenie tohto svätého cieľa. /509/

Provokatér masovej vraždy Menachem Begin sa neskôr stal ministerským predsedom Izraela a dostal dokonca Nobelovu cenu za mier. Táto cena je symbolickým vyjadrením neuveriteľnej židovskej moci na celom svete, pretože Begin bol vinný za podobné zločiny aké spáchali nacisti, za ktoré sú dodnes prenasledovaní. Napriek tomu, namiesto súdu a trestu za zločiny proti ľudskosti dostal Begin to, čo mnohí považujú za najvyššiu poctu.

Keď som sa prvýkrát dopytal o Deir Yassin, opýtal som sa priateľov či videli dokumentárny film, alebo celovečerný hollywoodský film o izraelskom terore pri Deir Yassin alebo o tisíckach ďalších teroristických zločinoch Izraelčanov voči palestínskemu obyvateľstvu. Počuli ste množstvo žalospevov nad židovskými obeťami Hitlera, nepočuli ste však nič o ženách pri Deir Yassin, ktorým vyrezali židovskí supremacisti ich nenarodené deti z brucha. Pýtam sa vás, ktorí čítate tieto riadky, počuli ste o tisícoch palestínskych obetiach Begina, Šamira, Baraka a Šarona? Izrael má zvláštny zvyk voliť na čelo štátu najväčšieho teroristu a masového vraha.

Spojené štáty majú celé oddelenie na ministerstve spravodlivosti, ktoré sa zaoberá poľovaním na nacistov, ktorí spáchali činy proti ľudskosti. Zatiaľ, čo Amerika prenasleduje starých nemeckých vojnových zločincov, americkí prezidenti usporadúvajú s izraelskými zločincami štátne večere na ich počesť.

Masaker pri Deir Yassin nebol jediný, ktorý izraelská armáda spáchala. Hebrejský denník Ha'ir 6. mája 1992 uverejnil článok od Guya Erlicha nazvaný „Nielen Deir Yassin“, ktorý načrtával vzor teroru a vražd. Erlich cituje izraelského historika Aryeha Yitzhakiho ako vraví:



A small portion at least 1,500 murdered victims of the massacre at Sabra and Chatila arranged by Ariel Sharon

Nadišiel čas, aby generácia odišla a bolo možné postaviť sa oceánu lží, v ktorých sme boli vychovaní. V takmer každej dobytkej dedine vo vojne za nezávislosť boli spáchané činy, ktoré sú

definované ako vojnové zločiny, ako zabíjanie, masakry a znásilnenia. Verím, že takéto veci skončia ak ich odhalíme. Jedinou otázkou je to, ako sa k týmto dôkazom postaviť. /510/

Elrich a Yitzhaki zdôrazňujú, že izraelskí vládni činitelia vraždy stále zakrývajú. Masakry však po založení židovského štátu neskončili, pokračovali ďalej v časoch mieru i vojny. Nasledujúce sú mená len niektorých z nich: sharafatský masaker, kíbyský masaker, Kafr quasemský masaker, al-sammouský masaker, Sabra a šatilský masaker, Oyon qarský masaker, Al-Aqsa mosqueský masaker, ibrahimsko mosqueský masaker, jabalský masaker.

S rozširovaním a expandovaním židovského štátu pokračovali zabíjania a vyhostovanie Arabov. V nasledujúcich vojnách a vojenských akciách Izraelčania vyhnali tisíce Palestínčanov do premiestňovacích táborov. Spustošené hladom a chorobami tieto tábory mali pozoruhodnú podobnosť k táborom koncentračným v časoch druhej svetovej vojny. Libanon sa tiež stal obeťou izraelskej agresie v rokoch 1980 a 1990, keď bol bombardovaný a okupovaný. Odhady civilných obetí prevýšili v Libanone 40 000. Sionistický štát tajne vytvoril a podporoval súperiace frakcie občianskej libanonskej vojny.

Výnimočný denník Mošeho Šareta, ktorý bol kedysi ministerským predsedom Izraela s Davidom Ben Gurionom odhaľuje izraelské machinácie v libanonskej občianskej vojne. Šaret bol z vlády vyhnaný, pretože nepodporoval Ben Gurionove tajné a nemorálne akcie. Po jeho smrti vydal jeho syn denník napriek dlhému boju zastrašovania a právnych manévrov sionistov. Židovská autorka Livia Rokachová cituje Šarettov denník v jej knihe Izrael's Sacred Terrorism. Vysvetľuje v nej ako Izrael schválne vytvoril libanonskú občiansku vojnu na presadzovanie izraelských imperialistických ambícií. /511/

V pasážach z mája 1955 Šarettov denník opisuje izraelský plán na destabilizáciu libanonskej vlády, t.j. plán, ktorý nakoniec viedol k libanonskej vojne v roku 1978. Šaret cituje Mošeho Dayana, Ben Gurionovho ministra obrany na tajnom zasadnutí vlády 16. mája, kde sa naplánovalo podnietenie libanonskej občianskej vojny ako zámienka pre Izrael zúčastniť sa vojny, obsadiť oblasti s pitnou vodou a pripojiť ich k Rieke Litani. /512 513/

V prvej invázii Libanona v roku 1982 zomrelo 30 000 civilistov a pol milióna ľudí bolo vyhnaných z domovov. Izraelské sily zdevastovali mesto Bejrút, ktoré pred vojnou opisovali ako záhradu Stredného východu. V čase izraelskej invázie ostreľovala americká vojnová loď U.S.S. New Jersey kotviaca neďaleko pobrežia niektoré libanonské mestá. Americké zapletenie sa do izraelskej vojny zničilo aj poslednú dôveryhodnosť, ktorú Amerika na Strednom východe mala a stálo nás to miliardy dolárov a 300 životov amerických námorníkov. Viac než 1000 žien, detí a starých ľudí bolo zavraždených v utečeneckých centrách v Sabre a Chatile pod dohľadom izraelských okupantov.

Terorista a masový vrah na čele štátu

Izraelského ministerského predsedu Izraela Ariela Šarona možno rozhodne priradiť k teroristom. Je zodpovedný za chladnokrvné vraždy najmenej 1500 mužov, žien a detí v bejrútskych utečeneckých táboroch Sabra a Chatila. Dokonca aj formálne izraelské vyšetrovanie uznalo Šarona vinným a osobne zodpovedným za libanonský masaker. /511a/

V roku 1982 vtedajší minister obrany Šaron velil izraelskej invázii, kobercovému bombardovaniu a devastácii mesta Bejrút /v Libanone zomrelo štyrikrát toľko žien a detí ako pri septembrovom útoku na New York/.

Tento teror vykonali Židia použitím bojových lietadiel a bômb, ktoré im dodali Spojené štáty.



Po izraelskej devastácii a okupácii Šaron násilne vyhnal z Libanonu všetkých palestínskych odporcov. V utečeneckých táboroch neďaleko Bejrútu ostalo však veľa žien a detí. Spojené štáty verejne vyhlásili, že garantujú ich bezpečnosť a rýchlo ich opätovne spoja s rodinami. Keď Šaron pripravoval svoj čin, nielenže plánoval teroristický útok proti utečencom; zároveň vedel, že to bude akt zrady proti Spojeným štátom, ktorý proti Amerike pozdvihne vlnu nenávisti.

V noci 6. septembra 1982 poslal falangistské vražedné komandá do dvoch palestínskych utečeneckých táborov Sabra a Chatila. Tanky a oddiely obklúčili tábory, aby Palestínčania nemohli uniknúť, potom guľometmi, bajonetmi masakrovali civilistov celú noc, nasledujúci deň a ďalšiu noc. Šaron potom poslal na miesto buldozéry, aby z masakru čo najviac zamaskovali. Najmenej 1500 palestínskych mužov, žien a detí bolo zavraždených a číslo sa možno vyšplhalo až k 2500. /oficiálne libanonské vyšetrovanie stanovilo počet obetí na 2500./ Napriek úsiliam Šaronových buldozérov, mnohí Palestínčania ostali nepochovaní a pracovníci Červeného kríža našli celé rodiny, včítane starých ľudí a malých detí s podrezanými hrdlami alebo bez hláv. Nespočetné množstvo žien bolo pred zavraždením znásilnených.

Ariel Šaron sa má zodpovedať za svoje zločiny proti ľudskosti pred belgickým súdom, podobne ako je tomu v prípade Slobodana

Miloševića. Šaron zo strachu pred zatknutím Medzinárodným súdnym tribunálom sa dnes obáva cestovať do Belgicka. /511b/

Napriek tomu, že je hľadaný za vraždy v Sabre a Šatile, Šaron by mohol byť súdený za tucty ďalších masakrov, ktoré počas svojej kariéry napáchal. Tieto zločiny sa datujú späť do roku 1953. Izraelské noviny Ha'aretz pripomínajú Šaronove vedenie pri masakre neďaleko dediny Kibya v roku 1953: „Vojaci Ariela Šarona zabili v odvete 70 Palestínčanov, väčšina z nich boli ženy a deti.“ /511c/

Izraelské vraždenie nevinných utečencov po tom, čo Spojené štáty verejne deklarovali ich bezpečnosť nebol len zločin proti ľudskosti, ale zároveň aktom zrady proti Amerike. Šaron a ostatní, ktorí sa vražd zúčastnili si boli veľmi dobre vedomí americkej široko publikovanej záruky bezpečnosti.

Masaker v Sabre a Šatile boli hlavnou príčinou libanonského samovražedného útoku o rok neskôr, pri ktorom zahynulo 241 amerických námorníkov a jasne demonštruje fakt, že americká podpora izraelského terorizmu mala pre Spojené štáty hrozné následky. Noviny Los Angeles Times v diskusii nad knihou bývalého agenta izraelského Mossadu /tajnej služby/, poukázali na fakt, že Mossad vedel o útoku na budovy námorníkov v roku 1983 dopredu, avšak Ameriku na to neupozornil./511d/

Medzi Ostrovského šokujúcimi tvrdeniami je aj to, že Mossad neupozornil Ameriku na fakt, že môže byť v roku 1983 napadnutá, ako sa stalo pri samovražednom útoku pri Bejrúte, ktorý si vyžiadal životy 241 amerických vojakov...

Quanský masaker

V masakri pri Qane, malom meste na juhu Libanonu, niektorí očití svedkovia z radov bristkých novinárov videli činy, ktoré tu uvádzam, aby si čitateľ uvedomil, že za chladnými štatistikami sú skutoční ľudia, ľudia , ktorí nezažili o nič menšie trápenie ako tí, ktorí boli zabití v New Yorku 11. septembra:

Qana, južný Libanon - bol to masaker. Od Sabry a Šatily som nevidel takto zmasakrovaných nevinných ľudí. Libanonskí utečenci, ženy, deti a muži ležali na hromadách, chýbali im ruky alebo nohy, boli bez hláv alebo vypitvaní. Bolo ich vyše sto. Ležalo tam dieťa bez hlavy. Izraelské strely ich skosili, keď ležali v úkryte OSN, dúfajúc, že tam nájdú bezpečie. Tak ako sa mýlili moslimovia pri Srebrenici, mýlili sa aj moslimovia v Qane.

Pred horiacou hlavnou budovou Fijianskeho bataliónu Organizácie Spojených národov dievča držalo v rukách mŕtvolu sivovlasého muža, ktorého oči sa upierali na ňu. Triasla mŕtvou v rukách, kľučiac a plačúc rovnaké slová znovu a znovu: „Môj otec, môj otec.“ Vojak OSN z Fiji stál bez slova uprostred mora tiel a držal v rukách telo bezhlavého dieťaťa.

...Keď som kráčal proti nim, zakopal som o ľudskú ruku... Izraelský masaker civilistov v hroznom 10 dňovom útoku bol taký strašný, taký divoký, že Libanončania to nikdy neodpustia. V sobotu napadli sanitku, sestry boli zabité v Yohmor deň predtým, dvojročnému dievčatku odťala hlavu izraelská strela pred štyrmi dňami. A včera, keď izraelský pilot helikoptéry vypálil strelu, zavraždili Izraelčania 12 člennú rodinu, z ktorej najmladším členom bolo štvordňové dieťa. Krátko potom zhodili tri izraelské lietadlá bomby len 250 metrov od konvoja OSN, v ktorom som cestoval. Dom vyletel do výšky 30 stôp priamo pred mojimi očami. Keď som cestoval späť do Bejrútu, aby som podal správu o Qanskom masakri, objavil som dva izraelské delové činy, ktoré strieľali na civilné autá na moste nad riekou Sidon...

Francúzsky vojak OSN klial, keď otvoril vrece, v ktorom boli ľudské nohy, ruky a prsty... Stali sme sa odrazu nie vojakmi a novinármi OSN, ale západniarmi, izraelskými spojencami, predmetmi nenávisti a zlosti. Jeden bradatý muž na nás hľadel a jeho tvár bola tmavá od hnevu. „Ste Američania,“ kričal na nás. „Američania sú zvieratá. Vy ste to urobili. Američania sú zvieratá.“

Prezident Bill Clinton sa spojil s Izraelom v jeho vojne proti „terorizmu“ a Libanončania popri všetkom svojom zármutku na to nezabudli. Izraelské oficiálne vyjadrenie ľútosti bolo pridaním soli do ich rán. „Rád by som sa stal bombou a vyhodil sa do vzduchu medzi Izraelčanmi,“ povedal jeden starý muž.../512/

Na rozdiel od krvavých scén palestínskych samovražedných atentátnikov v Izraeli, Američania a Európania nikdy nevideli masaker, ktoré opisuje Fisk. Média veľmi zriedka upútajú pozornosť divákov na trápenia, ktoré spôsobili Židia. Je to trápenie židovské, na ktoré média upriamujú našu pozornosť. Tí, ktorí nosia šesťcípú hviezdu a bombardujú úkryty OSN, sanitky, utečenecké tábory civilistov a civilné autá nie sú nikdy opísaní ako teroristi. Označujú ich ako „vojenské oddiely“ alebo „vojenské jednotky“. Palestínski vojaci za hranicou Izraela sú samozrejme pravidelne označovaní ako teroristi.

Poznámka neznámeho muža pri Qane, že „by sa rád stal bombou a vyhodil sa do vzduchu medzi Izraelčanmi“, tragicky dokazuje proroctvo, pretože len o rok neskôr niekoľko Palestínčanov, zúfalých a hnáných pomstou, obetovalo svoje životy presne na tento účel na izraelskom trhu. Nikto nemôže ospravedlniť žiaden čin, ktorý zabije alebo zmrzačí nevinných, je však dôležité si uvedomiť hrôzu, ktorá priviedla stovky Palestínčanov k tomu, aby obetovali svoje životy, aby zasadili úder tým, ktorí vraždili ich milovaných a ukradli ich vlasť. Vo svojom smútku a zlosti páchajú tiež násilné činy voči nevinným. Sionistickí

vodcovia vedľa, že takéto židovské straty, zveličené médiami, ktoré vysielajú do celého sveta krvavé snímky, len zvýšia židovskú solidaritu a posilnia sympatie nežidov k utrpeniu židovského národa.

Keď sa Saddám Hussein pokúsil vziať si Kuvajt, ktorý bol len pred pár desaťročiami časťou Iraku, západný svet začal vojnu, ktorú podporil predovšetkým Izrael. Boli obvinenia Iraku pádnejšie než obvinenia Izraela voči Palestínčanom alebo Libanončanom?

Okrem rozsahu konfliktu, aký je rozdiel medzi neustálou izraelskou dobyvačnou vojnou a nacistickým Nemeckom v roku 1940? Nemecko nezaobchádzalo horšie ani s jednou krajinou, ako zaobchádzajú Izraelčania s Palestínou, terorizujúci a vypudzujúci tri štvrtiny palestínskych obyvateľov. Žiadna európska populácia, okrem sovietskymi okupovanej časti Nemecka, nebola tak masívne vytlačená. Je zaujímavé si povšimnúť, že Židia riadili tiež teror proti Nemcom, vo vojne však nosili uniformy sovietskych komisárov a nie teroristov Haganahu.

V Izraeli a jeho okupovaných územiach, pokračovalo vyvlastňovanie Palestínčanov zo svojej krajiny, usadlosť za usadlosťou. Palestínčania sa takejto konfiškácii samozrejme bránili. Najväčšie nedávne povstanie bola intifáda. Štatistiky palestínskych obetí sú hrozné. Tu sú čísla zozbierané významným francúzskym magazínom Le Monde:

1116 Palestínčanov bolo zabitých od začiatku intifády /kamene hádzajúca revolta/ deviateho decembra 1987. Zastreli ich vojaci, policajti alebo usadlíci. Konkrétne údaje sú nasledovné: 626 úmrtí v 1988 a 1989, 134 v 1990, 93 v 1991, 108 v 1992 a 155 od prvého januára do jedenásteho septembra 1993. Podľa Betselem, izraelskej asociácie za ľudské práva bolo medzi obeťami 233 detí mladších ako 17 rokov.

Vojenské zdroje vravia o počte zranených guľkami takmer 20 000. Agentúra pre palestínskych utečencov /UNRWA/ pri OSN vraví o čísle 90 000.

...Táto humanitárna organizácia zároveň vraví, že takmer 20 000 zadržaných je denne mučených pri vypočúvaní vo vojenských strediskách. /513/

Žiadna krajina v čase mieru, ani sovietske Rusko alebo Čína v časoch ich gulagov, nedržala toľko väzňov na hlavu ako Izrael. Je jedným z mála národov, ktorý oficiálne nepopiera používanie mučenia. Dlho bol na zozname vinníkov organizácie Amnesty International. London Times Magazine učinil široké odhalenie o izraelskom mučení v rokoch 1970 a 1980. Nevyvrátiteľným faktom je, že Izrael bol stvorený inváziou, vraždou a krádežou. Takáto nespravodlivosť si vyžaduje používanie sily a teroru na zachovanie svojej moci.

50 rokov pokračujúceho izraelského terorizmu

Od roku 1948 čelia Palestínčania zo strany Izraela pokračujúcemu terorizmu. Stovky dedín bolo vyhladených a doslova zmizlo z mapy. Desiatky tisícov domov bolo bombardovaných alebo zrovnaných so zemou v časoch mieru. Desiatky tisíc mužov, žien a detí bolo zabitých. Ešte väčšie počty boli zmrzačené, oslepené alebo ináč zranené. Stovky tisíc bolo väznených a mučených.

V pokračujúcom palestínskom odpore na izraelskú okupáciu, Izrael sa nikdy nezdráhal bombardovať utečenecké tábory plné žien a detí. Na zhadzovanie bômb alebo rakiet do stredov palestínskych miest a utečeneckých táborov používali Židia tanky, helikoptéry a bojové lietadlá. Tieto zbrane nevedia rozlíšiť medzi možnými teroristami a 9 ročným dieťaťom. Zabíjajú deti rovnako ako nepriateľov štátu. Palestínčanom, ktorých podozrievali, že sa aktívne zúčastňujú odporu izraelskej okupácii v pásme Gaza zavreli alebo zabili a ich domy zrovnali so zemou. Tisíce domov bolo takýmto spôsobom zničených.

Stovky palestínskych vodcov zabil Izrael napriek tomu že nemali nič spoločné s terorom alebo násilím, boli to jednoducho básnici, spisovatelia alebo kňazi, ktorí inšpirovali rodákov do boja za slobodu. Počas predchádzajúceho izraelského ministerského predsedu Ehuda Baraka v roku 1972, v čase mieru zavraždilo izraelské komando v libanonskom Bejrúte palestínskeho spisovateľa Kamala Edwana a jeho celú rodinu. Uprostred noci s použitím tlmivých a automatických zbraní ich Izraelčania zabili v spánku. Zabili dokonca aj malú dcérku, ktorá spala vo vedľajšej izbe. Keď novozvolený ministerský predseda Ehud Barak prišiel do Washingtonu, Židmi kontrolované médiá zaobchádzali s týmto mužom, ktorý dal zavraždiť celú rodinu, ako s hrdinom.

Zdá sa, že dvojité štandard nikdy nekončí. Keď bol v októbri 2001 zavraždený izraelský politik Rechavam Ze'vi, Šaron a niektorí americkí štátni predstavitelia to odsúdili ako teroristický čin. Ak zastrelenie Zeeviho skutočne teroristický čin je, ako by sme mali nazvať izraelské vraždenie stoviek palestínskych politických osobností, filozofov, kňazov a spisovateľov? Prečo tlač nezďorázi, že Zeevi sám bol židovský supremacista, ktorý ilegálne pracujúcich Palestínčanov v Izraeli označil za „vši“ a „rakovinu v našich radoch“?/513a/ Zeevi sám podporoval nútené vysťahovanie všetkých Palestínčanov z okupovaných území a zavraždenie všetkých tých, ktorí sa tejto okupácii postavili. Verejne dokonca volal po zavraždení Jásira Arafata. Napriek tomu tá istá tlač, ktorá nazvala zavraždenie Zeeviho teroristickým činom ho nikdy nenazvala židovským supremacistom. Jeho zavraždenie bolo priamou odozvou na izraelské zavraždenie palestínskeho vodcu pred niekoľkými týždňami.

V roku 1991 na zasadaní izraelskej vlády Zeevi povedal, že prezident George Bush tým, že tlačí Izrael k mierovému rozhovoru je „nepriateľom Izraela“ a že „Amerika plánuje druhý holokaust“. /513b/ S predpokladaným spojencom ako je tento, potrebuje Amerika nejakých nepriateľov?

Prevládajúca moc Židov vo svetových médiách bráni ľuďom k vytvoreniu si úplného obrazu izraelského teroru. Dokonca už pred útokmi na WTC v New Yorku, BBC nariadilo svojim reportérom nazývať izraelské vraždenie „cielené zabíjanie“ a nie tým, čím v skutočnosti sú: vraždami. /513c/ Avšak BBC /s prevažne židovským personálom/ nazvalo Zeeviho zabitie vražda a nie „cielené zabíjanie“. Verejnosť je vystavená takémuto skresľovaniu reality roky. Niet preto divu prečo Briti a tiež Američania nevedia o izraelskom terorizme. Je to práve pre tento fakt, prečo nemôžem viniť Američanov za ich ignoranciu k izraelskému terorizmu.

Minimálne 150 000 Palestínčanov v Izraeli mučených

Brutálne mučenie tisícov nepriateľov musí byť tiež klasifikované ako teroristický čin. Desiatky tisícov Palestínčanov bolo mučených v izraelských väzeniach. Židovská organizácia pre ľudské práva v Izraeli potvrdila na 60 stranovej štúdii, že 85% Palestínčanov sa podrobí v čase zadržania mučeniu. /513d/ Toto mučenie je jedno z najhorších, od škrtania obetí, cez priviazanie im k tvári vrecia s močom a výkalmi, používanie elektriny, análne zneužitie a zmrzačenie. Izrael často neprizná, že niekoho zadržiava, takže ak obeť zomrie, jej telo jednoducho zmizne.

Článok od Joela Greenburga v proizraelských The New York Times uvádza, že Izrael mučí od 500 do 600 Palestínčanov každý mesiac./513e/Toto číslo, ktoré je pravdepodobne značne vyššie pochádza z proizraelského The New York Times a vraví, že každý rok je minimálne 6000 Palestínčanov mučených v izraelských väzniciach. Toto mučenie sa v Izraeli deje od roku 1948 /53 rokov dodnes/. Ak použijeme čo len polovičné číslo z toho, ktoré použil pán Greenburg, najmenej 150 000 ľudských bytostí bolo mučených v Izraeli od založenia židovského štátu.

Kvôli problémom Izraela s verejnosťou a svetom ohľadne legalizovaného mučenia v roku 1999 izraelský súd mdlo prehlásil, že mučenie je občas nelegálne, avšak izraelské a palestínske hnutia nám ponúkajú množstvo dôkazov, že toto prehlásenie bolo len vonkajšou verejnou pozlátkou. Ponúkajú nám dôkazy, že mučenie pokračuje presne rovnako ako predtým./513f/

Nasledujúci Izrael začínajú židovskí novinári propagovať používanie mučenia i v Amerike. V nedávnom vydaní magazínu Newsweek titulky oznamovali „Čas zamyslieť sa nad mučením; je to nový svet a prežitie si môže vyžadovať používanie starých technik, ktoré neprichádzali do úvahy.“/513g/ Dokonca aj propagátor občianskych práv Alan Dershowitz to začína podporovať. /513h/

Viktor Ostrovsky, bývalý agent Mosadu, napísal dve knihy o izraelskom terore proti ich nepriateľom. V jednej z nich diskutuje o viere Palestínčanov, ktorí ilegálne prekročili hranicu v snahe nájsť si v Izraeli prácu. O tisícok týchto mladých mužov sa nikdy viac nepočulo po tom, čo boli zatknutí izraelskými silami. Niektorí boli odvedení do výskumných zariadení ABC, kde museli podstúpiť neopísateľný teror chemických, nukleárnych a biologických vojenských zbraní.

„....miesto ABC pre atómové, bakteriologické a chemické zbrane. Bolo to miesto, kde naši vrcholní epidemiológovia a vedci vyvíjali rôzne zbrane posledného súdu...ak by bola vojna, budú potrebné zbrane každého druhu; pre omyl nebolo miesta. Palestínski agenti sa na tento účel hodili. Vďaka týmto ľudským pokusným potkanom, mohli sa vedci presvedčiť, že zbrane, ktoré vyrábajú fungujú správne a mohli si overiť ako rýchlo účinkujú a následne ich zlepšiť.“ /513i/

Zbrane izraelského teroru

Na začiatku 90 - tých rokov židovské trio - ministerka zahraničných vecí Madeleine Albrightová, minister obrany William Cohen a Predseda Rady národnej bezpečnosti Sandy Berger cestovali po krajine, vystupovali v televíznych programoch a usporadúvali verejné prejavy, aby podporili opätovné bombardovanie Iraku a blokádu krajiny /včítane jedla a liekov/. Ich odôvodnenie bolo také, že Irak porušil sankcie OSN, pokúsil sa o výrobu chemických a biologických zbraní a odmietol medzinárodných inšpektorov. Albrightová, Cohen a ďalší vedúci americkí sionisti si u OSN efektívne vynútili podporu svojich drakonických sankcií.

Za niekoľko rokov spôsobila blokáda v púštnej krajine, ktorá má len malú produkciu potravín a medicínskych potrieb, hroznú stratu na životoch. OSN, ktoré povolilo tieto sankcie odhadlo, že vďaka podvýžive, hladu a nedostatku liekov zahynulo vyše 1000 000 ľudí, väčšinou starších a detí.

V jednej z najbezohľadnejších poznámok, aké kedy oficiálny predstaviteľ americkej vlády vyslovil, Madelaine Albrightová na otázku odpovedala, že takéto straty na životoch „boli toho hodné.“ Niektorí môžu odmietnuť uveriť faktu, že Amerika pod židovským vedením zámerne spôsobila smrť stovkám tisícom detí. Tu je prepis rozhovoru americkej židovskej ministerky zahraničných vecí s Leslie Stahlom na CBS z 11. mája 1996:

Lesley Stahl: /hovoriac o sankciách uvalených na Irak/: **Počuli sme, že zomrelo pol milióna detí. Nuž to je viac detí ako zomrelo v Hirošime. Bolo to teda toho hodné?**

Madelaine Albrightová: **Myslím, že to bola veľmi ťažká voľba, ale áno, myslíme si, že to bolo toho hodné. /513j/**

Faktom je, že Izrael je jedným z najväčších delikventov vo výrobe medzinárodne zakázaných nukleárnych, chemických a biologických zbraní. Opakovane porušil medzinárodné nariadenia OSN a inšpektorov nikdy nepripustil, dokonca ani amerických, teda z národa, ktorý poskytol Izraelu najväčšiu vojenskú pomoc na takéto projekty. Volajú Spojené štáty po blokáde Izraela?

Bývalá ministerka zahraničných vecí povedala, že je ochotná obetovať životy 500 000 detí na to, aby spomalila výrobu chemických a biologických zbraní, avšak rovnako je ochotná pokračovať vo financovaní, vývoji a rozširovaní rovnakých zbraní v Izraeli. Divíte sa teda, prečo tento dvojité štandard zvyšuje nenávisť voči Amerike?

Najhoršia zbraň supremacistov

Spojenie židovskej supremacie a terorizmu je najlepšie symbolizované na novej zbrani, ktorá je teraz v štádiu vývinu. Je to etnická biologická bomba. The Sunday Times v Británii odhalil, že Izrael vyvíja novú hroznú biologickú zbraň. Príbeh vyšiel na povrch asi v rovnakom čase, keď sa Amerika chystala bombardovať Sadáma Husseina za to, že nedovolil inšpektorom vstup do krajiny.

Izrael plánuje „etnickú“ bombu v čase, keď sa Sadám vzdáva.

Od Uzi Mahnaimia a Márie Colvinovej

Podľa izraelských vojenských a západných tajných zdrojov Izrael pracuje na biologickej zbrani, ktorá by ublížila Arabom, avšak nie Židom. Zbraň, ktorá ubližuje obetiam na etnickom základe, sa považuje za odpoveď na irackú hrozbu chemických a biologických útokov. Včera Sadám Hussein povedal vojne nie a súhlasil so spoluprácou inšpektorov, ktorí hľadajú továrne na výrobu chemických a biologických zbraní.

Kofi Annan povedal, že Irak dodržal požiadavky OSN. Keď Amerika a Británia bola pripravená na boj, Tony Blairov kabinet sa vyjadril, že jeho spolupráca musí byť bezpodmienečná. Biely dom, ktorý hrozí Iraku najväčšou vojnou od vojny v zálive, sa vyjadril, že prezidentovi Clintonovi poradcovia hodnotia, či ponuka Iraku bola adekvátna. Pentagon je pripravený bombardovať v priebehu niekoľkých dní...

Vývojom „etnickej bomby“ sa izraelskí vedci pokúšajú využiť posledné lekárske objavy a to tak, že identifikujú gény, ktorých nositeľmi sú Arabi a potom vytvoria geneticky modifikované baktérie alebo vírusy.

Zámerom je využiť schopnosť biologického inštitútu v Nes Tziyona, hlavného izraelského strediska na výrobu tajných chemických a biologických zbraní. Vedec, ktorý tam pracuje vraví, že je to veľmi komplikovaná úloha, pretože Arabi aj Židia majú semitský pôvod. Dodal však: „Podarilo sa nám však oddeliť určitú charakteristiku v genetickom profile istých arabských komunít, obzvlášť Iračanov.“ Choroba by sa šírila vzduchom alebo pridaním do zdrojov vody... Myšlienka, že židovský štát uskutočňuje takýto výskum už vyprovokovala v určitých oblastiach pohoršenie, keďže nesie paralely s genetickými výskumami Dr. Jozefa Mengeleho, nacistického vedca v Osvienčime. Dedi Zucker, člen Knesetu, izraelského parlamentu poprel včera takýto výskum. „Morálne, na základe našich dejín, tradícií a skúseností je takáto zbraň ohavná a mala by byť odsúdená,“ povedal.

...William Cohen, americký minister obrany potvrdil, že dostal správy o krajinách, ktoré sa pokúšajú vytvoriť „určité typy patogénov, ktoré by boli etno-špecifické“. Zdroje americkej tajnej služby minulý týždeň potvrdili, že Izrael bol jednou z krajín, ktoré mal Cohen na mysli.

Tvrdenia o „etnickej bombe“ boli dôveryhodnejšie v Zahraničnej správe publikácii Jane, ktorá zblízka monitoruje otázky bezpečnosti a obrany. Uvádza sa v nej, že izraelskí vedci využili juhoafrický výskum v snahe vyrobiť „etnickú guľku“ proti Arabom. Tvrdí sa v nej tiež, že Izraelčania objavili aspekty arabského genetického makeupu a to výskumom „Židov arabského pôvodu, obzvlášť Iračanov“.../513k/

Ďalšie zdroje: Matthew Campbell vo Washingtone, Hugh McManners

Izrael samozrejme celú záležitosť, ktorá sa objavila v najväčších svetových denníkoch na svete poprel rovnako, ako popiera akúkoľvek kritiku. Zároveň však s tým naďalej odmieta povoliť vstup inšpektorom na preskúmanie svojich armádnych stredísk, včítane tých biologických vojenských stredísk, ktoré Spojené štáty už identifikovali a uznali.

Fakt, že Izrael čo i len zvažuje výrobu takejto biologickej zbrane má vo svetle demonizácie Nacistov obrovské implikácie. Či už Nacisti skutočne sú alebo nie sú vinní zo všetkých židovských obvinení, Izrael 21. storočia sa približuje k extrémnej nadvláde, o ktorej mohla väčšina Nacistov len snívať. V prebudení sa po útokoch na New York a Washington v septembri 2001, Spojené štáty vyhlásili novú vojnu terorizmu. Milióny ľudí na celom svete, ktorí vedia o izraelskom terorizme boli šokovaní, keď videli amerického prezidenta Georga Busha učiť sa bojovať proti terorizmu od izraelského ministerského predsedu Ariela Šarona. Je rozhodne pravdou, že pán Šaron by mohol učiť pána Busha hodne o terorizme, keďže je jedným z najväčších teroristov na svete. Pán Bush aspoň vyhľadal pomoc odborníka!

Kým sionisti v Izraeli vyvlastňovali Palestínčanov, sionisti v Amerike mali plné ruky práce upevňovaním moci v západných krajinách a podporovaním politiky a zákonov, ktoré oslabujú identitu a schopnosť sebazáchrany základných kresťanských elementov. Odhodlali sa z nás urobiť menšinu v našich vlastných národoch, práve

tak, ako urobili menšinu z Palestínčanov v Izraeli. Vedel som, že ak sa im podarí ich konečný plán, zničia naše životy a slobody práve tak, ako to urobili miliónom na Strednom východe.

Štruktúra a formy moderného Izraela dokazujú, že židovská supremácia nie je ideológiou minulosti, ale hrozivou realitou súčasnosti vyjadrenej v každej žile izraelského štátu. Fakt, že židovská mocenská štruktúra v Amerike a na celom svete to intenzívne podporuje, ponúka dôkaz, že len málo sa zmenilo medzi Židmi a nežidmi za posledných 2500 rokov. Skutočnosť, že Židia dosiahli, aby západný svet podporoval sionizmus v celom jeho krvavom pokrytectve je dôkazom ich moci nad všetkými formami médií a vládami našich krajín. Európania, Američania, Palestínčania a skutočne všetky národy na svete nemôžu byť slobodné, kým sa táto moc nezlomí.

Židovská supremácia a židovský terorizmus idú samozrejme ruka v ruku od dní, kedy sa pýšili genocídami v Starom zákone, brutálnymi vraždami a utláčaním raných kresťanov v Novom zákone, k masovému vraždeniu a mučeniu v gulagoch židovského bolševizmu a samozrejme založeniu a expanzii židovského supremačného štátu Izraela. Avšak až do letného dňa roku 1967 sa mi nikdy ani nesnívalo, že moja krajina by mohla byť vystavená židovskému terorizmu. Zdal sa byť vzdialený, na Ameriku neaplikovateľný.

V roku 1967 Izrael zámerne zaútočil na americkú vojenskú loď USS Liberty. Poznanie množstva detailov o tomto útoku a následnom zamaskovaní malo hlboký dopad na môj život a v konečnom dôsledku ma ovplyvnilo v pokračovaní výskumu židovskej supremácie a dalo podnet k jej odhaleniu, aj keď som vedel, že si to vyžiada vysoké osobné obete. Poučenie sa o izraelskom terore proti Amerike bolo jednou z hlavných príčin, prečo teraz držíte v rukách túto knihu. Objasním vám teda detaily izraelskej zrady, ktoré sa ma tak hlboko dotkli.

Izraelský teror voči Spojeným štátom

Izrael naschvál a zámerne napadol U.S.S. Liberty - Dean Rusk, americký minister zahraničných vecí.

8. júna 1967 americká výzvedná loď U.S.S. Liberty sa pri hliadkovaní vôd Izraela a pásma Gazy dostala pod leteckú paľbu a torpédové ostreľovanie. Spomínam si, ako som túto správu počul v tranzistorovom rádiu v lete, keď som maľoval staré domy v New Orleanse. Útok sa odohral v časoch izraelsko - arabskej vojny v roku 1967, vojny, v ktorej Amerika podporila Izrael. Prvé správy útočníka neidentifikovali a predpokladal som, že to boli Egypťania a v hlúpom útoku, ktorý zasiahol americkú loď sa chceli odplatiť za značnú podporu izraelskej armády. Niekoľko štátnych úradníkov začalo volať po okamžitej odvetnej akcii voči Egyptu.



Napriek mojim rastúcim vedomostiam o zhubnej povahe sionizmu, moje hlboko zakorenené vlastenectvo sa prejavilo a začal som byť na Egypt skutočne nahneváný za to, že sa odvážil napadnúť americkú loď. Neskôr však začali správy oznamovať, že to boli Izraelčania, ktorí napadli loď, čím spôsobili smrť 31 americkým vojakom a 171 bolo zranených. Oficiálna výhovorka znela, že Izraelčania si pomýlili loď Liberty s egyptskou loďou. Nasledujúcich niekoľko týždňov sa vynorilo veľké množstvo dôkazov o tom, že útok bol zámerný. Dovtedy však príbeh Liberty z tituliek správ zmizol.

Posádke bolo nariadené neprezradiť akúkoľvek informáciu o útoku. Keď bolo ticho nakoniec prelomené kapitánom Jamesom Ennesom, ohromujúce dôkazy jasne dokazovali surový útok Izraelčanov na americkú loď.

U.S.S. Liberty bola ľahko ozbrojená výzvedná loď, ktorej úlohou bolo zachytávať cudziu rádiovú komunikáciu v medzinárodných vodách neďaleko egyptského mesta El Arish, ktoré izraelské sily práve dobyli. Izrael vedel, že Liberty monitorovala jeho prenosy a obával sa, že sa dozvie o príprave na inváziu do Sýrie nasledujúci deň.

V jedno jasné, svieže ráno 8. júna krúžili izraelskí piloti okolo Liberty niekoľkokrát. Prichádzali tak blízko k posádke, že mohli vidieť ich tváre. Liberty bola výrazne označená veľkými písmenami U.S. Navy a na jej palube viala tiež veľká americká zástava.

Bez varovania o druhej popoludní napadli neoznačené bojové lietadlá Liberty raketami, strelbou a napalmovými bombami. Ich prvým cieľom bola rádiová izba, ktorú zničili aj s anténami. Piloti sa opakovane vracali, až kým im nedošla munícia a neodleteli. V tom čase muži na Liberty nahradili prvú americkú zástavu zástavou väčšou s rozmermi 7 krát 13 stôp.

Izraelčania samozrejme vedeli, že loď je americká, keďže sa pokúsili zneškodniť rádiové spojenie lode a jej volanie o pomoc. Mužom v rádiovéj izbe sa však podarilo vyslať niekoľko správ, v ktorých označili útočníkov a volali o pomoc stredozemnú šiestu flotilu. Dopravcovia Saratoga a America poslali odkaz, že pomoc je na ceste a vypravili pilotov brániť Liberty.

Obliehaná a zranená posádka Liberty čakala na pomoc zbytočne. V tom napadlo loď izraelské torpédo, pokúšajúc sa ju potopiť a zničiť ju aj s posádkou, ktorá bojovala s ohňom na palube od napalmových bômb a starala sa o zranených. Izraelčania ostreľovali Liberty s 20 a 40 mm zbraňami a zasiahli ju torpédom, čím spôsobili smrť 22 námorníkom v spodných častiach lode.

Napriek 821 dieram väčších ako ľudská päšť, napalmovým bombám a diere po torpéde sa Liberty akoby zázrakom nepotopila /určite nie vďaka americkej leteckej ochrane, ktorá sa nedostavila a ktorá bola odvolaná prezidentom Lyndonom Johnsonom/.

Izrael mal v úmysle potopiť Liberty a zabiť každého na palube. V porušení medzinárodného práva vystrelili Izraelčania torpédo a dokonca ostreľovali záchranné člny. Chceli vyradiť komunikáciu lode a zabrániť identifikovaniu útočníkov a potom poslať loď aj s posádkou na dno mora, aby nikto nemohol vyvrátiť prirodzený predpoklad, že tento zradný skutok spáchali Egypťania. Sionisti vedeli, že zneškodnením Liberty by mali voľnejšiu ruku v Sýrii a pobúrenie nad potopením americkej lode Egypťanmi by prinieslo bezpodmienečnú podporu Izraela v jeho radikálnych vojnových cieľoch. Len odvaha mužov na U.S.S. Liberty prekazila ďalšiemu páchaniu nespravodlivosti.

Johnson spáchal jeden z najzradnejších činov v amerických dejinách. Viac sa staral o vzťahy medzi USA a Izraelom ako o záchranu životov amerických vojakov. Tí, čo na Liberty prežili uvádzajú, že lietadlá neboli odvolané, torpédo mohlo byť zastavené a tým ušetrené životy mnohých vojakov.

Veliaci kapitán na Liberty William McGonagle napriek tomu, že bol vážne zranený preukázal výnimočnú odvahu, ktorá mu nakoniec priniesla Medailu cti. Túto odmenu najvyššej cti zvyčajne predáva prezident pri

slávnostnej ceremónii v Bielom dome spolu s citáciami detailov hrdinského činu. Prezident Johnson zavola Izraelčanom, aby sa uistil, či nemajú námietky proti tejto odmene a potom sa rozhodol nezúčastniť sa jej a dokonca ani nedovolil, aby sa predávala v Bielom dome. Minister nakoniec predal odmenu na washingtonskom námornom nádvorí a citácie ani neuvádzali Izrael ako útočníka. The Washington Post neuviedol žiadnu správu o tom, že kapitán McGonagle dostal túto vysokú odmenu. Námorníctvo urobilo povrchné prešetrenie /trvajúce len 4 dni/ a nepovolalo dokonca ani jedného Izraelčana, aby svedčil. Na porovnanie - útok na loď U.S.S. Stark si vylúštil 9 mesiacov dlhé vyšetrovanie.

Kapitán James Ennes, jeden z veliakov dôstojníkov na Liberty, napísal podrobnú knihu Assault on the Liberty, ktorá bola publikovaná v roku 1979./514/ Odhaľuje v nej obrovské množstvo dôkazov ukazujúce, že útok bol plánovaný a zameraný na potopenie lode a Izraelčania vedeli, že je to loď americká. Mali v úmysle zabiť celú posádku, aby nezostal ani jeden svedok. Americký veľvyslanec v Libanone v tom čase tiež vystúpil a uviedol, že bol práve na Strednom východe a počul o Američanmi zachytenej správe medzi Izraelom a letcami, ktorí uskutočnili útok, v ktorej vedeli o tom, že loď bola americká. Mnohí významní americkí vodcovia verejne odvážne vyhlásili, že si vyžadujú skutočné prešetrenie prípadu Liberty a riaditeľ námorných operácií povedal, že dôkazy jasne ukazujú, že išlo o plánovaný útok. Minister zahraničných vecí Dean Rusk, admirál Thomas Moorer a posádka, ktorá prežila povedali, že útok bol evidentne zámerný. Je ľahké si predstaviť takýto útok od nepriateľa našej krajiny, nie však od predpokladaného spojenca. Fakt, že Izrael napadol vojenské sily krajiny, ktorá ho podporovala viac ako ktorúkoľvek inú krajinu - musí byť v kruhoch finančných, diplomatických a dokonca aj vojenských /včítane zbraní, ktoré sa obrátili proti nám/ jedným z najvýrečnejších aktov vojenskej zrady v dejinách národov.

Spýtal som sa sám seba, ako môže byť Izrael taký ľahkomyselný, že napadne americkú loď. Zrejma odpoveď bola, že vedel, že operácia proti Liberty neniesla veľké riziko, pretože ak sa útok podarí a loď s celou posádkou zničia, Izrael by dosiahol vo vojne čo chcel. Ak by sa útok a zhodenie viny na Egypťanov nepodaril, Izraelčania vedeli, že to môžu prehlásiť za omyl. Vedeli o ohromnom vplyve vo vláde a tlač by im to pomohla zamaskovať. Po tom, čo sa im podarilo maskovať teror a vyvlastnenie milióna a pol Palestínčanov vyše pol storočia, Liberty bola nevinnou hračkou.

Americké židovské médiá nevyjadrili nad útokom žiadne pohoršenie a pasívne prijali izraelskú výhovorku. Napriek tomu, že sám minister zahraničných vecí a veliteľ štábu povedali, že útok bol úmyselný, židovskej loby sa dokonca podarilo zabrániť formálnemu kongresovému vyšetrovaniu útoku. V kontraste, keď bola v nasledujúcom roku sesterská loď Liberty U.S.S. Pueblo zajatá Severnou Kóreou s len jednou stratou života, americký kongres začal formálne vyšetrovanie, ktoré trvalo rok.

Ako reagovali americkí politickí predstavitelia na tento izraelský akt vojny? Začala Amerika bombardovať Tel Aviv tak, ako to urobila v Kábule, v Afganistane? Nie, Židmi kontrolovaná americká vláda spolu so židovskými médiami spáchala voči Amerike zrejmy akt zrady. Obviňujem tých amerických politikov, ktorí spolupracovali so židovskou lobou a médiami, zo zrady Spojených štátov amerických.

Keď som sa roky po útoku dozvedel pravdu o Liberty, pamätám aký som bol v 17 - tich rokoch rozhorčený, keď som v rádiu počul, že Egypťania napadli americkú loď. Pri čítaní správy kapitána Ennesa o stratách na palube Liberty, môj hnev ešte vzrástol a vystriedal ho hlboký smútok za moju krajinu. Ako mladý a hrdý Američan, nevedel som pochopiť ako mohol prezident tak zradne zastaviť pomoc pre amerických bojujúcich mužov a ako mohla naša vláda zakryť zradu zámerného izraelského útoku a vraždy mladých amerických vojakov - a dokonca odmeniť vrahov viac než miliardou dolárov našich daní vo forme zahraničnej pomoci. Incident ma šokoval tak veľmi, že som začal skúmať izraelskú teroristickú minulosť voči Spojeným štátom. Čoskoro som sa dozvedel, že Liberty nebola prvým takýmto činom zrady voči Amerike.

Lavonova aféra: izraelský terorizmus proti Amerike

V roku 1954 zahájila izraelská vláda tajnú operáciu proti Spojeným štátom nazvanú Operácia Suzannah. Jej cieľom bolo zavraždiť Američanov a vyhodiť do povetria americké základne v Egypte. Ich plánom bolo zanechať falošný dôkaz, ktorý by potvrdzoval, že tento teroristický čin spáchali Egypťania a prinútiť Ameriku zapojiť sa do vojny s Egyptom na strane Izraela. Židovským agentom sa podarilo vyhodiť do povetria niektoré poštové úrady a americké knižnice v Káhire a Alexandrii. Na ceste ku kinu - Metro Goldwyn Mayer Theatre, bomba vybuchla predčasne. Vďaka Bohu pre Egypt a tiež pre Ameriku, sprisahanie bolo odhalené a zastavené v ranom štádiu.

Keďže sa izraelských agentov podarilo chytiť, svet sa dozvedel o tejto izraelskej zrade a izraelský minister zahraničných vecí Pinhas Lavon bol nútený odstúpiť. Celá aféra sa stala známou ako Lavonova Aféra. Dnes Židmi ovládané americké médiá a vydavateľské spoločnosti hlúcho zakrývajú túto izraelskú zradu. Väčšina ľudí o tejto afére nikdy nepočula. V Encarte Encyclopedii môžeme napríklad o nej nájsť len chabú poznámku. Odkaz na ňu je v článku o Ben Gurionovi, ktorý napísal pro- sionista Bernard Reich. Autorov článok ilustruje typický mediálny vzor. Keď sa Američania domnievajú, že čítajú nestrannú encyklopédiu alebo nestranný novinový článok, čítajú pritom zámerne skreslené informácie, ktoré napísal vášnivý sionista. V Encyklopédii sa uvádza nasledovné::

Ben Gurion sa vrátil do politiky v roku 1955 na miesto ministra obrany Pinhasa Lavona - ktorý rezignoval z funkcie po neúspešnom pokuse sabotáže vzťahov Egypta so západom. /514a/

Všimnite si, ako článok mierne vraví „neúspešný pokus sabotáže vzťahov Egypta so západom“. Čo to pre čitateľa znamená? „Sabotovanie vzťahov“ znie ako keby Izrael utrúsil o Egypte a Amerike za ich chrbtom pár

nepekných poznámok. Zámerné zavádzanie v článku tohto židovského autora je typickým prekrúcaním, ktoré sa deje v médiách nespočetne veľakrát.

V Encarte Encyclopedii by malo stať:

„...ktorý rezignoval po tom, čo bol Izrael pristihnutý pri teroristických atentátoch proti Spojeným štátom za účelom zapliesť Ameriku do vojny s izraelskými nepriateľmi.“

Som si istý, že 90% tých, ktorí čítajú teraz tieto riadky, o Lavonovej afére nikdy nepočuli. Ak stále pochybujete, že Izrael tieto teroristické činy spáchal, uvádzam citát zo židovského časopisu Moment, ktorý napísal Samuel Katz a ktorý bol určený pre židovských čitateľov. Článok je priamejší než ten v Encarte, napriek tomu slovo terorizmus je stále vynechané. Toto slovo Izrael používa len vtedy, ak podobné činy spáchajú Palestínčania.

A zlyhania boli rovnako bežné ako veľkolepé úspechy. V polovici 50 - tých rokov narazil A´man /židovská obranná agentúra/ na vážne prekážky, keď počas neslávnej „Operácie Suzannah“, pri ktorej izraelskí agenti vyprovokovali egyptských Židov k útoku na americké a britské ciele a podnietili protizápadnú mienku. Mnohí Židia boli zatknutí a niektorí popravení. Zbabraná operácia spôsobila značné ťažkosti pre vládu Bena Guriona a jeho ministra obrany Pinhasa Lavona. /514b/

V tejto afére sme sa poučili ako náš tzv. „najlepší priateľ na Strednom východe“, Izrael, odmeňuje Spojené štáty za ich bezpodmienečnú finančnú a vojenskú pomoc: terorizmom!

Ak by tieto činy spáchal Egypt, správne by sme to nazvali aktom vojny, vypovedali Egyptu vojnu a zbombardovali ho práve tak, ako Afganistan. A médiá; tie by sa dožadovali odvety práve tak, ako to robili pri Afganistane po útokoch z 11. septembra. V skutočnosti sme napadli Afganistan za oveľa menší dôvod, než aký máme k napadnutiu Izraela. Neexistoval žiaden dôkaz, že by Afganistan schválil alebo vedel čokoľvek o útokoch na WTC; v Lavonovej afére spáchala izraelská vláda priamy a zámerný akt vojny proti nám. Amerika samozrejme nešla na odplatu bombardovať Tel Aviv, neprerušila diplomatické vzťahy s Izraelom, dokonca ani nezrušila miliardy dolárov finančnej a vojenskej pomoci Izraelu! Prečo tak neurobila? Opäť prirovnám príklad Pearl Harboru. Ktorýkoľvek americký politik, ktorý by pomohol Japoncom po útoku na Pearl Harbor by bol obžalovaný a odsúdený za vlastizradu.

Tí Američania, ktorí pokračujú v podpore Izraela po tom, čo spáchal teroristické činy proti ľuďom Spojených štátov jasne spáchali proti svojej vlasti akt zrady.

Ak by vodcovia Ameriky po Lavonovej afére a útoku na Liberty jednoducho stopli podporu Izraela, nenásledovali by následné teroristické činy akými boli útok na New York a Pentagon. Akým ďalším činom sme mohli predísť, ak by sme zastavili tok peňazí a zbraní do Izraela?

Pollardova aféra

V 80- tých rokoch vykonával najatý americký Žid Jonathan Pollard v Spojených štátoch špiónážnu činnosť. Po jeho zatknutí Izrael tvrdil, že to bol len podvodník, neskôr však priznal, že pre nich pracoval od začiatku. Okrem ďalších dvoch židovských špiónov - Júliusa a Ethel Rosenbergových, ktorí predali naše tajomstvá atómovej bomby Sovietskom, pravdepodobne žiadny iný špión nenarobil Amerike toľko škody ako jediný izraelský špión Jonathan Pollard.



Jonathan Pollard: Israel's spy

Izraelské zneužitie našich tajomstiev nielenže zničilo naše výzvedné operácie na Strednom východe, ale prakticky zničilo náš celý výzvedný aparát v Sovietskom zväze a vo východnom bloku. /514c/

Mnohí z amerických najlojálnejších a najlepších agentov boli v komunistickom svete popravení, pretože Izrael predal informácie Sovietskom./514d/

Ako to vysvetľuje článok od Erica Margolisa, „krásny americký priateľ a spojenec“ Izrael nedovolil Spojeným štátom ani vypočuť agentov Mossadu, ktorí sa Pollardovým prípadom zaoberali. Nedovolili nám preskúmať plnú šírku škody, ktorú Spojeným štátom spôsobili a nebezpečenstvo, ktoré americkým agentom za morom hrozí.

Niektoré z enormne citlivých tajomstiev, ktoré Pollard ukradol, Izrael Sovietskom buď predal alebo uskutočnil výmenný obchod.

Niekoľkí kľúčoví CIA agenti vo východnom bloku boli výsledkom Pollardovej špiónážnej činnosti popravení. KGB získalo prístup k najtajnejším americkým kódom - buď priamo od Izraela alebo cez špiónov v izraelskej vláde. V krátkosti, Pollardova zrada spôsobila jednu z najväčších bezpečnostných katastrof v moderných amerických dejinách.../514e/

Náš najlepší spojenec teda predal naše tajné informácie nášmu najväčšiemu nepriateľovi. Po izraelskom ospravedlnení sa za špiónážnu činnosť a uistení Američanov, že sa to už nikdy nebude opakovať, Izrael túto činnosť uskutočňuje naďalej. Noviny The Los Angeles Times v roku 1997 uviedli, že americký Žid menom David A. Tenenbaum sa priznal k „prezradeniu tajomstiev Izraelu“. /514f/ Aby som presne citoval The Los Angeles Times: „Inžinier, ktorý pracoval pre armádne stredisko neďaleko Detroitu sa priznal k tomu, že za posledných 10 rokov predával Izraelu vojenské informácie.“ Po útokoch 11. septembra na WTC v New Yorku FBI zadržala za špiónáž 60 Židov /140 ešte pred útokom/, „včítane hlavných židovských výzvedných agentov“.

„Washington - Fox News sa dozvedel, že okolo 60 Izraelčanov, o ktorých federálni agenti tvrdia, že vykonávali dlhodobú špiónážnu činnosť členov americkej vlády, je medzi stovkami zadržaných cudzincov od septembrových útokov.

...Množstvo tajných dokumentov, ktoré Fox získal pred 11. septembrom poukazuje, že už pred útokmi bolo zadržaných 140 Izraelčanov, ktorí sú podozriví zo špiónážnej činnosti Izraela v Spojených štátoch.

...Dokumenty vravia, že „sa sústreďovali a prenikali do vojenských základní“. Prenikli aj do DEA, FBI a tuctov vládnych inštitúcií, dokonca používali aj tajné kancelárie a neuvádzané súkromné domy výzvedných služieb pre svoj personál. Väčšina z vypočúvaných odpovedala, že „slúžili vo vojenskej výzvednej službe, elektronickom pozorovaní a jednotkách, ktoré sa zaoberajú výbušnami“.

...Prečo by Izrael vyzvedal v Spojených štátoch? Generálny úrad vyšetrovania poukázal na Izrael ako na krajinu A a vraví: „Podľa americkej výzvednej služby, vláda krajiny A vykonáva najagresívnejšie špiónážne operácie proti USA zo všetkých amerických spojencov.“

V správe ministerstva obrany sa tvrdí, že Izrael má nenásytný apetít po informáciách a tvrdí že, „Izraelčania sú motivovaní silným inštinktom na prežitie, ktorý diktuje každý možný aspekt ich politického a ekonomického správania. Agresívne zbiera vojenské a priemyselné technológie a USA je prioritným terčom číslo 1.“

Dokument uzatvára: „Izrael vlastní dostatočné zdroje a technické možnosti, aby dosiahol svoje ciele.“

Existujú iné veci na zváženie. A v nasledujúcich dňoch sa bližšie pozrieme na americký telefónny systém a vládne metódy odpočúvania. Vyšetrovanie bolo ohrozené našimi priateľmi za morom. / 514g/

Každý iste porozumie ohromnej škode, ktorá by mohla byť spôsobená, ak by u nás vykonávala špiónážnu činnosť iná vláda. Špiónáž bola vždy každým národom súdne stíhaná ako jeden z najväznejších zločinov a právom. Je teda na mieste legitímna otázka, prečo americká vláda toleruje izraelskú špiónáž? Prečo americký prezident nepovedal Izraelu jednoducho:

Amerika vám nemusí dávať miliardy dolárov z amerických daní. Nemusíme pred OSN diplomaticky podporovať váš terorizmus a supremáciu. To najmenšie, čo očakávame je, že nás nebudete špehovať a zrádzať. Keďže ste opakovane spáchali čin zrady, stačí. Nedostanete už ani cent. A ak spáchate akýkoľvek akt zrady voči Amerike, odpovieme vojenskou silou, pri ktorej sa bude zdať útok na Taliban ako predohra!

Prečo toto americkí predstavitelia nepovedia ponúka jasný dôkaz nadvlády Izraela nad nimi. Dokonca po tom, čo Izrael ukázal zrejmy zámer špiónážnej činnosti a kriticky poškodil americké výzvedné operácie, prezident Clinton zvolil za predsedu Rady národnej bezpečnosti, čo je najcitlivejšia pozícia výzvednej služby v Bielom dome, sionistického Žida. Samotný izraelský denník Maariv označil Bergera za Žida, ktorý kladie záujmy Izraela na prvé miesto./514h/ Menovaním Bergera za predsedu Rady národnej bezpečnosti je po Pollardovej afére šialenstvo.

Fakt, že Izrael mohol spáchať takéto činy proti Spojeným štátom bez mediálneho pobúrenia a bez toho, že by si odpílal americkú finančnú pomoc, ukazuje ich absolútnu nadvládu nad americkým zriadením. Niet preto divu, keď si Ariel Šaron dovoľí povedať Šimonovi Perézovi nasledovné tvrdenie, ktorý povedal, že Izrael môže stratiť americkú pomoc, ak sa nestiahne nedávne vpády zo západného brehu Jordánu. Šaron odpovedal:

„Stále, keď niečo urobíme, vravíš mi Amerika urobí toto a tamto... Chcem ti povedať čosi veľmi jasné: Neboj sa o americký tlak na Izrael. My, židovský národ, kontrolujeme Ameriku a Američania to vedia.“ -Ariel Šaron, 3. október 2001 /514i/

Jonathan Pollard nie je jediný, ktorý zradil Ameriku. Všetci tí v americkej vláde, ktorí pokračujú vo finančnej a vojenskej podpore cudzieho národa, ktorý vykonáva u nás špiónážnu činnosť, zrádzajú Spojené štáty americké. Skutočne vlastenecká vláda by aspoň prestala podporovať Izrael.

Židia a útoky z 11. septembra

Preskúmanie reakcií médií a vlády na útoky 11. septembra poukazuje na fakt, akú vládu nad nimi Židia majú. Oheň na WTC ešte nevyhasol a židovskí agitátori v médiách začali opatrne formovať myseľ amerických ľudí tak, aby tieto útoky pomohli izraelskej veci. Najväčšie mediálne spoločnosti vysielali záber, na ktorom sa malá skupina palestínskych detí teší z toho, že Amerika bola napadnutá. Tento videozáznam potom vysielali

každých päť alebo desať minút spolu so zábermi na horiace WTC a plačúcich Američanov. V skutočnosti každá väčšia palestínska organizácia útoky odsúdila a ani jeden jediný Palestínčan nebol do útokov zapletený.

Čo je zaujímavé, noviny Jerusalem Post oznámili, že FBI zadržala Izraelčanov, ktorí na streche neďaleko WTC v New Yorku natáčali útok na kameru a „škodoradosne poskakovali, keď WTC horeli“./514j/ Opakované zábery niekoľkých Palestínčanov boli obzvlášť nevhodné a zanechali v miliónoch traumatizovaných Američanov, ktorí videli hrozné televízne ničivé scény silný protipalestínsky dojem, ktorý sa im vryl do pamäti.

Veľká lož

Takmer ihneď po útoku začali médiá papagájovať obrovskú lož o tom, prečo sa to všetko stalo, za účelom ochrániť imidž Izraela a maximalizovať nenávisť voči izraelským nepriateľom. Táto lož sa skladala z dvoch hlavných častí. Medzi začali hlásať, že útok nemá nič spoločné s americkou podporou teroristického štátu Izrael. Pre židovských supremacistov je mimoriadne dôležité, aby si americký ľud plne neuvedomil obrovské národné a osobné straty, vyplývajúce z toho, že naša zahraničná politika je kontrolovaná Izraelom. Američania by sa mohli začať pýtať, prečo naša politika ubližuje Amerike a dokonca prináša k našim brehom terorizmus. Medzi si nemôžu dovoliť, aby sa ľudia spýtali takéto logické otázky, a tak musia na zdôvodnenie útokov vysvetlenie vyrobiť.

Židovský ultra-supremacista Benjamin Netanyahu mal dokonca tú drzosť, že sa po útokoch objavil pred kongresom a tvrdil, že arabský svet nenávidí Ameriku tak veľmi, že je to Izrael, ktorý trpí spojenectvom so Spojenými štátmi!

A tak vojaci militantného Islamu nemajú radi západ nie kvôli Izraelu, ale nenávidia Izrael kvôli západu... /514k/

Netanyahu povedal Amerike, aby sa nebála, pretože malý lojálny Izrael bude stáť po boku Ameriky aj keď spojenectvom s nami si ničí svoju vynikajúcu reputáciu u Arabov.

Prezident Bush mal okamžite reagovať tým, že nám je veľmi ľúto faktu, že Izrael ubližuje svojmu imidžu medzi Arabmi a problém vyrieši rýchlo tak, že Amerika prestane Izrael podporovať.

Druhá časť bola tá, že médiá opakovane tvrdili, že sme boli napadnutí jednoducho preto, lebo útočníci nenávidia americkú „slobodu“. Útok na slobodu bol v médiách opakovane zdôrazňovaný. Dokonca aj prezident Bush v prejave pred kongresom zopakoval, že:

Američania sa pýtajú „Prečo nás nenávidia?“

Nenávidia to, čo vidia v tejto samotnej miestnosti: demokraticky zvolenú vládu. Ich vodcovia sú samozvolení. Nenávidia naše slobody: našu slobodu náboženstva, našu slobodu prejavu, našu slobodu volebného práva a zhromažďovania a vyjadrenia nesúhlasu.

Medzi sa neobťažovali, aby ľuďom povedali, že útok sa uskutočnil na výročie Vyhlásenia Ligy národov britského mandátu, ktorý učinil prvý krok k uskutočneniu Balfourskej deklarácie; založeniu židovského štátu, ktorý je dnes známy ako Izrael. Jedenásty september je pre Palestínčanov neslávny deň a rovnaký zrejme chceli aj pre Ameriku.

Majitelia médií museli o tomto dátume vedieť, avšak ani jeden z veľkých mediálnych koncernov ho nespomenul. Dátum môžeme nájsť v mnohých historických príručkách, včítane Important Dates in History. Zároveň s týmto médiá obvinili z organizovania útokov Bin Ladína, pretože „nenávidí americké slobody“. Medzi vedeli, že toto táranie je lož. Každá mediálna spoločnosť má prístup k jeho minulým intervuiam. Bin Ladín v nich nikdy nespomenul nič proti demokracii alebo slobode. V roku 1988 stanica ABC vysielala s ním interview a spýtala sa ho na predchádzajúce útoky na World Trade Center. Pochválil útočníkov a povedal, prečo nenávidí Ameriku. Tu sú niektoré útržky z vysielania ABC pred niekoľkými rokmi:

„Povedal som im /Američanom/, že sa odovzdali na milosť nelojálnej vláde a toto je najevidentnejšie v Clintonovej administratíve... Sme presvedčení, že vo vnútri Ameriky je Izrael. Zoberte si napríklad tak citlivé ministerstvá ako ministerstvo zahraničia, ministerstvo obrany a CIA a zistíte, že všetky vedú Židia. Používajú Ameriku na svoje budúce plány vo svete...“

„Viac ako polstoročia sú Moslimovia v Palestíne vraždení, napádani a okrádani o svoj majetok. Ich domy sú rovnané so zemou, ich úroda ničená...“

Židovské médiá vedia od začiatku, prečo bola Amerika napadnutá. Vedia, že sa tak stalo kvôli našej zahraničnej politike. Mediálni riaditelia sa na stretnutí dohodli, že nebudú viac vysielat rozhovory s Bin Ladínom /okrem vládou schválených častí/, aby mohli obhájiť svoje lži o jeho motivácii. Vedeli, že útočníci sa pozerajú na Ameriku ako krajinu, ktorú majú pod kontrolou Židia a ktorú používajú na podporu izraelského terorizmu a vraždenia izraelských nepriateľov.

Tvrdenie, že Amerika bola napadnutá kvôli tomu, že nenávidia našu demokraciu je také smiešne, ako tvrdenie, že vlk žerie zajace preto, lebo poskakujú. Pravdou je, že vlk žerie zajace preto, lebo znamenajú pre neho jedlo. Arabskí teroristi nenapadli Ameriku preto, že je demokraciou, ale preto, lebo veria že terorizmus proti nám je ospravedlniteľný za našu podporu izraelského terorizmu proti nim. Svet nepočul, žeby niektoré z lietadiel napadlo Švajčiarsko alebo Island, dve dlhotrvajúce demokracie.

Absurdná lož o napadnutí demokracie bola podporovaná na zakrytie zrejmej pravdy, americkej podpory teroristického štátu Izrael a jeho vodcu, ktorý je jedným z najväčších teroristov, Ariela Šarona. Židovské médiá pociťovali nutnosť klamať a odvrátiť pozornosť ľudí na vymyslenú príčinu útokov. Ak by Američania jasne rozumeli faktu, že skutočnou príčinou týchto útokov bola naša zahraničná politika voči Izraelu, spýtali by sa zrejmu otázku:

Stojí americká podpora Izraela skutočne za to?

- **je hodná 3000 amerických životov z 11. septembra?**
- **je hodná 200 miliárd dolárov z daní amerických daňových poplatníkov, ktoré sú posielané do Izraela od jeho vzniku?**
- **je hodná ďalšie miliardy dolárov, ktoré sme minuli za vyššie ceny nafty? /arabská odozva na našu pro-izraelskú politiku/**
- **je hodná ohromného nebezpečenstva hrozby biologického, chemického a nukleárneho terorizmu voči americkým občanom?**
- **je hodná straty našich vzácných ústavných práv a slobôd?**
- **je hodná toho, že 99 percent obyvateľov Stredného východu nás nenávidí ako krajinu, ktorá podporuje štát, ktorý voči nim pácha teror?**
- **je hodná podpory národa, ktorý bol stvorený terorizmom a etnickým vyhladzovaním a ktorého vodca je terorista zodpovedný za smrť 1500 mužov, žien a detí v utečeneckých táboroch Libanonu?**
- **je hodná podpory národa, ktorý spáchal teroristické činy voči Spojeným štátom? /ako Lavon Affair a útok na loď Liberty/**
- **je hodná podpory národa, ktorý nás okráda? /krádež obohateného uránia na izraelské atómové bomby/**
- **je hodná podpory národa, ktorý predáva naše najtajnejšie obranné technológie našim nepriateľom?**
- **je hodná dovolenia cudzej krajine mať v našej vláde najsilnejšiu loby?**
- **je hodná toho, že izraelskí agenti podplácajú amerických politických kandidátov ohromnými sumami peňazí, aby kládli na prvé miesto záujmy Izraela a nie Ameriky?**

Fakt, že médiá dokázali tak účinne maskovať skutočnú príčinu útoku je jasný dôkaz židovskej kontroly nad nimi. Skutočná pravda je samozrejme tá, že Amerika bola napadnutá nie kvôli tomu, žeby sme mali skutočne slobodnú tlač, ale preto, že je kontrolovaná židovskými supremacistami. Boli sme napadnutí nie preto, žeby naša vláda bola slobodná, ale preto, že je, tak ako to povedal senátor William Fulbright, kontrolovaná Izraelom a koná proti najdôležitejším záujmom amerických ľudí.

Pred 11. septembrom médiá denne charakterizovali Georgea Busha ako dedinského idiota, ktorý sa dopotácal k úradu prezidenta. Po tom, čo Bush obhajoval izraelskú svätú vojnu proti Palestínčanom a ich spojencom, stal sa odrazu významným vodcom, ktorý nám zaručí víťazstvo v úžasnej vojne, ktorá je pred nami. Teda aspoň kým bude slúžiť záujmom Židov.

Rovnakí ľavičiarski židovskí páni, ktorí za posledných 50 rokov prevracali skutočné vlastenecké pocity každého Američana na izraelskú propagandu a ktorí pravidelne zobrazovali tých, ktorí mávali americkou zástavou ako ignorantských, dedinských hlupákov, ju teraz všade vystavili a urobili z toho módu.

Izrael a septembrové útoky

Vďaka Židom a ich prisluhovačom americká vláda zaujala postoj, ktorý opakovane zradil skutočné záujmy Ameriky. Americká masívna a finančná pomoc umožnila Izraelu v pokračovaní nemilosrdného terorizmu voči Palestínčanom a následne vyprovokovala ohromnú nenávisť voči Spojeným štátom. Značne ublížila americkým strategickým a ekonomickým záujmom a spustila vlnu terorizmu, ktorá sa teraz proti Amerike dvíha.

Zradcovia, ktorí toto urobili sú zodpovední za smrť 3000 amerických životov práve tak, ako tí, ktorí uniesli lietadlá a narazili do WTC a Pentagonu. Poznajúc však izraelský záznam útokov voči Amerike, od začiatku som bol podozrivý k úlohe Izraela na týchto útokoch, z ktorých on vlastne ťažil.

Od začiatku nového storočia po 11. september Izrael utrpel pred svetovou verejnosťou najhoršiu ranu. Zvolenie za ministerského predsedu masového vraha Ariela Šarona bolo poslednou kvapkou pre milióny slušných ľudí na celom svete. Konferencia OSN o rasizme, ktorá označila Izrael ako „štát apartheidu“, zároveň signalizovala rýchlo rastúci nesúhlas s Izraelom.

Potom odrazu útok na WTC zmenil všetko. Za niekoľko minút sa svet opäť naklonil na stranu Izraela a povolil tým bombardovanie a vraždenie Palestínčanov. Bolo toto všetko pre Izrael len šťastná zhoda náhod? Ako som to už spomenul, Izrael má dlhú históriu zrady voči Spojeným štátom. Je si veľmi dobre vedomý

faktu, že akýkoľvek arabský útok na Ameriku by značne posunul izraelské zámery; čím väčší útok na Ameriku; čím viac krvipreliačia, tým lepšie pre Izrael.

Desiateho septembra 2001, deň pred útokom uverejnili noviny The Washington Post článok o 68 stranovej štúdii od U.S. Army School for Advanced Military Studies /SAMS/. Štúdia sa zaoberala detailmi nebezpečenstva o možných amerických útokoch na Strednom východe. Článok nasledovne komentoval izraelský Mossad:

O Mossade, izraelskej tajnej službe, sa zástupcovia SAMS vyjadrili: „Divý. Bezohľadný a ľstivý. Má možnosti zacieliť ktorékoľvek americké sily a zamaskovať to tak, aby to vyzeralo ako palestínsky/arabský čin.“

Ironicky, 24 hodín po publikovaní tohto článku bolo WTC a Pentagon v plameňoch. Mohol byť „bezohľadný a ľstivý Mossad“, ako ho americkí dôstojníci opísali, za týmto útokom?

Mossad je bezpochyby jednou z najbezohľadnejších teroristických organizácií na svete. Je zároveň jednou z najväčších a najprepracovanejších organizácií. Žiadna iná krajina na svete sa nemôže ani priblížiť k jeho stupňu infiltrácie arabských organizácií. Sám sa pýši tým, že sa infiltroval do každej väčšej militantnej palestínskej a arabskej organizácie. Vďaka tieto fakty, je takmer nemožné, že by sa mu nepodarilo infiltrovať do organizácie, ktorá je považovaná za najznámejšiu, najnebezpečnejšiu arabskú teroristickú organizáciu na svete - Bin Ladínova al Quaida. FBI a CIA jasne uviedli, že útok na WTC a Pentagon bol

obrovskou tajnou operáciou s použitím medzinárodnej siete stoviek teroristov na minimálne troch kontinentoch. Je možné že by sa agenti Mossadu v al Quaide, rovnako ako ďalšie tisíce mosadských infiltrátorov a informátorov nedozvedeli o najrozsiahlnejšej a najväčšej arabskej operácii v dejinách? Je samozrejme mimoriadne ťažké dokázať presnú úlohu tajnej zahraničnej služby akou je Mossad pri teroristickom čine. Existujú však silné dôkazy o tom, že Izraelčania vedeli o útokoch dopredu. Ak je to tak a vedeli o týchto teroristických útokoch - ukázali mrazivú mentalitu a nevarovali Spojené štáty, pretože považovali masaker tisícok ľudí za dobrú pre Izrael - necítili by morálne zábrany ani pred podnecovaním a tajnou pomocou tohto teroristického plánu cez sieť svojich provokatérov. Pozrime sa teraz bližšie na nezvratné dôkazy, ktoré naznačujú, že Mossad vedel o útokoch dopredu.

Jedna izraelská obeť na WTC

Deň po útoku na WTC najväčejšie a najznámejšie izraelské noviny Jerusalem Post oznamovali, že 4000 Izraelčanov je nezvestných. Ministerstvo zahraničných vecí zhromaždilo oznámenia od príbuzných len niekoľko hodín po útoku a kontaktovalo izraelské ministerstvo, aby predalo mená izraelských priateľov a príbuzných, ktorí pracovali vo WTC alebo tam mali mať obchodné rokovania. Aj bez článku v Jerusalem Post logika vraví, že v čase útoku by malo byť vo WTC stovky, ak nie tisíce Izraelčanov. Medzinárodná židovská dominancia bankového finančnictva a obchodu je legendárna. Napríklad dve najbohatšie firmy v New Yorku sú Goldman-Sachs a Solomon Brothers a obe mali svoje kancelárie vo World Trade Center. Riaditelia mnohých iných firiem pravidelne cestovali medzi WTC a Izraelom. New York je centrum celosvetovej židovskej finančnej moci a WTC jej epicentrum. Je teda logické predpokladať, že počet izraelských obetí by bol katastrofický. Noviny Jerusalem Post si to 12. septembra určite mysleli. Tu je začiatok článku:

Tisíce Izraelčanov nezvestných neďaleko WTC a Pentagonu

Ministerstvo zahraničných vecí Izraela dostalo doposiaľ mená 4000 Izraelčanov, ktorí sa v čase útokov pravdepodobne zdržiavali v oblasti WTC a Pentagonu. /Nadpis a prvá veta článku z Jerusalem Post/ /514 I/ Pri Bushovom prejave pred kongresom sa ukázalo, že urobil zásadnú numerickú chybu a k tomu vydal absurdné tvrdenie, že nás napadli preto, že „nenávidia slobodu.“ Bush zdôraznil, že okrem tisícov životov Amričanov pri WTC zahynulo aj 130 Izraelčanov. Implikácia bola tá, že Izrael zdieľa naše utrpenie a sme v tomto spolu s Izraelom. Keď som počul číslo 130, zdalo sa mi hneď podozrivo nízke. Ak 4000 Izraelčanov bolo vo WTC a celkový počet obetí je takmer 3000 /asi 7.5% zo 40 000 ľudí, ktorí sú normálne v budovách o takom čase/ počet izraelských obetí by mal štatisticky byť okolo 300. Ako centrum medzinárodného obchodu, WTC bolo veľmi dobre plateným miestom, ktoré malo tisíce vysoko platených, technologicky špičkových pozícií hlavne v medzinárodnom finančnictve, bankovníctve a burzovom obchode. Populácia Izraela je jedna z najprezentovanejších národov na svete, ktoré sú zastúpené v tomto type obchodu vo WTC. Spýtal som sa ako je možné, že zomrelo len 130 Izraelčanov, kým odhadovaných obetí z Kolumbie je 199 a asi 100 obetí z jedného z najchudobnejších národov na svete - Equádoru. Odvážil by sa niekto tvrdiť, že Equádorčania majú zhruba rovnaké zastúpenie v medzinárodnom obchode a financiách ako Izraelčania? Prečítal som stovky článkov, pokúšajúc sa zistiť skutočný počet obetí Izraelčanov a nakoniec som našiel v New York Times článok, ktorý vyjasňoval presné číslo izraelských obetí, ktoré zomreli pri útoku na WTC. Ukázalo sa, že zo 130 Izraelčanov, o ktorých prezident Bush tvrdil, že sú mŕtvi, 129 je stále nažive! Nechcelo sa mi tomu veriť. „Bože môj“, povedal som si, „len jeden Izraelčan!“ Tu je neuveriteľný výňatok, ktorý som našiel v New York Times:

Rozhovory s mnohými konzulárnymi predstaviteľmi v piatok ukázali, že zoznamy ľudí, ktoré zozbierali, sa vo svojej užitočnosti značne líšili. Mesto napríklad dostalo správu o mnohých Izraelčanoch, o ktorých sa predpokladalo, že budú v čase útoku na tom mieste a prezident Bush v jeho príhovore obyvateľom vo štvrtok v noci spomenul fakt, že pri útoku zahynulo asi 130 Izraelčanov.

Izraelský konzul Alon Pinkas v piatok však uviedol, že zoznamy obsahovali aj oznámenia od ľudí, ktorí sem zavolali, pretože napríklad ich príbuzní v New Yorku sa telefonicky neozývali do Izraela. V skutočnosti existovali len traja Izraelčania, o ktorých sa potvrdilo, že sú mŕtvi: dvaja v lietadle a jeden, ktorý obchodne navštívil WTC a ktorý bol identifikovaný a pochovaný. /New York Times, 22. septembra/ /514m/

Už počet 130 ukazoval, že určitý počet Izraelčanov bolo varovaných pred útokom. Keď som zistil, pravdu, že pri útokoch zahynul len jeden Izraelčan, všetky pochybnosti o možnom včasnom varovaní sa rozplynuli. Fakt, že medzi 3000 obeťami bol len jeden Izraelčan je štatistická nemožnosť. Na palube dvoch unesených lietadiel boli napríklad len dve izraelské obete. Toto číslo by rozhodne muselo byť vzhľadom na celkový počet obetí pri WTC určite vyššie.

Aj keby izraelské Ministerstvo zahraničných vecí a Jerusalem Post čísla nadsadili desaťnásobne, stále by bolo na mieste útoku 400 Izraelčanov. Aj keby bolo prítomných len niekoľko sto Izraelčanov, jedna obeť je štatistickou absurditou. Alebo by 11. september musel byť veľkým židovským sviatkom, alebo boli Izraelčania vopred o útokoch varovaní.

Včasné varovanie Izraelčanov

Ďalšia vec, ktorú som preskúmal bola tá, či existovalo nejaké včasné varovanie Izraelčanov pred útokom a čoskoro som v Newsbytes, sekcii Washington Post našiel článok s nadpisom „Oznámenia Izraela, ktoré varovali pred útokom na WTC“. /514n/ Izraelský denník Ha'aretz včasné varovanie Izraela tiež potvrdil a FBI vraj tieto varovania vyšetruje. /514o/ Články detailne opisujú fakty, ako firma Odigo, ktorej kancelárie sú vo WTC a tiež v Izraeli, dostala niekoľko varovaní len dve hodiny pred útokom.

Správy, ktoré varovali Izrael o útokoch na WTC

Predstavitelia firmy Odigo dnes potvrdili, že dvaja zamestnanci dostali textové správy varujúce pred útokom na World Trade Center dve hodiny pred tým, ako teroristi zamierili lietadlá do newyorských dvojčík.

Viceprezident predaja a marketingu Alex Diamandis potvrdil, že zamestnanci v kanceláriách výskumu a medzinárodného predaja firmy Odigo v Izraeli dostali včasné varovanie od ďalšieho používateľa Odiga asi dve hodiny pred prvým útokom.

/Z Washington Post - Newsbytes/ /514p/

Našiel som teda silný a presvedčivý dôkaz, ktorý ukazuje, že niektorí Izraelčania boli pred útokom dopredu varovaní. Bez predchádzajúceho varovania nie je možné, že by bola pri WTC len jedna izraelská obeť. Ďalej existuje jasné potvrdenie, že izraelská firma so zastúpeniami v Izraeli a vo WTC dostala varovania dve hodiny pred útokom.

Kto by Izraelčanov varoval, ak nie Mossad? Fakt, že izraelská vláda vedela o tomto obrovskom útoku a varovala potencionálne izraelské obete, avšak naschvál nechala tisíce Američanov zomrieť - robí Izraelčanov rovnako zodpovedných ako arabských kamikadze. S pokračovaním výskumu som zistil, že to bola len otázka času kedy unikne informácia, ktorá by označovala fakt, že Izraelčania vedeli o útoku dopredu. Média uverejňovali hneď po útoku príbehy o tom, že FBI vyšetruje masívny predaj akcií areolíní priamo pred útokom. Zdôrazňovali, že takýto predaj naznačuje angažovanie a predchádzajúce vedomosti o útokoch, pretože predaj týchto akcií bol 1000 násobne vyšší ako pri normálnom obchodovaní. Čistý výnos z týchto

obchodov boli desiatky miliónov dolárov na niekoľkých burzách v Amerike a Európe. Američanom vláda povedala, že tieto obchody by nás zaviedli k tým, ktorí za týmito útokmi sú. Vraj za nimi sú spolupracovníci Bin Ladína. Avšak po úvodnej vlne týchto článkov, nebolo vytlačené nič, čo by naznačovalo identitu ľudí, ktorí stáli za týmito transakciami. Podozrievam médiu, že tieto príbehy umlčali, pretože sa ukázalo, že tí, ktorí profitovali neboli arabskí teroristi, ale židovskí supremacisti. Nakoniec 12. decembra veľký spravodajský zdroj uverejnil článok, v ktorom zdôrazňoval, že FBI má dôkaz o tom, že Izrael o útokoch vedel dopredu. Tu je výňatok z článku z Fox Network News :

Brit Hume, hostiteľ: Je to už viac ako 15 rokov odvtedy, čo bol civilista pracujúci pre námorníctvo obžalovaný z predávania tajomstiev Izraelu. Jonathan Pollard bol obžalovaný zo spiknutia a páchania špionáže a dnes si odkrúca doživotný žalár. Izraelskí predstavitelia najprv tvrdili, že Pollard bol súčasťou gangu, neskôr však za jeho činy prijali zodpovednosť. Fow News sa teraz dozvedel, že niektorí americkí vyšetrovatelia sa domnievajú, že sú to opäť



Izraelčania zapojení do špionáže, ktorí mohli vedieť o veciach, ktoré nám pred 11. septembrom nepovedali.

...Carl Cameron, Fox News korešpondent: Od 11. septembra bolo zatknutých viac ako 60 Izraelčanov, buď na základe nového Patriot zákona alebo za imigračné priestupky. Vyšetrovatelia vravia, že medzi nimi bolo niekoľko izraelských vojenských predstaviteľov, ktorí pri otázke na ich špionážnu činnosť proti Spojeným štátom americkým neprešli detektorom lži.

Neexistuje náznak že by v útokoch boli zapletení Izraelčania, vyšetrovatelia však majú podozrenie, že Izraelčania mohli o útokoch vedieť dopredu a túto informáciu Spojeným štátom nepredali.

...Hume: Carl, a čo otázka znalostí o tom, čo sa stane 11. septembra? Do akej miery vyšetrovatelia vedia, že izraelskí agenti mohli niečo vedieť?

Cameron: Je to veľmi explozívna informácia a zrejme existuje množstvo dôkazov, ktoré vraj zozbierali - žiadny z nich nevyhnutne presvedčivý. Keď to poskladajú, dozvieme sa viac. Väčšou otázkou je, vravia, ako to mohli vedieť dopredu?

(takmer presný citát)

Od uverejnenia článku prešlo viac ako 5 dní. Zdalo by sa, že takáto informácia o rozsiahlej špionážnej izraelskej sieti v Spojených štátoch a o tom, že Izrael nechal úmyselne zahynúť tisíce Američanom by mala tvoriť titulky predných strán každých novín v Amerike. Mala by byť vedúcim príbehom každého spravodajstva. George Bush mal prerušiť akúkoľvek pomoc a diplomatické vzťahy s Izraelom. Židovská tlač však o týchto odhaleniach židovskej zrady naďalej mlčí. A prezident Bush, ktorý povedal, že napadne každého, kto sa podieľal na útokoch ostáva ticho o fakte, že Izrael bol spolupáchatelom najväčšieho teroristického aktu, aký bol kedy voči Spojeným štátom spáchaný. Úmyselným nevarovaním Ameriky Izrael tomuto hroznému teroru napomáhal. Prezident Bush musí dnes o izraelskej účasti na septembrových útokoch vedieť. Ak ostáva naďalej ticho, stáva sa tiež spolupáchatelom vraždy a zradcom, ktorý zakrýva zločiny cudzieho nepriateľa. Viem, že tieto slová sú drsné a bolí ma srdce, že musím písať o tom, že moju krajinu zradili jej najvyšší predstavitelia..

Môžete si byť istý radostou, ktorú pociťovali izraelskí supremacisti, keď sa pozerali na dym stúpajúci z dvojčiek. Ako som už spomenul FBI zatkla piatich Izraelčanov na streche neďaleko WTC, ktorí natáčali celú udalosť na kameru a tešili sa pritom. /514r/

Vedeli, že americký a svetový odpor voči izraelskej supremácii sa zrútil spolu s dvojčkami. Snáď najvýrečnejším tvrdením bolo, keď reportér NY Times kládol otázky Benjaminovi Netanyahu, mužovi rovnako radikálnemu ako Ariel Šaron. Tu sú slová bývalého izraelského ministerského predsedu:

Na otázku, čo znamená útok pre vzťahy medzi Spojenými štátmi a Izraelom Benjamin Netanyahu odpovedal: „Je to veľmi dobré.“ Vzápätí sa opravil: „Nuž, nie veľmi dobré, vytvorí to ale okamžité sympatie.“ /514 s/

Šaron a jeho kolegovia, židovskí supremacisti, nevarovali Ameriku a nezachránili tisíce Američanov pretože vedeli, že táto hrozná udalosť zvráti všetky nedávne izraelské straty. 11. september je Pearl Harbor 21. storočia, povzbudzujúci amerických ľudí do vojny, ich vojny! Nevarovanie Ameriky robí samozrejme z Izraela vražedného spolupáchatela masovej vraždy a teroru. Povedzte mi ale, kedy sa Izrael alebo Ariel Šaron zdráhali čosi také urobiť?

Sionisti sa nikdy nestarali o straty tisícok nevinných životov, aby dosiahli svoj cieľ. Izraelský štát bol založený na terore, aký bol páchaný pri Deir Yassin, keď banda Menachema Begina brutálne zavraždila vyše 250 mužov, žien a detí. Len židovskí supremacisti majú tú drzosť, aby neskôr verejne vykrikovali o násilí, aby Palestínčania v strachu ušli z domovov a svojej krajiny. Ako som to už spomenul, Ben Gurion zámerne vyhodil do povetria loď so svojimi vlastnými ľuďmi /na Štedrý deň/ za účelom dosiahnutia svojich cieľov.

Jeden fakt je nezvratný; sionisti sú za útoky na Ameriku rovnako zodpovední, ako keby sami riadili lietadlá, ktoré narazili do WTC a Pentagonu. Spôsobil to židovská kontrola médií a kongresu a jeho 50 ročná slepá kontrola izraelského terorizmu a vraždenia Palestínčanov a iných národov na Strednom východe. Ich nadvláda nad Amerikou je ilustrovaná na fakte, že americká vláda pokračuje vo finančnej a vojenskej podpore Izraela aj napriek tomu, že spáchal priame teroristické činy voči Amerike - ako napríklad Lavonova aféra; útok na loď Liberty a pokračujúca špionáž a sabotáž amerických záujmov.

Pravdou je, že sionisti nechcú vládnuť len nad nešťastnými Palestínčanmi; chcú nám vládnuť všetkým bez ohľadu na rasu alebo národnosť. Nie je to len Amerika, nad ktorou chcú uplatniť svoju nadvládu, je to aj Kanada, Francúzsko, Nemecko, Rusko a každý národ na svete. Židovskí supremacisti kontrolujú Hollywood a televíznu produkciu, hudbu a médiá spôsobom, ktorým ovplyvňujú celý svet. Sú najsilnejšou hybnou silou, ohromnou silou vo vláde Spojených štátov. Cez túto kontrolu usmerňujú zároveň najsilnejšiu vojenskú mašinériu, akú svet kedy poznal a teda rozširujú svoju nadvládu na národy, kde ich sila nie je ešte tak všadeprítomná ako v Spojených štátoch.

Židovskí supremacisti zámerne organizujú neeurópsku imigráciu, ktorá oslabí európskych Američanov rovnako účinne ako židovská emigrácia do Palestíny oslabil Palestínčanov. Stáli v čele úsilií urobiť z európskych Američanov menšinu vo svojej vlastnej krajine, rovnako ako urobili z Palestínčanov menšinu v Palestíne. Chcú zničiť našu genetickú, kultúrnu a národnú identitu a všetkých národov okrem ich samotných. Kým pre nás hlásajú otvorenie hraníc, pre svoju krajinu hlásajú ultranacionalizmus a podporujú Izrael, ktorý

kladie ako podmienku imigrácie nie náboženské požiadavky, ale požiadavky genetické. Nevyvrátiteľnou pravdou je, že židovskí supremacisti nenávidia európske národy a kresťanov práve tak, ako nenávidia Arabov, Moslimov a Palestínčanov. Svoje deti učia strachu a nenávisti pred všetkými nežidmi a donekonečna opakujú kresťanské a moslimské útoky proti nim. Ich médiá učia nenávisť ich nežidovských nepriateľov od Faraona a Hamana až po Hitlera a Husajna; ich propaganda nenávisti je stará ako Talmud a moderná ako filmy typu Šindlerov zoznam.

Židovskí supremacisti sú tiež strojcovia globalizmu, ktorý zmieta americkú suverenitu a slobodu, ekonomickú nezávislosť a kultúrne hodnoty všetkých národov. Sú architektmi tzv. „hate laws“, ktoré sú moderným ekvivalentom stredovekých zákonov proti rúhaniu a kacírstvu. Dnes sú to však židovskí supremacisti, ktorí nedovoľujú ich spytovanie. Teraz, v prebudení sa po septembrových útokoch a možnej globálnej vojne, organizujú najmasívnejšie obmedzenie práv a slobôd v ľudských dejinách. Pripravujú svetovú vládu a svetový policajný štát, ktorý robí z vyslovenia sa proti ich nadvláde vážny zločin. Sú to noví Bohovia a tí, ktorí milujú slobodu sú noví kacíri.

Pripravujú nás tiež na stredoveké žaláre a mučiace izby. Židia a ich zástancovia „ľudských práv“ ako Alan Dershowitz volajú dnes po legalizácii mučenia.

Som snáď panikár? Boli prví palestínski bojovníci odporu „panikári“ keď vraveli, že židovskí osadníci, ktorí prichádzali do Palestíny v 40 - tých rokoch neprichádzajú ako dobrí susedia, ale prichádzajú im vziať krajinu a zotročiť jej obyvateľov? Boli Rusi „panikári“, keď varovali pred tým, že židovskí bolševici zmätú slobodu a uvrhnú Rusko do mora krvi? Sú politickí oponenti ako Patrick Buchanan a ja „panikári“, keď varujeme, že Američania budú trpieť terorizmom za to, že podporujú sionistický štát? Mýlili sme sa snáď? Už som raz citoval Benovu Gurionovu predpoveď v časopise Look z roku 1962.

V Jeruzaleme vybudujú Spojené národy /skutočné spojené národy/ svätyňu prorokov, aby slúžila ako federatívna únia pre všetky kontinenty; toto bude miesto Najvyššieho súdu pre ľudstvo. / 514t/

Premýšľam, či ty, drahý čitateľ po tom, čo si prešiel stránkami tejto knihy zdieľaš dnes môj strach, že Ben Gurionova temná poznámka je nebezpečne blízko vyplnenia. Je môj strach len nejaká antisemitská nočná mora alebo ho bude čitateľ považovať za normálnu reakciu na židovskú nadvládu? Židovská nadvláda je najkritickejším problémom sveta 21. storočia. Ako tieto predchádzajúce kapitoly ukázali, židovská supremácia je termín synonymický s terorom. Útočí na jadro dvoch najdôležitejších vecí pre všetkých ľudí na celom svete: prežitie a slobodu.

Židmi vedená cudzia invázia

Daj mi svoju únavu, svoje túliace sa masy.

Roztúžené slobodne dýchať.

Nešťastný odpad tvojho pobrežia.

Emma Lazarusová

Nával Európanov do Severnej Ameriky spôsobil vyvlastnenie indiánskej populácie a nakoniec ich umiestnenie do rezervácií. Neúnavná židovská imigrácia do Palestíny sa konala podobne proti záujmom palestínskych ľudí, avšak bola nevyhnutná pre židovské ovládnutie oblasti. Položila základy sionistického štátu. Akákoľvek skupina alebo národ, ktorý si želá zachovať svoju kultúru, skupinové záujmy a suverenitu si musí uchovať svoj predominantný štatút v geografickej oblasti, v ktorej prebýva. Mnohé národy ovládajú fundamentálne porozumenie takéhoto počínania od svojich najranejších štádií a každý moderný národ chce striktnú kontrolu svojich hraníc a imigrácie.

Väčšina Američanov sa pozerá na historické udalosti indiánskeho odporu voči európskej kolonizácii ako morálne ospravedlniteľné, avšak v dnešnej skreslenej etike považujú niektorí pokusy európskych Američanov na záchranu svojich jedinečných génov a kultúry pred neeurópskou imigráciou ako morálne odsúdeniahodné. Napriek presvedčivej propagande obhajujúcej multikulturalizmus a médiami vykrikované radosti rozmanitosti, prieskumy v Amerike ukazujú prevládajúcu opozíciu neobmedzenej imigrácie. Podobné verejné pravdy platia pre každý európsky národ.

Až po roku 1965 začal americký kongres ignorovať prania väčšiny a cez Immigration Act začal politiku, ktorá diskriminovala potencionálnych európskych imigrantov a povzbudzovala masívnu neeurópsku imigráciu. Od toho času preukázala federálna vláda menej ochoty posilniť naše imigračné zákony a kontrolovať naše hranice. Táto politika mala za následok prílev neeurópskych imigrantov, legálnych i nelegálnych. Imigrácia a vyššia nebela pôrodnosť transformovali americkú populáciu z takmer 90% európskej na začiatku 60. - tých rokov, do menej ako 70% na konci storočia. Americký úrad na sčítanie obyvateľstva predpovedal, že v polovici 21. storočia, čoho sa tí, čo čítajú tieto riadky už nedožijú, sa európski Američania stanú v Spojených štátoch menšinou. Stali sme sa už menšinou vo veľkých amerických mestách a čoskoro budeme v Kalifornii a Texase. Politika podobná tejto spôsobila ohromné množstvá neeurópskej imigrácie do Kanady; černochovo do Británie; severných Afričanov a Aziatov do Francúzska, Turkov do Nemecka a zmes cudzích rás do Škandinávie, Španielska a Talianska.

S mojím rastom rasového vedomia som si začínal uvedomovať, že nové imigračné zákony v Spojených štátoch a Európe značne poškodia západné spoločnosti. Len krátko po tom, čo sme zmenili imigračné pravidlá, zločin stúpol vo všetkých postihnutých krajinách. Utrpela kvalita vzdelávania a zvýšili sa sociálne problémy. So zrýchľujúcou sa rasovou transformáciou dosiahnu tieto choroby katastrofické proporcie. Ktorá skupina môže z tohto demografického armagedonu získať najviac? Keď som sa pozrel do amerického imigračného boja za posledných sto rokov, hnacia sila, ktorá stojí za otvorením amerických hraníc sa stala evidentnou: bolo to organizované židovstvo, zosobnené poetkou Emmou Lazarusovou, ktorej báseň som citoval na začiatku kapitoly.

Už na strednej škole som bol presvedčený, že masívna neeurópska imigrácia predstavovala najväčšiu krátko i dlhodobú hrozbu pre Ameriku, ktorú som miloval. Videl som, že ak sa nezruší Immigration Act z roku 1965, bude v konečnom dôsledku umieráikom na pohrebe mojej krajiny. Veľa z materiálu, ktorý som čítal poukazoval na dlhé historické židovské úsilie za radikálnu zmenu amerických imigračných zákonov. Skontaktoval som sa s Drew Smithom, starším právnikom z New Orleansu, ktorý bol autorom The Legacy of the Melting Pot a ktorý ma naučil o imigrácii veľa. /579/

Smith ma v jeden daždivý deň stretol v kanceláriách Občianskeho združenia. Vysvetlil mi dejiny amerických imigračných zákonov. Po citovaní Lazarusovej básne sa ma spýtal, „Koho záujmom by slúžilo, ak by bola Amerika zaplavená „nešťastným odpadom?“ Odpovedal si na otázku, „Bolo by to v záujme súdržných ľudí, ktorí používajú rasovú solidaritu ako zbraň, zbraň, ktorú chcú len pre seba. Snahy zmeniť imigračné zákony a v konečnom dôsledku vytlačiť európsku väčšinu sú vedené takmer výlučne Židmi.“ Smith mi vysvetlil, že Emma Lazarusová, ako mnohí ostatní imigrační aktivisti, bola židovskou podporovateľkou vytvorenia exkluzívne židovského štátu v Palestíne, ale ktorá v Amerike podporovala „rozmanitosť“. Zdôraznil, ako Židia zmenili pôvodný význam Sochy slobody. Prekrásny kolos nebol pôvodne spojený s imigráciou a imigračným centrom na ostrove Ellis. Bol to francúzsky dar na oslavu americkej revolúcie, nie na poctu „nešťastného odpadu“ pri americkom pobreží.

Emma Lazarusová bola známa svojou flumináciou proti ruským pogromom, po ktorých nasledovalo zavraždenie cára Alexandra v roku 1881. Irónia je zrejماً: Žena, ktorá bola oddaná vytvoreniu elitného štátu v Palestíne bola dychtivá po tom, aby urobila z Ameriky útočisko pre utečencov celého sveta. Drew Smith mal veľa kníh, ktoré sa zaoberali problémami imigrácie, včítane niekoľkých židovských, v ktorých mal podčiarknuté dôležité pasáže. Požičal som si ich a s nadšením sa pustil do ich čítania.

Židovské organizácie ako napríklad Americký židovský kongres viedli /a stále vedú/ úsilie na liberalizáciu americkej imigrácie a pokorenie reštrikčnej legislatívy. V rokoch 1921, 1924 a 1952 schválil kongres legislatívu, ktorá sa pokúšala udržať v Amerike rasový status quo. Napriek tomu, že anglo - Američania tvorili značnú väčšinu americkej populácie ako i kongresu, nepokúšali sa zvýšiť vlastné percento zastúpenia v americkej populácii, ale jednoducho sa snažili spravodlivo udržiavať status quo každej skupiny. V raných

legislatívnych bojoch boli Židia vedúcou silou za otvorenú imigráciu a vehementne sa stavali proti legislatíve, ktorá by udržiavala Ameriku európsko - kresťanskou krajinou. V snemovni reprezentantov viedli Adolph Sabbath, Samuel Dicstein a Emanuel Celler boj za neobmedzenú imigráciu, kým v senáte Herbert Lehman a neskôr Jacob Javits toto úsilie koordinovali.

V počiatočných snahách zástupca Leavit jasne podčiarkuje židovskú účasť v rokovaní pred kongresom:

Inštinkt za národnú a rasovú záchranu nie je ten, ktorý by sme mali odsudzovať... Nikto by nemal lepšie rozumieť snahe Američanov udržať si Ameriku Amerikou, než pán z Illinois /Shabat/, ktorý vedie útoky v tomto smere alebo pán Dickstein z New Yorku, či pán Jacobstein, pán Celler a pán Perlman.

Títo ľudia sú historickými postavami, ktoré si udržiavali identitu svojej rasy počas storočí, pretože úprimne verili, že sú vyvolení národ s určitými ideálmi, ktoré je potrebné zachovať a že strata rasovej identity znamená stratu týchto ideálov. Tento fakt by im mal uľahčiť, ako i väčšine aktívnych oponentov otvorených debát, uznať a sympatizovať s našimi názormi, ktoré nie sú tak extrémne ako názory ich vlastnej rasy, ale len požiadavkami, že zastúpenie iných národov by malo byť len také a v takých proporciách a kvantitách, že nezmení rasové charakteristiky rýchlejšie ako nastane asimilácia týchto myšlienok vo vláde a zároveň v krvi. /kongresový záznam, 12. Apríl 1924/ /580/

Sociológ Edward A. Ross vo svojej vplyvnej knihe The Old World and the New: The Signification of the Past and Present Immigration to the American People cituje známeho proimigračného vodcu Izraela Zangwilla, ktorý navrhuje, že Amerika je ideálnym miestom na dosiahnutie židovských cieľov. Ross otvorene píše o židovskom vplyve:

Židia majú teda silný záujem na imigračných zákonoch: Z toho pochádzajú snahy Židov kontrolovať imigračnú politiku v Spojených štátoch. Systematická kampaň v novinách a časopisoch na zlomenie všetkých argumentov pre reštrikciu a upokojenie strachu pôvodných obyvateľov je vedená len jednou rasou. Hebrejské peniaze sú za Národnou liberálnou imigráciou a jej mnohými publikáciami. /581/

V roku 1924 kongresman Knud Wafad zdôraznil komunistické styky s mnohými židovskými imigrantmi a poznamenal, že mnohí Židia „nemajú žiadne sympatie k našim starým americkým ideálom.“

Vedenie intelektuálneho života sa vo svojich mnohých fázach dostalo do rúk týchto šikovných prišielcov, ktorí nemajú žiadne sympatie s našimi starými americkými ideálmi..., ktorí objavia naše slabosti, obchodujú s nimi a zbohatnú na nich.

Náš celý systém zábavy bol uchopený do rúk mužmi, ktorí sem prišli z južnej a východnej Európy. Vyprodukovali strašné filmy a napísali množstvo kníh, ktoré čítame, vydávajú časopisy a noviny. /záznam z kongresu. 12 apríl 1924/ /582/

Posledná dôležitá kongresová legislatíva na záchranu status quo v Amerike bol akt Walter - McCarran z roku 1952. Opozíciu v kongrese viedla židovská trojka Celler, Javits a Lehman. Každá väčšia židovská organizácia /ako aj komunistická strana USA/ sa spojili do opozície, v čítane Amerického židovského kongresu, Amerického židovského výboru, ADL, Národného výboru židovských žien a tuctov iných. Počas debát v kongrese Francis Walter poznamenal, že jediná občianska organizácia, ktorá sa postavila proti celému návrhu bol židovský kongres. Zástupca Celler poznamenal, že Walter „by nemal preháňať, že sa proti tomu postavili ľudia len jednej viery“. /záznam z kongresu, 23. Spríl 1952/ /583/

Keď židovský sudca Simon Rifkind svedčil proti návrhu, zdôraznil, že podporou prelomenia amerického imigračného zákona reprezentuje „celú náboženskú židovskú skupinu od extrémnej pravej až po extrémnu ľavicu“. /584/

Potešilo ma prečítať si odvážne poznámky mississippského kongresmana Johna Rankina počas debát. Dnes by takéto pravdivé poznámky zvoleného úradníka priniesli na jeho osobu útoky, ktoré by znieslo len pár ľudí.

Horekujú nad diskrimináciou. Viete, kto je diskriminovaný? Bieli kresťania Ameriky, tí, ktorí stvorili túto krajinu... Hovorím o všetkých bielych kresťanoch na severe i juhu... Komunizmus je rasistický. Rasová menšina získala v Rusku moc a vo všetkých satelitných krajinách ako Poľsko, Československo a mohol by som menovať ďalšie. Boli vyhnaní z takmer každej európskej krajiny a ak budú pokračovať v rasovom rozruhu v tejto krajine a skúšať zaviesť svoj komunistický program na kresťanských ľuďoch Ameriky, nikto nevie, čo sa im tu stane. /záznam z kongresu, 23. apríl 1952/ /585/

Nakoniec v roku 1956 prvým ovocím židovských organizácií bolo zavedenie Imigračného Aktu. Mal za dôsledok to, že neeurópska imigrácia sa zvýšila o 90%. Amerika prešla od imigračného programu, ktorý mal zabezpečovať proporcionálne zastúpenie všetkých skupín k programu, ktorý diskriminoval Európanov. Ako v predchádzajúcich pokusoch aj teraz útok viedli židovskí zástupcovia a senátori ako aj mocné židovské organizácie. Podarilo sa im to, pretože v priebehu 41 rokov od roku 1924 sa židovská moc dramaticky zvýšila v prakticky všetkých sférach amerického života.

V roku 1951 senátor Jacob Javits uverejnil článok „Otvorme brány“, /586/ ktorý volal po masívnej neobmedzenej imigrácii. Javits a Celler figurovali aj v návrhu zákona z roku 1965. Deväť rokov pred Imigračným aktom z roku 1965 Americký židovský kongres predložil prvotný návrh zákona a chválil prezidenta Eisenhowera za „jasnú opozíciu k národnému podielovému systému“. V roku 1956 ho chválili za

„odvážne presadzovanie liberálnych zákonov a osvojenie si pozície, o ktorú sa od počiatku usiloval Americký židovský kongres a iné židovské agentúry“. /587/

Motivácia Židov za imigráciou

Bolo by hlúpe a neproduktívne pre židovské organizácie, ktoré propagovali otvorené hranice priznať sa, že boli motivovaní záujmami, ktoré boli v konflikte so záujmami nežidovských Európanov. Propagovali imigráciu ako „vlasteneckú“. Od najskorších dní storočia činili verejné prehlásenia, že multikulturalizmus a rozmanitosť budú pre Spojené štáty prospešné, čím šikovne maskovali svoje strategické záujmy. Po schválení imigračných zákonov v roku 1965 sa židovskí autori ako Naomi W. Cohenová cítili oveľa bezpečnejšie pri odhalení niektorých skutočných židovských príčin. Napísala, že cez nacistickú okupáciu Európy a trápenie východnej Európy v časoch studenej vojny slúžila otvorená imigrácia v západných krajinách židovským záujmom, pretože „prežitie často diktovalo, že Židia hľadali útočisko v iných krajinách“. /588/ Napísala tiež, že americká medzinárodná politika slúži židovským záujmom preto, lebo „medzinárodne orientovaná Amerika bola citlivejšia k problémom zahraničných Židov“. /589/ Čo je možno ešte dôležitejšie, Cohenová naznačila, že Židia videli otvorenú imigráciu ako možnosť zlomenia homogenity a súdržnosti Ameriky a vytvorenia pluralitnej spoločnosti, v ktorej môžu Židia prevíť. Vo svojej monumentálnej knihe History of the Jews in America Howard Sachar poznamenáva, že pluralizmus podporuje „legitimizáciu záchrany menšinovej kultúry v strede väčšiny hostovskej spoločnosti“. /590/ Takže prelomením integrity a súdržnosti Ameriky môžu Židia zvýšiť svoju vlastnú súdržnosť a integritu. Sachar pokračuje a ukazuje ako pluralizmus zosilňuje židovskú integritu:

Kallenov vplyv sa predlžil na skutočne všetkých vzdelaných Židov: čím legitimoval záchranu menšinovej kultúry v strede väčšiny hostovskej spoločnosti, pluralizmus fungoval ako intelektuálna kotva pre druhú generáciu vzdelaných Židov, udržiavajúc si svoju súdržnosť a svoje najtuhšie spoločné snaženia cez zimy depresie a oživeného antisemitizmu, cez šoky nacizmu a holokaustu až k vytvoreniu sionizmu po druhej svetovej vojne, ktorý sa prehnal americkým židovstvom s klimatickou osloboditeľskou vášňou. /591/

Sociálny psychológ Kevin McDonald v knihe A People That Shall Dwell Alone zdôrazňuje, že hlavné antisemitské hnutia sú obyčajne zakladané v etnicky homogénnych spoločnostiach a „etnický a náboženský pluralizmus slúži vnútorným židovským záujmom, pretože Židia sú len jednou z mnohých etnických skupín...a je ťažké alebo nemožné vytvoriť spojené, súdržné skupiny nežidov, zjednotené v opozícii judaizmu“. /592 593/

Vo svojej knihe z roku 1985 A Certain People: American Jews and Their Lives Today Charles Silberman píše:

Americkí Židia sú oddaní kultúrnej tolerancii kvôli svojmu presvedčeniu hlboko zakorenenému v dejinách, že Židia sú bezpeční len v spoločnosti, ktorá akceptuje široké rozpätie názorov a správania, ako aj rozmanitosť náboženských a etnických skupín. Je to toto presvedčenie, nie súhlas s homosexualitou, ktoré vedie značnú väčšinu amerických Židov k podpore „práv homosexuálov“ a liberálne stanovisko k mnohým ostatným tzv. „sociálnym otázkam“. /594/

John Higham v knihe Send These to Me: Immigrants in Urban America uvádza zrozumiteľným spôsobom fakt, že Židmi sponzorované zmeny v imigračných zákonoch boli porážkou politickej a kultúrnej reprezentácie „obyčajných ľudí juhu a západu“. /595/

Desaťročia, až k otvoreniu hraníc v roku 1965 židovské skupiny zbožne tvrdili, že nebude existovať žiadna diskriminácia a bude to pre Ameriku len prospešné. Richard Arens, riaditeľ štábu pre senátny výbor, ktorý stvoril Walter - McCarranov akt, zdôraznil, že rovnaké židovské sily, ktoré boli najvážnejšími zástancami otvorenej imigrácie sa pokrytecky stavajú proti imigrácii, ktorú považujú za nevhodnú pre svoje vlastné záujmy.

Jedna z najzaujímavejších vecí o tých, ktorí najhlasnejšie tvrdia, že akt z roku 1952 je „diskriminačný“ a neumožňuje miesto pre dostatočný počet utečencov, je, že sa stavajú proti imigrácii asi jedného milióna arabských utečencov, ktorí žijú v táboroch za biednych podmienok po tom, čo boli vyhnaní z Izraela. /596/

Organizované židovstvo nielenže chce zabrániť arabským utečencom návrat do svojich vlastných domovov v Izraeli, zároveň sa stavia proti tomu, aby prišli do Spojených štátov. Považujú snáď vyvlastnených Palestínčanov za politických oponentov? Židovské skupiny jasne podporujú formy multikulturalizmu, ktorý ničí nežidovskú súdržnosť a tiež tie, ktoré by mohli ohroziť ich vlastnú skupinovú moc.

Židmi ovládané politické a mediálne inštitúcie dlho podporovali demografickú inváziu a rozpad Ameriky. Kým židovské médiá demonizovali ľudí, ktorí sa stavajú proti nebielej masívnej imigrácii do Ameriky, Kanady a ostatných európskych národov ako rasistov, izraelské imigračné zákony zakazujú prisťahovať sa do Izraela nežidom. Milióny Palestínčanov utiekli zo svojich domovov a precitli sa pod izraelskou nadvládou nad Palestínou. Do svojich domov sa vrátiť nemôžu a mnohí sú nútení žiť v utečeneckých táboroch, v ktorých sú len o čosi lepšie podmienky ako v koncentračných táboroch.

A. M. Rosenthal je vydavateľom najvplyvnejších novín v Spojených štátoch - The New York Times. Tento zástanca Izraela sa sťažuje na sionsitický štát len vtedy, keď nie je pre neho dostatočne sionistický. Napriek tomu v roku 1992 cítil povinnosť kritizovať inú krajinu, ktorá si želá uchovať svoju rasovú identitu a kultúrne dedičstvo:

Mali by zmeniť imigračné zákony a oživiť pluralistickejšiu spoločnosť osvojením si receptu na občianstvo na základe pobytu a nie krvných pút.

Rovnako zarmucujúce je zlyhanie Bonu oživiť staré naturalizačné zákony zakorenené v etnicite. Podľa súčasných zákonov by sa turecký robotník, ktorý žije v Nemecku 30 rokov a hovorí plynulou nemčinou nemohol uchádzať o občianstvo, ktoré je pridelené rusky hovoriacemu imigrantovi, ktorý môže dokázať svoj nemecký pôvod. /597/

Rosenthal spája súčasné nemecké imigračné zákony s nacistickými. Je však imigračný zákon Izraela odlišný? Nielen Nemecko, ale každá biela krajina je terčom Rosenthalovej obhajoby otvorenej imigrácie. Len imigrácia izraelská - najprísnejšia zo všetkých - je voči kritike imúnna. V Amerike sa Rosenthal považuje za potomka nelegálneho imigranta /jeho otec/ a dokonca chváli imigráciu Haiťanov, z ktorých mnohí požívajú drogy a sú HIV pozitívni.

Takmer vždy, keď čítam o Haiťanoch, ktorí sa po mori vydajú do tejto krajiny a skončia na ostnatom drôte, si pomyslím na nelegálneho imigranta, ktorého náhodou sám poznám a tiež jeho dcéry a syna /on sám/...

Napriek tomu, že uznávam určité ekonomické obmedzenia, táto krajina by mala mať morálnu eleganciu a akceptovať susedov, ktorí ušli z krajín, kde žili život v terore a hlade a boli vyhnaní vraždnými gangmi...

Ak by toto bola kvalifikácia na vstup do našej zlatej krajiny, mali by byť Haiťania privítaní s piesňou, objatím a spomienkami. /598/

Ako pravidelný čitateľ The New York Times dúfam, že si ešte len prečítam Rosenthalov článok volajúci po prijatí milióna a viac Palestínčanov do Izraela, ktorí žijú v špine a biede utečeneckých táborov. Alebo Rosenthal, ak som to prehliadol, už vyzýval Židov, aby privítali Palestínčanov s „piesňou a objatím?“ Rosenthal nie je hlúpy, je však hlboko pokrytecký. Vie, že ak by udelili izraelské občianstvo všetkým Palestínčanom, všetci tí, v utečeneckých táboroch by rýchlo zmietli sionistický politický štát rovnako, ako nebila imigrácia zmietla bielu Ameriku našich predkov. Nebojí sa však o Ameriku, pretože Rosenthal sa silno stotožňuje s cudzincami.

Rosenthal je pyšný na to, čo ostatní Židia sú: rovnakí cudzinci ako tí, s ktorými sa stotožňuje. Žije tu, využíva všetky výhody amerického občianstva, ale nestane sa - a nemôže sa stať - skutočným americkým občanom, ktorý kladie záujmy Ameriky nad sionistickú agendu.

Keď sa Židia stali tvrďšími v uplatňovaní svojej politickej moci, niektorí sa chvália o ich úlohe vyvlastnenia európsko - nežidovských Američanov. Earl Raab, riaditeľ Institute of Jewish Advocacy, spoločník ADL a spisovateľ pre Jewish Bulletin v San Franciscu, napísal:

Až po druhej svetovej vojne sa imigračný zákon na eliminovanie diskriminácie drasticky zmenil. Je jedným z prvých dôkazov jeho politickej zrelosti a židovská komunita mala v uplatňovaní týchto zmien vedúcu úlohu. /599/

Raab ďalej oslavuje prichádzajúci menšinový stav belochov v Amerike. Ak sa to stane, teší sa na „konštitučné obmedzenia“ /zakázanie slobody prejavu?/:

Agentúra na sčítanie obyvateľstva práve oznámila, že polovica populácie Ameriky bude čoskoro nebila a neeurópska. A všetci budú americkí občania. Prevažili sme sa na stranu, kde nacistické árijské strany už nebudú môcť v tejto krajine vládnuť.

Živili sme americkú klímu opozície k etnickému fanatizmu takmer pol storočia. Klíma ešte nie je perfektná, avšak heterogénna povaha našej populácie smeruje k tomu, aby to urobila nezvratným a učiní naše konštitučné obmedzenia proti fanatizmu praktickejšími ako kedykoľvek predtým. /600/

Ako to vraví Raab, sionistickí židovskí aktivisti, ktorí dlho podporovali výlučne židovský národný štát, živili masívnu netradičnú imigráciu do Ameriky a tešia sa na čas, keď demografická volebná základňa v Spojených štátoch odrazí túto transformáciu.

Zaujímalo by ma, či si Israel Zangwill, ktorý vymyslel termín „zmiešaný hrniec“, predstavil svoj židovský štát ako zmiešaný hrniec Židov a Arabov, islamu a judaizmu? Vzhľadom na etnocentrickú povahu sionizmu o tom pochybujem. Jeden americký karikaturista napísal, že problém so zmiešaným hrncom je ten, že „dno stále prihorí a špina vypláva na povrch.“ Je pravda, že Amerika videla miešanie rôznych európskych národností do tradičnej americkej väčšiny, avšak napriek presvedčivej propagande o miešaní rás, nenastalo žiadne značné miešanie medzi belochmi a černochochmi a len čiastočné medzi miešancami a bielymi. Čo sa však týmto sionistom nepodarilo svojou propagáciou miešania plemien zatiaľ dosiahnuť, na tom pracujú vďaka podpory masívnej imigrácii a zvýšenej pôrodnosti menšín.

Židia tiež podporovali cez ich propagáciu „nulovej populácie“ menšie rodiny. Židovskí zástancovia ženskej liberalizácie a potratov znížili pôrodnosť amerických najvzdelanejších a najinteligentnejších vrstiev. Ich úsilím je zánik bielej rasy na západe akýmkoľvek nevyhnutnými prostriedkami. Pokračujúca masívna neeurópska imigrácia tieto ciele uspokojuje.

V zhrnutí, nebila imigrácia bola najúčinnnejšou zbraňou organizovaného židovstva vo svojej kultúrnej a etnickej vojne proti európskym Američanom. Nemôžeme tento boj na život a smrť vyhrať, kým si naši ľudia neuvedomia, že sme uprostred vojny - a naša strana mala značné straty. Prehra v tejto vojne znamená

zničenie našej kultúry, dedičstva a slobody. Znamenala by zánik génov, ktoré vytvorili všetky sociálne, kultúrne a duchovné výtvary, ktoré sú pre našu civilizáciu charakteristické. Naše hlasy sú umlčované masmédiami, ktoré sú v rukách nepriateľa. Príliš mnoho z nás sa ticho pozeralo na genocídu našich ľudí. Už je čas. Musíme prehovoriť teraz a brániť sa. Musíme bojovať za pokračovanie našej krásnej kultúry, ktorú nám predali naši predkovia. Musíme urobiť všetko na to, aby sme zaistili budúcnosť našich detí a budúcich generácií. Ako to platí pre všetky živé bytosti, musíme bojovať za svoje právo na život. Ak ostaneme v tomto kritickom čase ticho, naše národy pohasnú a zmĺknu navždy.

Židovská evolučná stratégia a tvrdenia o židovskej nadradenosti

V čase útočného egalitarizmu, na začiatku 70 - tých rokov, som čítal knihu *Geography of Intellect* /601/ od židovských spisovateľov Nathaniela Weyla a Simona Possonyho a tiež *The Jewish Mystique* /602/ od Ernsta Van Den Haaga. Priamo tvrdili, že Židia sú geneticky, kultúrne a morálne nadradení. Drzo povedali to, čo hlavní židovskí historici naznačovali. V roku 1969 populárny britský vedec - spisovateľ C.P. Snow na prejavu na Hebrew Union College tvrdil, že kvôli „kríženiu“ boli Židia „nadradení nad všetkými žijúcimi bytosťami“. /603/

Dnes rovnako ako predtým pri vysvetľovaní židovského úspechu, niektorí židovskí autori uvádzajú, že štruktúra judaizmu mala pozitívny genetický dopad na inteligenciu. Tvrdenia o židovskej genetickej nadradenosti sa tešia veľkému prijatiu rovnakých médií, ktoré uštipačne odsudzujú ako nemorálne a zlé to, čo oni volajú „teória bielej genetickej nadradenosti“.

Weyl presvedčivo tvrdil, že židovské tradície majú eugenický dopad, citujúc fakt, že najúspešnejší učitelia, a teda najinteligentnejší v židovskej komunite - rabíni - boli podporovaní ostatnými Židmi k tomu, aby mali najväčšie rodiny. Porovnával vysokú pôrodnosť rabínov k celibátu katolíckeho kléru, o ktorom si myslel, že mal medzi kresťanmi dysgenický dopad.

Viem pochopiť, že takéto reprodukčné vzory sú prospešné pre židovskú inteligenciu a som ochotný uznať, že Židia sú inteligentní. Čo ma vtedy prekvapilo, bola Weylova téza, že židovské sociálne vzory a praktiky môžu mať dopad na ich inteligenciu. Dlhú som veril, že inteligencia a tendencie správania majú dôležitý genetický komponent, po prvýkrát som sa vážne zamyslel nad základným rozdielom medzi Židmi a nežidmi. Boli nábožní vďaka kultúre alebo genetike? Na odpoveď som sa pozrel do aplikácie evolučnej biológie na vývin židovských ľudí.

Práca Charlesa Darwina *The Origin of Species* /604/ sa zaoberala efektom prirodzenej selekcie individua a selektívnym procesom druhov a poddruhov /rás/. Študoval pôvod skupín geneticky príbuzných jedincov a ich vhodnosť na prežitie v ich prostredí. Podtitulok jeho majstrovskej práce bol *Or Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life*. /alebo záchrana vybraných rás v boji o život - poz. prekl./

Len niektorí chápali mechanizmus skupinového výberu v ľudskej evolúcii. Snáď najlepším jeho výkladom bola kniha Arthura Keitha z roku 1948 *A New Theory of Human Evolution*. /605/ Keith vysvetlil, že práve tak, ako jednotlivci, aj súperiace skupiny sú vystavené evolučnému tlaku. V 60 - tých rokoch vedec W.D. Hamilton a iní začali klásť moderné požiadavky na genetický základ sociálneho správania, ktorý sa teraz označuje ako sociobiológia. /606/

Princípy sociobiológie, prvýkrát predložené G.C. Williamsom boli vedecky zakotvené v práci Dr. Edwarda Wilsona *Sociobiology: A New Synthesis*. /607/ Wilsonovu knihu som čítal len niekoľko mesiacov po jej vydaní a pokladal som ju za vynikajúcu. Napriek tomu, že Wilson vo svojich teóriách šikovne obíšiel aplikáciu na ľudskú rasu, ponúkol silný dôkaz o tom, že správanie u najzákladnejších stvorení ako mravce a dokonca i pri samotnom ľudstve má biologický základ a je hnané potrebou zachrániť svoj genotyp. Genetické príbuzenstvo sa ukázalo byť silným faktorom v evolúcii a správaní. V takomto kontexte sa skupinová lojalita a altruizmus stanú z evolučnej perspektívy pochopiteľnými a jedinec si chce zachrániť život a reprodukciu, aby zaistil prežitie tých, ktorí sú mu podobní.

Richard Alexander, J. Phillippe Rushton, D.S. Wilson, Kevin MacDonald, Edward Wilson, Edward Miller a mnohí ďalší v priebehu dvoch desaťročí výskum posunuli dopredu. Ukázali, že ľudské skupiny odlišujúce sa vo svojej genetickej zostave prežívajú podobné sociálne tlaky ako tie pri súperení u zvieracích druhov alebo poddruhov. Nová vedecká disciplína zvaná genetika správania naďalej láme ľady a ukazuje dôverný vzťah dedičnosti a ľudského správania na individuálnej i skupinovej úrovni.

Pohľady do sociobiológie a genetiky správania značne zvýšili naše porozumenie vývoja rasových rozdielov. Je ľahko pochopiť evolučný dopad krutej severskej klímy na viac ako 5000 generácií Európanov a dopad miernej klímy Afriky na čiernu rasu. Sociálne tabu, zvyky a sociálne organizácie ľudských bytostí môžu mať od začiatku civilizácie tiež zrejmy dopad na reprodukčné zvyky a genetické vybavenie. Od relatívne nedávneho skrotenia psa vyprodukovalo ľudstvo prostredníctvom selektívneho kríženia stovky plemien, ktoré sa značne odlišujú. Všetky pochádzajú z jedného pôvodného druhu a všetky sú geneticky schopné kríženia. Groliersova encyklopédia charakterizuje druhy psov a ukazuje aký dopad malo selektívne kríženie na vzhľad a temperament nasledovne:

Psy sa líšia viac vonkajším vzhľadom ako anatomickou štruktúrou. Dospelý pes môže vážiť od 2 do 99 kg, v závislosti na plemene a dosahovať výšku od 12.5 do 90 cm pri ramenách. Ostatné rozdiely sú v dĺžke nôh, nosa a tvare uší, ich dĺžke, nosení chvosta, dĺžke, hustote, farbe a tvare srsti. Rôzne plemená boli selektívne krížené za účelom vytvorenia druhu, ktorý najviac vyhovuje úlohám na neho kladeným. /608/

Rovnakým spôsobom ako môžu ľudia selektívne krížiť psov, určité sociálne štruktúry a pravidlá môžu ovplyvniť ľudskú evolúciu. Sociálne štruktúry, zvlášť tie, ktoré ovplyvňujú vzory manželstiev môžu mať dramatický dopad na prežitie a stupeň reprodukcie. Určite môžu ovplyvniť ľudský temperament a správanie rovnakým spôsobom ako sa podarilo vytvoriť také kludné plemeno ako bernardín alebo také hyperaktívne ako čínsky pinč. My všetci poznáme ľudí, ktorí sú prirodzene agresívni ako pitbul alebo priateľský ako labradorský retriever.

Sú židovské vzory správania produktom kultúrnej inštitúcie ako judaizmus a jeho potomka, sionizmu alebo existuje niečo v ich genotype, čo ich prikláňa ku konštantnému správaniu, ktoré preukazovali v rozličných kultúrach v priebehu troch tisícročí? Zaujímalo by ma ako štruktúra a povaha judaizmu počas storočí ovplyvnila genetické charakteristiky židovských ľudí.

Práve tak ako dva druhy zvierat žijúcich na určitom geografickom území si prirodzene vyvinú skupinovú evolučnú stratégiu na doplnenie zdrojov, ľudské skupiny robia to isté - aj v civilizovaných spoločnostiach. Môžu si vyvinúť určité rysy správania, ktoré im dajú súperiacu výhodu a väčší reprodukčný úspech. V ľudských spoločnostiach, kde geneticky odlišné skupiny vzájomne na seba pôsobia, môžu asimilovať a strátiť genetickú odlišnosť alebo si môžu vyvinúť etnocentrické ideológie, ktoré podporujú rozdielne charakteristiky ich vlastného génového poľa. Entocentrická skupina si môže vyvinúť dokonca náboženstvo, ktoré racionalizuje svoje evolučné reakcie k iným skupinám.

Zaujímalo by ma tiež, či sa Židia stali geneticky odlišní od ostatných národov Európy a ak áno, do akej miery? Zakorenili sa ich supremačné a etnocentrické tendencie do ich genetického kódu alebo boli jednoducho výsledkom kultúrneho názoru ich vlastného náboženstva a rozdielných spoločenských, ktoré vytvorili? Vytvorili genetické impulzy ideológiu judaizmu, ktorý posilnil a zintenzívnil židovský genotyp? Roky neskôr, v 90-tych rokoch, rovnaké, Židmi ovládané médiá, ktoré odmietali dôležitosť európskeho rasového povedomia a zmyslu identity presadzovali židovstvo a „židovskú identitu“. V článku Jews, Multiculturalism and Boasian Anthropology v časopise The American Anthropologist židovská autorka Gelya Franková oslavuje americkú antirasistickú antropológiu ako „židovskú históriu“./609/ Zdôrazňuje, že centrálna židovská úloha bola zámerne prikrášľovaná zo strachu, že nežidia by mohli zistiť, že to boli Židia, ktorí mali takúto radikálnu agendu.

Vždy existoval živý, niekedy pokojný rozhovor o pôvode americkej antropológie a jej význame. Prevala židovských intelektuálov v raných rokoch boaskej antropológie a židovských osobností v antropológii v nasledujúcich generáciách bola v bežných dejinách tejto disciplíny bagatelizovaná...

Táto práca spája niekoľko generácií amerických antropológov a rôzne vlákna rozdielných debát Židov v antropológii, obzvlášť tých, ktorí sa zaujímali transformovaním teórií multikulturalizmu do propagačnej agendy...

Vyskytlo sa tiež ospravedlňovanie židovskej etnicity, kvôli strachu z antisemitských reakcií, ktoré mohli zdiskreditovať antropológiu a individuálnych antropológov buď preto, lebo Židia boli považovaní kvôli svojim rasovým predsudkom za nebezpečných alebo preto, že boli spájaní s radikálnymi záležitosťami. Gelya Franková

S politickou a kultúrnou nadvládou rasového pluralizmu nad európskou solidaritou Franková odhaľuje, že židovskí antropológovia teraz opäť presadzujú svoju židovskú etnicitu a skupinovú identitu.

Učenci teraz opätovne potvrdzujú svoje židovstvo na školách a zároveň sa pokúšajú objaviť a definovať to, čo židovská identita znamená. Niektoré relevantné príklady z dlhého a rastúceho zoznamu obsahujú: Behar 1996; Boyarian 1992, 1996; Eilberg-Schwartz 1990, 1992; H. Goldberg 1987, 1995; Kleebat 1996; Nochilin a Garb 1995; Prell 1989, 1990, 1996; Robin - Dorsky a Fisher Fishkin 1996; Schneider 1995.

Znovuobjavenie židovských rozdielov zvýšilo záujem židovských antropológov, ktorí sa zaoberali multikulturálnymi témami. /610/

Článok ma uzemnil. Rovnaká Židmi vedená antropológia, ktorá vraví Európanom, že v skutočnosti neexistuje čosi také ako rasa a že rasová identita je hlúposť a najhoršie morálne zlo, potichu propaguje židovské „rozdiely“ a „genetickú identitu“. Frankovej článok pokračuje s nepotláčanou chválou židovskej pýchy v spisoch Barbary Meyerhoffovej Number Our Days. /611/

Keď som sa prvýkrát pozrel do problému židovskej genetickej súvislosti, nemal som výhodu prečítania si Frankovej článku. V tom čase som si myslel, že najlepší spôsob ako vyšetriť tento problém je pozrieť sa, čím sú podobné geograficky oddelené židovské populácie a do akej miery sú podobné nežidovským populáciám, medzi ktorými žijú. Líšia sa Židia od Európanov rovnakým spôsobom ako sa napríklad líši Angličan od Francúza alebo Nemec od Rusa? Alebo sú úplne odlišní od všetkých európskych subrás?

Na danú tému urobili značný kus práce židovskí vedci, ktorí usilovne študovali genetický makeup svojich ľudí. V priebehu rokov mi poskytli na problém rovnako zaujímavý pohľad, aký som našiel pri štúdiu židovských dejín v židovských kronikách.

Prvá vec, na ktorú som narazil bola informácia o geneticky podmienených chorobách, ktoré sa vyskytujú takmer výlučne len u Židov, ako napríklad Tay-Sachs. Ich prítomnosť naznačuje genetické odchýlky špecifické pre židovskú populáciu a ilustruje genetický rozdiel od nežidov. Čoskoro som objavil vedecké práce, ktoré sa zaoberali presne tým, čo som hľadal. /612 613/

Genetickí vedci Sachs a Bat-Miriam objavili prekvapujúcu podobnosť medzi židovskými populáciami deviatich krajín severnej Afriky, Stredného východu a centrálnej Európy. Naopak však, medzi Židmi a nežidmi zistili v tých istých krajinách ostré rozdiely. /614/

Pri štúdiu rozboru krvi Mourant, Kopec a Domaniewska-Sobczak napísali knihu s názvom The Genetics of the Jews:

Môžeme pri všeobecných krvných skupinových skúškach povedať...že podporujú relatívnu homogenitu hlavných historických židovských komunít. /615/

Takže, teraz tu máme významných židovských antropológov a genetikov - rovnakú skupinu, ktorá nám chronicky kázala, že neexistujú žiadne rozdiely medzi belochmi a černocho - odvážne tvrdiacu, že Židia sú geneticky odlišní a relatívne homogénni. Tvrdia, že určité rozdiely existujú medzi aškenazskou a šefardskou vetvou /dve hlavné etnické skupiny u Židov/, ale v podstate sú Židia jednotný národ s limitovanou genetickou podobnosťou k európskym populáciám, medzi ktorými žijú. /616/

Pri rozboroch krvi v dvoch veľkých štúdiách, jednej v 1977 - Bonné-Tamir, Ashbel a Kenett a druhej v 1979 - Bonné-Tamir, Karlin a Kenett, sa zistilo, že pri použití štrnástich polymorfických lokalít, nebol nájdený žiaden významný rozdiel medzi židovskými populáciami z Iraku, Líbie, Nemecka a Poľska. Odhadli, že genetický rozdiel medzi nežidom a Židom, ktorý žijú v rovnakej oblasti je 3 až 5 krát väčší ako medzi Židmi, ktorí žijú v rozdielnych národoch. V štúdii z roku 1977 vedci poznamenali, že „za posledných 700 rokov sa neudialo veľa miešania medzi aškenazskými Židmi a nežidovskými susedmi“. /617 618/

Mille a Kobyliansky objavili v štúdiách dermatologglyfických údajov, že aškenazskí Židia /východoeurópski/ sú oveľa viac podobní šefardským /stredovýchodní a európski/ Židom ako nežidovským východným Európanom. /619/

Kobyliansky a Livshits pri používaní skupinovej analýzy na 25 morfológických charakteristikách odhadli, že Židia v Rusku sú 6 krát vzdialenejší Rusom ako sú Rusi Nemcom. Zistili tiež, že sú úplne odlišní od 24 etnických skupín v Rusku, Nemecku a Poľsku. /620/

Ďalšia štúdia porovnala moderných Židov k 3000 rokov starým židovským kostrám, ktoré boli objavené na Strednom východe. Sofaer, Smith a Kaye študovali dentálnu morfológiu z Maroka, Kurdistanu, Iraku a krajín východnej Európy. Zistili väčšiu podobu medzi široko roztrúsenými židovskými populáciami ako medzi nežidovskými skupinami, ktoré žijú vedľa nich. Staroveké židovské kostry sa ukázali byť ďaleko podobnejšími trom židovským populáciám ako všetkým nežidovským skupinám okrem jednej, arabskej skupiny Druze z 11. storočia. /621/

Jeden vedec zhrnul celkové genetické rozdiely do tvrdenia, že existovali pravdepodobne najmenej 3 krát väčšie genetické rozdiely medzi priemerným Židom vo Francúzsku a jeho nežidovským susedom, ako medzi priemerným francúzskym Židom a Židom žijúcim v Rusku alebo na Strednom východe. Židovské výskumy ma prekvapili. Nepredpokladal by som, že Židia sa tak geneticky líšia od všetkých Európanov. Poznal som pár Židov, ktorí boli nerozoznateľní od ostatných európskych Američanov. Z ich vzhladu sa zdalo nemožné povedať, že existoval trikrát väčší genetický rozdiel medzi nami, než medzi Židmi iných regiónov sveta. Vedci však dokázali, že široké genetické rozdiely medzi Židmi a Európanmi existovali. Čudoval som sa, prečo aj ich vzhlad nie je teda dramaticky odlišný?

Fritz Lenz navrhol, že v 30 - tých rokoch židovská podobnosť európskym populáciám neznamenal, že ich gény by boli podobné. /622/ Tvrdil, že vonkajšia podobnosť mohla byť následok prírodného výberu génov v židovskom génovom poli. Ich gény jednoducho tvorili menšie zoskupenia, ktoré ležali latentné v ich génovom poli alebo vznikli limitovaným miešaním s nežidmi a následne selektívne ovplyvnené sociálnym prostredím. Gény, ktoré spôsobili väčšiu telesnú podobnosť k nežidom mohli mať priaznivejší vplyv na prijatie, akumuláciu bohatstva a sociálny rozvoj, a teda reproduktívny úspech.

Akýmsi podobným procesom sa rozdielne druhy motýľov, ktoré nie sú príbuzné, podobajú jeden druhému bez toho, že by táto podobnosť bola i genetická. Len malý počet génov ovplyvňuje vzhlad v židovskej populácii k populácii nežidovskej, bez toho, že by sa táto podobnosť premietla i do oblasti genetickej. V procese mnohých generácií sa vonkajšia podobnosť k nežidom mohla zvýšiť, zatiaľ čo časti mozgu, ktoré ovplyvňujú tendencie správania a schopnosti mohli byť nedotknuté.

Podľa evolučnej genetiky je možné, že Židia sa viac podobajú vo svojom vonkajšom vzhlade na svojich hostí a zároveň sa stávajú vzdialenejšími v ich mentálnych charakteristikách. Akýkoľvek je ich vonkajší vzhlad, zdá sa, že niet pochyb, že Židia sa skutočne značne odlišujú od Európanov a túto genetickú rozdielnosť si udržiavajú veľmi dlho.

Objavil som tiež populárne zdroje, ktoré tvrdili, že vysoké miešanie medzi Židmi a nežidmi by skončilo ich genetickú odlišnosť od Európanov. A ako pri mnohých iných otázkach týkajúcich sa Židov, existuje množstvo informácií o realite, ktorá je veľmi odlišná od populárnych vnímaní.

Skončí medzirasové miešanie židovský etnocentrizmus?

Často sa spomína, že vysoký výskyt medzirasového miešania Židov a nežidov, obzvlášť v Spojených štátoch, zmenší etnocentrizmus a spôsobí asimiláciu židovskej populácie do génového poľa nežidov. Toto spojenie je opisované vo vysoko propagovanej knihe od Ralpha a Jenipher Pataiových The Myth of the Jewish Race. Tvrdia, že židovské miešanie je od osvietenstva na vzostupe. /623/

Pravdou je, že mnohé židovské skupiny a vodcovia urobili okolo nebezpečenstva židovského miešania veľa hluku. Vedúce židovské publikácie majú často články a dokonca inzeráty, ktoré odcudzujú miešané manželstvá a prosia Židov, aby si brali len Židov. Steve M. Cohen píše v The Jewish Family: Myths and Reality:

Energické úsilie organizovaného židovstva pokúsiť sa zastaviť nedávne demografické zmeny...na získanie veľkého počtu Židov k zmene ich rozhodnutí o rodine - t. j. ženiť sa v mladosti, brať sa navzájom, zotrvať vo zväzku a mať veľa detí. /624/

Pinches Stolper píše o Union of Orthodox Jewish Congregations of America a silno podporuje židovské manželstvá. V opise nebezpečenstva krásneho nežidovského dievčaťa, ktoré žije len pár domov vedľa, tvrdí:

Miešané manželstvo je tragédia, ktorú židovský národ nemôže tolerovať. Osoba, ktorá sa ožení mimo viery, obrátila svoj chrbát k židovským ľuďom. Naše tradície považujú takúto osobu za duševne mŕtvu a rodina sedí za ňu alebo neho shiva /smútočný obrad/.

Takéto manželstvá len zriedka fungujú, aj keď sú doprevádzané tzv. obrátením na židovskú vieru a určite nemôžu fungovať, ak sa jeden z partnerov zaujíma o svoj židovský pôvod. Výsledkom je smútok a tragédia a pre deti, život vo frustrácii, konflikte a ťažkostiach. /625/

David Landau ukazuje, že židovský fundamentalizmus sa v diaspore rýchlo zvyšuje. Cituje jedného z oponentov miernej zmeny reformného zákona, ktorý dovoľuje vystopovať pôvod cez otca a nie matku ako „jeden z najhorších zločinov, takmer príbuzných Hilerovým, ktorý ničí integritu židovských ľudí“. /626/ Zvyšujúci sa fundamentalizmus zároveň znamená nárast pôrodnosti medzi najoddanejšími Židmi. V článku knihy The Jewish Family: Myths and Reality Cohen vraví, že vďaka vysokej pôrodnosti a „používaním izolačných mechanizmov dosiahli hasidskí Židia vysoký úspech vo vyvážení asimilačných tendencií veľkých spoločností“. /627/

Môžeme teda jasne vidieť, že organizované židovstvo vyvinulo koncentrované úsilie na povzbudenie Židov k endogámii. Ortodoxné skupiny patria určite k najextrémnejším odporcom miešaných manželstiev, ale aj noviny a časopisy, ktoré vydávajú reformné skupiny toto silno odcudzujú. Židovský vedec Ellman v časopise Jewish Social Studies komentuje, že jediná etnická alebo náboženská skupina v Spojených štátoch, ktorá sa pokúša limitovať a odradiť ku konverzii a miešaným manželstvám je organizovaná židovská komunita. Ellman však spolu ďalšími autormi, ktorí silno oponujú takýmto manželstvám, zároveň verí, že navonok vysoký stupeň miešaných manželstiev nepredstavuje pre židovské dedičstvo skutočnú hrozbu. Tvrdí, že to posilňuje tradičnú židovskú kultúru a genotyp eliminovaním tých Židov, ktorí majú asimilačné tendencie. /628/

Ellman ďalej zdôrazňuje, že takéto manželstvá majú len malý dopad na jadro judaizmu a sú ďaleko častejšie pre druhé a následné manželstvá, v ktorých dvojice nemávajú deti. Uvádza tiež pri miešaných manželstvách vysoký stupeň rozvodovosti. Viac ako 90 % miešaných manželstiev končí bez obrátenia viery jedného z partnerov, a teda nestávajú sa súčasťou židovskej komunity. Len malé percento detí v takýchto manželstvách sú vychovávané ako Židia a viac ako 90% z nich si nezoberie Žida. Ellman zároveň uvádza, že Židia s vyšším socioekonomickým štatútom si častejšie berú Židov a tak teda komunita bude dominovať čistá židovská elita, kým Židia nižších vrstiev, ktorí nenasledujú želané stopy etnickej solidarity, sa častejšie ženú a vydávajú mimo židovskej komunity.

Barry Kosmin a ostatní židovskí vedci v Highlights of the CFJ 1990 National Jewish Population Survey zistili, že 91 % miešaných manželstiev bolo vytvorených z dvojíc, z ktorých ani jeden nezmenil vieru a len 28 % detí takýchto dvojíc boli vychovávané ako Židia a dokonca aj pre toto malé množstvo potomkov je nepravdepodobné, že si zoberú Žida. /629/

Nielenže takýto Židia častejšie opúšťajú židovský kruh, dôkazy ukazujú, že sa často stretnú v židovskej spoločnosti s nepriateľstvom. Židovskí autori ako Michael Meyer /630/ a C. Waxman /631/ hovoria o „tichom odmietnutí“ miešaných manželstiev. Všetky tieto faktory naznačujú, že miešané manželstvá majú na židovské génové pole len malý vplyv, okrem ovplyvnenia celkového počtu Židov.

Vyššie počty medzirasových manželstiev bude mať pravdepodobne dlhotrvajúci dopad na posilnenie židovských genetických charakteristík. Židovské elementy náchylné k asimilácii sú tým odstránené a súčasne s tým sa deje obnova židovskej ortodoxie a vysoká pôrodnosť medzi najoddanejšími elementami ako hasidim. Nábožní Židia v Izraeli sú takmer všetci ortodoxní a s takmer nulovými miešanými manželstvami. Snáď najlepším spôsobom opisu židovskej komunity je ten, ktorý použil židovský spisovateľ Daniel Elazar v Community and Polity: Organizational Dynamics in American Jewry. /632/ Navrhne model sústredných kruhov. Vnútorňý kruh tvorí tvrdé jadro a je to 5 do 10 % Židov, ktorí vedú tzv. „plné židovské životy“. Ďalší tvoria od 10 do 12 % a volá ich „účastníci“. Títo sú často zamestnávaní v „židovských občianskych službách“ a neúnavne pracujú za židovské záujmy. Tretí kruh tvorí 25 až 30 % Židov, ktorých nazýva „prispievatelia a konzumenti“. Títo pravidelne prispievajú na židovské ciele a používajú židovskú komunitu na svadby, bar mitzvah a pohreby. Poslednú skupinu Elazar nazýva „okrajoví a odmietaví.“ Prispievajú na židovské ciele, ale občas ich vnútorňý kruh pritiahne do účasti alebo sa oddelia, čím zanechajú židovské jadro v centre oddané viac ako kedykoľvek predtým. /633/

Vďaka bohatej propagácii vysokého stupňa pôrodnosti medzi Židmi sa niektorí nežidia domnievajú, že Židia sa stávajú menej etnocentrickejšími. Pravdou je však presný opak. Tí Židia pri jadre sú menej náchylní k asimilácii. Súčasne Židia, ktorí sa zosobášili mimo rasy a podliehajú hodnotám nežidov slúžia na to, že nežidia majú tendenciu veriť, že židovské skupiny sú im viac podobné ako v skutočnosti sú. Čo je dôležitejšie, niektorí židovskí vedci vidia určitý stupeň miešaných manželstiev ako funkcionálnu hodnotu v nežidovskom prostredí. Mark Zborowski a Elizabeth Herzogová tvrdia, že to slúži ako most k nežidovskej komunitě, avšak most, ktorý neohrozuje židovské jadro.

Periférálna oblasť, ktorá slúži ako most k okolitým kultúram vyplňa niekoľko funkcií. Je cestou k invázii, tlmí a zdroj obnovennej vitality. Každý dopad, ktorý sa odštiepuje z vonkajšej hrany slúži zároveň k posilneniu jadra. /634/

Lieberman a Weinfeld v článku Demographic Trends and Jewish Survival ukazujú relatívne vysoký stupeň miešaných manželstiev ako úspešnú stratégiu v upevnení väčšej podpory od nežidovských spoločností a ich politických cieľov ako napríklad politickej podpory pre Izrael.

Úspešné používanie vplyvu sa najlepšie dosiahne v komunite s veľkým počtom členov, ktorí pôsobia na politikov a mienkotvorných vodcov. Cez miešané manželstvá a ich sociálnu sieť sa môžu židovské záujmy a potreby vyjadriť pred širším a vplyvnejším obecnstvom. V nedávnom rozhovore našiel prezidentský poradca Robert Lipshutz pôvod záujmu Jimmyho Cartera o Izrael v jeho blízkom vzťahu s prvým bratancom, ortodoxným Židom /Carterova teta si vzala Žida a ich dve deti boli vychovávané ako Židia/. Manželstvá so Židami, zatiaľ čo v jednom riedia židovskú spoločnosť, vykonávajú kompenzačné strategické funkcie. /635/

Zrejme ak miešané manželstvá slúžia ako „most k nežidovskej komunite“, tí, ktorí sú mimo židovskej komunity, ale vedomí si židovskej krvi majú často kladné pocity k dedičstvu a sú používaní k nasledovaniu židovských záujmov. Zároveň prejavujú menej solidarity k európskym problémom a záujmom. Miešané manželstvá len posilňujú jadro židovského genotypu a živia extrémnejšiu politickú a kultúrnu solidaritu. Posielaním svojich spojencov do našej kultúry a politiky môžu si lepšie zabezpečiť židovské záujmy. Medzi nežidmi majú miešané manželstvá presne opačný efekt. Keďže sú takmer úplne absorbovaní do našej spoločnosti, naša solidarita je oslabená, kým navonok sa zdá, že židovská komunita je menej nepreniknuteľná a etnocentrická. Reálna hrozba židovskému genotypu neexistuje, pretože každou generáciou sa stáva viac židovskou.

Keď som sa dozvedel, že Židia majú rozdielne genetické dedičstvo než Európania a tento rozdiel rastie, chcel som porozumieť, čo to znamená pokiaľ ide o židovské správanie a evolučnú stratégiu.

Historické zhrnutie

Táto kniha doposiaľ ukázala, že židovské dejiny od najstarších čias až po súčasnosť boli dlhými dejinami supremacie a etnocentrizmu. Židia sa naučili prosperovať ako vzdialená menšina v nežidovských spoločnostiach a naučili sa chrániť si svoje kultúrne a genetické dedičstvo napriek častým tlakom asimilácie zo strany hostovských spoločností. Aby sa vyhli asimilácii, ktorá pohltila každú druhú skupinu žijúcu ako menšina v starovekých národoch, smerom dovnútra živil ideológiu intenzívnej skupinovej lojality a lásky a smerom von etnocentrizmus a nenávisť.

V čase ich pobytu v Egypte, ako silnej menšiny, vytvorili si stratégiu prežitia a rasovej čistoty. Neskôr v regióne s rôznymi národnosťami si vylepšili svoje etnocentrické pravidlá a vytvorili mytológiu, že tieto pravidlá nariadil Boh. Je to stratégia, ktorá nachádza svoje najčistejšie vyjadrenie v judaizme, v tomto pozemskom náboženstve, ktoré sľubuje Židom nie odmenu posmrtného života ale domináciu a moc.

Aby odolali asimilácii v oveľa väčších spoločnostiach, v ktorých žili, vyvinuli si teológiu, ktorá rozvíjala presvedčenie, že sú nadradení ľudia „vyvolení Bohom“ a „odlišní od ostatných“ s duchovným poslaním vládnuť svetu, sprevádzaní svätým záväzkom udržať si svoju kultúru a genotyp čisté. Nežidia boli charakterizovaní ako nečistí, podradní a dokonca vražední nepriatelia odhodlaní zničiť ich vyhladením /ako je to pripomínané pri pasoveri alebo purime/ alebo asimiláciou /ako je to pripomínané pri hanukah/.

Na prežitie v iných krajinách ako menšina - často ako noví priselci s trochou pôdy alebo celkom bez nej a nábožensko - kultúrnym opovrhnutím k manuálnej práci - potrebovali si vyvinúť zručnosti v iných oblastiach. Stali sa zbehlými v úžerníctve, finančníctve, administratíve a legálnych ako aj kriminálnych formách podnikania. Objavili, že altruistickým tímovým úsilím by mohli dominovať dôležitým oblastiam nežidovskej sociálnej štruktúry. Stalo sa tiež zrejším, že bolo v ich záujme udržiavať si etnocentrickú „tímovú stratégiu“ a zároveň oslabovať solidaritu nežidov. Vyvinuli komplex stratégií na ukrytie svojho nepriateľstva k ich nežidovským hosťom.

Do konca babylonského zajatia, po dobu stoviek rokov, počas ktorej prekvitali ako mocná menšina v cudzej zemi, sa ich judaistická stratégia vyvinula do umenia, ktoré kodifikovali do Tanakh /Starého zákona/ a nakoniec do Talmudu.

Židia si vyvinuli výrazné kultúrne a rituálne tradície, ktoré ich mali udržať oddelených od nežidov. Na rozdiel od dvoch ďalších svetových náboženstiev si judaizmus nectil konvertov a napriek tomu, že zdanlivo dovoľoval prechod na židovskú vieru, postavil bariéry, ktoré to robili ťažkým. Židovská komunita konvertov plne neakceptovala, dokonca ani ich potomkov. /Mnohí rabíni v židovských písmach tvrdia, že to v židovskej komunite trvá desať generácií alebo viac, aby bol konvert plne akceptovaný a židovský zákon označuje potomka konverta za „bastarda.“/ Prevažná väčšina Židov, ktorí sa oženili mimo rasy a urobili tak s nekonvertovanými nežidmi boli zo židovskej komunity vylúčení.

Inými slovami bol zbavený občianskych a politických práv, na ktoré má každý Izraelita nárok a dokonca aj bastardi, ktorí boli vážnym poškvrnením. /636/

Ako súdržná menšina v nežidovských národoch, Židia potrebovali skryť ich skutočné etnocentrické pocity. Jedným spôsobom bolo udržiavanie hebrejského jazyka medzi svojimi učencami a limitované preklady ich textov do jazykov nežidov. /ako som to uviedol v kapitole a židovskej supremácii, v moderných časoch si

vyvinuli kódové slová na zakrytie najnenávislivejších protikresťanských citátov v Talmude a rituáloch - až tak, že vydávali príručky k Talmudu, ktoré ukazovali židovským študentom skutočný protikresťanský význam zamaskovaných slov./637/ Naučili sa tiež byť politicky čo najtajomnejší, často dávajúc priame príkazy „spoza opony“, aby neprebudili hnev nežidov. V týchto snaženiach často zlyhali v krotení svojej chamtivosti, ktorá niekedy viedla do násilných antisemitských reakcií.

Judaistická komunita historicky zdôrazňovala vzdelanie a vysoko si cenila židovskú učenosť Talmudu, odmeňujúc takúto učenosť prestížou a ekonomickou istotou. Takéto pravidlá mali hlboký dopad na ich genotyp. Práve tak ako najlepší učenci uprednostňovali tých, s najvyšším IQ, tak i ostatné aspekty ich sociálnej štruktúry uprednostňovali ostatné tradičné židovské charakteristiky.

J. Phillippe Rushton vo svojej revolučnej knihe z roku 1995 *Race, Evolution and Behavior* /638/ poukázal na údajoch, ktoré sa zaoberali výskumom dvojčiek, že tendencie voči skupinovému altruizmu a etnocentrizmu majú silné genetické komponenty. Židovský zákon mnoho generácií vylučoval Židov, ktorí sa asimilovali s nežidmi a zmenili tým svoje genetické pole. Takéto pravidlá by určite posilnili akúkoľvek židovskú predispozíciu k etnocentrizmu - odstránením tých, ktorí mali zmierlivejší názor alebo dokonca cítili príťažlivosť k nežidovským etikám a hodnotám.

S vylepšením znalostí úžerníctva, monopolistických obchodných praktík, vyberania daní, kriminálneho podnikania a práce ako utláčateľských vyjednávačov alebo administrátorov okupačných vlád, nežidovské reakcie posilnili mentalitu Židov. Ich antipatia voči nežidovským hosťom povzbudila židovské komunity k podpore zahraničných vojenských vpádov a okupácií národov, v ktorých žili. Takéto činy na oplátku splodili väčšie nepriateľstvo voči Židom, čím sa cyklus, ktorý pokračuje dodnes ešte prehĺbil.

Na hrozbu asimilácie Židia reagovali tým, že sa stali etnocentrickejšími. V ostrom kontraste, žijúc medzi homogénnymi komunitami v srdci Európy, si naši predkovia nikdy takúto mentalitu Židov nevyvinuli. So zvýšením obchodu, trhov s otrokmi a cudzej migrácie neboli mnohé európske komunity pripravené na nástup mocných etnocentrických skupín vo vlastných krajinách. Nežidovské spoločnosti starovekého sveta často pripúšťali rôzne náboženské vyjadrenia, včítane tolerance pre židovskú vieru, zatiaľ čo Židia vyžadovali striktnú oddanosť svojej viere.

Židovská komunita pokračovala cez storočia ako autoritatívna spoločnosť, ktorá vedome a trvalo podporovala židovskú súdržnosť. V stredoveku boli mnohí Židia, ktorí zradili židovské záujmy odsúdení na smrť. Poprava Krista je výborným príkladom vyhladenia, keď cítili hrozbu svojej homogenity. Inými historickými nástrojmi na udržanie svojej genetickej a ideologickej čistoty boli exkomunikácia a vyhnanstvo. Kým Európania, ktorí pochádzali z menej súperivých a homogénnych spoločností zastávali názor individuálnejšej etiky „ži a nechaj žiť“, Židia si udržiavali intenzívny kolektivismus. V moderných časoch Židia posilnili svoju sieť komunikácie a solidarity a zároveň podporili fragmentáciu nežidovských hodnôt a spoločností.

Prosperovať ako malá menšina v cudzej spoločnosti si vyžaduje talent na podvod. V kresťanskom Španielsku Židia v stredoveku odpovedali na kresťanské požiadavky, aby zmenili vieru tým, že sa stali Moriskami, predpokladanými konvertami na kresťanskú vieru a pritom tajne praktizovali judaizmus. Vyvinuli si spletité schémy podvodu, ktoré testovali storočia. Najpresvedčivejším Moriskom sa darilo a prosperovali, kým tí menej nadaní v pretváрке často trpeli alebo zahynuli pri inkvizícii alebo iných prenasledovaniach. Židia si vyvinuli dvojité morálku: jednu pre seba a jednu pre nežidovských hostiteľov. Nežidovské homogénne spoločnosti v Európe si naopak vyvinuli jednu morálku, ktorá podporovala asimiláciu, keď cudzie populácie imigrovali do ich krajín alebo keď dobyli oni iné krajiny. Starí Gréci boli príkladom tejto tradície, keď na dobytých územiach hlásali doktrínu univerzalizmu. Niektoré z hodnôt altruizmu vo vnútri rasy, ktoré si Židia vyhradili pre seba, existovali aj medzi európskymi populáciami. Nebola však prítomná žiadna neeurópska rasa a nebola potreba vynásť zložitú súperivú a podvodnú skupinovú stratégiu, charakteristickú pre Židov. V každodennom obchode a sociálnej interakcii Európy bola dôveryhodnosť uctievaná ako štandard pre denný život. V časoch vojny dvojité morálka rozlišovala a uprednostňovala záujmy svojich ľudí pred záujmami nepriateľa. V normálnych časoch sa však vzájomná výmena konala viac medzi vlastným druhom ako medzi cudzincami. Napriek tomu sa naši ľudia nikdy dobre nenaučili umeniu dvojitej morálky, okrem naliehavých prípadov vojny. Migrácia a prítomnosť cudzích židovských prvkov významne prispela k modernému vývinu európskeho rasového povedomia.

Súčasný stav židovstva

Churchill to stručne vyjadril v roku 1920, keď opísal židovský prevrat v Rusku ako „strhli ruský národ za vlasy a stali sa prakticky nepochybnými páni ohromného impéria“. /639/ V poslednom desaťročí 20. storočia strhli americký národ rovnakým spôsobom.

Úplne ovládajú médiá v takmer každej civilizovanej krajine, kontrolujú medzinárodný obchod a burzy a žiadna vláda na svete nemôže odporovať ich rozkazom na akýkoľvek problém, ktorý oni považujú za dôležitý. Môžu sa obrátiť proti ktorémukoľvek štátu, ktorý odoláva ich moci ako to dokázali na ekonomickom vydieraní Švajčiarska alebo násilnom bombardovaní Iraku. Súdržnosť Židov je skutočne kontextom nového svetového poriadku a pod jeho záštitou sa pokúšajú predĺžiť svoje totalitárske odopieranie slobody prejavu v Európe a Kanade, až ku krajine, ktorá bola kedysi najľahostejšou na svete: Spojeným štátom.

Tí, ktorí sa vyslovia k faktom o židovskej moci sú zosmiešňovaní, že veria v „židovské sprisahanie“, akoby si snád' vymýšľali smiešny obraz Židov, ktorí v dlhých kabátoch a vlasoch zatočených okolo uší pri sviečkami osvetlenom glóbose stroja úklady na ovládnutie sveta.

Nie sú to však Protokoly siónskych mudrcov, čoho sa musíme báť. Sú to tí, ktorí riadia židovskú moc dnes ešte tvrdším spôsobom.

Nie je to sprisahanie, aspoň nie v pravom zmysle slova. Nie je to ani tajomstvo. Židovská moc je všadeprítomná. Každý politik si jej je vedomý a vie, že sa nemôže odvážiť spomenúť ju. Židovské organizácie, židovské médiá a židovskí politickí činitelia nemilosrdne posúvajú svoju agendu vpred. Práve tak, ako kedysi organizovali ruskú revolúciu, tak koordinujú dnes svoju svetovú moc. Žiaden židovský politik dnes nemusí usmerniť svoje snaženia na získanie moci nad nežidovskými spoločnosťami; robia to tak prirodzene ako kukučka, ktorá kladie vajcia do cudzích hniezd. Židovskí mediálni prezidenti a vládni byrokrati nemusia byť poučení k tomu, aby zničili nežidovskú pýchu, dedičstvo, česť, lojalitu, tradíciu, zatiaľ čo bránia svoju vlastnú. Nie je potrebný plán na korupciu nežidovských sexuálnych návykov, rodinnej štruktúry a náboženských zvykov. Freud a jeho intelektuálni potomkovia a mediálni zástancovia nepotrebovali určite žiadny plán, robili jednoducho to, čo je pre nich prirodzené. Žiaden židovský staršina nemusel židovskému byrokratovi povedať, aby otvoril hranice Ameriky a Európy tretiemu svetu; inštinktívne vedeli, že v mnohorasovom národe môžu vládnuť. Vedeli tiež to, že ak sa im podarí zničiť našu genetickú identitu a rasovú solidaritu, nezostane nikto, kto by spochybnil ich nadvládu.

Nie, nie je to sprisahanie. Sú to jednoducho dva celky - Židia a nežidia - v etnickej vojne. Samozrejme väčšina Židov a nežidov si ani neuvedomuje, že vo vojne sme. Avšak zatiaľ čo sme my, nežidia, nevedome vedení ku kultúrnej a politickej samovražde, Židia sú učení vernosti k svojmu vlastnému druhu a nedôvere k nám. Len malá časť Židov je na kultúrnych a politických predných frontoch, cez množstvo židovských organizácií však základňa podporuje čelné oddiely.

Samozrejme existujú Židia, ktorí priznali pokrytectvo supremacistov. Niektorí dokonca riskovali životy, aby varovali nežidov o sionistickom nebezpečenstve. Takými to mužmi sú Noam Chomsky, Benjamin Freedman a Alfred Lilienthal, traja muži židovského pôvodu, ktorí si uvedomili, že sionistický extrémizmus ich môže priviesť ku katastrofe. Mierové hnutie v Izraeli skrýva veľa takýchto mužov. Niektorí Židia si želali zachrániť svoj genotyp, avšak hľadali spôsob mierumilovného oddelenia a koexistencie radšej ako židovského absolutizmu. Uvedomili si, že židovská supremácia ich môže v konečnom dôsledku zničiť.

Napriek tomu, že poznáme židovský supremačný charakter judaizmu a sionizmu, uznávame, že existujú jednotlivci, ktorí nevyznávajú ani jednu doktrínu a ktorí nie sú zapletení do žiadnych aktivít na zničenie nežidovských spoločností. Dobrým príkladom je Israel Shahak, profesor v Izraeli, ktorý prežil koncentračný tábor a ktorý značne trpel za to, že sa odvážil hovoriť o sionizme a talmudskom judaizme. Vravil svetu o židovskej mizantropii nielen kvôli spravodlivosti pre nežidov, ale tiež aby zachránil svojich ľudí pred následkami ich činov.

Židia ako Israel Shahak ponúkajú nádej obojstranne výhodného východiska židovsko - kresťanského konfliktu. Shahak a Židia ako on ostávajú pohrdaní, veľmi malá menšina medzi ostatnými. Spravodlivé riešenie konfliktu určite nemôže nikdy prísť od židovskej hegemonie. Len ak zvrátime židovskú moc v našich vlastných krajinách, môžeme s nimi úspešne vyjednávať. V tomto štádiu konfliktu by najlepším riešením bola mierová konferencia, dejiny nám však vravia, že toto je veľmi nepravdepodobné. Tyranie ustúpia len väčšej sile.

Ak skutočne reprezentujú vznešených ľudí, možno by teda bolo podľa prírodného poriadku, aby našich ľudí nahradil židovský prototyp. Dejiny však ukazujú, že Židia boli skôr poslovia temnot, než svetla. Toto je odzrkadlené v realizácii tragických doktrín troch najvplyvnejších Židov 19. a 20. storočia : Marxa, Freuda a Boasa. Títo traja Židia ľudstvo ponížili a nie povzniesli.

Židia majú ohromnú moc - moc zrodenú v talente bezohľadnosti. Silnejú tým, čo nás oslabuje. Naša sila sa môže uplatniť len vďaka odhodlaniu k pravde a spravodlivosti, odvahe a vznešenosti. Ak porušíme vlastnú morálku, staneme sa slabšími a vykorisťovateľnejšími, viac ako sme teraz.

Niekde v našom genotype stále existujú gény bojujúce o naše prežitie, ktoré nachádzajú dnes svoje vyjadrenie v novom prebudení. Toto prebudenie vidím kdekoľvek sú naši ľudia. Je obzvlášť silné v našej mládeži. Ona má víziu árijskej spoločnosti, ktorú chceme vybudovať. Je to predstava, ktorú prenasledovanie a nenávisť nemôže zničiť. Kdesi v tejto chvíli ďalšie dieťa spí vo svojej kolíske, nevedomé o veľkom boji za jeho práva vyrásť a žiť vo svojej vlastnej krajine a v hodnotách svojich vlastných ľudí.

Sú Židia nadradení?

A čo teda inteligencia? Ako môžeme Židov prirovnať k Európanom ako celku alebo určitým skupinám? Existuje značné množstvo výskumov o danom probléme, hlavne od židovských vedcov. Ukazujú všeobecne vyššie IQ u Židov. Rozdiely pochádzajú takmer výlučne z verbálnych častí IQ testu. Väčšina štúdií ukazuje, že Židia majú vyššie verbálne IQ, ale Európania bodujú lepšie v abstraktnejších a priestorových častiach IQ testu. Brown zistil, že židovské deti majú vysoké verbálne IQ a škandinávské deti vyššie vizuálne - priestorové IQ. Levinson potvrdil tieto výsledky vo výskumoch z roku 1960 a Backman ukazuje značne vyššie verbálne IQ a značne nižšie IQ u Židov pri vizuálno - priestorovom uvažovaní. /640 641 642 643 644 645 646/

Zdá sa teda, že Židia sú nadradení pokiaľ ide o verbálne schopnosti, čo je v súlade s ich evolučnou stratégiou. Verbálne schopnosti sú dôležité pre komunikáciu, obchod, tímovú prácu, administratívu a meditácie, z ktorých všetky boli životne dôležité v spoločnostiach, v ktorých prosperovali. Werner Mosse, oslavovaný historik európskych židovských dejín, dokonca citujúc z nemeckých štúdií zo začiatku storočia, tvrdí, že nemeckí výrobcovia mali tendenciu byť remeselníkmi, zatiaľ čo židovskí pochádzali z obchodných alebo bankových rodín. Tvrdí, že charakter židovskej účasti vo výrobe v 19. storočí v Nemecku bol:

Menej v priamej inovácii alebo invencii a viac v špeciálnych schopnostiach pre ekonomické myslenie vo forme exportu nemeckého tovaru, „druhotnej inovácie“, prenosov technológie v Nemecku cez procesy a metódy odpozorované v zahraničí a nových technikách pre stimuláciu dopytu. /647/

Richard tvrdí, že vizuálne - priestorové a verbálne schopnosti sú negatívne korelované a že väčšia časť mozgu je venovaná buď jednej alebo druhej. Ďalší výskumník, Richard Swartzbaugh vo svojej knihe The Mediator /648/ navrhuje, že Židia sú prirodzení sprostredkovatelia v multietnických, multináboženských, multinacionálnych prostrediach a prirodzené rozbroje medzi antagonistickými skupinami vytvárajú obrovský dopyt po sprostredkovaní. Toto nájde vyjadrenie v zákone, vyjednávaní, arbitráži, burze a vládnej administratíve - z ktorých sú všetky citlivé k židovským verbálnym schopnostiam a inteligencii. /649 650 651/

Židia získali neproporcionálne veľké percento vedeckých a kultúrnych cien. Od oskarov k Pulitzerovej a Nobelovej cene, je značná židovská prítomnosť pozoruhodná. Neproporcionálny židovský úspech vo vyhrávaní vedeckých a kultúrnych cien je odrazom ich zručností a ich tímovej stratégie. Oskar i Pulitzerova cena má dlhý zoznam židovských voličov, ktorí boli od raného veku učení uprednostňovať svojich vlastných. Ako som to už spomenul, Židia sú obzvlášť naklonení pridávať sa k riadiacim orgánom sociálnych organizácií, na ktorých sa podieľajú a teda majú sklon zvyšovať svoje schopnosti na uznanie a odmeňovanie svojich vlastných v ich príslušných profesiách. K tomu musíme pridať židovské médiá, ktoré neustále svojich vlastných chvália.

Barbara Streisand nie je najlepšou pop speváčkou v krajine, určite však takou ostáva v židovskej tlači. Schindlerov zoznam nebol najlepším filmom v roku 1993, výborne však ladil so židovskými a politickými cieľmi. Hrozné menovanie židovského teroristu Menachema Begina na Nobelovu cenu za mier záležalo na prípravných prácach, ktoré začala židovská tlač na celom svete. Dokonca aj vo vedeckej sfére, v dobe ohromného vedeckého pokroku a množstve výborných vedcov, publicita a podpora médií je pre vedeckú prácu a získanie ceny snáď rovnako dôležitá ak práca sama. V tejto oblasti si Židia vybudovali značnú výhodu. Dokonca aj dnes, keď genetika a psychológia rýchlo dokazujú rozhodujúcu úlohu dedičstva a rasy na inteligenciu a správanie, židovské médiá pokračujú vo vychvaľovaní opačného názoru. Média dávajú prednosť egalitariánom ako Lewontin, Kamin a Gould pred tichšími, ale pádnejšími vedcami.

Ako som to už zdôraznil, traja najvplyvnejší Židia 19. a 20. storočia boli Karol Marx, Sigmund Freud a Franz Boas. Všetci traja boli inteligentní muži, napriek tomu mal každý z nich na európsku spoločnosť katastrofálny dopad. Karol Marx položil základy najdeštruktívnejšieho a najvražednejšieho režimu všetkých čias. Sigmund Freud podkopával základy rodiny a európskych hodnôt. Franz Boas bol antropologickým otcom egalitárskeho hnutia, ktoré sa nesnaží o nič iné, len o zničenie nášho genotypu.

Konečné posúdenie

Aj tzv. mierne krídlo judaizmu hlása židovskú supremáciu morálky a intelektu. V článku Relax, It's okay to be Chosen People v Reform Judaism Arthur Hertzberg /vydavateľ/ a Aron Hirt - Manheimer diskutujú o tom, ako boli v mladosti kresťanmi prenasledovaní. Presadzujú výnimočnosť Židov, dokonca aj liberálnych Židov, ktorí si to nepripúšťajú. V článku citujú slová zakladateľa izraelského štátu Davida Ben Guriona:

Moja predstava mesiášskeho ideálu nie je metafyzická, ale sociálne - kultúrne - morálna... Verím v našu morálnu a intelektuálnu nadradenosť, v naše kapacity slúžiť ako vzor k spaseniu ľudstva. Toto moje presvedčenie je založené na mojich znalostiach židovských ľudí a nie na akejsi mystickej viere; sláva duchovnej prítomnosti je v nás, v našich srdciach a nie mimo nás. /652/

Bolo by zaujímavé vidieť reakciu, ak by prezident Spojených štátov urobil vyhlásenie o tom, že verí v morálnu a intelektuálnu nadradenosť bielej rasy. Ben Gurionov citát nielenže ukazuje jeho supremačný názor, zároveň nám predostiera fakt, že tento zmysel židovskej nadradenosti nevznikol len z viery, že sú „vyvolení Bohom“, ale jednoducho zo samovyvoleného sebeckva.

Predtým, než sa vážne pozrieme na prehlásenia o vlastnej židovskej nadradenosti, je dôležité si zapamätať, že konečným posúdením je tvorivý úspech a historické činy. Dejiny Európanov sú veľkolepé. Biela rasa položila základy astronómie, fyziky, matematiky, strojárstva, biológie, geológie a medicíny. Boli to naši predkovia, ktorí zostrojili pyramídy, Parthenon a Pantheon. Boli to naši grécki predkovia, ktorí napísali prvé romány ako formu umenia a dali svetu filozofiu Sokrata a Plata. Bola to naša rasa, ktorá odomkla tajomstvá Koperníkovho vesmíru a naši ľudia, ktorí vybudovali rímsku republiku a napísali Magnu Chartu, Deklaráciu nezávislosti a Konštitúciu Spojených štátov. Naši ľudia vytvorili veľké umenie starého Grécka a objavili krásu renesancie. Michelangelovi prúdila v žilách naša krv, keď siahol k Bohu na strope Sixtínskej kaplnky, v Leonardových rukách prúdila naša krv, keď vytvaroval chladný kameň do teplej krásy Madony a dieťaťa.

Z našich génov pochádzajú diela Bacha, Mozarta, Beethovena a Wagnera. Naši ľudia vymysleli automobil, lietadlo, parný stroj, spaľovací motor, letecký motor, elektrické svetlo, telefón, rádio a kameru - a dokonca aj silné nástroje, ktoré sú teraz používané proti nám: film a televíziu. Muži nášho dedičstva dali základy dobe počítačov: semikonduktoru, tranzistoru a integrovanému obvodu. Naši ľudia vyvinuli matematiku a fyziku a chemický pohon, ktorý nám umožnil zanechať stopy na Mesiaci.

Mohol by som pokračovať vo veľkých objavoch a úspechoch nášho európskeho dedičstva. Vo veľkosti Periklovho Grécka, Cézarovho Ríma alebo Shakespearovho Anglicka nebol takmer žiadny židovský vplyv. Západná civilizácia dosiahla tieto výšky bez nich. S nimi sme ale padli do hĺbok marxizmu, freudizmu a boaského rovnoskárstva.

Rozdiel medzi Židmi a nami nachádza svoje vyjadrenie v Disneyových filmoch a type, ktorý vytvoril súčasný prezident Disneyových štúdií Michael Eisner. Kým Disney a Eisner robili obaja technicky vyspelé filmy, Disney uctieval u človeka krásu a vznešenosť a divy prírody. Eisner odvrátil toto smerovanie zábavného obchodu smerom k degenerovaným filmom ako *The Crying Game* a *The Priest*, filmom, ktoré zobrazujú sexuálne odchýlky a mravnú spustlosť, filmy, ktoré by Disney ani nepozeral a určite nevyrobil. Zatiaľ čo Gréci a Európania renesancie vytvorili umenie a sochárstvo ukazujúce krásu ľudského tela, Židia umenie odmietli ako „vytesanú modlu“. Dnes sponzorujú a propagujú degenerované umenie, ktoré je beztvárne a podivné a nie umenie vznešené a hrdinské. Kým európska faustská duša prenikla do najhlbších oceánov a dosiahla najväčšie pohoria a dokonca sa vydala i do vesmíru, Židia boli len zriedka priekopníkmi. Kým my si ctíme pôdu, Zem, prírodný svet, z ktorého väčšina Európanov dostáva denný chlieb, Židia sa zhromaždili okolo zlata bezduchého a parazitujúceho mestského života.

Kým Freud považoval genitálne a vylučovacie orgány za kľúčové k významu života, Carl Jung odmietol Freuda a vyvinul koncept rasovej duše. Kým Židia stále zastávajú názor oko za oko, Európania si osvojili možno nebezpečné pravidlo, „kto do teba kameňom, ty do neho chleбом“.

Pokiaľ ide o inteligenciu, Židia sú Európanom nadradení vo verbálnych schopnostiach. Sú to rýchlo hovoriaci, šikovní ľudia, zbehlí v umení manipulácie a sprostredkovania. Určite nie sú nadradení v kvalitách charakteru, ktorý tvorí veľkosť a vznešenosť našich ľudí. Židovský genotyp bol určite odolný a prispôsobivý a stále sa im môže podariť, ak to dovoľíme, zdediť našu Zem na svoju domináciu. Zápas však ešte nie je na konci. V našich ľuďoch je bohatstvo nádherného genetického materiálu, ktorý dokáže, že je schopný prežiť. Keď sa naši ľudia prebudia a použijú svojho génia, idey a odvahu v boji za naše prežitie, víťazstvo sa stane možným.

Židia sa prispôbili rozmarom svojho prostredia a zároveň si chránili svoj genotyp. Kým sa však oni prispôbovali, my sme vytvárali. Vytvorili sme technológie a umenie. Objavili sme krásu tela a duše. Objali sme Boha i prírodu; vedu i náboženstvo. Naučili sme sa vyrovnať vládu a slobodu. Konečný spor týchto diametrálne odlišných typov a kultúr sa s novým tisícročím rýchlo približuje. Židovská vôľa vládnuť ich tlačí k dominácii rovnako, ako to robila 2000 rokov. Ich evolučná stratégia je taká prepracovaná, že my, Európania teraz trpíme pod židovskou hegemoniou v celosvetovom meradle. Musíme uznať ich politickú a sociálnu moc, zároveň však vieme, že táto moc priniesla devolúciu našej civilizácie. Nepostavenie sa tejto moci môže viesť k nášmu vymretiu a tento fakt dáva našej úlohe dôležitosť boja na život a na smrť - boja, ktorý je pre našich ľudí nevyhnutný.

My, Árijci, sme rasovo vedomí európski potomkovia, ktorí zasvätili svoje životy prežitiu svojich ľudí a ich evolučnému pokroku. Svoju povinnosť si splníme. Nevzdáme sa svojej slobody, ani samotnej existencie na úkor židovskej ani žiadnej inej moci. Zachránime svoje dedičstvo a ťažko získané práva na slobodu. Povedieme svojich ľudí k evolučnej ceste ku hviezdám.

III. časť - Boj za pravdu

Začiatky mojej činnosti

V roku 1966 pracoval môj otec ako inžinier pre americkú Agentúru pre medzinárodný rozvoj vo Vietname. Zatiaľ čo ja som sa pripravoval do prvého ročníka strednej školy, otec sa domnieval, že by bolo pre mňa lepšie, kým on je za morom, aby som navštevoval vojenskú školu. Aj keď som chcel ísť v jeho šľapajách, slúžiť v armáde a získať hodnosť, z New Orleansu sa mi odísť nechcelo. Zapísal ma do vojenskej akadémie v Riverside, domnievajúc sa, že matkina choroba by jej neumožnila sa o mňa starať.

Len ťažko som sa prispôboval novému životu v Riverside. Doma som poznal slobodu, mohol chodiť do lesa a močiarov kedykoľvek sa mi zachcelo a čítať dlho do noci. Mohol som ísť do knižnice, plávať v jazere alebo tráviť svoj čas ako dobrovoľník v Občianskom združení. Keďže otec trávil väčšinu času v práci a matka bola pripútaná k lôžku, mal som viac slobody nad kontrolou svojho času než väčšina chlapcov v mojom veku. Avšak tento čas dospel nevyhnutne ku koncu. Stratu slobody na vojenskej škole som znášal ťažko. Zdalo sa mi, že škola sa pokúšala kontrolovať tak veľa času študentov, ako sa snažila držať nás preč od problémov. Vo vojenskej službe bolo možné na niekoľko dní dostať opušťák, zatiaľ čo vo vojenskej škole sa zdalo, že nie je možné uniknúť povinnostiam. Deň začínal o 6.30 ráno a končil o 10.30 večer. Mali sme kontroly pred a po raňajkách a pred i po večeri. Medzitým boli intervaly na štúdium, atletiku a denné povinnosti. Čas išiel v týchto nudných rituáloch denných aktivít veľmi pomaly.

Vždy som použil sobotný opušťák a zatiaľ čo väčšina mojich kamarátov zvyčajne zamierila do mesta, ja som obvykle chodil za krásami jazera Lanier a okolitých vrchov. Pripomínalo mi to rané spomienky z Álp a rodinné výlety do amerických národných parkov. Tieto pohoria sa líšili od vlhkého pohraničia Louisiany. V pralesoch a močiaroch som zriedka videl ďalej ako niekoľko sto metrov. Dokonca i za jasných nocí okolité svetlá New Orleansu zatienovali hviezdy a robili ich vzdialenejšími a neskutočnejšími. Na druhej strane som ale počas mojich výletov do vrchov severnej Georgie mohol vidieť na míle v čistom sviežom jesennom vzduchu. Večer hviezdy vyzerali tak blízko ako listy dubových stromov späť doma. Zdalo sa mi, že by som sa mohol vyšplhať do mliečnej dráhy po konároch stromov. V tú jeseň mi divočina severnej Georgie ukázala jednu z najkrajších jesenných farieb, aké som kedy videl a namaľovala ich v heroickej mierke grandióznych pohorí. Kým močiare upriamovali moju pozornosť na rôzne formy života a lásku, ktorá z toho vyvierala, pohoria a hviezdy ma inšpirovali k obdivu prírody a volaniu nekonečna. Po počiatočných rebéliách som sa celkom dobre adaptoval na disciplínu v Riverside. Uvedomil som si, že existoval vzťah medzi disciplínou a ctou a to tým, že disciplína je v konečnom dôsledku uplatňovaná v sile ľudského slova. Naučil som sa čosi,

čo so mnou zostalo celý môj život. Naučil som sa robiť to, čo som musel a nie to, čo som chcel. Veď sťažovanie sa nad nepríjemnými úlohami neprinieslo ešte nikomu žiaden úžitok, zvlášť mne nie.



Príprava na potápanie v Atlantiku s Bellom

V Riverside som pokračoval v štúdiu o otázkach rasy. Z Noontide Press som si objednával knihu za knihu. Mojou obľúbenou publikáciou bola Western Destiny. Willis Cartoov úvod k Francis Parker Yockeyovej monumentálnej knihe Imperium, ma veľmi inšpiroval. V skutočnosti sa mi páčil viac Cartoov príhovor, než kniha sama, kvôli krásnemu opisu a sumarizácii boja za prežitie našej rasy. Bol som šťastný, že som mal dvoch skutočne výborných učiteľov, ktorí boli otvorení rasovej otázke a ktorí čítali všetky knihy, ktoré som im priniesol. Jedným z nich bol Lt. Bell, môj učiteľ dejepisu a druhým učiteľ angličtiny zo starej new yorskej rodiny zvanej Van Houten, čo bolo meno, na ktoré bol veľmi pyšný. Bol jedným z mála učiteľov, ktorí nemali žiadnu vojenskú hodnosť na škole. Kým Bell stimuloval moju lásku k histórii Van Houten zameral moju pozornosť na najlepších klasikov svetovej literatúry, včítane klasikov starovekého Grécka. Často som zostával dlho po škole diskutujúc s ním na rôzne témy.

Napriek vekovému rozdielu sa títo učitelia stali mojimi priateľmi a zaobchádzali so mnou ako s intelektuálne seberovným. Často som trávil nedeľné popoludnia a noci cez týždeň v ich kanceláriách diskutujúc o všetkom, čo mi prišlo na um v oblasti umenia a vedy. Jedným zo zvláštnych aspektov Riverside bolo, že po vianočnom voľne až po Veľkú noc sa škola presťahovala do Hollywoodu na Floride. Po škole sme ja a Lt. Bell chodievali na pláž a plávali k skalám vzdialeným 200 yardov od pobrežia.

Úcta k prírode, ktorej som sa naučil ako mladý v Louisiane, mi pomáhala vážiť si tiež zázraky oceánu. Zanedlho som mal rôzne druhy živočíchov a mušlí porozkladané po celej internátnej izbe.

Rasové pravdy, ktorým som sa učil sa výborne zhodovali s mojou láskou k prírodnému svetu. Uvedomil som si, že je rozdiel medzi pozorovaním a vychutnávaním prírody a uvedením si faktu, že môj genotyp bol skutočne jej súčasťou, jej vnútornou časťou. Zdalo sa mi úplne samozrejmom, že ľudstvo tak, ako každá iná forma života, ak má byť zdravé a spokojné musí poslúchať zákony prírody.

Keď som sa vrátil nasledujúce leto domov, našiel som močiare a cyprusový prales taký krásny, ako som si ho pamätal. Hneď prvý deň som chytil pár rýb a krabov a upiekol som si ich v tieni paliem. Nič nechutilo tak sladko už dlhé mesiace. Potom som sa roztiahol na tráve v tieni cyprusového stromu, cítiac kvapky potu stekajúce do očí. Myslel som na chladný vánok, ktorý ma ovieval vo vrchoch okolo Gainesville a na jeho príjemnú, chladnú sviežosť. Myslel som tiež na ružové vrcholce a lúče slnka, ktoré sa predieralo cez oblaky a jeho dlhé žiarivé body hľadali a skúmali krajinu. Len vo vrchoch môže človek skutočne pochopiť krásnu panorámu a silu Zeme. Stále sa mi páčil život okolo močiarov, ale uvedomil som si, že sila vrchov si ma podmanila ešte viac, pretože práve tam som nachádzal svoju najplodnejšiu inšpiráciu.

Skúsenosť, ktorú som získal v to leto pri budovaní domov s mojím otcom som využil pri práci s niekoľkými lokálnymi maliarmi. Roznášal som tiež noviny vo vrchnej časti New Orleansu. Bola to asi 15 minútová jazda z domu na starom Forde Falcon. Po niekoľkých mesiacoch som auto predal za zhruba 1200 dolárov a kúpil som si biely Ford Galaxy z roku 1969, ktorý ale potreboval veľa opráv. V tých dňoch to však bol výborný obchod. Po mesiaci bol vo výbornom stave, hotový s novou strechou, ktorú som si nainštaloval sám.

Vstával som o 4 ráno a roznášal asi 200 novín, zastavujúc na každom rohu a kráčajúc k domom so svojou taškou zavesenou na ramenách. Pracoval som pre noviny, ktoré som odsudzoval pre ich pokračujúcu, pokryteckú, prosionistickú pozíciu - Times Picayune, vlastnené Židmi. V spojení s mojou prácou som však na vlastníctvo novín alebo ideológiu nemyslel. V New Orleanse bol vtedy len jeden denník a ja som ho doručoval s prestávkami od piatej triedy. Doručovanie novín bol pre mňa spôsob života, odlúčený od jeho majiteľov alebo politiky.

Zima toho roku bola veľmi studená, pamätám si na ňu dodnes, hlavne pri spomienke na gumu ovinutú okolo mojich prstov, ktorá sa používala na zväzovanie novín. Keď boli noviny hrubšie, guma zvykla praskať a keď v studenom mraze zasiahla moje prsty, bolo to takmer ako uštipnutie osou.

V New Orleanse vlhkosť robí letá horúcejšími a zimné noci a rána chladnejšími. V lete som sa potil, v zime triasol, ale napriek tomu to bola veľmi dobrá práca pre študenta strednej školy.

Mal som 17 a podľa zákonov Louisiany by som sa mal za 6 mesiacov stať mužom. Vrátil som sa na strednú školu v New Orleans a začal som navštevovať integrovanú, novopostavenú školu J. F. Kennedyho, pre stredné a vyššie vrstvy rodín bielych študentov blízko jazera Ponchartrain. Napriek tomu, že Kennedyho škola mala menej čiernych študentov ako väčšina iných v New Orleanse /asi 10 %/, problémy s tým spojené sa stále vyskytovali.

Po prvýkrát som mal možnosť pozorovať množstvo mladých černochoch v blízkom susedstve a všetky charakteristiky správania, o ktorých som čítal v psychologických štúdiách odrazu ožili pred mojimi očami.

Medzi bielymi a čiernymi študentmi som si všimol mnoho rozdielov. Čierni chlapci a dievčatá zvykli bývať oveľa hlučnejší než bieli. Svoje emócie ukazovali rovnako vyzývavo ako svoje oblečenie a zdalo sa, že oscilujú medzi širokozubými úsmevmi a zatvoreným mračením. Keď sa nahnevali, ich nozdry sa zväčšili, pripomínajúc býka pripraveného na útok. Napriek tomu, že pohľad na ich hnev bol hrozný, ich temperament sa zdal viac žoviálny než hnevlivý. Chodby boli často zaplnené čiernymi chlapcami alebo dievčatami pospevujúcich si popevky, ktoré vždy končili udieraním dlaní alebo spastickými pohybmi tela. Väčšina z nich dosahovala slabé výsledky v škole, ale pamätám si jedno dievča z mojej triedy, o ktorom som sa domnieval, že bola výborná študentka. Vo väčšine športov vynikali a tréneri nimi často zapíňali svoje atletické tímy.

Priateľ, ktorý tiež doručoval noviny, chcel toho nechať a ponúkol mi svoju prácu. Ambiciózne som tak pridal 225 nových doručení k mojim pôvodným 200. Môj prvý deň pripadol na daždivé sobotné ráno. Bolo dosť ťažké naraz čítať adresu na novinách a sledovať čísla domov v chladnom, tmavom daždivom ráne. K zvýšeniu mojich problémov prispela aj moja predošlá noc, ktorú som strávil v kine s priateľkou zo školy a vrátil som sa domov až po polnoci.

Vstal som okolo 2 ráno, aby som stihol doručiť všetky noviny. Okolo siedmej som úplne vyčerpaný začal šoférovať domov. Párkrát sa mi podarilo zdriemnuť si v predchádzajúcich dňoch, ale vnútorný alarm ma stále zobudil a nával adrenalinu ma držal pri vedomí na ceste domov. V oné sobotné ráno som zadriemal tiež a takmer som sa už neprebudil. Odbočujúc z diaľnice Ponchartrain na Lakeshore Boulevard sa cesta zahýnala mierne doľava, kým ja som šiel rovno rýchlosťou cez 70 km za hodinu. Narazil som čelne do duba.

Moje telo prerazilo volant a hlava rozbila predné sklo. Ostal som ležať vystretý cez zvislý volant, z ktorého kusy ležali v mojom lone. Z nehody si nepamätám nič, len krv máčajúcu moje tričko, ktorá rýchlo chladla a ruky ťahajúce moje telo von z vraku auta a nakladajúce ma do sanitky oschnerskej nemocnice. Po niekoľkých hodinách mi tvár napuchla tak, že som sotva videl a doktori mali podozrenie vnútorného krvácania. Ich hypotéza sa našťastie nepotvrdila. Mal som však zlomený nos a bradu a osemstehovú jazvu na pravej strane hornej pery, ako aj pomliaždeniny. Do konca dňa som zostal v nemocnici, potom ma poslali domov.

Keďže otec bol vo Vietname a matka chatrného zdravia, musel som sa o seba väčšinou starať sám. Moja priateľka zo školy, Eveline, prichádzala k nám v priebehu nasledujúcich dvoch týždňov, počas ktorých som nechodil do školy a v mnohom mi pomohla.

Keď prvýkrát vošla do izby a videla moju tvár, opuchnutú ako obrovský kaleráb, rozplakala sa. Samozrejme jej reakcia ani jednému z nás nepomohla.

Policajt, ktorý ma ťahal z auta ma tiež prišiel navštíviť. Povedal mi, že videl mnoho havárií a bol skutočne prekvapený, že som to prežil. Očakával, že ma nájde bez hlavy po tom, čo videl rozbité predné sklo auta.

Dodnes si pamätám, že napriek tomu ako zle som sa cítil, hovoril som mu o rasových záležitostiach. Bola to téma, ktorú sa mi vždy podarilo navodiť. Kým som bol doma, pokračoval som v čítaní, napriek čiastočne sťaženému videniu. Potom som knihy odložil a jednoducho zavrel oči a premýšľal nad svojím presvedčením.

Uvedomil som si, že rasové koncepty, o ktorých som čítal a ktorým som rozumel, neboli len súčasť akejsi intelektuálnej hry bez praktického významu pre skutočný svet. Rasové dynamiky zlučovali v sebe podstatu ľudskej histórie a budúcnosti. Naša rasa čelila najväčšiemu genetickému nebezpečenstvu počas svojej dlhej histórie.

Kvôli nedostačujúcim prírastkom naši ľudia na celom svete páchajú rasovú samovraždu. Dokonca aj krajiny, z ktorých naša rasa pochádza sú zaplavované masívnou imigráciou a tým zvyšovaním neeurópskych génov. Vďaka štýlu prezentovanému médiami stúpa uzatváranie miešaných manželstiev. Videl som, že náš národ bol odsúdený stať sa za niekoľko generácií v Amerike menšinou a dokonca aj v našich európskych krajinách.

Bojovali sme za svoje dedičstvo, kultúru, slobodu a samotnú existenciu. Videl som Ameriku rýchlo sa transformujúcu z krajiny európskych hodnôt a kultúry do krajiny zaplavenej tretím svetom. Neexistovali žiadne predpovede vlády o bielych amerických menšinách, ale všetci rasoví autori, ktorých som čítal, videli prichádzajúcu realitu bielej menšiny v Amerike. Bolo to až v 90 tých rokoch, keď Census Bureau /vládna agentúra zaoberajúca sa sčítaním obyvateľstva - pozn. prekl./ potvrdil predpoveď, že biela rasa sa stane v roku 2048 menšinou. V Imigračnom Akte z roku 1965 všetci liberálni senátori prisahali, že tento akt nebude mať na percentuálne zastúpenie etnickej populácie v USA žiaden dopad. Avšak autori ako Drew Smith a ostatní povedali to, čo Census Bureau nakoniec priznal po 30 - tich rokoch.

V intuitívnej rovine som videl deštruktívne zmeny, ktoré sa konali v našich školách, na našich uliciach, v našej vláde a v médiách. Cudzí vlna zmietla hodnoty našich predkov.

Ulice New Orleansu sa hmýrili zločinom, nové školy postavené za väčšie dane boli síce pekné zvonka, ale prázdne zvnútra s ešte prázdnejšími študentmi. Prídavky od štátu podporovali vysokú pôrodnosť menšín a nebila imigrácia vyčerpávala sociálnu infraštruktúru do kritického bodu, počínajúc prídavkami na vzdelanie a ubytovanie a končiac lekárskou starostlivosťou a ostatnými príspevkami. Výsledný efekt spôsoboval úpadok životného štandardu pre americkú strednú vrstvu, nútiac oboch rodičov pracovať s devastujúcimi následkami na manželstvo a deti. Tisíce bielych mužov, žien a detí sa stávalo obeťou čierneho zločinu, ktorý prechádzal americkými mestami ako stredoveký mor.

Médiá zahájili koncentrovaný útok na spôsoby a zvyky západnej civilizácie a začali glorifikovať promiskuitu, homosexualitu, násilie a drogy. Pochopil som, že takáto propaganda časom len zosilnie. Kvalita zvolených zástupcov klesala s príchodom obrovských mäs voličov z radov menšín, ktorí zriedkakedy čítali niečo na vyššej intelektuálnej úrovni než TV program.

Jasne som videl americkú budúcnosť. Čo som však mohol robiť? Bol som len 17- ročný študent strednej školy. Vedel som však, že niečo urobiť musím. Nemohol som sebecky nasledovať svoje vlastné sny a stať sa doktorom alebo kozmonautom. Moja rasa bola v najväčšej kríze počas svojej dlhej histórie. Zároveň mi bolo jasné, že som nemohol sedieť bokom, venovať sa knihám a šíriť rasové pravdy tým, ktorí boli práve na blízku. Vedel som, že žiaden boj nemožno vyhrať bez organizácie. Pozrel som sa do histórie, aby ma viedla v mojom boji. Bol som fascinovaný historickým úspechom Ku Klux Klanu z čias rekonštrukcie juhu. Chcel som vstúpiť do organizácie, ktorá stála za myšlienkami, v ktoré som veril. Občiansky výbor sa mi zdal veľmi pasívny, nevšimol si problémy židovskej nadvlády, napriek tomu, že jeho vodcovia si toho boli vedomí. Cítil som, že tomuto problému musím čeliť.

Jediná skupina, ktorá bola schopná priamo sa postaviť za rasu bol Klan. Historický Klan, o ktorom som čítal bol veľmi rozdielny v porovnaní s imidžom Klanu, ktorý som videl v TV alebo v kinách. Masmédiá prezentovali Klan ako zberbu ignorantných, zelenozubých, násilných južanov, ktorí by ľahko zlynčovali ktoréhokoľvek černocho. Odmietal som ten imidž, pretože som vedel, že základné poznanie rasových rozdielov v Klane bolo vedecky správne, aj keď médiá to kategorizovali ako nesprávne. Faktom ostávalo, že rasy nie sú rovnaké v mentálnej oblasti a toto je zaiste prejavom ich genetického vývinu a nie prejavom rasového utlačania. Pokiaľ ide o Židov ako o skupinu, členovia Klanu vedeli, že sú skutočnými supremacistami a hybnou silou svetového „rovnostárstva“ a multikulturalizmu, zatiaľ čo sami udržiavali pokryteckú doktrínu etnickej nadradenosti pre seba samých a ich milovaný Izrael. Pravdou je, že niektorí členovia Klanu len málo rozumeli genetickej a psychologickej podstate rasovej otázky. Podaktorí mali dobré vzdelanie o historických aspektoch židovskej etnickej vojny proti západnej civilizácii a našim náboženským a kultúrnym inštitúciám. Tí, s ktorými som prišiel do styku boli dojemne dobrí ľudia - väčšinou ťažko pracujúci, veriaci otcovia rodín. Veľa z nich malo farmy alebo malé živnosti a vo svojej sebadisciplíne a zodpovednosti za svoje rodiny a seba samých vzali na seba bremeno za spoločnosť, v ktorej žili. Na černochoch husto obývanom juhu mali možnosť zblízka pozorovať čiernu rasu, ktorá bola v konflikte s dogmou hlásanou médiami. Verili však svojim zmyslom a vlastným skúsenostiam viac, než imidžom vytvoreným médiami. Mysleli sami za seba.

HISTORICKÝ ZÁZNAM

Skôr ako som prvý raz stretol člena Klanu, mal som prečítané severné aj južné pohľady na „radikálnu rekonštrukciu“ juhu. Napriek tomu, že v 60 - tých rokoch neexistovali takmer žiadne knihy podporujúce stanovisko južanov, našiel som nejaké v knižniciach, ktoré boli napísané v predchádzajúcich desaťročiach a ktoré poukazovali na korupciu a deštruktívne kvality tzv. obdobia Rekonštrukcie. Od začiatku storočia až po

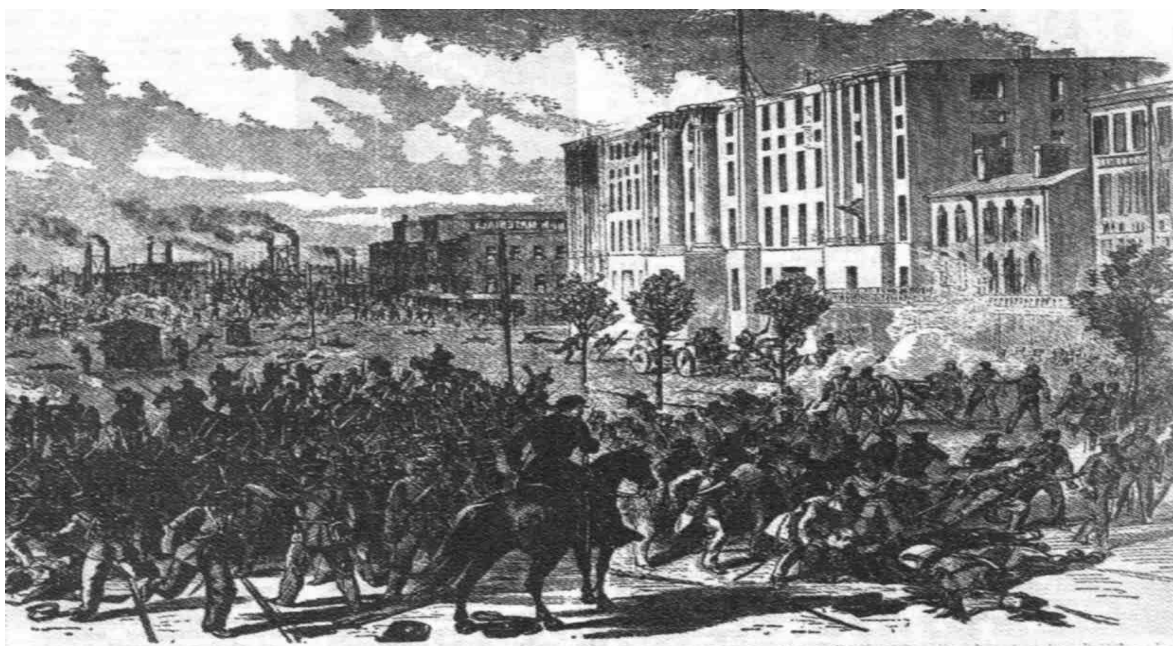


Negatívny náhľad na Carpetbaggera

koniec druhej svetovej vojny väčšina záznamov opisovala Rekonštrukciu ako regresívne, korupčné obdobie, ktoré skončilo len po úspechu zoskupení ako Ku Klux Klan. Popularita týchto pohľadov je ilustrovaná na dvoch najsledovanejších filmoch 20. storočia - Birth of a Nation a Gone with the Wind. Obe dva opisujú čiernu Rekonštrukciu ako násilné a korupčné obdobie. V kontraste so súčasným portrétom Klanu, Zrod národa prezentoval hrdinský imidž Klanu a Odviate vetrom prezentoval imidž hrdinského južného odporu proti zlu Rekonštrukcie. Na sklonku vojny za nezávislosť juhu, bolo s juhom zaobchádzané ako s dobytou provinciou. Ktorýkoľvek južan, ktorý slúžil v hoci ktorej štátnej službe alebo armáde konfederácie /skladajúcej sa väčšinou z bielych mužov juhu/ bol zbavený volebného práva. Keďže ženy v tom čase volebné právo nemali, väčšine južanov bolo odmietnuté právo voliť. Černochoom, ktorí boli takmer všetci negramotní a mali veľmi malú skúsenosť s vedením obchodu alebo vlády, bolo zrazu priznané právo voliť. Príležitosti na korupciu boli takmer ideálne.

„Carpetbaggers“ /severania na juhu po vojne, hľadajúci súkromný zisk po rekonštrukcii vlády - pozn. prekl./ sa nahrnuli na juh, aby využili ľahko skorumpovateľné černošské hlasy /vo voľbách/ pre svoj vlastný zisk. Južná skupina takýchto darebákov - „the scalawags“- vykorisťovala nielen černochoov s volebným právom, ale aj beztak zničených bielych južanov. Obrovské dane zničili južné rodiny a tým

veľký počet majetkov preniesli do rúk nečestných úradníkov. Čierny zločin zmietal nielen mestá, ale aj dediny. Novomenovaní čierni sudcovia bežne oslobodzovali vinníkov za zločiny páchané proti bielu obyvatelstvu. Južnú legislatívu zaplavili negramotní a skorumpovaní úradníci. Černosi a radikálmi kontrolovaná legislatíva Louisiany si napr. privlastnila 10 000 dolárov, na tie časy obrovskú sumu, na



Bitva v New Orleans roku 1874 /nazývaná Battle of Liberty Place/ sa bojovala proti nelegálne vnútej vláde Rekonštrukcii v Louisiane.

cigarety a whisky.

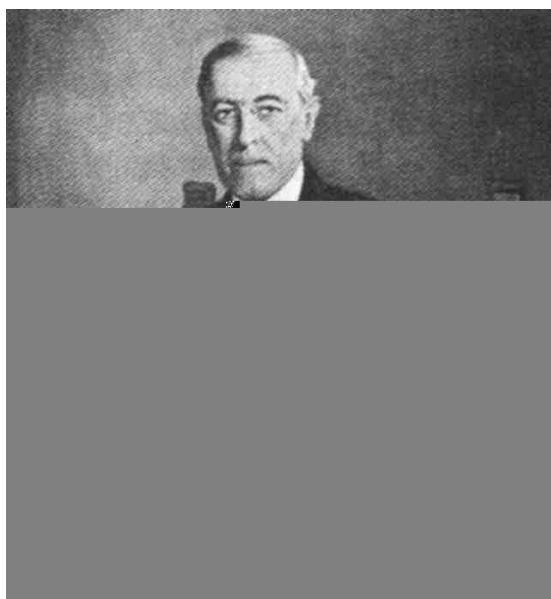
Do tohto víru prišiel Ku Klux Klan, tajná organizácia venovaná obnove západnej civilizácie na poníženom juhu. Vzdelaní muži v Pulaski, Tennessee formovali prvé sociálne kluby. Zo znalosti gréčtiny ich nazvali Ku Klux Klan, zo slova kyklos, znamenajúci kruh alebo združenie. Adoptovali si tradičný odev kresťanských askétov /čo je stále udržiavané v Španielsku/, ktorí nosili špicaté kapucne symbolizujúce vykonávanie dobrej a prospešnej práce v anonymite. Keď si poverčiví černosi začali mýliť oblečených členov Klanu za duchov vojakov konfederácie, ich odevy sa stali silnou psychologickou zbraňou.

Často bol opakovaný príbeh, v ktorom bol černocho obvinený z podpálenia stodôl blízko centra Ku Klux Klanu, neďaleko Pulaski. Za mesačnej noci ho navštívili čudne oblečení muži na koňoch odetí v bielom. Jeden z nich požiadal vystrašeného černocho, aby mu priniesol vedro s vodou. Člen Klanu potom vypil všetku vodu hovoriac, že to bol „jeho prvý nápoj od bitky v Shiloh“. Vraví sa, že odvtedy černocho nikdy viac nebol z ničoho obvinený. Legendárny generál konfederácie Nathan Bedford Forrest, ktorý prvý použil moderné vojenské taktiky a ktorý nikdy neprehral bitku v armáde, ktorá prehrala vojnu, sa stal prvým „Grand Wizard“

/šéf, veliteľ - pozn. prek./ tejto organizácie. Keď sa radikálni republikáni snažili túto skupinu znelegálniť zákonom, v briliantnom taktickom manévri generál Forrest formálne Klan rozpustil, viediac, že môže pokračovať vo svojej aktivite na lokálnom stupni, kedykoľvek to bude potrebné. Viac než 500 000 južanov sa pripojilo ku Klanu počas éry Rekonštrukcie, vytvoriac tak skutočnú armádu proti radikálnej rekonštrukcii.

Len vlastnenie odevu Klanu mohlo byť trestané smrťou. Napriek tomu Klan zo štátu do štátu potichu prevrhol čierne vlády rekonštrukcie. Za 20 rokov od založenia sa mu podarilo prakticky oslobodiť celý juh od čiernej a radikálnej republikánskej kontroly. Kvôli veľmi zlým náladám, vytvorenými republikánskou stranou, juh ostal celistvým, demokratickým juhom nasledujúcich 100 rokov - až pokiaľ republikáni ako Barry Goldwater a iní nevyhlásili opozíciu nútenej integrácie a Aktu občianskych práv. V nasledujúcom období Rekonštrukcie americký ľud spolu s vládou nakoniec porozumel, že Ku Klux Klan mal pravdu a v roku 1896 v procese Plessy vs. Ferguson, najvyšší súd podporil rasovú segregáciu na juhu a v iných oblastiach. /961/ Film Birth of a Nation, ktorý ukazuje KKK ako úspešný, zjednocujúci juh ako jeden národ bieleho bratstva, bol medzi verejnosťou prijatý s takým pozitívnym ohlasom, že vytvoril tzv. druhú éru Klanu.

Klan sa tak stal jednou z najsilnejších amerických sociálnych organizácií v 20. storočí v Amerike. Na svojom vzostupe získaval milióny nových členov, medzi nimi amerických senátorov, kongresmanov a štátnych guvernérov na juhu i severe. Po špeciálnom premietaní filmu v Bielom Dome, prezident Woodrow Wilson chválil a ďakoval Klanu za záchranu južnej civilizácie a teda jej ochrany pre celú Ameriku. Z História amerického národa /962/



Dobrodruhovia zo severu zaplavili juh a boli nepriateľmi práve tak jednej ako aj druhej rasy. Na dedinách negri /v tých časoch sa nepoužíval termín černochoch - black, ale neger - negro/ pracovali v úradoch. Nevedeli nič o používaní autority okrem jej urážania. Politika vodcov z Kongresu spôsobila porážku civilizácie na juhu v ich odhodlaní položiť biely juh pod opraty čierneho juhu. Bieli muži povstali vedení inštinktom sebazáchovy a až nakoniec vznikol vynikajúci Ku Klux Klan - skutočné kráľovstvo juhu na ochranu južných krajín. /963/

Na ilustráciu všeobecne vysokého hodnotenia KKK, Encyklopédia Britannica, v edícii na prelome storočí charakterizuje KKK ako rytiersku organizáciu. Článok začína: „Ku Klux Klan je názov americkej tajnej asociácie južných belochov spojených na seba ochranu a postavených proti rekonštrukčným zmenám kongresu.“ Opisuje príčiny vzostupu Klanu ako: „absencia stabilnej vlády na juhu počas rokov po ukončení Občianskej vojny skorumpovaná a tyranizujúca vláda cudzincov a negrov odobratie volebných práv bielym odobratie zbraní bielym urážky a ublíženia bielym ženám negrami“ /964/

Členmi po znovuvzrození Ku Klux Klanu v 20-tych rokoch dvadsiateho storočia boli práve tak ako v časoch Rekonštrukcie najvzdelanejší a najprominentnejší členovia spoločnosti zo severu i juhu. Pridalo sa tisíce politikov, ako aj cirkevní a finančníci. Úspešnou stratégiou v časoch svojho najväčšieho rozmachu bolo zapísať za členov vodcov komunit v obchode, politike a viere /kostole/. V porovnaní s Klanom z Rekonštrukcie nemal protikatolícky základ a mal niektoré výlučne katolícke skupiny v južnej Louisiane a v niektorých ďalších oblastiach. Klan 20 - tých rokov využil strach medzi protestantmi z rastúceho rímskokatolíckeho kresťanstva, prichádzajúceho najmä v podobe nových imigračných vln. Protestantí kňazi patrili medzi najhorlivejších zástancov Klanu. V tretej ére Klanu /v čase revolúcie za občianske práva v 50 - tých a 60 - tých rokoch/ protestanti stále dominovali Klanu na väčšine nekatolíckom juhu, ale množstvo skupín sa nepodriadilo protikatolíckym zákazom a uvedomovalo si potrebu zjednotenia bieleho kresťanstva v odozve na židovskú nadvládu a protikresťanstvo. V katolíckej Louisiane členovia boli teda väčšinou katolíci, v nedávnych rokoch mal Klan dokonca i katolíckych vodcov.

Imigračné záležitosti poháňali Klan v 20-tych rokoch k vzostupu a keď sa imigrácia znížila, znížilo sa aj pôsobenie Klanu. Rastúca sila židovských médií zahájila proti Klanu propagandu, konštantne portrétujúcu jeho členov ako stelesnené zlo a poukazujúcu na člena, ktorý porušil zákon, ako typickú vzorku celej organizácie.

Niektoré nezávislé skupiny Klanu pokračovali v činnosti len s malými zmenami od čias Rekonštrukcie, prechádzajúc z otca na syna. Ostatné spadli pod „strechu“ Klanu z 20 - tých rokov a adoptovali si jeho tituly a rituály spolu s politickými a náboženskými presvedčeniami, ktoré sa líšili od pôvodného Ku Klux Klanu. Väčšina týchto skupín sa pretransformovala skôr do akýchsi sociálnych klubov než revolučnej organizácie. Násilie nevyhnutné v časoch Rekonštrukcie nebolo viac v Klane akceptované, niektorí členovia však reagovali agresívne hlavne na ohavné zločiny, keď obeťami boli ženy alebo deti.

Lynčovanie a bitky neboli však páchané len černochochmi. Kriminálnoprávny systém v tomto období sa len zriedka zaoberal zneužívaním žien. V Klane existoval však kód rytierstva, ktorý považoval materstvo a ženstvo za posvätné. Na zločin spáchaný na žene sa dívali ako na jeden z najhorších. Opitý beloch bijúci

svoju ženu mohol byť potrestaný malou skupinou občanov, niekedy členov Klanu, ktorí mu dali pocítiť príchut' toho, čo on urobil svojej žene.

Členovia Klanu toho obdobia by boli šokovaní faktom, že v našej „tolerantnej“ spoločnosti sú útoky na ženy bežnými a že neboli dnes znásilnia viac než 20 000 bielych žien každý rok. Len ťažko by si vedeli predstaviť rastúce psychické týranie žien v západných národoch - zvyšujúce sa ako v krajinách tretieho sveta.

Tretia éra Klanu vzrástla koncom 50 - tych rokov, keď občianske hnutie prevrátilo sociálny systém, ktorý trval storočia. Tisíce nezávislých skupín Klanu povstalo na juhu a vo všetkých častiach Spojených štátov. Mená a symboly Klanu boli verejnou doménou po mnohé roky, takže žiadna skupina Klanu ich nemohla používať exkluzívne len sama. Výsledkom bol vznik mnohých skupín, ktoré sa značne líšili vo svojej filozofii a taktike. Existovali - Americký Klan, Spojené Klany, Bieli rytieri Ku Klux Klanu, Rytieri Bielej Kamélie a mnoho jednoducho volaných Rytieri Ku Klux Klanu. Väčšina týchto skupín neporušovala zákon, napriek tomu sa niektorí domnievali, že násilie je jediná cesta, ako zastaviť integráciu.

Ich násilné akcie boli ničím v porovnaní s násilím, ktoré spustila sociálna rovnosť rás. Nerozumeli, že toto krviprelievanie vyústilo v nesympatie nepriateľov, ktorými pohrdali. Média velebne publikovali tieto prípady, nevynechajúc príležitosť portrétovania oponentov „občianskych práv“ nielen ako oponentov princípov slobody, ale aj ako nemorálnych mužov páchajúcich násilie.

V mene občianskych práv pre černochoch vyústil tento sociálny systém do straty sociálnych práv pre milióny bielych, ktorí sa stali obeťami čierneho zločinu a násilia.

V jedno popoludnie na zasadaní občianskeho výboru som stretol vodcu Klanu, ktorý mal významný dopad na môj život: Jamesa Lindsaya. Bol to fascinujúci muž, ktorý viedol dvojité život. Lindsay bol jedným z najúspešnejších brokerov v New Orleanse, žijúci v luxusnom dome v dobrej štvrti New Orleansu. Tajne však viedol odovzdanú skupinu Klanu pod pseudonymom Ed White. Jeho organizácia mala členov v Texase, Tennessee, Louisiane, Mississipi a Alabame. Skontaktoval ma s niekoľkými študentmi na kennedyho strednej škole v Alabame, ktorých otcovia boli aktívni členovia Klanu. Lindsay vravieval, že nelegálnosť a násilie nie je v Klane tolerované a opakovane zdôrazňoval, že násilie v iných skupinách Klanu v rôznych častiach krajiny, bolo výsledkom provokátarov z vlády. Vláda, priznával, podporovala násilie ako prostriedok na zničenie a zdiskreditovanie Klanu a zároveň na zobrazenie našich cieľov ako nemorálnych v očiach verejnosti. Až po rokoch, keď mal americký kongres zasadanie o programe zvanom Cointelpro /965/ /counter - intelligence program/ vyšlo na povrch, že vláda robila presne to, čo Lindsay tvrdil - jej agenti podporovali násilie a ilegalitu ako medzi pravými tak i ľavými krídlami skupín na zničenie ich životaschopnosti./966/

Bol som pozvaný na malé stretnutie, na ktorom Lindsay predniesol krátku, ale veľmi dojemnú reč o svojej láske k nášmu dedičstvu a krajine. Vášnivo hovoril o nebezpečenstve, ktoré nás očakávalo, ak anglosaskú populáciu zaplavia masy tretieho sveta. Lindsay nebol len sčítaný a zručný v obchode, bol zároveň šampiónom v boxe v čase jeho pôsobenia u námorníkov. Bol výborný rečník, s otvoreným srdcom boxera, ktorý sa nikdy nevzdáva. Keďže môj otec bol na druhom konci sveta, Lindsay sa stal mojim druhým otcom. Obdivoval som Lindsayovu odvahu pôsobenia v Klane, napriek riziku na jeho postavenie a sociálny štatút. Bolo zaujímavým sledovať, ako rýchlo sa vedel pohybovať medzi obidvoma svetmi. Od prvej minúty nášho stretnutia videl hĺbku mojich vedomostí a odhodlanie a snáď aj preto zaobchádzal so mnou ako so seberovným, napriek nášmu vekovému rozdielu. Bol som v mnohom žiakom, za čo on bojoval. Učil ma o komplikovanosti a psychológii ľudí a pomohol mi vyostriť si a uhladiť moje rasové vzdelanie a vedomosti.

A tak prišiel dôležitý deň. V miestnosti ožiarenej len svetlom sviečok na drevenom kríži, s mužmi v bielych róbach som sa priblížil k oltáru, na ktorom ležal meč a otvorená biblia. Tu som prisahal na svoju kresťanskú vieru Amerike, Konštitúcii Spojených štátov, bielej rase a mojim bratom z Klanu. Prisahal som stále ochraňovať svätosť ženstva, nevinných a starších a najvzácnejšie bohatstvo nášho národa - deti.

Na potvrdenie absolútnej istoty, aby každý jasne vedel náš názor na násilie, Lindsay zároveň vyžadoval, aby každý člen prisahal, že sa nezapletie alebo nespácha žiaden zločin alebo nelegálny akt násilia. Od čias môjho vstupu do Klanu, až kým som z neho nevystúpil o niekoľko rokov neskôr, ani jeden člen Klanu nespáchal zločin alebo násilie proti menšine. Dokonca aj útoky ADL /Anti Defamation League/ voči mne v neskorších rokoch priznávali, že môj Klan nebol násilný. Samozrejme naše striktné dodržiavanie zákonov nás pre ADL robilo nebezpečnejšími než iné Klany, pretože sme mohli vplývať na verejnosť a politický proces.

Loiusiansky „Biely tiger“

Po počiatkoch vzrušení sa Klan začal zaoberať niektorými nepodstatnými aktivitami. Vyzeral viac ako sociálny klub než čokoľvek iné. Občas sme tlačili letáky, ktoré sme potom distribuovali. Zvyčajne sme používali metódu distribúcie založenej na roznášaní bezplatných novín, ku ktorým sme gumičkou pripli naše letáky a spolu sme ich rozhadzovali na trávniky domov vybratých lokalít. Udržovali sme tiež zvyky horenia kríža, zvyčajne na svätého Bernarda alebo na svätú slávnosť Tammany. Horenie kríža bolo často médiami spomínané ako jeho pálenie, navodzujúc mylný predpoklad protikresťanskej svätokrádeže. Volať horenie kríža protikresťanským bol pokrytecký a zavádzajúci akt používaný práve protikresťanmi - Židmi ovládanými médiami. V skutočnosti horenie kríža reprezentovalo jeho osvetlenie. Počas dlhých storočí, pred vynájdením elektrickej energie, boli kresťania dojatí krásou sviečok poskladaných do tvaru kríža. Škótske klany, ktoré mali silnú kresťanskú orientáciu, to používali ako symbol proti tyranii. Pre nás to bol posvätný akt, ktorý v žiadnom prípade neznamenal zastrasovanie. Média to však ukazovali ako znak teroru. Niektorí belosi, zvyčajne deti, si bohužiaľ osvojili tento symbolizmus navodený médiami a zapalovali kríže, aby ukázali nesúhlas s integráciou škôl a svojho okolia.

Vo vyšších ročníkoch strednej školy som sa začal vzdávať od Klanu, napriek tomu, že som obdivoval Lindsaya a miloval statočné dedičstvo Klanu. Zdalo sa mi, že bol jednoducho zastaralý, zameraný na minulosť, nepripravený osvojiť si nové stratégie pre víťazstvo. Predtým, než som sa pripojil ku Klanu, čítal som niektoré z prác Georgea Lincolna Rockwella. Rockwell bol zaujímavá a pôsobivá osobnosť. Slúžil v armáde ako námorný pilot a dosiahol hodnosť kapitána v boji proti Nemecku počas druhej svetovej vojny. Po vojne sa stal aktívnym členom konzervatívneho hnutia, jedného času pracujúc s Wiliamom Buckleym. Rockwell, stále konzervatívec, sa dopracoval k úplnému poznaniu rasovej otázky, včítane židovskej supremacie, cítil však frustráciu nad faktom, že toľkí konzervatívni vodcovia odmietali verejne hovoriť o veciach, o ktorých hovorili v súkromí.

Kapitan Rockwell kultivoval v krátkych televíznych reportážach imidž humorného klauna a radikálnej osoby, keď však vystupoval v diskusných programoch alebo pred obecnstvom univerzít, pôsobil dojmom rozumného a príťažlivého človeka. V univerzitných prednáškach šokoval svoje obecnstvá Churchillovým článkom z Illustrated Sunday Herald o židovskom vedení komunizmu, ako aj dokumentmi z Národných archívov, opisujúcich židovské prevzatie moci v Rusku. Odhalil židovskú supremáciu i pokrytectvo a židovské snahy zatajiť pravdu.

Zapôsobil na mňa svojou inteligenciou a statočnosťou, a tak som si s ním začal písať mesiace pred tým, ako bol zasiahnutý guľkou vraha. Povedal som mu, že som južan hrdý na južanské a americké dedičstvo a oboznámený so židovskou otázkou, ale že som zároveň vlastenec veriaci v konštitúciu a ochranu slobodného prejavu a tlače. Rockwell odpovedal, že jeho skupina silno podporuje konštitúciu a nie je totalitná ako boli Nemci.

Jeho efektívne používanie radikálnych taktík na konfrontáciu ľudí s rasovými pravdami na mňa zapôsobilo. Napísal: „Musíme byť prebudení šokom z letargie a rasovej samovraždy.“

Po jeho smrti som cítil rozpor medzi tradičnými prístupmi Klanu a Rockwellovými nekonvenčnými metódami na spoznanie týchto problémov. Rockwellove dedičstvo ma doviedlo k neskoršej akcii počas prvého roku na vysokej škole, keď som mal len 19 rokov. William Kunstler, židovský komunistický právnik mal prednášku na tulanskej univerzite na jar roku 1970. Kunstler bol hlavným právnikom pre skupinu obžalovaných, známych tiež ako „Chicago 7“, ktorí boli obvinení z výtržností v roku 1967 na demokratickej národnej konferencii. Bol tiež zapletený do stoviek súdnych procesov na obranu černochoch, snažiac sa o zničenie bielych škôl a susedstiev. Jedna z vecí, ktorá mi skutočne vadila na Kunstlerovi bolo to, že médiá len zriedka spomenuli jeho komunistické aktivity a názory. Namiesto toho ho prezentovali ako „aktivistu“, alebo ako „právnik na ochranu občianskych práv“, nikdy nie ako komunistického revolucionára, ktorým naozaj bol. Chcel som urobiť čosi, čím by som upriamil pozornosť na jeho komunistický rodokmeň.

Dopočul som sa o plánovanej prednáške na tulanskej univerzite len deň predtým. Moji priatelia Ray Leahart a Louis McWilliams sa ma spýtali, či s tým chcem niečo robiť. Narýchlo som navrhol, aby sme zorganizovali malú demonštráciu. Zhotovili sme veľký nápis KUNSTLER JE KOMUNISTICKÝ ŽID. Na pridanie dramatickosti a zabráneniu tlače, aby to ignorovala rozhodol som sa použiť Rockwellovu taktiku hákového kríža pripevneného okolo ruky. Prišli sme na miesto prednášky k McAllisterovmu auditóriu, kde nás privítali tri tucty členov Black Panther Party, všetci oblečení v čienych kožených kabátoch. Museli sme prejsť priamo cez ich ozbrojené rady. Jediná ozbrojená opora, ktorá bola poruke keď Louis a Ray vybalili nápis z igelitovej tašky, bol člen školskej stráže. Zdvihol som provokatívny nápis a začal kráčať oproti černochoch. Vedel som, že to, čo robím je hlúpe a nebezpečné, ale zároveň som cítil vzrušenie, pretože to bol dobrý pocit verejne sa postaviť a vyjadriť svoj nesúhlas s mužom, ktorého som považoval za zradcu. Kunstler bol mužom, ktorý bodol vo Vietname amerického vojaka od chrbta vyjadrením svojej podpory Viet Kongu.

Ako som zostúpil z chodníka, vyzeralo to, že všetci na moment zamrzli. Bieli študenti hľadali na mňa neveriac vlastným očiam a black panthers nemohli uveriť, že osamotený biely študent sa im odvážil postaviť. O niekoľko minút TV a noviny pristáli na mne, školský strážnik zapol vysielaciu, zúfalo sa snažiac zavolať na pomoc viac kolegov. Keď som prechádzal okolo člena čiernej Black Panther Party, ich obscénnosti a vyhrážky rástli. Boli privolaní štyria strážnici a policajné auto so zapnutou sirénou a svetlami sa prirútilo na chodník pred auditórium. Člen školskej stráže ma zastavil a spýtal sa ma, či som študent, hovoriac, že nemám právo byť v priestoroch školy. Odpovedal som mu, že právo mám, pretože toto je verejná udalosť na univerzite,

ktorá je podporovaná aj z verejných prostriedkov. Za 20 minút sa objavilo o pol tucta policajných áut viac a asi 10 policajtov bolo na mieste v čase, keď som kráčal pár stôp od čiernych revolucionárov. Ray a Louis tiež raz alebo dvakrát zobrali nápis a keď sme cítili, že sme dostatočne prezentovali svoje názory, pobrali sme sa preč.

Otec bol nahnevaný, keď zistil, čo som urobil. Donútil ma k sľubu, že sa nepridám k Nacistickej strane, čo som nikdy ani neurobil. Samozrejme, jediný akt demonštrácie proti Kunstlerovi ma sprevádzal po mnohé roky, pretože dal mojim nepriateľom možnosť útočiť na mňa skôr prirovnávaním ako konfrontáciou myšlienok samotných. Zároveň som však cítil z môjho verejného vystúpenia uvoľnenie. Prekročil som Rubikon a cesta späť zo zvolenej dráhy bola nemožná.

Na louisianskej univerzite

Otec, ktorý ukončil vysokú školu urobil nielen vojenskú kariéru, ale tiež úspešnú kariéru v civile ako inžinier, staviteľ domov a v naftovom obchode. Neskôr pracoval pre vládu v USAID programe v juhovýchodnej Ázii a začal kariéru na ministerstve energie až do polovice svojich 70 - tich rokov. Všimol si, že muži, ktorí čosi dosiahli a postavili sa na nohy z chudoby a ničoho, mali zriedka úspešných synov. Domnieval sa, že je to preto, že ich synovia nepodstúpili trápenia a prekážky, s ktorými si ich otcovia dokázali úspešne poradiť. Napriek tomu, že finančne si mohol dovoliť platiť moje vysokoškolské štúdiá, myslel si, že by bolo pre mňa lepšie rozvíjať vynaliezavosť a pracovné zvyky a teda hradiť si školu svojou prácou. Pochopil a naučil som sa jeho lekciu, ktorú mi do života dal - moje budúce úspechy alebo prehry sú v konečnom dôsledku závislé na mne a mojej vlastnej zodpovednosti.

V škole som stretol veľa študentov, ktorí vinili rodičov za všetky problémy v ich vlastných životoch. Bol som preto vďačný otcovej lekci, že ja som zdroj toho, aký môj život bude ďalej. Verím, že človek nemusí byť ovplyvňovaný len vonkajšími vplyvmi, ale môže cieľavedome usmerniť svoj život svojou vlastnou vôľou. Kniha, ktorá ma v tom čase veľmi ovplyvnila bola Master key to riches od Napoleona Hilla. Nebola o peniazoch, ale o skutočnom bohatstve života, ktoré pochádza práve z jeho naplnenia. Rozhodol som sa naplánovať svoj život tak, ako keby niekto písal hru alebo román. Nevychádzalo to vždy tak, ako som plánoval, ale myšlienka vedomého usmerňovania života než len nechať sa unášať vetrom a prúdmi, sa mi páčila. Človek sa nemusí nechať unášať beznádejne ako loďka na rieke, ale sám sa môže stať riekou nasmerovanou, silnou riekou zmyslu a významu. Pre mňa môj vlastný spôsob naplnenia mohol najstý význam len cez napredovanie nášho ľudu.

Od dôb, keď ma otec a matka učili čítať, zdôrazňovali potrebu vzdelania. Starý otec Ernest M. Duke mi zvykol dávať malé vreckové, keď nás prišiel navštíviť. Otec mu však povedal, aby tieto peniaze odložil radšej na moje vzdelanie. Od základnej školy som pracoval s otcom na dome, doručoval noviny, kosil trávniky a predával rôznych plazov, chytených v močarínach, do hadej farmy v Slidell. Na strednej škole som popoludnia pracoval pre Randy Newmana v Kohlmeier and Company, firme z New Orleansu.



Maľovanie domov v roku 1968 s priateľom Billom Kirsteinom.

Po autohavárii na strednej škole som viac nemohol doručovať noviny, a tak sa mi podarilo najstý malý, hrdzavý Fiat. Kúpil som ho za 200 dolárov a namaľoval štetcom na zeleno. Motor bol malý a dosahoval maximálnu rýchlosť 70 míľ za hodinu. Na začiatku leta 1968 som stále potreboval peniaze na školu, knihy a ubytovanie na internáte. Rozhodol som sa preto robiť sám na seba. Obliekol som si staré maliarske nohavice a čiapku a jazdil okolo hľadajúc dom, ktorý by potreboval namaľovať. Zaklopal som na dvere, predstavil som sa ako študent vysokej školy zarábajúci si na štúdium, objasnil svoju maliarsku skúsenosť maľovaním domov u svojho otca a ponúkol namaľovať dom za polovicu sumy komerčnej maliarskej firmy. Robil som dobrú prácu, pretože po urobení pár domov ma odporúčania z úst do úst držali zamestnaného celé leto.

Bolo to najťažšie leto môjho života. Vstával som o 5:30, aby som stihol byť v práci o 6 a pracoval do 8 večera. Daždivé dni boli jediné dni voľna a vždy som ich privítal. Väčšina práce bola zvonku a len ťažko je slovami opísať vlhké podnebie New Orleansu. Najviac mi vadili prípravné práce na dreve. Často to boli hodiny strávené vysoko na rebríku siahajúce ponad hlavu, prach a úlomky dreva priliepajúce sa na spotenú tvár a telo. Práca pod rínami bola zvlášť ťažká. Bol som viac než 180 cm vysoký a stále rástol, ale v celodennej intenzívnej práci v new orleanskom horúcom a vlhkom lete som schudol na 70 kg. Vracal

som sa domov večer, osprchoval sa a čítal dlhé hodiny, až kým som nezaspal kdesi uprostred vety. Nežil som sociálnym životom, jednoducho ma nezaujímal. Vedel som, že musím pracovať, aby sa mi podarilo tromi mesiacmi práce zaplatiť väčšiu časť školského roka.

Keď bol čas ísť do školy v auguste 1968, naložil som svoj Fiat a vydal sa na 80 míľ dlhú cestu do univerzitného internátu v Baton Rouge. V troch štvrtinách cesty som zacítil pach horiacej gumy. V spätnom zrkadle som uvidel čierny dym a oheň vychádzajúci od motora až k zadným sedadlám. Rýchlo som zastavil, vyložil všetko von a začal hádzať na motor hlinu a prach. Nemohol som však oheň uhasiť a o chvíľu auto vyzeralo, ako keby v ňom vybuchla bomba. Zastavil mi našťastie okoloidúci kamión a ponúkol pomoc pri odtiahnutí auta. Zvyšok cesty ma kamarát doviezol až k internátu.

Usadil som sa v internátnej izbe a stále zapáchajúci od oleja a dymu som sa rýchlo zoznámil so štyrmi novými spolubývajúcimi na päťmiestnej izbe. Neuplynula noc bez argumentov a diskusií o rasových problémoch. Internát bol divoké miesto s každovečernými kartovými hrami, malými či väčšími ohňostrojmi, hlasným rock and rollom a občasnými bitkami. Každý mal názor na všetko a búrlivé diskusie na témy od politiky, sexu, vesmíru až po šport boli na dennom poriadku.

Hierarchia, ktorá sa vyvinula medzi študentmi nebola založená na ich pôvode alebo finančnej situácii, ale na tom, ako sa sami prezentovali, ako držali slovo, akí boli zdatní. Ja som bol známy ako „Klansman“ a väčšina z internátu súhlasila s mojim základným cítením, aj keď neboli až tak oduševnení. Najmenej tri štvrtiny chlapcov z internátu malo rado konfederatívnu zástavu. Zistil som, že pár študentov ma kvôli môjmu rasovému presvedčeniu nenávidelo, avšak keď ma mali možnosť spoznať a uvedomili si, že nie som tým, za ktorého ma predtým považovali, stali sa mojími priateľmi v tom čase len v bielom internáte. Diskutovali sme v tých dňoch o všetkom. Domnievam sa, že ľudia boli vtedy viac oddaní skutočnej slobode prejavu než dnes, v ére politickej správnosti. Nebola téma, ktorá by bola zakázaná, naopak, ak sa študent v diskusii urazil, bol považovaný za „netýkavku.“ Namiesto žalovania učiteľom o politicky nesprávnej urážke, naučili sme sa brániť pádnymi odpoveďami - alebo pästami, ak to bolo nevyhnutné. Dnes na mnohých školách len vyjadrenie politicky nesprávneho cítenia je dostatočným dôvodom na vylúčenie zo školy. Občas sa účastníci diskusie stali tak horľavými a pobúrenými, že sa strhol pästný zápas, ale keď bolo po všetkom, existoval vzájomný rešpekt pre tých, ktorí sa správali ako muži.

Vysokoškolský radikál

Do skončenia vysokej školy som presne vedel, čo by som chcel v živote robiť - chcel som sa stať vodcom v záležitostiach nášho rasového prežitia. Mal som zároveň stanovené osobné ciele. Navštevoval som vojenskú školu jeden rok a tešil som sa na ROTC, program na louisianskej univerzite, ktorý mal reputáciu ako jeden z najlepších v krajine. V tom čase bol povinným pre všetkých prvákov, navštevoval by som ho však aj tak, pretože som chcel nasledovať otcove kroky a tráviť väčšinu života ako dôstojník a občan v službách armády Spojených štátov amerických. Napriek tomu, že som pochyboval o účasti našej armády vo vojnách vo svete, komunizmus som považoval za úhlavného nepriateľa, ktorý nás ohrozoval. Zároveň som vedel, že jeho vplyv musí byť skrátený a už od detských čias v lesoch Gentilly som sa chcel testovať v tomto boji. Tešil som sa na výzvy Vietnamu, boju za svoju vlasť v bitkách, ktoré som si vysnil ako chlapec. Pripojil som sa zároveň k špeciálne orientovaným jednotkám, ktoré boli súčasťou ROTC, zvaným Bengal Raiders, s výcvikom v skutočných armádnych zariadeniach.

Čo sa týka mojej akademickej činnosti, hlavným predmetom môjho štúdia bola rasa. Študoval som históriu, ale ako to bolo obsiahnuté v študijných osnovách, mohlo by sa to volať dynamiky rasy. Počas štúdia som sa zúčastňoval kurzov o americkej a európskej histórii, jeden priamo sa zaoberajúci ruskou revolúciou /učený otvoreným marxistom/ a dva americkou revolúciou. Ďalej to boli kurzy biológie, geografie a antropológie ako základňa pre biologické aspekty rasovej otázky. Sociológia som sa zúčastňoval za účelom lepšie porozumieť argumentom liberálov, filozofie, logiky, reklamy a prejavu na porozumenie základných filozofických otázok a spôsobu ich vyjadrenia. Angličtinu a žurnalistiku na lepšie vyjadrenie mojich pocitov a viery a tiež kurz nemeckého jazyka ako bránu pre európske štúdiá. V tomto štádiu som bol dlžníkom Willisa Carta za jeho Noontide press, ktorý mi umožnil prístup k potlačovaným knihám, ktoré skutočne doplnili moje vzdelanie.

Často som spytoval svojich profesorov v triede. Mnohí z nich vyučovali z egalitárskeho hľadiska. Mnoho som čítal a rozmýšľal o témach a často v triede vystúpil a debatoval. Väčšina prednášok bolo otvorených a zameraných na diskusiu a čoskoro som mal reputáciu študenta pýtajúceho sa drzé otázky a niekedy ostro konfrontujúceho s učiteľovými tvrdeniami. Namiesto papagájovania odpovedí, ktoré učители očakávali som písal názory a eseje o histórii, sociológii a iných humanitných vedách. Vždy som svoje výpovede opatrne podložil.

Väčšina profesorov, ktorí so mnou nesúhlasili ma napriek tomu známkovali spravodlivo, ale bolo pár takých, ktorí neznášali moje vstupy a známkovali ma kvôli drzosti vyjadriť opačný postoj horšie. Napriek tomu, že som sa obával takýchto profesorov, nedokázal som byť ticho, keď som počul veci, ktoré jednoducho neboli pravdivé a boli deštruktívne k nášmu rasovému bytiu. Nechcel som, aby ostatní študenti boli zavádzaní a veril som, že bolo mojou povinnosťou sa tomuto postaviť. Jeden príklad mi utkvel v pamäti na kurze filozofie, zameranom na Sigmunda Freuda, ktorého som nazýval Sigmund Podvod. /od fraud - podvod, pozn. prekl./ Pri jednej príležitosti sa ma profesor spýtal, prečo Freud veril, že tréning na nočník je také dôležité pre vývin osobnosti. Moja odpoveď: „Možno preto, lebo mal chronickú zápchu,“ vyvolala záchvat smiechu v triede. Poburovalo ma, že stovky študentov bolo vedených k tomu, že análna fixácia je kľúčovým faktorom k rozvoju osobnosti.

Súčasne som si však vyvinul s mnohými učiteľmi veľmi dobrý vzťah, vrátane pár liberálov, ktorí mali otvorenú myseľ. Môj nemecký učiteľ, profesor James Hintze bol veľmi liberálny a trávil so mnou veľa času po

vyučovaní v jeho kancelárii v debatách a priateľských diskusiách. Bol otvorený mojim náhľadom ako aj ja jeho a napriek ostrému rozchodu názorov na otázku rasy, našli sme spoločnú pôdu v úsilí zachrániť prostredie a reformovať súčasný korupčný politický systém.



Babs Minhinnette niekoľko mesiacov pred smrťou. Bola neúnnavnou vlastenkou.

Počas mojich prvých rokov na louisianskej univerzite, hnutie Mladí američania za slobodu sponzorovali prejav černošky Júlie Brownovej o nebezpečenstvách amerického komunistického hnutia. Brownová bola dobrá rečníčka s náhľadom na infiltráciu komunizmu v americkej vláde a masmédiách. V časti otázok a odpovedí som zdôraznil, že väčšina komunistov, ktorých spomenula, boli Židia a spýtal som sa jej, či sa zamýšľala nad tým, že práve Židia sú hnacou silou za komunizmom od svojho zrodenia až do jeho súčasnej podoby. Zasmiala sa a povedala, že presne vie na čo narážam, ale „nebude to preberať“.

Hneď po jej vystúpení som stretol Babs a Virgil Mihinnetteovú. Ponáhľali sa ku mne povedať mi, aké to bolo skvelé, že som vyzdvihol spojenie medzi komunizmom a Židmi. Babs, jej syn Tommy a jej manžel ma prakticky adoptovali ako súčasť rodiny a počas tých rokov som s nimi trávil nespočetné hodiny. Babs sa stala vodcom v našom zápase za prežitie a viedla moju kampaň o guvernéra v Baton Rouge. Som jej a zároveň jej rodine vďačný za všetky obete počas tých dlhých rokov. Zomrela na rakovinu v júli 1998 a jej duša zostane so mnou pokiaľ budem nažive ako aj s tými, ktorých nadchla a inšpirovala.

Počas prvého roka som sa politicky takmer neangažoval. Čítal som a vyžíval sa v obľúbených predmetoch. Univerzita mala priestor medzi univerzitnou úniou a divadlom, nazývaný Aleja slobodného prejavu. Ožívala

každú stredu na poludnie. Na univerzite bolo silné protivojnové hnutie, podobné ako na ostatných školách v tom čase a v tejto aleji roky dominovali ľavicoví aktivisti. Napriek tomu, že som v triede občas vystúpil a zúčastnil sa protikomunistických demonštrácií, nikdy som nemal žiaden prejav, ani sa nezúčastnil formálnej debaty mimo triedy. Jednou vecou bola konverzácia s chalanmi na internáte a celkom inou pomýšľanie na skutočný prejav.

Až do mojich vysokoškolských rokov som nachádzal najväčšiu radosť v samote a tichu louisianskej divočiny. Zistil som, že je značný rozdiel medzi čítaním a hovorením. Možno jednou z najcennejších vecí, ktoré mi dala vysoká škola, bolo obohatenie mojich komunikačných zručností. Veľa sčítaných, vzdelaných ľudí malo problémy s komunikáciou v intelektuálnom prostredí. Niekedy inteligentní ľudia nie sú najlepšimi rečníkmi, existuje značný rozdiel medzi priestorovými a verbálnymi zručnosťami. Nie je ničím výnimočným stretnúť ľudí, ktorí rozumejú Pytagorovej teórii, ale majú problémy plynule hovoriť. Napriek sčítanosti občas zle vyslovia slová, s ktorými sú oboznámení len v ich písanej forme. Veľká myšlienka vyslovená zlou gramatikou a výslovnosťou má v akademickkej komunite väčšiu šancu byť zamietnutá než myšlienka smiešna, ale vyjadrená s patričnou výrečnosťou.

Taktiež som sa naučil sile humoru. Videl som veľa hlboko nelogických konceptov efektívne podporovaných ľuďmi, ktorí boli humorní a obľúbení. Pravda potrebuje takéto zbrane, najmä ak táto pravda nie je módnou. Ďalšiu lekciiu, ktorú som sa naučil z debatovania je, že ľudia sú oveľa presvedčivejší, keď vyjadrujú svoje názory úprimne. Úprimnosť a entuziazmus sú vždy presvedčivejšími ako chytráčenie.

Na vysokej škole som objavil, že rasové egalitárstvo, aj keď vedecky pomýlené, je



Jeden z prvých organizačných stolov bol zriadený na louisianskej univerzite. Ray Leahart rozdáva letáky.

presvedčivejšie ako bieli aktivisti. Tento fakt je čiastočne spôsobený obrovským sociálnym tlakom proti každému, kto sa odváži otvorene hovoriť o rasovej otázke. Otvorenosť, pravda o rase môže stať spoločenské postavenie, niekedy pracovný postup a živobytie. Mnohokrát najvzdelanejší a tí, ktorí v živote najviac dosiahli, môžu najviac stratiť pre politickú „nesprávnosť“, a tak mnohí zostávajú ticho a nikdy sa nevyjadria. Veľa z tých, ktorí sa odvážia verejne povedať pravdu o rase, sú zo spoločensky nižších vrstiev - ľudia, ktorí majú relatívne menej čo stratiť svojou otvorenosťou. Ich prejav však postráda štýl na správne vyjadrenie argumentov v intelektuálnom prostredí.

Počas druhého roka na škole som sa rozhodol nenechať egalitárskych aktivistov dominovať univerzitnej politickej klíme. Založil som skupinu zvanú White Youth Alliance a začali sme publikovať noviny The Racialist /zjemnenie pejoratívneho racist - racialist vo význame racial - idealist /rasový idealista - pozn.prekl./. Videl som WYA ako modernejšiu verziu Ku Klux Klanu. Použili sme tradičný symbol Klanu, kýklos, alebo kríž v kruhu, čo historicky symbolizovalo slnko alebo osvetlenie. Skupina sa rozrástla na 300 členov a mohli sme založiť pobočky na asi 12 ďalších školách. Kým som skončil školu rozrástla sa na 2000 členov.

Rozhodol som sa navštíviť Aleju slobodného prejavu, rozhodnutý povedať pravdu o rasových rozdieloch a odhaliť židovskú nadvládu. Aleja mávala zvyčajne niekoľko tuctov divákov, okrem prípadov, keď bola na pretrase nejaká kontroverzná téma. Jedno tiché popoludnie v stredu som vystúpil na krabicu od mydla a začal som hovoriť celú pravdu tak, ako som ju poznal. Hovoril som otvorene o rasových rozdieloch, o židovskom podiele na komunizme a tiež o židovskej dominácii v našej vláde a masmédiách. Na začiatku prejavu bolo prítomných asi 15 študentov, po desiatich minútach sa zhromaždilo okolo 300 ľudí, za ďalších 20 minút ich tam bolo asi tisíc. Stáli na cementových vyvýšeninách, nakláňali sa z druhého a tretieho poschodia balkónov, aby mali lepší výhľad. Čím dlhšie som hovoril, tým ľahšie slová vychádzali von a viac sebaistý som sa stával. V nekontrolovateľnej atmosfére Aleje, prejavy bežne sprevádzali výkriky a prerušenia. Na víťazstvo debaty bolo potrebné mať nielen

dobré argumenty, ale zároveň odpovedať na humor s väčším humorom, prekonať satiru lepšou satirou.

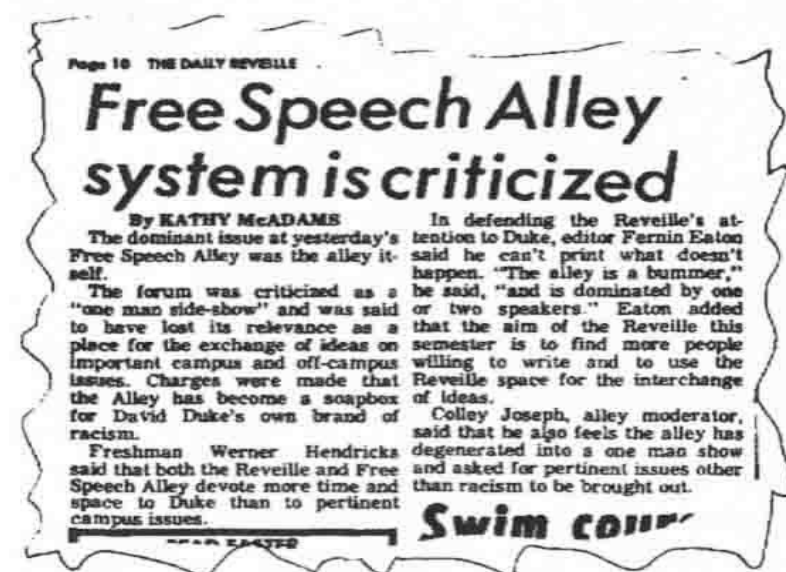


Moji oponenti vedeli, že som na klzkom ľade pri prejednávaní rasových rozdielov, mali však ťažkosti v hľadaní odpovedí na argumenty a fakty, ktoré som prezentoval. Fakt, že nemohli efektívne vyvrátiť moje tvrdenia im spôsobil takú frustráciu, že išli do extrémov. Na vyvrátenie môjho tvrdenia o významných genetických rozdieloch medzi černochochmi a belochmi sa dokonca začali rezať a vystavovali svoje krvácajúce prsty: čierne a biele /fotka ich porezaných prstov sa objavila na prvej strane školského časopisu nasledujúci deň/, aby dokázali, že každá rasa krváca rovnakou červenou krvou. Odpovedal som, že ak by som išiel do biologického laboratória cez cestu a vzal jednu z laboratórnych myši, tá by tiež krvácala rovnakou červenou krvou. Dodal som, že nemusia porezať myši, aby zistili, že sú rovnako inteligentní ako myši, pretože tie sú ďaleko inteligentnejšie, sami by sa nikdy hlúpo neporezali. Napriek tomu, že som načal a vraj zdiskreditoval nepopulárnu doktrínu, aj najväčší liberáli uznali, že debatu som vyhral. Samozrejme vysvetľovali to tým, že som bol jednoducho efektívnejší rečník ako moji oponenti. Nemohli samozrejme priznať logiku môjmu rasovému kacírstvu. V skutočnosti som nemal žiadne väčšie danosti ako moji

oponent. Mnohí z nich mali silnejšie hlasy a lichotivejší štýl než ja. Moje tajomstvo spočívalo v rasovej pravde na mojej strane a aj keď pravda nevyhrá každý argument, je najlepšou zbraňou. S každým ďalším týždňom viac a viac ľudí podporovalo moju pozíciu až nakoniec aleju zrušili, tvrdiac, že sa stala fórom pre rasizmus a navrhujú aby sa zavrela.

Na konci 60 - tych rokov lousianská univerzita, podobne ako mnoho iných škôl, mala silný kontingent komunistických radikálov a tiež členov Students for Democratic Society /SDS/. Mala tiež veľmi radikálnych čiernych študentov, ktorí na jednej zo zhromaždení na Aleji, frustrovaní prehrou v debate so mnou, chytili hŕbu mojich novín The Racialist a spálili ich. Incident pomohol zobudiť množstvo bielych študentov na to, aby si uvedomili realitu o rase. Čím viac moja popularita rástla medzi bielymi študentmi, tým viac ma radikálni černosí a Židia nenávideli. Vyhrážky smrti boli pravidelne podsúvané pod moje dvere internátu. V

jednej mi dokonca hrozili vyliatím benzínu pod dvere a zapálením. Kvôli bombovým hrozbám museli párkrát i vyprázdniť internát .



Počas letného semestra si ma dekan zavola do svojej kancelárie, obávajúc sa o moju bezpečnosť a reputáciu školy. Študenti bez rodiny v Baton Rouge museli bývať na internáte až do tretieho ročníka, ale dekan sa rozhodol v mojom prípade urobiť výnimku. Povedal mi, že ak si želám, môžem bývať mimo internátu. Prenajal som si teda garsónku v Chimes, neďaleko Nicholson Drive a zároveň som upratoval a vynášal smeti okolo nášho bloku výmenou za zníženie nájmu. Správca domu, ktorého som poznal len ako pána Fryday, ma oboznámil s Raymond Chandlerovými detektívnymi románmi a krásnymi pasážami o Casanovovi, ktoré som pokladal za vynikajúcu štúdiu ľudskej psychológie. Pán Fryday sa stal jedným z mojich najväčších propagátorov počas štúdia na vysokej škole.

V prvom roku na Student Government Association boli na prejav na internáte pozvaní radikálni oponenti vietnamskej vojny, vrátane Dicka Gregoryho a Dr. Benjamin Spocka . Moja skupina, White Youth Alliance, zorganizovala protest proti týmto rečníkom a ja sám som sa zúčastnil na ich prejavoch a dával im otázky na telo. Pred vystúpením som sa dozvedel o mnohých marxistických spojeniach Dr. Spocka, židovského doktora, ktorý napísal bibliu o starostlivosti o deti. Prečítal som si kritiky jeho liberálneho, protidisciplinového štýlu vychovávaní detí, štýlu, ktorý perfektne ladil s generáciou mládeže 60 - tých rokov.

Pred zaplneným Union Theatre Benjamin Spock hovoril invektíva o vietnamskej vojne, o tom, že naši vojaci sú vojnoví zločinci. Vyznieval tradične marxisticky, podporujúc rovnakú mzdu pre všetkých Američanov. Argumentoval, že svoj život obetoval úsiliu, aby deti, ktoré vidí vyrastať nezomierali vo vojnách ani netrpeli v chudobe a tiež podotkol, že zvýšenie daní a vyrovnanie príjmov by mohlo navždy odstrániť chudobu. „Môžeme,“ tvrdil, „zabrániť deťom, aby zomierali tým, že odmietneme pomáhať protikomunistickým vojnovým úsiliam vo Vietname.“

V časti otázok som sa dostal k mikrofónu prvý. Moja otázka znela: „Dr. Spock, vravíte, že ste proti vojne vo Vietname nie z politických dôvodov, ale pretože nechcete vidieť zomierať deti, ktoré ste pomáhali vychovávať, v brutálnej vojne. Ako viete vojna vo Vietname sa blíži ku koncu, naše jednotky sa vracajú domov. Len málo môžete pomôcť tomu konfliktu teraz, ale existuje konflikt nový, variaci sa na Strednom Východe medzi Izraelom a jeho susedmi. Jestvuje potencionálne nebezpečenstvo pre celý svet ak dôjde ku konfrontácii mocností na Strednom Východe. Pravdu povediac mám pochybnosti, či sú vaše motívy takými ako tvrdíte - jednoducho proti vojne. Ak je teda vojna a zbrane to, proti čomu sa skutočne staviate, prehlásili by ste verejne tu a teraz, že ste proti americkému zásahu v izraelsko - arabskom konflikte, proti dodávaniu zbraní pre Izrael presne tak, ako ste proti dodávaniu zbraní do južného Vietnamu? Alebo Dr.Spock, je to len vojna proti komunizmu, ktorú odsudzujete?“

Spock sa zakoktal a vyzeral roztrasený. Zamrmlal niečo o odvekom strednovýchodnom konflikte. Existujú faktory, vravel, ktoré robia tento región iným ako Vietnam. Vedel som, že hlavným faktorom bolo to, že vo Vietname sú Vietnamci a v Izraeli Židia. Postavil som sa opäť do radu na moju druhú otázku večera:

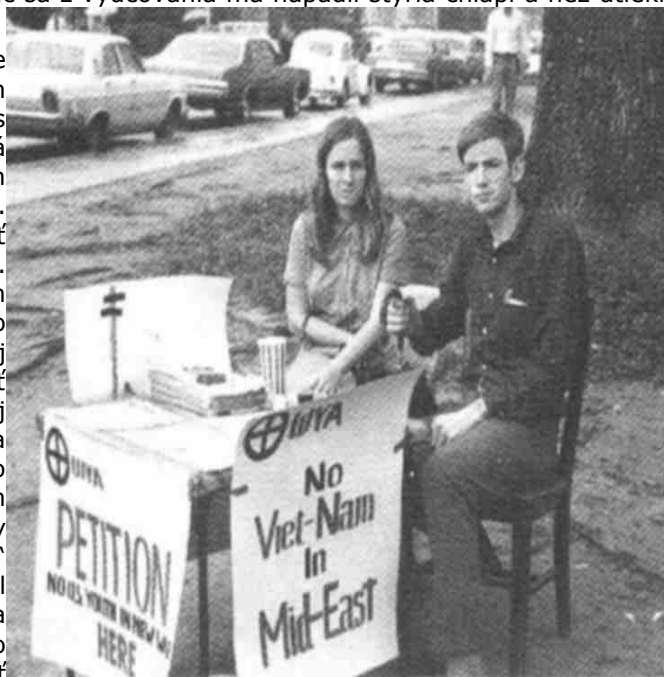
„Dr. Spock, hovorili ste nám dnes o hroznom utrpení americkej chudoby, zvlášť černocho a o tom, že musíme značne zvýšiť dane a nakoniec vyrovnáť príjmy pre všetkých Američanov. Nie je pravdou, pán doktor, že vlastíte celý ostrov na Bahamách, súkromné lietadlo a majetok v hodnote miliónov dolárov? Ak vás tak trápi chudoba a veríte, že vláda by mala skonfiškovať peniaze ťažko pracujúcim Američanom, moja otázka znie, prečo teda nejdete príkladom, nepredáte svoj ostrov a peniaze nedáte tým, ktorých nazývate chudobou? Vyzývam vás tu verejne urobiť to, k čomu chcete prinútiť nás. Predáte svoj ostrov a lietadlo a dáte peniaze chudobným?“

Obecenstvo stíchlo počas dlhej pauzy. Spock vyzeral otázkou vyvedený z miery. Zamrmlal, že finančne pomáha veciam, v ktoré verí, moderátor sa však poponáhľal na jeho záchranu. Oznámil, že vystúpenie sa skončilo a Dr. Spock musí ísť na recepciu. Pozeral som sa na tváre jeho marxistických nasledovateľov a vedel som, že som jeho pokrytectvu zasadil ranu. Neskôr toho istého týždňa jeden z novinárov v The Reveille napísal, že sa domnieva, že moje otázky boli najlepšimi toho večera. Napriek tomu, že liberáli so mnou nesúhlasili, zaslúžil som sa o ich rešpekt, vidiac, že som úprimný s odôvodneným pohľadom na svet. Vyzývanie síl vľavo a hlásenie práv o rase je pre mňa vzrušujúcou a hlboko uspokojujúcou činnosťou. Je to ako súperenie na olympiáde myšlienok. Ich výhra mi pomáhala prebudiť náš národ a musím sa priznať, v oblasti osobnej to bolo tiež príjemné.

Existovali však aspekty mojej povesti, ktoré radostnými neboli. Stretával som sa s atraktívnymi a inteligentnými dievčatami a viackrát som stratil priateľa. Jeden z učiteľov verejne zosmiešnil moje dievča za to, že so mnou chodila. Niektorí učitelia ma hodnotili horšie, kedykoľvek mali príležitosť. Ohrozovanie môjho života sa stávalo čoraz vážnejším. Jednu noc, vracajúc sa z vyučovania ma napadli štyria chlapi a než utiekli do noci, uštedrili mi pár tvrdých úderov.

Občas médiá zaobchádzali so mnou fér. Častejšie však nie. V jednom pamätnom vystúpení na Aleji som hovoril o židovskom pokrytve v súvislosti s vietnamskou vojnou a Izraelom. Feministka, židovská marxistka s vlasmi kratšími ako moje, začala z plných pľúc vykrikovať na mňa obscénosti. „Ty po..... bastard, ty k...., ty....“ Zvyčajne sa pokúšam odvrátiť podobné incidenty so satirou alebo zosmiešnením. Zahral som na jej židovstvo hovoriac: „Nedávaš nám dobrý príklad židovsko - americkej princeznej.“ Po tomto začala kričať ešte hlasnejšie. Povedal som jej teda : „Mala by si radšej prestať používať obscénosti, lebo nám všetkým dôjde, že si naozaj Židovka.“ Vyskočila na lavičku a pokúsila sa ma kopnúť do slabín. Podarilo sa jej kopnúť ma do holennej kosti pod koleno. Vedel som, že ak by som úder vrátil, zajtrajšie titulky v novinách by oznamovali: „Člen Klanu napadol židovské dievča.“ Podržal som ju teda za ruky, až kým nepribehol strážnik, ktorý ju odtiahol. Samozrejme, nebola zatknutá, ale namiesto pochvaly môjho zdržanlivého správania to noviny vykreslili tak, že som musel byť zbabelo zachránený pred malým dievčaťom. Viem si predstaviť, aká by bola odozva, ak by som Židovku udrhel. Bolo zrejmé, že ak sa raz človek dostane na zlú stranu médií, je odsúdený na večne zlé portrétovanie, bez ohľadu na to čo robí.

Na konci môjho druhého ročníka na louisianskej univerzite som bol spokojný s progresom na všetkých frontoch. Mal som rešpekt mnohých liberálov, niektorých som dokonca nazýval priateľmi. Konzervatívci mali zase radi moju výrečnosť. Kým niektorí profesori ma hodnotili horšie, iní, dokonca aj z mojich ideologických oponentov, sa vyjadrovali o mojom štúdiu kladne. Dokonca aj z radov černochoch rešpektovali moju rasovú úprimnosť, ktorá, domnievam sa, mnohým bielym chýbala. Vníмали bielu rasu ako vydieračskú, ako zlo, ale keďže mali úprimné snahy o zachovanie ich dedičstva a záujmov, rozumeli mojim záujmom tiež. Vedeli, že som nebol ako liberáli. Nepokúšal som sa zahrnúť čiernu rasu a jej kultúru pod rasu bielu. Uvedomil som si, že najlepšie môžem zachrániť integritu svojej rasy rozvíjaním integrity oboch.



Chloe Hardin pri stole "Žiadny Vietnam na Strednom východe."



Chloe Eleanor Hardin v roku 1970.

Nájdienie spriaznenej duše

V druhom ročníku mala White Alliance zbierku materiálov stavajúcich sa proti americkému prosionizmu a politike Strednému Východu. Priateľ Ray Leahart na ňu dozeral, kým som ja bol v škole. Jedna z mojich spolužiačok vyjadrila záujem o túto literatúru, a tak som jej požičal knihu. Sľúbila, že hneď ako ju dočíta, zavolá mi a vráti ju. O pár dní ozať zavolala a išli sme na večeru prediskutovať obsah knihy. Chloé bola jahodová blondínka, krásna a očarujúca - čisté južanské dievča, ktoré razom dokázalo zapáliť záujem u muža a o čo viac - mala prirodzený záujem o moje presvedčenia. Bola členkou konzervatívneho Young Americans for Freedom na internáte. Keď čítala moju literatúru o rasových problémoch, rýchlo porozumela vitálnej dôležitosti rasy v

závislosti ku konzervatívnym hodnotám, v ktoré verila. Povedala mi, že chápala, že ak nebude biela rasa ochránená, nebudú zachránené ani konzervatívne princípy. Strávili sme spolu celý zvyšok večera. Vozili sme sa po okolí diskutujúc. O desiatej večer sme zaparkovali pri najväčšom jazere v okolí internátu, pešo prešli na mesiacom zaliaty polostrov a ľahli si do chladnej trávy - pozorujúc hviezdy. Hovoril som jej o svojich

snach do budúcnosti a veciach, v ktoré som tak pevne veril. Videl som, že moje slová vyjadrovali aj jej pocity a horeli rovnako jasným plameňom aj v jej srdci. Od tej noci sme sa stali nerozlučiteľnými. Nasledujúci rok prišla späť veľmi rozrušená kvôli rodičom, ktorí boli na ňu nahnevaní za to, že sa zaplietla s „radikálom“ ako ja. Vyzeralo to, že budeme musieť jeden druhého opustiť, ale po mnohých rokoch sme sa rozhodli naďalej stretávať. Nasledujúce leto som prišiel dole, do West Palm Beach. Jej rodičia, ktorí sa o ňu stále báli, ma však akceptovali, keď zistili, že nie som monštrum za aké ma vykreslili médiá.

Vojenské šialenstvo

V ROTC som s černochochmi vychádzal veľmi dobre, ako aj s oboma veliteľmi a vyučujúcim personálom. Po prvom roku sa mi podarilo dosiahnuť úspechy ako na bojisku, tak aj vo výučbe. Na odporúčania oboch inštruktorov som vyhral cenu Outstanding Cadet Award a dosiahol najvyššiu možnú hodnotu v triede z asi 3000 kadetov na univerzite. Spomínam tento fakt pre pochopenie sklamaní mojej univerzitnej kariéry. Od prvého momentu, ako som uvidel otca v uniforme, som chcel slúžiť vlasti a stať sa vojenským dôstojníkom. Tešil som sa na službu vo Vietname a boju proti komunistom som vlastne zasvätil zápas tu, doma. Nevadila mi akákoľvek ťažkosť špeciálnej jednotky Bengal Raiders. Moje nádeje však boli zanedlho zlomené.

Plukovník Jozeph Dale, šéf kadetov na univerzite, ma raz zavolať k sebe. Bol to on, ktorý robil konečné rozhodnutia o tom, kto bude prijatý do ďalšieho programu a teda získa dôstojnícku hodnotu. Plukovník mi ponúkol stoličku a povedal mi, že mu volali určití Židia z okolia a vyjadrili hnev nad faktom, že členom ROTC je ktosi s „antisemitskými a rasistickými názormi“. Plukovník povedal, že nemôže poškvrniť meno celého zboru a napriek mojim výborným výsledkom ma nemôže prijať do ďalšieho programu. Uznal pritom, že do triedy a cvičenia som svoje politické presvedčenie nemiešal.

Jeho slová ma šokovali a dopadli na mňa celou svojou váhou. Vedel som, že neexistuje nič, čím by som ho presvedčil. Povedal som len, že koná nefér a v protiamerickom záujme. „Ak by sme dodržali váš štandard,“ povedal som, „prvý veliteľ amerických ozbrojených síl George Washington by bol vylúčený z armády.“

Najhoršie bolo povedať to otcovi. Tešil sa na moje povýšenie na dôstojníka. V tom čase bol prevelený z Vietnamu do Laosu a cez rádiotelefón vyžadujúcim povedať „koniec“ za každou vetou som mu povedal o svojom sklamaní. Odpovedal mi, že nakoniec aj tak všetko v živote skončí dobre, ak tomu verím. Povedal tiež, že vie o spôsoboch, ako môžem pomôcť vo vojne bez toho, aby som bol vojakom. Skúsi mi pomôcť dostať sa do Laosu a zúčastniť sa dôležitého programu súvisiaceho s vojnou. Zložil som slúchadlo. Vonku pršalo. Aj keď boli len tri hodiny popoludní, zatiahol som žalúzie, zapol klimatizáciu a vkĺzol pod perinu, kde som zostal až do svitania nasledujúceho dňa.

Nasledujúci deň som napísal F. Edwardovi Herbertovi, členovi kongresu, ktorého sme otec i ja dobre poznali a spýtal som sa ho na moje vojenské vyhliadky. Povedal, že s mojim povýšením nemôže nič urobiť a navrhol, aby som sa skúsil kvalifikovať na hociajakú pozíciu. Skončil by som ako „nevhodný do armády“, čo by ma negatívne poznačilo na celý život. Ponúkol mi odklad štúdia a dodal, že vždy ma hlboko rešpektoval. „V našej vláde je mnoho zradcov“ a dodal, že práve oni sú presvedčení, že Amerika prehrá svoju prvú vojnu. „Tvoj otec a ja nájdeme spôsob ako posilniť vojnové úsilie,“ sľúbil. Vždy si budem pamätať jeho posledné slová, ktoré mi vtedy povedal: „David, musíš si uvedomiť, že najdôležitejšia vojna pre Ameriku nebude vo Vietname, ale priamo tu, v našej vlastnej krajine, v našom vlastnom okolí. Som vo vládnej žumpe a z tohoto výhodného uhla vidím presne, čo sa pre národ pripravuje.“

Zdvojnásobil som svoje úsilie proti Výboru moratória vietnamskej vojny na louisianskej univerzite a bol som odhodlaný až do odchodu do juhovýchodnej Ázie urobiť maximum na odhalenie tých, ktorí bodali našim vojakom nož do chrbta.

Na začiatku 70 - tých rokov vojna vo Vietname prichádzala do kritickej fázy a ja som chcel urobiť čo najviac v boji proti komunizmu. Bolo zrejmé, že napriek strate desiatok tisícok amerických vojakov, Kissinger a Nixon plánovali nechať juhovýchodnú Áziu komunistom.

Môj otec bol v USAID programe v Laose, kde pomáhal protikomunistickej vláde pri práci s verejnosťou. Spojil sa so školou vedenou americkou vládou vo Vientiane na výuku laoských dôstojníkov. Musela byť evidovaná ako striktna civilná operácia, pretože Laos, aj keď nekomunistický, bol oficiálne neutrálny. Protikomunistické Royal Laotian jednotky kontrolovali len asi 20% populácie, zatiaľ čo Pathet Lao /komunistické jednotky/ kontrolovali zvyšok. Royal Laotian však mali pod kontrolou hlavné mestá Vientiane a Luang Prabang, kráľovské hlavné mesto. Americká vláda tajne podporovala antikomunistov. Škola potrebovala inštruktorov vo Vientiane v American Language school, kde bola laoská armáda a dôstojníci leteckých jednotiek školení v základnej a vojensky orientovanej angličtine. Bol to kurz umožňujúci im prijímanie ďalších inštrukcií od amerických vojenských zložiek na bojovom poli alebo na americkej základni v juhovýchodnej Ázii alebo Amerike.

Môj odchod bol charakteristický zmiešanými pocitmi. Stále som mal v mysli ako neviditeľný tlak Židov zabránil mne, americkému patriotovi, k získaniu vojenského napredovania v pokročilom ROTC programe a teda vo vojenskej kariére, na ktorú som sa tešil už od malého chlapca, s úžasom si obliekajúceho otcovu uniformu. Bola to horká, ale poučná lekcia. Nakoniec som sa však rozhodol, že sa už nikdy nenechám zastrašiť tlakom nepriateľa k rezignácii. Spevnil som svoje odhodlanie bojovať ešte viac za svoje presvedčenie, svojich ľudí a svoj národ. Každá prekážka ma vlastne robila silnejším a považoval som ju za zostrenie svojej vôle. Uvedomil som si, že na vytvorenie silného charakteru a vôle budem musieť niekedy trpieť a znášať ťažkosti a sklamanie.

Otec vybavil môj príchod do Laosu ako svojho podriadeného. Zbalil som si kufor s pár knihami, ktoré som si objednal od Willisa Cartovho Noontide press. Tešil som sa na pobyt za morom v očakávaní dobrodružstiev, ktoré môže priniesť.

Vo svete

Letenky do Laosu konečne prišli! Vyhliadka na pobyt s otcom ma naplňovala vzrušením. Mal byť prvý odkedy som išiel na vojenskú školu a on do Vietnamu v roku 1966. Zároveň som chcel prispieť skromným dielom protikomunistickému vojnovému úsiliu. Tešil som sa, že budem vidieť na vlastné oči národy a rasy, o ktorých som čítal vo svojom pátraní po rasovom porozumení. Cítil som sa ako botanik na prvom výlete do Amazonského pralesa. Svoju cestu som usporiadal tak, aby som najprv uvidel národy a krajiny, ktoré som najviac túžil vidieť. Preto som odišiel pár týždňov skôr, ako mala začať moja úloha, aby som mohol navštíviť krajiny, ktoré som si vybral. Po dvojdnovej zastávke na Havajských ostrovoch, som to mal namierené do Japonska, Hong Kongu, Saigonu, Bangkoku a nakoniec do Vientaine.

Prvým veľkým dojmom mojej cesty bolo pristávanie v Tokyu. Ako sa lietadlo priblížilo na asi 50 míľ od tokyjského prístavu vo výške 35000 stôp, ranná obloha bola kryštálovo číra. Na horizonte bolo vidieť lode a tankery v dlhočizných líniách. Prichádzali so surovým materiálom a odchádzali s hotovými produktmi. Po pristátí lietadla som si všimol bezchybnú čistotu letiska a tiež ľudí. Cestoval som v metre s dobre oblečenými mužmi a ženami, žiadni bezdomovci navôkol. Mnohí hovorili výbornou angličtinou a rozprával som sa s toľkými ľuďmi, s koľkými som sa len mohol, snažiac sa zistiť viac o ich kultúre a ich životnom štýle. Nebáli sa zločinu, bolo cítiť harmóniu tohto národa všade, kde som išiel. Je tam len málo disidentov a nahnevaných elementov, pretože národ je skutočne obrazom ľudského ducha. Zriedka som videl obal zo žuvačky na chodníku a raz, keď som zbadal obal, ktorý vietor odfúkol od chodca, traja naraz, takmer vrážajúc do seba, sa ho snažili chytiť.

Na incident s obalom od žuvačky som sa spýtal japonského študenta menom Toshi, ktorý mi povedal, že všetci Japonci majú silný pocit spolupatričnosti jeden k druhému. Zmysel spoločného dedičstva a spoločného osudu robí z nich čosi ako obrovskú rodinu. Samozrejme, že sa nájdu hádky aj v tej najlepšej japonskej rodine, ale pri ohrození vonkajšími faktormi sa spoja, aby ich spoločne zdolali.

„Chceš vedieť prečo Japonci neodhadzujú odpadky?“ spýtal sa ma Toshi. „Je to preto, lebo odhadzovanie odpadkov na ulicu je ako odhadzovanie odpadkov na dvor svojho príbuzného.“ Spýtal som sa ho na štúdium a pracovné zvyky Japoncov. Odvetil, že každý Japonec sa od malička učí dejiny japonského národa a svoju vitálnu úlohu ako súčasť tejto tradície a on a ostatní sú teraz strážcovia a ochrancovia tejto tradície. Učí sa, že ak zlyhá, zlyhá aj jeho rodina a tradícia. Nielenže je zodpovedným sám za seba, ale aj za svoj národ a teda za všetko to, čo obetovali jeho predkovia pre národ. Uctievanie predkov je rozšíreným po celom Japonsku. Bohatá rasová a kultúrna tradícia, umelecká kontinuita spája ľudí tak, ako málokde na svete.

Japonské dejiny vyvracajú tvrdenia prečo je napríklad Afrika takou zaostalou krajinou. Afrocentristi tvrdili, že subsaharská Afrika sa nevyvíjala smerom k moderným civilizovaným štátom kvôli svojej izolácii od okolitého sveta. Avšak mnoho čiernych afrických štátov bolo veľkými a významnými starovekými civilizáciami a arabský svet kolonizoval Afriku po tisíc rokov. V kontraste s Afrikou sa Japonsko úplne oddelilo od zvyšku sveta v modernej ére /od 1603 do 1867/ zvanej Tokugava Shogun. Do roku 1900, len 30 rokov po nadviazaní opätovného kontaktu v roku 1867, sa Japonsko vynorilo ako svetová veľmoc. Za 40 ďalších rokov sa stalo výrobným gigantom. Po druhej svetovej vojne a hroznej strate životov sa jeho ekonomika stala druhou najsilnejšou na svete. Toto všetko dosiahlo Japonsko napriek tomu, že je to malá preľudnená krajina bez výrazného prírodného bohatstva. Je možné, že by japonským tajomstvom bol okrem iného fakt, že je len japonské? Najväčšia menšina v celej krajine je kórejská a tvorí len asi 2 % populácie. Líšia sa od Japoncov len veľmi málo, ako napríklad Íri od Angličanov. Prechádzal som sa po Tokyu a nevidel som ani jedného černocho či belocha, až kým som neprišiel na vrchol Japanese tower. V observatóriu som uvidel prvého belocha a vzápätí jeho spoločníčku, ktorou bola černoška. Zamyslel som sa, či toto mal byť symbol americkej radikálnej rozmanitosti a indikatív degenerácie nášho sociálneho zdravia v porovnaní s japonským.



Na rieke Mekong v roku 1971

Mojou ďalšou zastávkou bol Hong Kong. Idúc z letiska do Kowloon a vidiac nespočetné množstvo ľudí na uliciach, som získal pravdivý obraz neuveriteľnej populácie Ázie. Z rozhovoru s turistickým sprievodcom som sa dozvedel, že mnohí Číňania žijú v Hong Kongu v bytoch na smeny. Spia a varia si tam počas jednej tretiny 24 hodinového intervalu, potom odídu, aby uvoľnili miesto ďalšej smene, ktorí robia to isté. Električkou som sa vyviezol na vrchol krásneho hongkongského ostrova, odkiaľ sa mi naskytl jeden z najfantastickejších výhľadov môjho života: tmavé vrcholky Číny oproti žiarivým svetlám Kowloonu a osvetlené lode kotviace v prístave podo mnou. Bola to romantická scenéria, pri ktorej

som si spomenul na Chloe, od ktorej som bol tak vzdialený. Odrazu som si všimol belocha z observatória sprevádzaného tou istou černoškou. Pomyslel som si: „Ukryva táto náhoda nejaký význam?“

Odtiaľ som letel do južného Vietnamu a krásneho mesta Saigon. Vyhľadal som pár otcových priateľov, ktorí mi pomohli spoznať krajinu. Nikto z tých, s ktorými som hovoril z Nixonovým Vietnamization programom nepracoval. George McGovern, Nixonov oponent v blížiacich sa voľbách sľuboval, že dostane US z Vietnamu, zatiaľ čo Nixon sľuboval víťazstvo vo vojne. Po víťazstve vo voľbách však Nixon dovolil Kissingerovi vzdať sa južného Vietnamu v prospech komunistov. Sľúbil Američanom dôstojný mier, ale jeho úrad znamenal len viac amerických životov stratených vo vojne, pretože nemal odvahu urobiť opatrenia na jej výhru. Moja ďalšia cesta smerovala do Bangkoku, Benátok orientu. Toto mesto na mňa veľmi zapôsobilo a mal som možnosť navštíviť tiež prekrásne pobrežie Padui. Varené morské špeciality z druhého konca sveta chutili rovnako ako doma v New Orleans. Dokonca som si vybral i podobné, na francúzsky spôsob upravené jedlo. Všimol som si, že Bangkok napriek všetkým historickým miestam a kráse mal akýsi primitívnejší charakter ako Vietnam. Nastúpil som na vlak do Vientaine, ktorý bol len na druhej strane rieky Mekong a severného Thajska.

Laos

Ako vlak postupoval severne od Bangkoku, kultivovaná krajina ustupovala čoraz hustejšiemu pralesu. Tehlové a drevené domy sa menili na bambusové chatrče s rákosovou krytinou. Čím severnejšie sme išli, tým boli deti menej oblečené a dospelí nosili viac šperkov. Nosili svoje úspory okolo krku vo forme takmer rýdzeho, 24 karátového, do červena sfarbeného zlata. Okolo súmraku sme došli k stanici blízko rieky Mekong. Schmatol som svoju batožinu a zistil, že na prepravu rieky som si musel najať vodný taxík. Prepravné loďky boli takmer rovnako úzke ako louisianské pirohy, ale mali veľký, benzínom poháňaný automobilový motor, geniálne pripevnený na konci lode s 12 stopovou prevodovkou, končiaca vrtuľou víriacou vodu za loďou. Loď poháňali vďaka otáčaniu celého motora okolo svojej osi a keď pridali plyn, loď dosiahla takú rýchlosť, že ak by som nebol na to pripravený, vyhodilo by ma to z lode von.

Kormidelník mal veľké rádio hučiace akúsi ázijskú pieseň z jedného z najbližších thajských vysielateľov. Takmer na polceste cez rieku, práve keď som uvažoval nad faktom, že som presne na druhej strane sveta z Louisiany, sa v rádiu ozvala pieseň: „Keď som býval malý, mama ma kolísala v kolíske, v starých bavlnených poliach tam doma, bolo to dole v Louisiane, len míľu od Texarkany, v tých starých bavlnených poliach tam doma.“ Za tým, skôr ako sme prešli cez rieku, ďalšia pieseň bola od Creedence Clearwater

Revival's - Born on the Bayou. Vyzeralo to, že nakoniec som až tak ďaleko od domu nebol.



Moja laoská armáda a študenti - leteckí dôstojníci

Vientaine malo niektoré cesty dláždené, ale veľa bolo i tých prašných a tiež americkú komunitu, ktorá bola súčasťou American Aid. Na rozdiel od Vietnamu, Laos bol oficiálne neutrálny a mal ambasády okolo celého sveta, vrátane komunistickej Číny a Ruska, ako aj USA. Americký personál potichu, pod prikrývkou USAID a iných programov, pomáhal laoskej vláde vo vojne proti komunistickému Pathet Lao. Cez rieku som sa dostal neskôr, ako to bolo v cestovnom poriadku, otec však napriek tomu na mňa trpezlivo čakal vedľa svojho Chevroleta z roku 1968. Bolo to nádherné opäť ho vidieť. Prebehlo 8 mesiacov od jeho poslednej návštevy v USA. Mal trojizbový bungalov v skromnej časti neďaleko ambasádnej štvrte. Vo dverách stál domáci kuchár, pehavý a tenký Laosan

Mething, hovoriaci slabou angličtinou so širokým úsmevom a niekoľkými chýbajúcimi zubami.

Na tretí deň som našiel v izbe mladú kobru, ktorá sa tam pretlačila popod dvere. S dlhou dekoratívnou vidličkou zo steny som si obnovil staré zručnosti z Louisiany. Chytil som ju a vzápätí pustil na slobodu v hustom kroví neďaleko cesty.

Kým otec pracoval v Civil Engineering section blízko mesta, ja som si to zamieril na aute do anglickej školy v severnom okraji mesta. Moji študenti v pokročilej vojenskej angličtine boli všetko armádni a leteckí dôstojníci, laoská vyššia vrstva, vo všeobecnosti veľmi inteligentní. Všetci boli silnými antikomunistami. Učili sme metódou opakovania a ilustrácií, ktorá sa používa pri vyučovaní angličtiny na celom svete. Niektorí zo študentov potom ďalej postúpili na ďalší tréning v USA, zvyčajne vo Fort Hood alebo vo Fort Knox. Iní použili svoje jazykové znalosti v pokročilom vojenskom tréningu amerických vojenských špecialistov.

V Laose, ktorý bol na križovatke juhovýchodnej Ázie, existovalo veľa rôznych rasových skupín. Medzi mojimi študentami boli Číňania so svetlou pleťou až k tmavým a nižším thajským typom. Niektorí boli jednoducho Laosania a vyzerali ako kombinácia oboch predchádzajúcich typov. Pár študentov vyzeralo ako primitívni Montagnardi alebo Vietnamci. Každá ázijská rasa mala charakteristické črty a navzájom sa tiež líšili v inteligencii. Číňania boli v kurze zvyčajne najbystrejší, hneď za nimi boli Vietnamci, Laosania, Thajčania a poslední Montagnardi. Tento vzor bol zväčša konštantný, keďže Laosania so svetlou pleťou vynikali nad svojimi thajsko vyzerajúcimi laoskými spoluobčanmi. Niektorí z Thajčanov boli veľmi tmaví so širokými nosmi a hrubými perami a silným černošským vzhľadom aj keď rovnými vlasmi. Zamyslel som sa, či mali niečo spoločné s rovnakou starovekou rasou, z ktorej sa vyvinuli austrálski domorodci. Na druhej strane však, niektorí z Číňanov s vyššími hodnotami mali takmer takú svetlú pleť ako belosi spolu s ostrými črtami a tenkými perami. Neraz to bola len malá črta, ktorá prezrádzala ich rasu, podobne ako u Mexičanov alebo Indiánov s množstvom bielej krvi.

Chcel som sa dozvedieť, či bolo veľa vpádov belochoch do čínskeho genetického poľa, odkiaľ títo svetlí Číňania pochádzali. Moja učebnica antropológie z louisianskej univerzity mi ukázala líniu prehistorickej kavkazskej /belošskej/ migrácie cez celú Čínu a Willisova Cartova Western Destiny ukazovala dôkaz belochoch v Amerike tisíce rokov pred Kolumbom./969/ Nové dôkazy ukazujú, že skorí Árijci priniesli koleso a dvojkoľosový voz rovnako ako zdomácnené kone do starovekej Ázie. /970/ Posledné objavy starovekej kavkazskej múmie ukazujú pokročilé kultúrne atribúty do osídľovania regiónu európidnými osadníkmi./971/

Ako väčšina miest tretieho sveta bez ohľadu na rozlohu, mestská premávka vo Vientiane bola občas vyčerpávajúca. Jedno popoludnie, keď som šoféroval po úzkej ulici smerom k ambasádám, cyklistka vyletela spomedzi dvoch zaparkovaných áut priamo mne do cesty. Zašliapol som brzdy a skrútol volant do prava, aby som sa jej vyhol. Pritom som však zachytil nárazník zaparkovaného auta. Bol som prekvapený, keď z neho vystúpil vysoký blondák - Rus. Hovorilo sa mu lepšie po nemecky a ja som po rusky nevedel, tak som oprášil nemčinu z vysokej školy. Po predebatovaní nehody sa predstavil ako Peter a išli sme spolu na kávu cez ulicu. Rozprávali sme sa o našich národoch a ich politike. Spomenul som, že som proti Nixonovej iniciatíve smerom k červeným Číňanom. Peter sa uškrnul a povedal slová, ktoré si pamätám dodnes: „Áno, my bieli musíme držať pokope!“

Bol som ohrozený. Rád by som toto počul od nejakého amerického diplomata, pomyslel som si. Po chvíli sme sa obaja uvoľnili a diskutovali o mnohých vážnych veciach, dokonca sme si povedali i pár vtipov. Rozhodol som sa spýtať Petra na židovský vplyv v Rusku. Prvýkrát nerozumel, potom sa usmial, zdvihol palec a nakreslil pomyselný poloblúk od konca nosa, okamžite zrozumiteľný medzinárodný popis. Povedal, že Židia ešte vždy majú v Rusku značný vplyv, ale ich počty sa rapídne znížili od dňa revolúcie. Povedal tiež, že dominovali organizovanému zločinu, čo bolo vážnym problémom v krajine. Ich zločinecký kruh sa dokonca rozšíril na pár Židov v Laose, ktorí dovážali do Ruska drogy. Sionizmus získal značný rozsah v Sovietskom zväze, teraz sa vraj zošmykli z vrcholu, ktorý kedysi držali. Mnohí skúšali spochybniť vládu, mysliac si, že v chaotických časoch by sa mohli opäť dostať k moci.



Priprava na zhadzovanie ryže pre antikomunistické oddiely a civilistov v odľahlých častiach Laosu

Ako som počúval tohto Rusa na ulici hlavného mesta tretieho sveta, ďaleko od našich krajín, začal som vidieť jasnejšie fakt, že politické formy majú veľmi malý vplyv v porovnaní s rasovými prúdmi v pozadí. Ak to, čo Peter tvrdil bola pravda a Židia sa otočili proti svojmu výrobku - komunizmu, tak ich organizovaná opozícia na celom svete plus ich nezanedbateľný vplyv v Sovietskom zväze by mohol zapríčiniť i jeho pád. To bola myšlienka v roku 1971 a Sovietsky zväz bol silnejší ako oceľ. Ako Američan som bol roky učení o ruskom nepriateľovi a aj po tom, čo som sa dozvedel pravdu o ruskej revolúcii /to, že nebola vlastne ruskou/ som mal negatívne pocity voči Rusom. Možno preto, že som im stále dával za vinu znásilnenie východnej Európy a Nemecka. Moje stretnutie s Petrom ma však prinútilo zamyslieť sa nad tým, že to neboli ruskí ľudia, ktorí by boli našimi nepriateľmi. Boli použiti a vydieraní rovnako ako je prekrútená americká politika na Strednom východe.

Chcel som urobiť i čosi viac než len vyučovať na pomoc antikomunistickému úsiliu v Laose. Cestoval som do niektorých vzdialených končín Laosu spolu s otcom. Air America bola kvázi americká vládna spoločnosť podporujúca antikomunistické úsilie v juhovýchodnej Ázii. Bola

to skupina pilotov, niektorých veteránov, iných nováčikov, ktorí lietali tiež helikoptérmi na podporu

antikomunistických civilných a vojenských úsilí. Raz sme dokonca leteli nad severozápadnou dedinou Ban Houi Sai vzdialenou len asi 10 km od čínskych hraníc.

Spriatelil som sa s niektorými americkými pilotmi a pomáhal im so zhadzovaním munície a ryže do antikomunistických dedín a vojenských stredísk Laosu, poniekorých hlboko v nepriateľskom území. Medzi pilotmi boli najlepší z najlepších a niektorí už leteli nad Kóreou počas druhej svetovej vojny. Niekoľkokrát sme sa stretli s paľbou na naše lietadlo. Raz počas letu v malej výške pri zhadzovaní ryže som sa pripravoval na zhodenie, otvoril som zadné nákladné dvere, keď odrazu začali na nás strieľať. Cítil som sa akoby ma niekto zrazil k zemi. Myslel som, že som vážne poranený, kým som sa nepozrel na malý úlomok trčiaci z môjho hrubého opasku. Vybral som ho nožom, nebol väčší ako struk fazule, ale zanechal podliatinu veľkosti poldolára. Otec by sa strachoval o moju bezpečnosť, a tak som mu o tom radšej nepovedal, až kým som neprestal lietať na konci môjho pobytu v Laose.

Nehostinná krása krajiny ma očarila. Letiac do Luang Prabang, kráľovského hlavného mesta, sa pod nami týčili granitové špirály vyčnievajúce stovky stôp nad džungľu, pokryté zelenou exotickou vegetáciou, ktorá akoby sa chcela dotknúť oblakov. Na prechádzke v džungli som našiel viac živočíchov a rastlín než kedykoľvek predtým v lesoch Louisiany. Stovky štvorcových míľ bolo prakticky neprístupných, obývaných veľmi riedko kmeňmi ako z doby kamennej. Nebolo divu, že Pathet Lao kontrolovali väčšinu krajiny. Žiadna vláda nemohla kontrolovať tých, ktorí sa rozhodli žiť v takomto prostredí. Uvedomil som si tiež, prečo boli komunisti schopní zásobovať svoje jednotky v južnom Vietname napriek ťažkému bombardovaniu Ho Chi Minovej trate. Ak terén bol rovnako hustý ako vrchy, ktoré som videl v Laose, je takmer nemožné spozorovať nepriateľa a len priamy zásah tisícov poundov by mohol spôsobiť reálnu škodu.

Otec mi bol bližší počas pobytu v Laose, než keď som bol chlapcom pracujúcim vedľa neho na domoch, ktoré sme spolu budovali. Blížil sa k 60 - ke a vyzeral omnoho mladšie a rovnako sa aj správal. Vždy mal spôsob ako všetko zobrazíť v najlepšom svetle a rád zdôrazňoval, že prechodné sklamanie môžu vlastne pomôcť, keď sa na ne pozrieme z perspektívy. Sám seba presvedčil, že všetky sklamanie nakoniec aj tak vypália dobre, ak človek vedie svoj život smerom k istote.

Koncom augusta som dal zbohom otcovi a Laosu a odišiel za ďalšími dobrodružstvami do Indie, Izraela a Európy.

Politické víťazstvo

Voľby do senátu

Na začiatku roku 1990 to vyzeralo, že je správny čas využiť naše výhody. Senátor J. Bennet Johnston sa uchádzal o znovuzvolenie. Johnston, 18 rokov v politike, bol prototypom kariéristu. Keď bolo politicky rozumné postaviť sa na juhu proti integrácii, urobil tak, dokonca inicioval súdny proces, aby dokázal nesúhlas s integráciou. Keď sa však politická klíma zmenila a bolo jasné, kto ovláda médiá, podporoval celý program liberálov. Pokrytecky, napriek svojej vlastnej minulosti ma kritizoval za moju „rasistickú a bigotnú minulosť“. Aj keď si udržiaval imidž konzervatívneho demokrata, na jeho volebnú históriu by bol pyšný aj Ted Kennedy. V skutočnosti v niektorých ukazovateľoch len Kennedy z celého amerického senátu mal liberálnejšiu volebnú históriu ako on. Johnston zradil juh a európsku väčšinu nespočetne veľa krát vo všetkom - od afirmatívnych akcií až po finančné podpory Izraelu. Veril som, že je zraniteľný, aj keď prvý prieskum pre Baton Rouge Morning Advocate ukázal, že náš pomer bol 60 ku 23 % v jeho prospech./1012/ Vedel som, že musím ísť do volieb teraz a že to nebude ľahké, pretože sily v médiách a vo vláde ma v konečnom dôsledku o určitý podiel podpory verejnosti pripravila.

Štátny senátor Ben Bagert sa uchádzal o republikánsku nomináciu aj vďaka štruktúre zvyklostí republikánov, ktorá bola obsadzovaná ľuďmi zvnútra. Louisiana však mala otvorený primárny systém, ktorý znamenal, že ktokoľvek z hoci ktorej strany sa mohol uchádzať o miesto v predbežných voľbách a ak by nikto nezískal väčšinu, dvaja najúspešnejší kandidáti by sa potom uchádzali o miesto v senáte. Pre mňa to znamenalo dobrú situáciu, pretože som vedel, že by som mohol zvíťaziť nad Bagertom a Johnston by bol potom nútený ísť do volieb o senát. Akonáhle je bývalý senátor vo voľbách ľahko zraniteľný, vyzývateľ má silnú psychologickú výhodu.

Počas cestovania po štáte moja kampaň získavala ohromnú podporu. Ľudia ma otvorene podporovali napriek tomu, že ma médiá osočovali viac ako rok. Židmi ovládané médiá ma obviňovali, že som neamerický, netolerantný, neprincipiálny, protikresťanský, antisemitský, nenávisťný a finančne skorumpovaný. Vyvolali takmer každý osobný útok, aký je len možný a robili tak deň za dňom, týždeň za týždňom. Ľudia však vedeli, že usilujem o rovnaké veci ako oni. Aby médiá ukázali multikulturalizmus módnejší, predstierali, že si ho každý želá. V skutočnosti však boli európski Američania hlboko nespokojní so smerovaním krajiny a zúfalo potrebovali niekoho, kto sa tomu postaví a povie pravdu. Museli vedieť, že nie sú sami. Ja som sa postavil a povedal verejne to, čo si mnohí ľudia hovorili len v súkromí. Médiá im opakovane hlásali, že moje pravdy sú nepopulárne a držia sa ich len spiatočnícky a netolerantní ľudia. Keď však ľudia prišli na zhromaždenie alebo ho videli v televízii, uvedomili si, že ich názory zdieľajú tisíce ďalších ľudí. Objavili, že väčšina ich priateľov a známych verí v to, v čo oni sami a v čo verím i ja.

Pravdepodobne najväčšiu podporu som získal od muža, ktorého som obdivoval od svojich školských rokov - Willisa Carta. Pomáhal mi s poštovými zbierkami na moju kampaň. Podarilo sa nám získať 2,4 milióna dolárov. Bennett Johnston a ostatní proti - Dukovské sily nás tak prevýšili v pomere 3 ku 1. Keďže sme zbierali peniaze v malých množstvách v pošte a cez drahé reklamné zhromaždenia, stálo nás to oveľa viac ako našich protivníkov, a preto sme mohli minúť len malú časť z toho, čo naši oponenti míňali v kampaňových aktivitách a mediálnych reklamách.

Na rozdiel od Johnstonovej kampane, moja mala extrémne málo veľkých prispievateľov. Musel som preto používať hromadné poštové zásielky a verejné stretnutia. Za poštové poplatky sme zaplatili 50 tisíc a v príspevkoch sme mohli očakávať návratnosť asi 75 tisíc, niekedy menej. Takže napriek tomu, že sme vyzbierali 75 tisíc, len 25 tisíc bolo použiteľných pre plagáty, reklamu a iné spôsoby získavania voličov. Rovnaký princíp sa uplatňoval pri verejných zhromaždeniach, na usporiadanie ktorých sme si museli prenajať priestory, objednať hudbu, zaistiť stravu a rozsiahlo reklamovať. Boli sme šťastní ak sa náklady na podujatie vyrovnali príspevkom. Naši stúpenci si nemohli dovoliť zaplatiť tisíc dolárové a väčšina ani stodolárové kampaňové večere. Namiesto toho sme usporadúvali stretnutia zadarmo a ak bola večera, bola to skôr 20 dolárová fazuľa a ryža. Ak sme na stretnutí minuli 3000 dolárov vrátilo sa nám rovnaké množstvo, často nás však zhromaždenie stálo viac, ako sme dostali príspevkov. Samozrejme tieto stretnutia boli výborné pre inšpiráciu a organizovanie našich ľudí, nepokryli však finančne televíznu reklamu.

Pokiaľ ide o mediálne reportáže, každé väčšie noviny v štáte sa postavili za Johnstona a pravidelne uvádzali extrémne tendenčné články proti mojej kandidatúre. Každý článok opakoval moju minulosť v Klane, akoby to bola súčasť môjho priezviska, napriek tomu, že každý človek v Louisiane to už vedel. Takmer každý článok ma predstavoval ako „ex-KuKluxKlansmana Davida Duka“ a väčšina z tých, ktoré som čítal vynechala zmienku o mojom titule štátneho zástupcu. Dostal som 10 krát viac príspevkov ako môj protivník s 18 ročnou politickou kariérou. Avšak príspevky prívržencov strednej triedy boli malé, kým príspevky od jeho mála, ale vplyvných prívržencov boli veľké. Moje malé príspevky pochádzali zo strednej vrstvy, jeho veľké od špeciálnych záujmových skupín ako záruka na návratnosť investícií.

Moji židovskí protivníci navyše sformovali proti mne niekoľko skupín ako napr. Koalícia proti rasizmu a nacizmu a Louisianskú koalíciu /financovanú z viac ako 90 % Židmi/. Zakaždým, keď médiá hovorili o zhromaždení, ich ohováračská skupina bola tam, aby poskytovala rozsiahle rozhovory. Zatiaľ čo väčšina prejavov a kampaňových zastávok Johnstona bola zobrazovaná v médiách, takmer každá reportáž o mojej zastávke sa sústredila na obvinenia radikálov, ktorí ma prenasledovali. Médiá ich radi zahrňovali štedrou publicitou. Často bol jednému alebo dvom židovským oponentom, ktorí prišli na moje zhromaždenia poskytnutý dvakrát taký vysielací čas, ako môjmu prejavu a stovkám mojich prívržencov.

Najefektívnejšou taktikou mojich protivníkov bolo ekonomické vydieranie. Argumentovali: „Aj keď máte radi Duka a súhlasíte s ním, nemôžete preňho voliť jednoducho preto, že ak tak urobíte, neuživíte svoju rodinu.“ Vyhrážali sa ľuďom predpovedami, že Pentagon zavrie svoje armádne a letecké vojenské základne, akou bola tá v Alexandrii v Louisiane. Tvrdili tiež, že štát by stratil dôležité federálne projekty. Prostriedky, ktoré som mal, som použil na 30 minútovú televíznu kampaň, v ktorej som ľudí požiadal o ich podporu. Mala veľký úspech, ľudia radi počuli niekoho hovoriť tak otvorene o problémoch, ktorými žili a ktoré žiaden iný kandidát nespomenul.

Napriek ekonomickému vydieraniu a neustátnemu mediálnemu očierňovaniu sa zdalo, že smerujeme do volieb o senát s Bennetom Johnstonom. A vtedy explodovala mína. Len týždeň pred voľbami sa oficiálny republikánsky kandidát Ben Bagert vzdal kandidatúry a podporil Johnstona - čo bola zrada pre ľudí môjho štátu a dokonca i jeho vlastných voličov. Priblížil sa tak blízko k volebnému dňu, že jeho meno nemohlo byť odstránené z hlasovacích lístkov a všetci tí, ktorí preňho volili /a ktorí by sa pravdepodobne stali mojimi voličmi/ stratili hlas. Bagertovo vypadnutie zaistilo Johnstonovi víťazstvo v prvých predbežných voľbách. Keď Johnston počul správu o Bagertovi, zastavil svoj karavan na okraji cesty, otvoril šampanské a od radosti tancoval./1013/

Johnston a médiá predpovedali jeho víťazstvo. Lancehill, bývalý zástanca Viet Kongu, ktorý bol vedúci Výboru proti nacizmu a rasizmu predpovedal moju zdrvivú porážku. Zozbieral som však 44% hlasov oproti Johnstonovým 54%. Len Bagertovo vypadnutie zabránilo môjmu vstúpeniu do ďalších volieb, a teda do dobrej šance, že by som vyhral miesto v americkom senáte. Hill povedal: „Voľby boli referendum o nenávisti a nenávisť vyhrala.“ /1014/

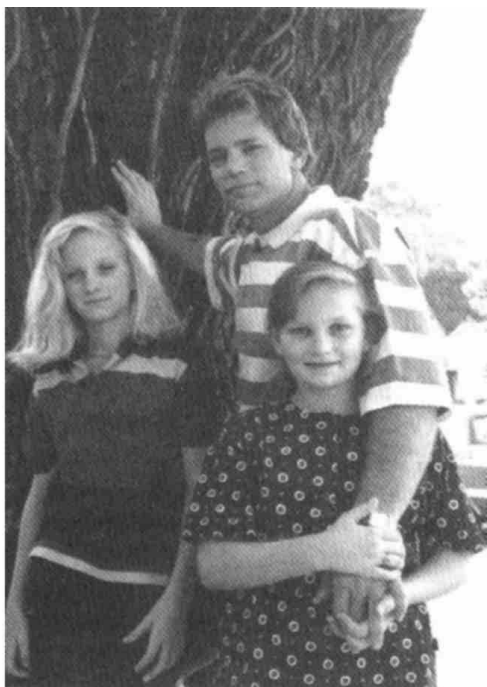
Svojím spôsobom mal Hill pravdu. Mediá a silná židovská menšina, ktorá ma nenávidela i americký spôsob života, o ktorý som stál, vyhrali. Prehral som spolu s mojimi voličmi - najvzdelanejšími, najtvrdšie pracujúcimi ľuďmi v štáte. Celkovo som získal cez 60% hlasov bielych voličov. Prevažná väčšina poberačov podpôr, drogovovo závislých ľudí, kriminálnikov a negramotných volila mojich oponentov, médiá napriek tomu tárali o tom, ako dobrí ľudia v štáte zvíťazili vo voľbách. Pozitívne však je, že hlasy, ktoré som dostal znamenali odkaz, ktorý sa rozliehal po celej Amerike. Stovky kandidátov od pobrežia k pobrežiu si povedalo: „Ak David Duke môže získať takú podporu pre svoju obhajobu európskych Američanov napriek svojej kontroverznej minulosti, opozícii médií a niekoľkonásobnej finančnej prevahe svojich protivníkov, možno aj ja budem môcť riešiť tieto problémy efektívne.“ Nasledujúci rok senátor Jesse Helms po prvýkrát vo svojich kampaniach vyjadril opozíciu protibielej afirmatívnej akcii, aby vyhral znovuzvolenie v tesných voľbách Severnej Karolíny.

Po voľbách sa začali mnohí ľudia so mnou rozprávať o voľbách za guvernéra na budúci rok. Nepriatelia nášho dedičstva vedeli, že som bol silnejší ako kedykoľvek predtým a že som pre nich predstavoval najväčšiu politickú hrozbu v posledných desaťročiach. Boli rozhodnutí použiť akýkoľvek prostriedok, aby túto hrozbu zastavili.

Po zvolení za štátneho zástupcu ma židovské publikácie označovali za „budúceho Hitlera“ a za „najnebezpečnejšiu hrozbu židovským záujmom na svete“. Začal som cítiť príkry účinok židovskej moci viac ako kedykoľvek predtým. Táto kapitola nechce byť detailným vyvracaním mnohých tvrdení mojich nepriateľov proti mne. Správne vyvrátenie všetkých falošných ohováraní a lží by si vyžadovalo knihu samo o sebe. Táto kniha je o tom, v čo verím a ako som k tomu dospel. Zároveň je pre čitateľa podstatné, aby rozumel, ako naši tradiční nepriatelia používajú očierňovanie proti všetkým vodcom nášho boja.

Zakrátko po mojom zvolení som mal česť hovoriť na stretnutí Populistickej strany v Chicago. Na recepcii po prejave sa muž, ktorého som nepoznal a nikdy predtým nestretol, nevinne ku mne priblížil, pozdravil ma a potriasol mi rukou. Odrazu sa rozsvietilo pol tucta fotografických bleskov a informovali ma, že tento muž je známy vodca Nacistickej strany v Chicagu. Bolo to presne to, čo médiá chceli a fotografia sa ocitla v médiách po celej krajine a samozrejme aj v Louisiane. Je takmer nemožné brániť sa takémuto poškvŕňovaniu. „Pozrite sa“ argumentovali „Duke je nacist, tu sa stretá a zdraví vodcu Americkej nacistickej strany.“ Po incidente mi jeden poslanec - veterán povedal, že keď som bol zvolený prvýkrát, mohol som byť zvolený do akéhokoľvek úradu v Louisiane, neskôr to už nemusí byť možné.

Oponenti uvádzali opakované „odhaľovania“ o mojej osobe. Židovské skupiny usporiadali dokonca výstavu o holokauste v hale štátnej budovy neďaleko mojej pracovne - na prekonanie, ako tvrdili, rastúcej rasovej nenávisti v štáte od môjho zvolenia. Poslali staršie židovské ženy so štábom kameramana, aby plakali nad mojou necitlivosťou k holokaustu. V Metairie som mal po dlhé roky knižnicu. Moji nepriatelia navštívili NAAWP a získali staré knihy odhaľujúce židovský supremacizmus od jedného z mojich dobrovoľníkov a potom oznamovali, že vo svojej kancelárii predávam antisemitskú literatúru. Pokúšali sa navodiť myšlienku, že som nesprávne použil svoju štátom financovanú kanceláriu na predaj kníh - antisemitských kníh. Skutočnosť je, že Louisiana poskytuje len malé štipendium na kanceláriu a očakáva, že každý zákonodarca umiestni svoju kanceláriu vo svojich obchodných priestoroch alebo v priestoroch s nimi spojených.



S Kristínou a Erikou po víťazstve vo voľbách

poznamenal, že ak som sukničár a zároveň homosexuál, „musím byť veľmi zaneprázdnený“. Keď sa dozvedeli ako veľmi som sa snažil o vojenskú kariéru v americkej armáde a že som bol „vynikajúci kadet na lousianskej univerzite,“ označovali ma za vojenského „ulievača“. Na rozdiel od Billa Clintona, ktorý odišiel do Anglicka a podporoval amerických komunistických nepriateľov, ja som podporoval americké vojnové úsilie ako inštruktor v Laose.

Zhromaždili každý citát z mojej minulosti, podľa ktorého som bol nenávistný alebo neinteligentný a bez ohľadu na to, či bol presný alebo nie, opakovali ho verejnosti. Fakt, že som mal niekoľkokrát zlomený nos sa stal plastickou operáciou, aby „som vyzeral viac árijsky“. Naznačovali, že som bohatol z príspevkov na kampaň a pritom dobre vedeli, že z každých volieb som vyšiel zadĺžený.

Tri dni pred voľbami o guvernéra, 13. novembra 1991, uviedli vyhranené protikresťanské a Židmi vlastnené noviny Times Picayune palcovými titulkami na prednej strane článok: „Náboženský vodcovia pochybujú o Dukovom kresťanstve.“ Článok napísal pán Schleifstein./1015/ Obvinenia boli zákerné a nikdy nekončiace. Vo väčšine prípadov na tieto obvinenia verejnosť nikdy nepočula moje odpovede. Noviny Times Picayune uverejnili len štyri z mojich listov ako odpoveď na tucty útokov proti mne. Reportér Jason Berry sa dokonca znížil k čomusi tak podlému, že tvrdil, že som sa pokúsil „zapáliť vlastnú matku“. Bol to príbeh založený na rozhovore s čiernou pomocníčkou, ktorá pracovala /dlho po Pinky/ v našej domácnosti. Matka ju prepustila, pretože kradla.

Žiadne obvinenie, tvrdenie, osočovanie nebolo dostatočne podlé pre mojich oponentov. Čo ma najviac frustrovalo bol fakt, že médiá môžu povedať o mne tie najhoršie veci tisícom ľuďom a tí si pravdepodobne nikdy nebudú môcť vypočuť moju stranu príbehu. Jeden deň, ako experiment, som nechal sekretárke začierniť moje meno v dlhom ohováracom článku a pretvaroval som sa, že som neinformovaný čitateľ. Keď som dočítal celý článok, pomyslel som si - „tento chlap musí byť ale riadny blbec!“ Bol to príbeh o mne. Táto skúsenosť ma donútila viac odpúšťať ľuďom, ktorí si o mne mysleli to najhoršie.

Občas sa ma ľudia pýtali: „Ak tie príbehy nie sú pravdivé, prečo sa nesúdite?“ Títo ľudia si boli bohužiaľ absolútne nevedomí toho, ako hanobiace zákony v Amerike dovoľujú uverejniť prakticky čokoľvek čo chcú o verejnej osobe, či je to správne alebo nie. Zároveň je takmer nemožné pre verejnú osobu strednej vrstvy úspešne súdiť hlavné mediálne koncerty s ich niekoľko milión dolárovými právnikmi. Osoba, ktorú označia za „bieleho rasistu“, by i tak nemala veľa šťastia, keďže mnohí sudcovia sú z radov menších.

Napriek tomu, že som sa musel naučiť prijímať takéto urážky ako jednoducho súčasť života, občas si vzali svoju daň. Samozrejme v niektorých osobných útokoch bolo i trochu pravdy. Určite boli časy, keď som nehovoril striedmo alebo sa pomýlil v úsudkoch. Určite boli časy, keď som nesplnil očakávania kohosi, koho som miloval.

Keď sa však človek odváži postaviť proti tým, ktorých Kristus volal „otcovia lži“, každá prehra, či už osobná alebo imaginárna sa stane stonásobne väčšou. Počas rokov som sa naučil prijímať takéto útoky s poznaním, že to musím jednoducho vydržať - viac kvôli svojim prednostiam, ako svojim chybám. Intenzita osobných útokov, s akou sa cudzí páni médií vrhli na bielych aktivistov priamo odpovedala tomu, ako sa báli ich účinnosti.

Okrem takejto novinárčiny malo štátne zariadenie iné spôsoby ako šikanovať svojich oponentov. Po mojom víťazstve vo voľbách Dan Quayle oznámil: „Máme spôsoby, ako sa postarať o Davida Duka.“ V priebehu

Moji oponenti sa ukázali na každej recepcii, aby ma znemožnili a prevracali každé slovo, ktoré som tlačí povedal. Noviny Times Picayune zamestnali bezcharakterného redaktora Tylera Bridgesa, ktorý sa spolčoval s mojimi stúpenkami a potom výberovo používal ich slová, aby ich a mňa zobrazil ako nespoľahlivých a neserióznych. Jeho úloha na plný úväzok bola vyhrabať akúkoľvek špinu na mojich spoločníkov a mňa. Po rozhovoroch so stovkami ľudí napísal neskôr knihu, avšak napriek tomu, že som získal cez 60 % bielych hlasov, akosi nemohol nájsť nikoho, kto by povedal o mne čosi kladné. Jeho neskoršia svadba s černoškou možno ukazuje povahu jeho predsudkov voči mne. Prakticky každý článok v Times Picayune - a počas tých rokov ich bolo mnoho tuctov - obsahoval zámerne názory, ktoré ma mali zobrazovať ako hlúpeho, nešikovného, skorumpovaného, zlovestného alebo podvádzajúceho človeka. Počas jednej z kampaní uviedli úplne vymyslený príbeh o tom, že som použil kokain v Colorade. Inokedy, opäť bez akéhokoľvek dôkazu, Bridges opakoval tvrdenia bulvárnej tlače od prostitútky, ktorá tvrdila, že mala so mnou pred rokmi aféru. Neprekvapujúco zabudol vo svojej knihe spomenúť, že CIA implantovala do jej hlavy vysieláče a že ju uniesli vesmírni votrelci.

Ďalší príbeh naznačoval, že som nikdy nemal prácu, hoci som celý život tvrdo pracoval. Načrtli, že som sukničár a inokedy napísali o inzeráte, ktorý som vraj uviedol v publikácii pre homosexuálov - naznačujúc, že som homosexuál. V televíznom vysielaní som vtípne

niekoľkých mesiacov som dostal prvú rozšírenú kontrolu účtov. Môj právny zástupca sa pýtal, aký je dôvod tejto kontroly a oni priznali, že podnet prišiel zvonka kontrolnej agentúry.

Počas úradovania, boja za zníženie daní a príprave na voľby do amerického senátu som odrazu čelil vyčerpávajúcej kontrole, ktorá skúmala dokument za dokumentom. Keďže som vedel, aká nedočkavá bola vláda, aby ma zdiskreditovala a možno i zavrela, ak by mohla, musel som si najať kompetentnú radu a účtovníkov, ktorí predstavovali veľkú finančnú záťaž. Po rokoch kontrôl a procedúr, nenašli žiadnu chybu, avšak neuznaním malej daňovej zrážky z pred šiestich rokov došli k daňovému účtu 40 000 dolárov. V tom čase, aj s mojím legislatívnym platom to bolo oveľa viac, ako som zarábal za rok. Kým som skončil voľby o guvernéra, rôzne vládne agentúry ma zaplietli do sedemich rôznych kontrôl.

Nijaké kriminálne porušenia neboli zistené v žiadnej z nich. Federálna vláda našla len 15 malých odchýliek z takmer 50 000 individuálnych príspevkov v mojej kampani do amerického senátu. 15 prispievateľov darovalo čosi viac, ako bolo dovolené. Niektorí napríklad jednoducho neuviedli, že príspevok bol za manžela i manželku, čím by sa stali tieto príspevky akceptovateľnými. Pre tieto chyby môjho štábu, kým ja som bol vonku na rôznych kampaniach mi uvalili osobnú pokutu 20 000 dolárov. Čo bolo horšie, zabrali stovky hodín môjho času a pritom ma prakticky zruinovali. Kontroly skončili až v roku 1997. Napriek týmto, proti mne namiereným úsiliam pokračoval som v kampani ďalej. Verejnosť sa ale nikdy nedozvedela o ťažkostiach, ktorým som za scénou musel čeliť. Ako bolo pravdou v celom mojom politickom živote, takéto nefér taktiky len utvrdili moje rozhodnutie. Moja osobnosť je ako osobnosť dieťaťa, ktoré sa stáva tým vzdornejším, čím viac ho bijete.

Som si vedomý, že vydanie tejto knihy spôsobí zo strany nepriateľov nášho národa extrémne reakcie na celom svete. Ak by som nemal mojich dobrých priateľov a stúpencov, sotva by som prekonal ťažkosti o ktorých viem, že sú predo mnou.